MARGARET WEIS ve TRACY HICKMAN

ÖLÜM KAPISI SERİSİ

ATEŞ DENİZİ

ÜÇÜNCÜ CİLT

fantastik kurgu

ÖLÜM KAPISI SERİSİ

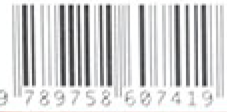
Yüzyıllar önce, benzersiz bir güce sahip sihirbazlar dünyayı dört âleme ayırdılar —gök, taş, ateş ve su— ve sonra yok oldular. Zaman içinde, büyücüler yalnızca kendi âlemlerinde etkinlik kazanacak büyüler yapmayı öğrendiler, geri kalanlarını ise unuttular. Şimdi sadece, Labirent'te hayatta kalan ve Ölüm Kapısı'nı geçen birkaç kişi dört âlemin tümünün varlığından haberdar —ama onlar bile koparılmış dünyanın gizemlerini henüz çözmüş değiller.

ÖLÜM KAPISI SERİSİ'NİN ÜÇÜNCÜ CİLDİ

ATEŞ DENİZİ

Abarrach. Taş Âlemi. Burada, eriyik lavdan bir çekirdeğin etrafında inşa edilmiş yeraltı mağaralarından oluşan çıplak bir dünyada, tüm aşağı ırklar —insanlar, elfler ve cüceler— ölüp gitmiş gibi görünmektedir. Burada, bir zamanların güçlü Sartanları hayatta kalmak için mücadele etmeyi sürdürmektedir. Miras aldıkları nefret yüzünden düşman, zorunluluklar sebebiyle ise yol arkadaşı olan Haplo ve Alfred için Abarrach, Sartanların tarihleri ve soylarının geleceği hakkında, ikisinin de keşfetmeye cesaret edebileceğinden daha fazlasını açığa çıkartabilir.

ISBN 975-8607-41-3

Margaret Weis & Tracy Hickman
Ateş Denizi
Ölüm Kapısı Serisi: 3. Cilt
Özgün Adı: Fire Sea
Çeviren: Niran Elçi
Yayına Hazırlayan: Bora Öngürer
epub: Ayhan Hocha

İthaki Yayınları - 123
Edebiyat - 25
ISBN 975-8607-41-3

1. Baskı Nisan, 2002, İstanbul

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Ateş Denizi

Ölüm Kapısı Serisi-3Cilt

Margaret Weis
&
Tracy Hickman

Çeviren: Niran Elçi

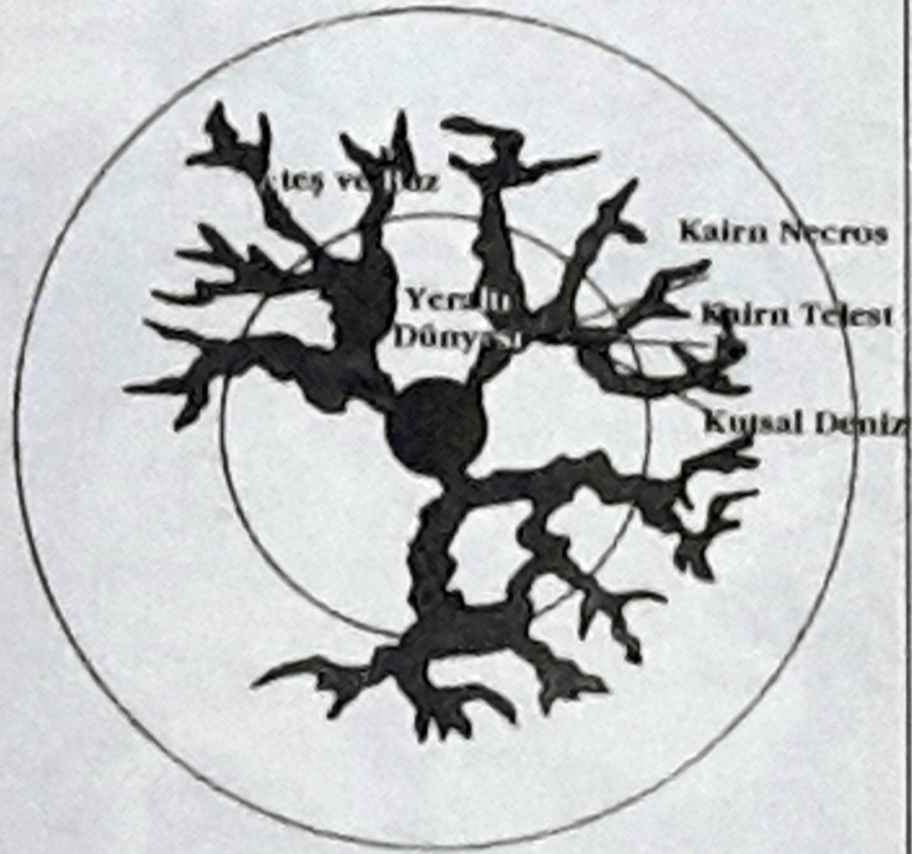

Ve ölmüş olan, öne çıkan

*

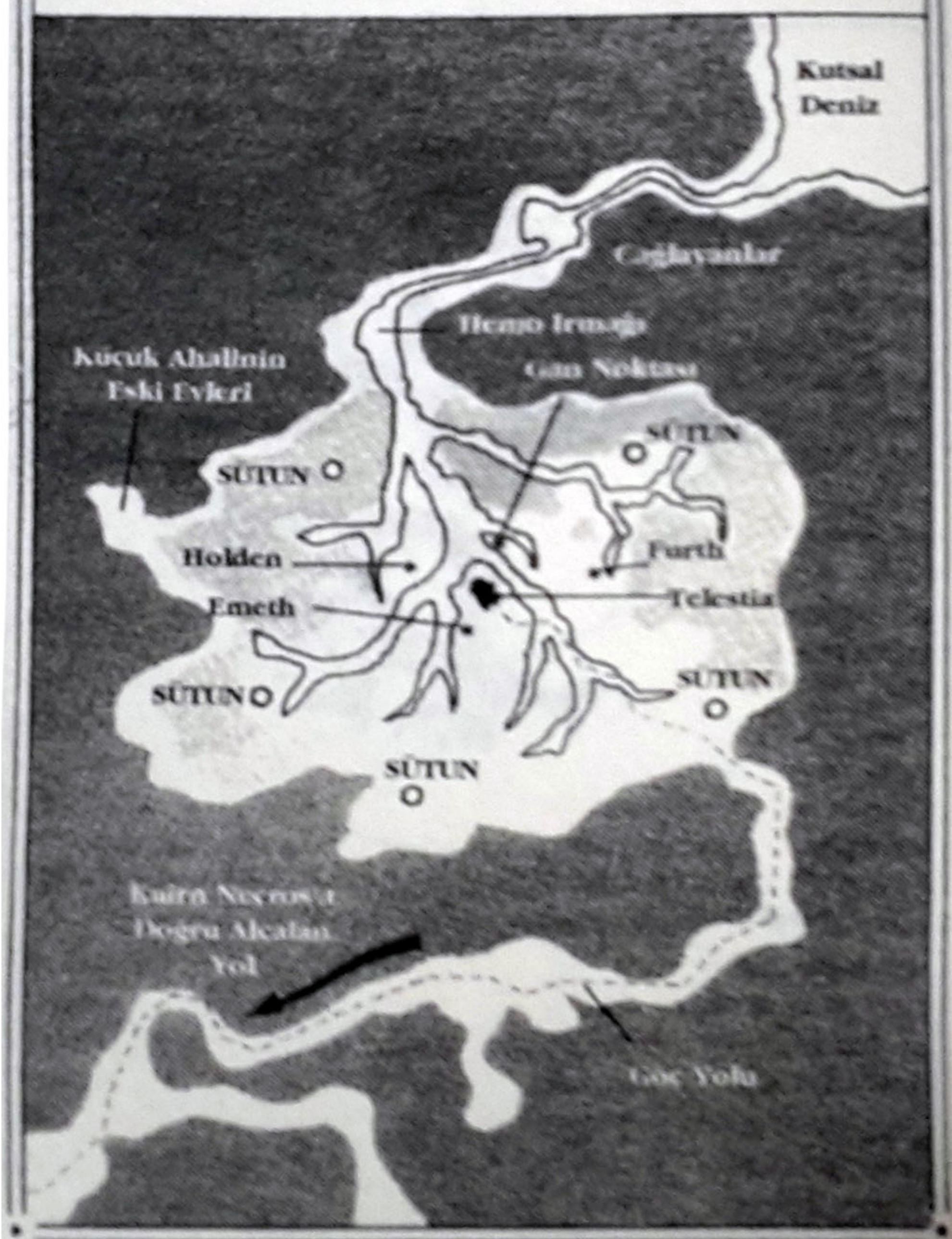
Yuhanna 11:44

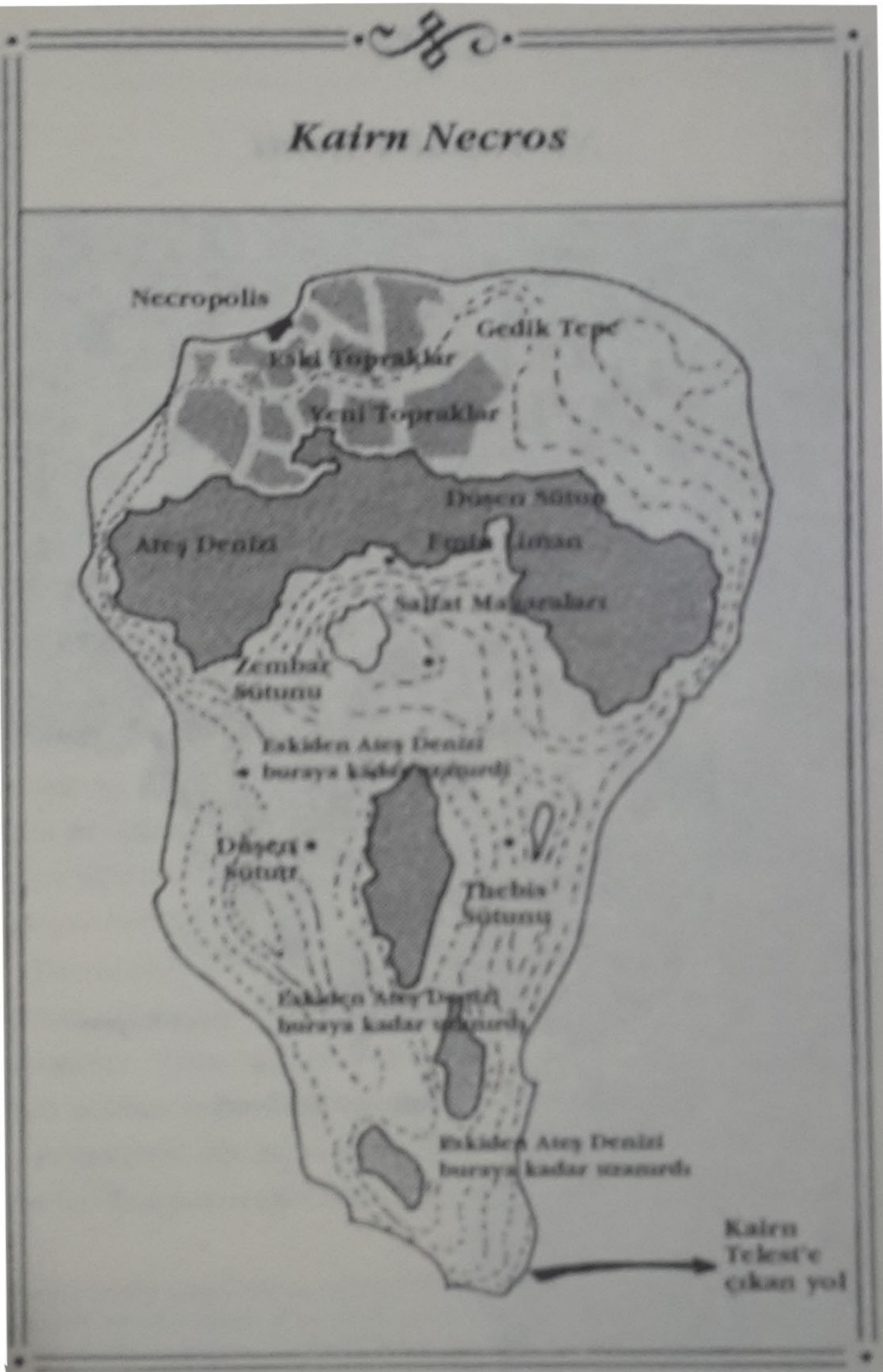
Abarrach Âlemleri

Boşluk

Kairn Telest

Kairn Necros
Necropolis
Gedik Tepe
Eski Topraklar
Yeni Topraklar
Ateş Denizi
Zembar
Sütunu
Eskiden Ateş Denizi
Thebis
Sütunu
Eskiden Ateş Denizi
buraya kadar uzanırdı
Kairn
Telest'e
çıkan yol

Necropolis Kenti
Saray-Kale
Kent Kapısı
Necropolis Civarı

ÖNDEYİŞ

Ölüm Kapısı'ndan dört kere geçtim, yine de yolculuk hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum Kapı'dan girdiğim her seferinde bilinçsizdim ilk yolculuğumu Arianus'a yaptım ve o yolculuk neredeyse son yolculuğum olacaktı.[1]

Dönüş yolculuğum için, Arianus elfleri tarafından yapılmış bir ejder gemisi edindim ilk gemimden daha güçlü ve çok daha uygun Büyüsünü güçlendirdim ve bu gemiyi yanımda, Nexus'a getirdim Lordum ile birlikte özenle çalışarak, gemiyi koruyan büyüyü daha da güçlendirdik Güç rünleri yüzeyinin neredeyse her santimetresini kaplıyor

Bir sonraki görevime, Pryan Dünyası'na bu gemi ile uçtum Bir kez daha Ölüm Kapısı'ndan geçtim Bir kez daha bilincimi kaybettim Uyandığımda kendimi karanlığın hiç olmadığı yalnızca sonsuz ışığın bulunduğu bir âlemde buldum

Pryan'daki görevimi tatminkâr bir biçimde tamamladım, en azından Lordum açısından Çıkardığım işten memnun kaldı.

'Ama ben kalmadım.'

Pryan'ı terk ederken Kapı'yı görmek, bu deneyimi yaşamak için bilinçli kalmaya çabaladım. Geminin büyüsü, kendisini ve beni, hedefimize güven içinde ve zarar görmeden ulaşabilmemiz için koruyor. O zaman, neden bilincimi yitiriyorum? Lordum benden kaynaklanan bir zayıflık olduğunu,

zihinsel disiplin eksikliğinden kaynaklandığını ima etmişti. Bu sefer teslim olmamaya kararlıydım. Yine hiçbir şey hatırlamadığımda çok sıkıldım.

Bir an için uyanıktım, gemimi içine alamayacak kadar küçük görünen karanlık noktaya girmek için can atıyordum. Bir sonraki an, güven içinde, Nexus'taydım.

Ölüm Kapısı'ndan geçiş konusunda olabildiğince çok şey öğrenmemiz şart. Buradan Patryn ordularını geçireceğiz ve bu dünyalara vardıklarında, savaşmaya, fethetmeye hazır olmalılar. Lordum bu konuyu enine boyuna inceledi, Sananların, Ölüm Kapısı'nı ve onun açıldığı dünyaları yaratan eski düşmanlarımızın metinlerini didik didik etti. Abarrach Dünyası'na yolculuğumun arefesinde, bana bir keşifte bulunduğunu bildirdi.

Lordum ile yaptığım görüşmeden şimdi döndüm. Hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Bunu Lorduma -bu evrende herkesten fazla saygı duyduğum bir adama- saygısızlık olsun diye söylemiyorum, ama Ölüm Kapısı hakkındaki açıklaması bana çok mantıksız geldi. Nasıl olur da bir mekân hem var olur, hem de olmaz! Nasıl olur da hem maddeden oluşur, Haplo her zamanki tavrıyla, Pryan üzerindeki başarısızlığının ne olduğundan bahsetmiyor, ama orada, büyüleri Patryn'ın büyüsünden daha güçlü olan bu dev ırkı tarafından neredeyse öldürülecek olmasından bahsediyor olabilir. (bkz Elf Yıldızı, Ölüm Kapısı Serisi nin 2 cildi) hem de maddesiz olur? Nasıl olur da ilerleyen zamanı, geri giderek ölçer? Nasıl olur da o kadar aydınlık olur ki, kendimi karanlığa gömülmüş gibi hissederim?

Lordum, Ölüm Kapısı’nın, içinden geçilmek için yapılmış olmadığını söylüyor! İşlevinin ne olduğunu bilemiyor -ya da ne olmuş olduğunu. Amacı, ölmekte olan bir evrenden kaçış sağlamaktan başka bir şey olmayabilirmiş. Katılmıyorum. Sartanların, dünyalar arasında bir tür iletişim olmasını istediklerini keşfettim. Bir şekilde, bu iletişim kurulamadı. Ve dünyalar arasında var olan tek bağlantının, Ölüm Kapısı olduğunu gördüm.

Bir sonraki yolculuğumda kendimden geçmemem için daha da önemli bir sebep bu. Lordum, hedefime ulaşmak için kendimi disiplin altına almamı tavsiye etti, ama aldığım riskin son derece büyük olduğu konusunda uyarıyor beni.

Hayatımı kaybetmem mümkün değil; geminin büyüsü beni zarar görmekten korur.

Ama aklımı kaybedebilirim.[2]

BİRİNCİ BÖLÜM

KAIRN TELEST,

ABARRACH

"Baba, başka seçeneğimiz yok Dün bir çocuk daha öldü. Önceki gün de büyük annesi. Her geçen gün soğuk daha da keskinleşiyor. Ama," oğul duraksıyor, "asıl sebebin soğuktan çok karanlık olduğunu düşünüyorum, baba. Soğuk bedenlerini öldürüyor, ama ruhlarını öldüren karanlık. Baltazar haklı. Hemen gitmeliyiz, henüz yolculuğu yapacak gücümüz varken Dışarıda, karanlık koridorda durarak dinliyor, gözlüyorum ve kralın yanıtını bekliyorum. [3]

Ama yaşlı adam hemen yanıt vermiyor Bir adamın yumruğu kadar büyük elmaslarla süslü, altından bir tahtta oturuyor Taht, geniş, parlak mermerden yapılmış salona bakan bir kursunun üzerinde Salonun pek azını görebiliyor Çoğu gölgelerin içinde kaybolmuş Yerde, ayaklarının dibinde tıslayıp öksüren bir gaz lambası, ancak solgun, zayıf bir ışık verebiliyor

Titreyen yaşlı Kral kamburunu çıkartıyor, üstüne ve çevresine yığdığı kürk giysilerin içine daha fazla gömülüyor. Tahtın ön kısmına, gaz

lambasına doğru kayıyor, ama titreşen alevin kendisini pek az ısıtabileceğini o da biliyor Aradığı, ışığın verdiği teselli sanırım. Oğlu haklı. Karanlık bizi öldürüyor.

"Bir zamanlar," diyor yaşlı Kral, "sarayın ışıkları bütün gece yanardı. Gece boyunca dans ederdik. Dans ederken çok sıcaklar, saray duvarlarının dışına, havanın daha serin olduğu mağara tavanının altına koşar, kendimizi yumuşak çimenlerin üzerine atar, güler, gülerdik." Durdu. "Annen dans etmeyi çok severdi"

"Evet, baba, hatırlıyorum." Oğulun sesi yumuşak ve sabırlı.

Edmund babasının gelişigüzel konuşmadığını biliyor. Kralın bir karar verdiğini, verebileceği tek kararı verdiğini biliyor. Babasının şu anda veda etmekte olduğunu biliyor.

"Orkestra şurada dururdu." Yaşlı Kral boğum boğum olmuş parmağını kaldırıp, karanlığın derinliklerinde boğulmuş bir köşeyi gösteriyor "Devirin tüm uyku yansı boyunca çalar, kanlarındaki ateşi canlı tutabilmek için parmeyvesi şarabı içerlerdi. Elbette, hepsi sarhoş olurdu. Devirin sonunda orkestranın bir yarısı, diğer yarısından başka bir parça çalıyor olurdu. Ama bizim için fark etmiyordu. Yalnızca daha çok güldürüyordu bizi. O zamanlar çok gülerdik."

Yaşlı adam kendi kendine, gençliğinden bir melodi mırıldanıyor. Bütün bu süre boyunca, koridorun gölgeleri içinde duruyor, sahneyi kapı aralığından izliyorum. Varlığımı bildirmeye karar veriyorum, sadece Edmund'a bile olsa. Gizli gizli gözlemek bana yakışmaz. Bir hizmetkar çağırıyorum ve ilgisiz bir mesajla Kral'a gönderiyorum. Kapı gıcırdayarak açılıyor, koridorda bir soğuk hava rüzgârı esiyor, gaz lambalarını söndürecek gibi oluyor. hizmetkar salona giriyor, sürüdüğü ayaklarının sesi arkada, bomboş sarayda fısıltılı yankılar bırakıyor.

Edmund elini engellercesine kaldırıyor, hizmetkara geri çekilmesini işaret ediyor. Ama kapıya doğru bir göz atıyor ve hafif bir baş sallama ile varlığımın farkında olduğunu belli ediyor, sessizce onu beklememi istiyor. Konuşmasına ya da başını sallamasından başka bir şey yapmasına gerek yok O ve ben birbirimizi o kadar iyi tanıyoruz ki, sözcükler olmadan da iletişim kurabiliriz.

Hizmetkar çekiliyor, adımları onu tekrar dışarı çıkarıyor. Kapıyı kapatmaya yelteniyor, ama ben sessizce onu durdurup hizmetkarı gönderiyorum. Yaşlı Kral hizmetkarın girişini ve çıkışını fark ediyor, ama fark etmemiş gibi davranıyor. İhtiyarlığın yalnızca birkaç ayrıcalığı vardır.

Kendi tuhaflıklarına müsamaha göstermek de bunlardan biridir. Kendi anılarına dalmaksa bir başkası.

Yaşlı adam içini çekiyor, bakışlarını üzerinde oturduğu altın tahta indiriyor. Bakışları, kendininkinin yanında duran tahta kayıyor, bir kadının daha küçük bedeni için yapılmış olan bir tahta, ama o taht uzun zamandır boş. Belki de kendini görüyor, genç bedeni güçlü ve uzun, kadının kulağına eğilerek fısıldıyor, elleri birbirlerine uzanıyor. Ne zaman yakın olsalar, elleri her zaman birbirinin ellerinde olurdu.

Şimdi de onun elini bazen tutuyor, ama o el soğuk, dünyamızı istila eden soğuktan da soğuk. O soğuk el, geçmişi yok ediyor. Artık ona fazla yönelmiyor. Anıları tercih ediyor.

"O zamanlar altın, ışığın altında parlardı," diyor oğluna. "Elmaslar öyle ışıldardı ki, onlara bakamazdık. O kadar parlak olurlardı ki, gözlerimiz sulanırdı. Zengindik, inanılmayacak kadar zengin. Kendi zenginliğimize hayrandık.

"Ne kadar da masumduk," diye ekliyor yaşlı Kral, bir süre düşündükten sonra. "Açgözlü değildik, kıskanç değildik 'Bize geldikleri zaman nasıl da bakakalacaklar. Bu altınları, bu mücevherleri ilk defa gördükleri zaman nasıl da bakakalacaklar!' derdik kendi kendimize. Sırf bu tahttaki altın ve elmaslar bile onların dünyasında bir ulusu satın alabilirdi, böyle diyordu eski metinler. Ve bizim dünyamız böylesine hazinelerle doluydu, taşın içinde, el sürülmemiş vaziyette yatıyordu.

"Madenleri hatırlıyorum. Ah, bu çok uzun zaman önceydi. Sen doğmadan çok önce, oğlum. Küçük Ahali hâlâ bizim aramızdaydı o zamanlar. Onlar son kalanlardı, en güçlü, en dayanıklı olanlar. Hayatta kalan son halk. Ben çok küçükken babam beni onların arasına götürmüştü. Onlar hakkında fazla bir şey hatırlamıyorum, sert gözleri, yüzlerini gizleyen gür sakalları, kısa, çevik parmaklan dışında. Onlardan korkmuştum, ama babam onların aslında iyi bir halk olduğunu, yalnızca yabancılara karşı kaba ve sabırsız olduklarını söylemişti."

Yaşlı Kral derin bir iç çekiyor. Eli tahtın kolunun soğuk metalini ovuştuyor, sanki tekrar ona ışık kazandırmak istermiş gibi. "Şimdi anlıyorum, sanırım. Sert ve kabaydılar, çünkü korkuyorlardı. Felaketlerini görüyorlardı. Babam da görmüş olmalı. Buna karşı mücadele etti, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Büyümüz onları kurtarabilecek kadar güçlü değildi. Hatta kendimizi kurtarabilecek kadar bile güçlü değildi.

"Bak, şuna bak!" Yaşlı Kral aksileşiyor, yumruğunu altın tahtına vuruyor. "Zenginlik! Bir ulusu satın alabilecek zenginlik. Ve benim halkım açlıktan ölüyor. Kıymetsiz, kıymetsiz."

Altına bakıyor. Altın mat, renksiz görünüyor, hatta neredeyse çirkin. Yaşlı adamın ayaklarının dibindeki güçsüz ateşin ışığını yansıtıyor. Elmaslar da artık pırıldamıyor. Onlar da soğuk ve ölü görünüyor. Ateşleri -yaşamları-bizim ateşimize, bizim hayatımıza bağlı. Yaşam yok olduğu zaman, elmaslar da çevrelerindeki dünya gibi kararacak.

"Gelmeyecekler, değil mi, oğlum?" diye soruyor yaşlı Kral.

"Hayır, baba," diyor oğlu ona. Edmund'un güçlü ve sıcak eli yaşlı adamın boğum boğum, titreyen parmaklarının üzerine kapanıyor. "Eğer gelecek olsalardı, şimdiye kadar çoktan gelirlerdi sanırım."

"Dışarı çıkmak istiyorum," diyor yaşlı adam aniden.

"Emin misin, baba?" Edmund ona endişeyle bakıyor.

"Evet, eminim!" diye karşılık veriyor yaşlı Kral aksi aksi. Yaşlanmanın bir başka avantajı -kendi kaprislerini hoş görmek.

Kürk giysilerine daha da sıkı sarınan kral tahttan kalkıp kürsüden aşağı iniyor. Oğlu, gerekirse yardımcı olmak için yanında bekliyor, ama gerekmiyor. Kral, uzun yaşamlı ırkımızın standartlarına göre bile yaşlı. Ama fiziksel durumu iyi, büyüsü güçlü ve ona çoğu kişininkinden daha fazla destek oluyor. Omuzları çökmüş, ama bu, uzun yaşamı boyunca taşımak zorunda kaldığı ağır yüklerin doğurduğu bir sonuç. Saçları bembeyaz, orta yaşlarında beyazladı, karısını ondan ayıran ani hastalık sırasında.

Edmund gaz lambasını kaldırıyor, yolu aydınlatması için yanında taşıyor. Artık gaz kıymetli; altından daha da kıymetli. Kral tavandan sarkan, karanlık ve soğuk gaz lambalarına bakıyor. Onu izlerken, düşüncelerini tahmin edebiliyorum. Gazı bu şekilde boşa harcamaması gerektiğini biliyor. Ama bu boşa harcamak değil aslında. O bir kral ve bir gün, belki kısa bir süre sonra, oğlu kral olacak. Ona göstermeli, anlatmalı, eskiden nasıl olduğunu görmesini sağlamalı. Çünkü, kim bilir? Oğlunun geri döneceği ve burayı eski haline getireceği zamanlar gelebilir.

Taht odasını terk ediyorlar. Karanlık, rutubetli koridorda yürüyorlar. Beni göreceklerinden emin olduğum bir yerde duruyorum. Gaz lambasının ışığı beni aydınlatıyor Tam karşıda asılı bir aynada yansımamı görüyorum. Karanlıktan çıkan solgun, hevesli bir yüz, beyaz derisi ve parıldayan gözleri ışığı yakalıyor ve gölgelerin arasında beklenmedik bir şekilde beliriyor.

Siyah bir cüppeye bürünmüş bedenim, bu âlemin üzerine çökmüş sonsuz uyku ile bir. Başım yerinden ayrılmış, karanlıkta asılı duruyor gibi. Görüntü korkutucu, kendi kendimi ürpertiyorum.

Yaşlı Kral beni görüyor, görmezden geliyor. Edmund hızlı, olumsuzlayan bir hareket yapıyor, başını hafifçe sallıyor. Eğilip çekiliyor, gölgelerin arasına dönüyorum.

Yaşlı Kral'ın "Bırak, Baltazar beklesin," diye mırıldandığını duyuyorum. "Zaman içinde istediğini elde edecek. Bırak, şimdi beklesin. Ölüçağıranın zamanı var. Ama benim yok."

Sarayın koridorlarında yürüyorlar, adımları boş koridorlarda yüksek sesle yankılanan iki çift ayak. Ama yaşlı adam geçmişte kaybolmuş, neşenin ve müziğin seslerini dinliyor, babası ve annesi ile, sarayın koridorlarında kovalamaca oynayan bir çocuğun tiz kıkırdamalarını hatırlıyor.

Ben de hatırlıyorum o zamanları Prens Edmund doğduğunda ben yirmi yaşındaydım. Saray yaşamla doluydu: halalar, teyzeler, amcalar, dayılar, kuzenler, enişteler, yengeler, saraylılar -her zaman hoş, her zaman gülümseyen, her zaman kahkaha atmaya hazır- iş peşinde içeri girip çıkan konsey üyeleri, dileklerde bulunan, adalet isteyen kentliler. Sarayda yaşıyor, kralın ölüçağıranının yanında çıraklık dönemimi tamamlıyordum. Çalışkan bir gençtim, dans salonunda geçirdiğim zamandan daha fazlasını kütüphanede geçiriyordum. Ama düşündüğümden de fazla dalmış olmalıyım çalışmalarıma. Bazen, uykumun yarısında, müziği hâlâ duyabildiğim sanısına kapılıyorum.

"Düzen," diyordu yaşlı Kral. "Her şey düzen içindeydi o zamanlar. Düzen bizim kanımızda vardır, düzen ve huzur. Ne olduğunu anlamıyorum. Neden değişti? Kaosu, karanlığı ne getirdi?"

"Biz, baba," diye yanıt veriyor Edmund sakinlikle. "Biz getirmiş olmalıyız."

Gerçeği biliyor, elbette. Ona ben öğrettim. Ama babası ile tartışmamak için, bildiğini söylemez. Bunca seneden sonra, hâlâ sevgi görmek için çabalıyor.

Onları takip ediyorum, siyah terliklerim soğuk, taş zemin üzerinde hiç ses çıkarmıyor. Edmund onlarla birlikte olduğumu biliyor. Arada bir, sanki gücümden güç alırmışçasına, arkasına bakıyor. Ona sevgi dolu bir gururla bakıyorum, kendi oğlum için duyabileceğim bir gururla. Edmund ve ben yakınız, baba oğuldan daha yakın, onun kendi babasına olduğundan daha

yakın, kendisi itiraf etmese de. Annesiyle babası birbirlerine o kadar düşkündüler ki, aşklarının yarattığı çocuk için pek az zamanları vardı. Ben oğlanın öğretmeniydim ve zaman içinde, yalnız gencin arkadaşı, yoldaşı, danışmanı oldum.

Şimdi yirmilerinde, güçlü, yakışıklı ve verimli, iyi bir kral olacak, diyorum kendi kendime ve bu sözleri, sanki yüreğimin üzerindeki gölgeleri dağıtacak bir tılsımmış gibi tekrar tekrar söylüyorum.

Koridorun sonunda, anlamı unutulmuş olan, zaman ve gelişme ile kısmen silinmiş olan sembollerle bezeli dev bir çift kanatlı kapı var. Yaşlı adam, elinde lambasıyla bekliyor Oğlu, omuzlarındaki kaslar gerilerek, saray kapısını kapalı ve kilitli tutan ağır, metal sürgüyü itiyor.

Sürgü yeni bir ilave. Yaşlı Kral onu görünce kaşlarını çatıyor. Belki de, Edmund doğmadan önce, fiziksel engellere ihtiyaç duyulmayan bir zamanı hatırlıyor. O zamanlarda kapıyı büyü kapalı tutardı. Fakat yıllar içinde büyü, başka, daha önemli işler için gerekir oldu -hayatta kalmak gibi işler için.

Oğlu kapıları itip açıyor. Soğuk bir esinti gaz lambasını söndürüyor. Keskin soğuk kürk giysilerin içine işliyor. Soğuk yaşlı Kral'a, saray ne kadar soğuk olsa da, dışarıdaki kanı donduran, kemikleri uyuşturan karanlığa karşı bu sarayın duvarlarının ve büyülerinin bir miktar koruma sağladığını hatırlatıyor.

"Baba, buna dayanabileceğinden emin misin?" diye soruyor Edmund endişeyle.

"Evet," diye tersleniyor yaşlı adam, ama benim tahminime göre, yalnız olsaydı dışarı çıkmazdı. "Benim için endişelenme. Eğer Baltazar'ın istediği olursa, kısa süre sonra hepimiz dışarıda olacağız."

Evet, yakında olduğumu, dinlemekte olduğumu biliyor. Edmund üzerindeki etkimi kıskanıyor. Tek söyleyebileceğim şu: İhtiyar, sen şansını kullandın.

"Baltazar bizi tünellerden aşağı indirecek bir yol buldu, baba. Sana daha önce de açıklamıştım. Dünyanın içine doğru ilerledikçe hava ısınacak."

"Bu kadar aptalca bir fikri, bir kitaptan bulmuştur herhalde. O lanet şeyi yakmanın bir faydası yok," diyor yaşlı Kral, lambayı kastederek. "Büyünü harcama. Işığa ihtiyacım yok. Defalarca durdum bu sütunların arasında. Gözüm bağlı dolaşabilirim burada."

Karanlıkta hareket ettiklerini duyabiliyorum. Kral'ın Edmund'un kolunu ittiğini -Prens, bunu pek az hak eden babasına karşı sevgi ve saygı dolu- ve

tereddüt etmeden, uzun adımlarla kapıdan dışarı çıktığını görür gibi oluyorum. Koridorda duruyor, yüzümü ve ellerimi ısıran, ayaklarımı uyuşturan soğuğu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ben kitaplardan hoşlanmam," diyor Kral oğluna, sert bir sesle. Babasının yanında yürüyen oğulun adımlarını işitebiliyorum. "Baltazar kitapların arasında gereğinden fazla zaman harcıyor."

Belki de öfke kendini iyi hissettiriyordur, sıcak ve parlak, tıpkı lambanın alevi gibi.

"Bize geri döneceklerini söyleyen kitaplardı, bak neye vardı! Kitaplar." Yaşlı Kral burun kıvırıyor. "Onlara güvenmiyorum. Onlara güvenmemiz gerektiğini düşünmüyorum! Belki yüzyıllar önce gerçeği yansıtıyorlardı, ama o zamandan bu yana dünya değişti. Atalarımızı bu âleme getiren yollar muhtemelen yok olmuşlardır."

, "Baltazar, cesaret edebildiğince ileri giderek yolları keşfetti ve yolların güvenli, haritaların doğru olduğunu gördü. Unutma, baba, tüneller onları ve bu dünyayı yapan eski, güçlü büyüyle korunuyorlar."

"Eski büyüymüş!" Yaşlı Kral'ın öfkesi tüm gücüyle yüzeye vuruyor, sesinde tutuşuyor. "Eski büyü yok oldu. Bizi bu hale getiren, eski büyünün yok olması! Bir zamanlar refahın olduğu yerde, şimdi yıkım var. Bir zamanlar bolluğun olduğu yerde, şimdi perişanlık var. Bir zamanlar suyun olduğu yerde, şimdi buz var. Bir zamanlar yaşamın olduğu yerde, şimdi ölüm var!"

Sarayın girişinde durup önüne bakıyor. Fiziksel gözleri üzerlerine çöken karanlığı görüyor yalnızca, kentte, orada burada yayılmış tek tük ışıkların bozduğu karanlığı. Bu ışık benekleri halkı temsil ediyor ve bunlardan çok az var, çok çok az. Kairn Telest alemindeki çoğu ev karanlık ve soğuk. Tıpkı kraliçe gibi, bu evlerde kalanlar ışık ve sıcaklık olmadan da idare edebilirler pekâlâ; onlar için harcamaya gerek yok.

Kral'in fiziksel gözleri karanlığı görüyor, tıpkı fiziksel bedeninin soğuğu hissetmesi ve onu reddetmesi gibi. Kente, anılarının gözüyle bakıyor, oğluyla paylaşmaya çalıştığı bir yetenek bu. Ama artık çok geç.

"Eski dünyada, Koparılış'tan önce, güneş dedikleri bir ateş topu varmış. Bunu bir kitapta okudum," diye ekliyor Kral kuru bir sesle. "Okumayı bilen tek kişi Baltazar değil. Dünya dört ayrı parçaya koparıldığı zaman, güneşin ateşi dört yeni dünya arasında paylaştırılmış. Ateş, bizim dünyamızın merkezine yerleştirilmiş O ateş Abarrach'ın kalbi ve tıpkı kalp gibi, yaşam veren kanı, sıcaklığı, enerjiyi bedene taşıyan kanalları var."

Bir hışırtı duyuyorum, pek çok giysi tabakası arasında hareket eden bir baş. Kral'ın bakışlarını ölmekte olan kentin üzerinde gezdirdiğini hayal edebiliyorum. Karanlıkta büzülmüş, kent duvarlarının çok ötesine bakıyor. Hiçbir şey göremiyor, karanlık mutlak. Ama, belki de, zihninin gözüyle, bir ışık ve sıcaklık, bir yeşillik dünyası görüyor. Pırıldayan sarkıtlarla süslü, yüksek bir mağara tavanı altında yetişen, büyüyen şeyler görüyor. Çocukların gülüp oynadığı bir ülke görüyor.

"Güneşimiz oradaydı." Bir hışırtı daha. Yaşlı Kral elini kaldırıp sonsuz karanlığa doğru işaret ediyor.

"Sütunlar," diyor Edmund yumuşak bir sesle.

Babasına karşı sabırlı. Yapılacak o kadar çok şey var ki! Ve o yaşlı adamların yanında durup, anılarını dinliyor.

"Bir gün, kendi oğlu da aynısını yapacak onun için," diye fısıldıyorum umutla, ama geleceğimiz üzerine çökmüş gölge yüreğimden kalkmıyor.

Gaipten haber? Kehanet? Bu tür şeylere inanmıyorum, çünkü daha yüksek bir gücü ima ediyorlar, bizlerin işlerine burnunu sokan ölümsüz bir el ve zihin. Ama, üzerinde doğduğu ve kendisinden önce babasının, büyükbabalarının doğduğu bu toprakları terk edeceğini bildiği gibi, Edmund da Kairn Telest'in son kralı olacağını biliyor.

Ve karanlığa minnetarım. Gözyaşlarımı gizliyor. Kral da sessiz; düşüncelerimiz aynı karanlık yola yöneliyor. Biliyor. Belki şimdi onu seviyordur da. Ama artık çok geç.

"Sütunları hatırlıyorum, baba," diyor oğlu telaşla, yaşlı adamın sessizliğinin sinirden kaynaklandığını sanarak. "Senin ve Baltazar'ın, onun gücünün azalmakta olduğunu ilk fark ettiği günü hatırlıyorum," diye ekliyor daha büyük bir ağırbaşlılıkla.

Gözyaşlarını yanaklarımda donmuş, onları silmekten kurtarmış beni. Ve şimdi, ben de anılarımın yollarında yürüyorum. Işıkla dolu... gücü azalmakta olan bir ışıkla dolu yollarda yürüyorum... ,

İKİNCİ BÖLÜM

KAIRN TELEST,

ABARRACH

...Kairn Telest Kralı'nın konsey odası kalabalık. Kral konseyle görüşüyor. Konsey, yüzyıllar önce, Kairn Telest halkı buraya ilk yerleştiğinden beri ailelerinin reisleri aynı görevi yapan, önde gelen kentlilerden oluşuyor. Son derece önemli konular görüşülüyor olsa da, toplantı düzenli ve resmi. Konseyin her üyesi, diğer üyeleri dikkat ve saygıyla dinliyor. Buna majesteleri de dahil.

Kral hiçbir ferman yayınlamayacak, hiçbir emir vermeyecek, hiçbir bildiride bulunmayacak. Her konu konsey tarafından oylanacak. Kral yalnızca bir rehber ve danışman olarak görev yapıyor, tavsiye veriyor ve yalnızca oylar eşit dağıldığında karar verici oyu kullanıyor.

Neden bir hükümdara ihtiyaç duyduk? Kairn Telest halkının açık bir kural ve düzen ihtiyacı var Yüzyıllar önce, bir tür hükümet yapısına ihtiyaç duyduğumuza karar verdik. Kendimiz ve içinde bulunduğumuz durumu düşündük. Bir topluluktan çok bir aile gibiydik ve bir ebeveyn figürü

sağlayacak, her şeye oyları ile karar verecek bir konsey ile işlev gösterecek bir kraliyetin bizim için en uygun, en bilgece yönetim biçimi olacağına karar verdik

Atalarımızın verdiği karardan pişman olmamız için tek bir sebebimiz bile olmadı. Seçilen ilk kraliçe, annesinin işlerim beceriyle devam ettirecek bir kız evlat doğurdu. O kızın bir oğlu oldu ve böylece Kairn Telest hükümdarlığı nesilden nesile aktarıldı. Kairn Telest halkı hoşnut. Çevremizde devamlı değişiyormuş gibi görünen bir dünyada -üzerinde hiçbir kontrolümüz olmadığı açık olan değişimler bunlar-kraliyetimiz güçlü ve istikrarlı bir nüfuza sahip. "Demek ırmağın, suyu yükselmedi?" diye soruyor Kral, bakışları bir endişeli yüzden diğerine giderek.

Konsey üyeleri odanın ortasındaki bir toplantı masasının çevresinde oturuyorlar. Kral'ın sandalyesi en başa yerleştirilmiş. Sandalye diğerlerinden daha gösterişli, ama diğerleri ile aynı seviyede duruyor.

"Tam aksine, Majesteleri, ırmağın seviyesi daha da düştü. Dün kontrol ettiğimde böyleydi." Çiftçi Loncası'nın başı korkmuş, kasvetli bir sesle konuşuyor. "Bugün bakmaya gitmedim, çünkü saraya zamanında ulaşmak için yola erken çıkmam gerekiyordu. Ama geceleyin yükselmiş olduğu konusunda pek umudum yok."

"Ya ekinler?"

"Önümüzdeki beş devir içinde tarlalara su götürmeyi başaramazsak, ekmek tahılını kaybedeceğimiz kesin. Neyse ki, kairn otu iyi durumda -en imkânsız koşullar altında bile büyüyebiliyor gibi görünüyor. Sebzelere gelince, tarla işçilerini bahçelere su taşımakla görevlendirdik, ama işe yaramıyor. Su taşımak onlar için yeni bir iş. Anlamıyorlar. Yeni bir şey yapmalarını istemenin ne denli güç olduğunu bilirsiniz "

Masanın çevresinde başlar sallanıyor. Kral kaşlarını çatıyor, sakallı çenesini kaşıyor. Çiftçi, açıklama ihtiyacı içinde, belki kendini savunmak isteyerek, sözlerine devam ediyor.

"İşçiler ne yapmakla görevlendirildiklerini unutup, başıboş dolanmaya başlıyorlar. Onları, su kovalarını yere fırlatmış, eski işlerini yaparken buluyoruz. Hesaplarıma göre, bu şekilde, sebzeler için kullandığımız sudan daha fazlasını boşa harcadık."

"Peki tavsiyeniz?"

"Tavsiyem." Çiftçi destek ararcasına masanın çevresinde dolaştırıyor gözlerini. İçini çekiyor. "Becerebildiğimiz kadarını, henüz zamanımız varken hasat etmemizi öneriyorum. Tarlalarda büzülüp ölmesini

izlemektense, elimizde olanları toplamak daha iyi. Size göstermek için bu parmeyvesini getirdim. Gördüğünüz gibi, henüz küçük, ham. En azından bir on altı devir daha toplanmaması gerekirdi. Ama şimdi toplamazsak büzülüp, asmasının üzerinde ölecek. Hasattan sonra, bir ekim daha yapabiliriz, belki o zamana kadar ırmak normal seviyesine..."

"Hayır," diye sesleniyor bir ses. Odada ve toplantıda daha önce işitilmemiş bir ses bu. Giriş salonunda yeterince bekledim. Kral'ın beni çağırtmayacağı açık. Olayları kendi kontrolüme almamın zamanı geldi. "Irmak eski seviyesine dönmeyecek, en azından yakın bir zamanda olmayacak bu. Ve olursa da, yalnızca, benim öngöremediğim büyük bir değişim yüzünden olur. Hem o çamurlu bir akıntıdan başka bir şey değil ve eğer çok şanslı değilsek, Majesteleri, tamamen kuruyacağına inanıyorum."

Kral dönüyor, sinirle kaşlarını çatıyor. Ondan çok daha zeki olduğumu biliyor, bu yüzden, bana güvenmiyor. Ama bensiz yapamaz oldu. Zorunlu kaldı buna. Beni dinlemediği birkaç seferinde pişman oldu. İşte bu yüzden Kral'ın ölüçağıranı hâlâ benim.

"Zamanı geldiğinde seni çağırtmayı düşünüyordum, Baltazar. Ama," diye ekliyor Kral, kaşları daha da fena çatılarak, "öyle görünüyor ki kötü haber vermek için bekleyemiyorsun. Lütfen otur ve konseye raporunu ver." Ses tonuna bakılırsa, kötü haberin suçunu benim üzerime yıkmaya bayılacağı açıktı.

Dikdörtgen, taştan oyulmuş toplantı masasının uzak ucuna oturuyorum. Masanın çevresinde oturanların gözleri yavaşça, bana bakmaya isteksizlermiş gibi dönüyor. İtiraf etmeliyim ki, sıradışı bir görüntüm var.

Abarrach Dünyası'nın dev mağaralarında yaşayanların, doğal olarak, solgun ciltleri vardır. Ama benim derim ölüm beyazıdır, o kadar solgundur ki, neredeyse saydam görünür ve derinin ince yüzeyine yakın kan damarlarının mavi renkleri yüzünden hafif mavimsidir.

"' Bu doğadışı renk, kütüphanede, eski metinleri okuyarak geçirdiğim uzun saatlerden kaynaklanmaktadır. Simsiyah saçlarım -uçlarda kahverengileşen beyaz saçlara sahip halkım arasında oldukça nadirdir-ve mesleğimin gereği olan siyah cüppem, derimin daha da büyük bir karşıtlık oluşturmasına sebep olur.

Pek az kişi beni her gün görür, çünkü saraydan, çok sevdiğim kütüphanemden pek sık uzaklaşmam, nadiren kentte ya da Kral'ın huzurunda görünürüm. Bir konsey toplantısında bulunmam dehşet verici bir olaydır. Ben korkulacak biriyim. Benim gelişim, hazır bulunanların

yüreğine kara bir örtü örtüyor, sanki siyah cüppemi üzerlerine yaymışım gibi...

Ayağa kalkarak başlıyorum. Ellerimi uzatıp dümdüz masaya koyuyorum ve hafifçe eğiliyorum, böylece büyülenmiş gibi bakmakta olanların tepesine dikilmiş gibi görünüyorum.

"Majestelerine, Hemo'yu keşfe çıkıp, kaynağına kadar gitmeyi ve su seviyesinin nasıl bu kadar büyük bir düşüş gösterdiğini anlamaya çalışmayı önerdim. Majesteleri önerimin iyi bir öneri olduğunu düşündü ve yola çıktım."

Pek çok konsey üyesinin bakıştığını, kaşlarının çatıldığını fark ediyorum. Bu keşif gezisi konseyde konuşulup onaylanmış değil. Bu da, elbette, hepsinin geziye karşı oldukları anlamına geliyor.

Kral ne düşündüklerini anlayıp, sandalyesinde kıpırdanıyor, kendini savunmaya hazırlanıyor gibi görünüyor. O herhangi bir şey söyleyemeden ben imdada yetişiyorum.

"Majesteleri konseye bilgi vermemizi ve onayını almamızı önerdi, ama ben buna karşı çıktım. Konsey üyelerine duyduğum saygıda kusur ettiğimden değil," diye telaşla açıklama ihtiyacı duyuyorum, "halk arasında huzursuzluk çıkmaması için. Majesteleri ile ben, ırmaktaki seviye düşüşünün doğanın bir tuhaflığı olduğunu düşünüyorduk. Belki de sismik bir hareket mağaranın bir kısmının yıkılmasına ve ırmağın akışım engellemesine sebep olmuştu. Belki de bir hayvan kolonisi, üzerine set çekmişti. Neden halkı boşuna huzursuz edecektik ki? Ama ne yazık ki" -iç çekmekten kendimi alamıyorum- "durum bu değil."

Konsey üyeleri beni gittikçe büyüyen bir endişeyle izliyor. Görüntümün tuhaflığına alışıklar ve şimdi bendeki değişikliklerin farkına varmaya başlıyorlar. İyi görünmediğimin farkındayım, her zamankinden de kötü görünüyorum. Siyah gözlerim çökmüş, mor halkalarla çevrelenmiş. Gözkapaklarım ağır ve kırmızı kenarlı. Yolculuk uzun ve yorucuydu. Kaç devirdir uyumadım. Omuzlarım yorgunluktan çökmüş.

Konsey üyeleri Kral'ın onlara danışmadan, kendi başına hareket etmesinden kaynaklanan kızgınlıklarını unutuyorlar. Sert ve mutsuz yüzlerle, raporumu işitmeyi bekliyorlar.

"Hemo'dan yukarı, ırmağın kıyılarını izleyerek ilerledim. Uygar toprakların ötesine gittim, sınırlarımızda bulunan dantel ağacı Ormanlarından geçtim ve sonunda Kaimimizi oluşturan duvarın dibine geldim. Ama ırmağın kaynağını orada bulamadım. Mağara duvarında bir

tünel var, eski haritalara göre Hemo bu tünelde akıyor. Haritaların oldukça doğru olduğunu keşfettim. Hemo, ya mağara duvarında kendi yolunu açmıştı, ya da ırmak, başta dünyamızı yapanlar tarafından açılan bir oyukta akıyordu. Belki bunların her ikisi de doğruydu."

Kral konudan sapmamdan hoşlanmayarak başını sallıyor. Yüzündeki rahatsızlığı görüyor, anladığımı ifade etmek için başımı eğip, gündemdeki konuya dönüyorum.

"Uzun bir mesafe boyunca tüneli takip ettim ve kapalı bir kanyonda bulunan küçük bir göl keşfettim. Kanyonun dibinde bir zamanlar muhteşem bir çağlayan varmış. Orada, Hemo dik bir kaya uçurumdan aşağı dalıyor ve başımızın üzerindeki mağara tavanı kadar yüksek, yüzlerce metre yüksekten aşağı dökülüyormuş."

Kairn Telest yurttaşları etkilenmiş görünüyor. Başımı sallıyor, umutlanmamaları için uyarıyorum.

"Duvarın kaya yüzeyindeki pürüzsüz kısmın genişliğinden, bir zamanlar ırmağın güçlü ve şiddetli bir şekilde aktığını an-layabiliyordum. Bana öyle geldi ki, biz zamanlar, çağlayanın altında duran bir adam suyun büyük gücü ile parçalanırdı. Ama şimdi, bir çocuk bile o sızıntıda rahatça yıkanabilir."

Sesim acıydı. Kral ve konsey üyeleri beni dikkatle, huzursuzluk içinde izliyorlar.

"Irmağın kaynağını arayarak yÖlüma devam ettim. Kanyon duvarlarından yukarı tırmandım. Ve tuhaf bir durumla karşılaştım: ben yükseğe tırmandıkça, çevremdeki havanın ısısı düşüyordu. Çağlayanın tepesine, mağara tavanının yakınına ulaştığımda, sebebini anladım. Artık mağaranın kaya duvarları yoktu çevremde." Sesim gerginleşiyor, karanlık ve kötücül bir hal alıyor. "Çevremin buzdan duvarlarla sarılı olduğunu keşfettim."

Konsey üyeleri irkiliyor, aktarmaya çalıştığım korku ve dehşeti hissediyorlar. Ama yüzlerindeki karmaşık ifadeden, henüz içinde bulunduğumuz tehlikeyi anlamamış olduklarını ayırt ediyorum.

"Dostlarım," diyorum onlara, yumuşak bir sesle konuşarak. Gözlerim masanın etrafında dolaşıyor, hepsini toparlayıp, sıkıca tutarak konuşuyorum. "Hemo'nun içinden akıp geldiği mağaranın tavanı buzla kaplı. Eskiden böyle değildi," diye ekliyorum, hâlâ anlamadıklarını görerek. Parmaklarım hafifçe kıvrılıyor. "Bu bir değişim, korkunç bir değişim. Ama, dinleyin, daha fazlasını da açıklayacağım.

"Keşfimle hayretler içinde, Hemo kıyılarından yukarı ilerlemeye devam ettim. Yol karanlık ve tehlikeliydi, soğuk keskindi. Buna şaşırdım, çünkü henüz sütunların yaydığı ışık ve ısının sınırlarını aşmamıştım. Sütunlar neden çalışmıyor, diye merak ediyordum."

"Eğer söylediğin kadar soğuksa, nasıl devam edebildin?" diye soruyor Kral.

"Neyse ki, Majesteleri, büyüm güçlüdür, beni hayatta tuttu," diye yanıt veriyorum.

Bunu işitmekten hoşlanmıyor, ama beni zorlayan kendisi. Büyü konusunda oldukça güçlü olmakla tanınırım, Kairn Telest âleminde yaşayanların çoğundan daha güçlü. Benim gösteriş yaptığımı düşünüyor.

"Sonunda, pek çok zorluktan sonra, mağara duvarındaki, Hemo'nun içinden çıktığı açıklığa ulaştım," diye devam ediyorum. "Eski haritalara göre, bu açıklıktan dışarı baktığım zaman, Kutsal Deniz'i, eskilerin bizim kullanmamız için yarattığı tatlı su okyanusunu görmeliydim. Ama benim gördüğüm, dostlarım" -dikkatlerinin bende olduğundan emin olmak için duruyorum- "engin bir buz deniziydi!"

Son sözleri fısıltıyla söylüyorum. Konsey üyeleri, sanki o soğukluğu bir kafeste yanımda getirmişim ve Konsey Odası'nda serbest bırakmışım gibi titriyorlar. Bana sessizlik ve hayret içinde bakakalıyorlar. Söylediğim şeylerin tam anlamı, eski bir yaraya saplanıp kalmış bir ok ucu gibi, yavaş yavaş, zihinlerine işliyor.

"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?" Sessizliği ilk bozan Kral oluyor. "Nasıl gerçekleşebilir?"

Elimle alnımı siliyorum. Yorgunum, bitkinim. Büyüm beni hayatta tutacak kadar güçlü olabilir, ama bedelini de ödedim. "Konuyu incelemek için uzun saatler harcadım, Majesteleri. Teorimi kanıtlamak için araştırmama devam etmeyi planlıyorum, ama yanıtı bulduğuma inanıyorum. Bu parmeyvesini kullanabilir miyim?"

Masaya uzanıyorum, kâseden bir parmeyvesi alıyorum. Yuvarlak, sert kabuklu, içindeki etli kısmı parmeyvesi şarabı yapımında kullanılan meyveyi kaldırıyorum ve ellerimin bir hareketiyle, meyveyi ikiye bölüyorum.

"Bu," diyorum onlara, meyvenin büyük, kırmızı çekirdeğini göstererek, "dünyamızın merkezini temsil ediyor, magma çekirdeğini. "Bunlar" -çekirdekten sarımsı ete doğru uzanan damarları gösteriyorum- "eskilerin bilgeliği, becerisi ve büyüsü sayesinde, magma çekirdeğinden elde edilen

enerjiyi dünyamıza yayan, soğuk ve çorak kayalara ısı ve ışık getiren sütunları temsil ediyor. Abarrach'ın yüzeyi, bu sert kabuğa benzer kayadan bir tabakayla örtülü."

Meyveden bir ısırık alıyorum, eti dişlerimle koparıyorum ve meyveden oluşan boşluğu işaret ediyorum.

"Diyelim ki bu, Kutsal Denizi temsil ediyor, yukarımızdaki tatlı su okyanusunu. Burada, çevrede" -elimi parmeyvenin etrafında gezdiriyorum- "karanlık ve soğuk Boşluk var.

"Şimdi, eğer sütunlar görevlerini yapıyor olsalardı, Boşluk'un soğuğu uzaklaştırılmış ve okyanus ısınmış olacaktı. Su serbestçe tünelden akacak ve topraklarımıza yaşam getirecekti. Ama eğer sütunlar işlevlerini görmezse..."

Sesim uğursuzca sönüp gidiyor. Omuzlarımı silkip parmeyvesini masaya fırlatıyorum. Aksak aksak yuvarlanıyor ve sonunda kenardan aşağı düşüyor. Konsey üyeleri, ona dokunmak için hiçbir hareket yapmadan, korkunç bir büyülenmişlik içinde seyrediyorlar. Meyve yere düştüğünde bir kadın yerinden sıçrıyor.

"Bunun olduğunu mu söylüyorsun? Sütunlar işlevlerini yitirmeye mi başladılar?"

"Buna inanıyorum, Majesteleri."

"Ama, öyle olsaydı, buna ilişkin bir işaret görmemiz gerekmez miydi? Sütunlarımız hâlâ ışık ve ısı yayıyor..."

"Saygıdeğer Kral'a ve konsey üyelerine, buzla kaplı olanın yalnızca mağaranın tavanı olduğunu hatırlatmama izin verir misiniz? Mağara duvarları değil. Sütunlarımız işlevlerini tam olarak yitirmiş olmasalar bile, en azından zayıflamakta olduklarına inanıyorum. Henüz değişimi fark etmiyoruz, ama günlük hava sıcaklıklarında, açıklanamaz, tutarlı ve daimi bir düşüş tespit ettik. Değişimi daha bir süre daha fark etmeyebiliriz. Ama eğer teori gerçekse..." tereddüt ediyorum, konuşmaya isteksizim.

"Ee, devam et," diye emrediyor Kral. "Yoldaki deliği görüp çevresinden dolanmak, körlemesine içine düşmekten iyidir, derler."

"Bu delikten kaçınabileceğimizi sanmıyorum," diyorum sessizce. "İlk olarak, Kutsal Deniz'deki buz kalınlaştıkça, Hemo'nun akışı azalmaya devam edecek ve sonunda tamamen kuruyacak."

Korku dolu nidalar sözümü kesiyor. Herkes susana kadar bekliyorum.

"Mağaranın ısısı gittikçe düşecek. Sütunların yaydığı ışık gittikçe solacak ve sonunda tamamen sönecek. Kendimizi bir karanlık ülkesinde,

keskin bir soğuk ülkesinde, susuz, üzerinde hiçbir yiyeceğin -büyü yoluyla bile-büyümediği bir ülkede bulacağız. Kendimizi ölü bir ülkede bulacağız, Majesteleri. Ve burada kalırsak, biz de yok olacağız."

Birinin nefesini tuttuğunu duyuyorum, kapının yanında bir hareket seziyorum. Edmund -yalnızca ondört yaşında- durmuş, dinliyor. Başka kimse konuşmuyor. Konsey üyelerinden pek çoğu, korkudan donakalmış görünüyor. Sonra, birisi bütün bunların kanıtlanmamış olduğunu, kitapların arasında gereğinden çok zaman harcayan bir ölüçağıranın kıyamet senaryolarından başka bir şey olmadığını mırıldanıyor.

"Ne kadar sürer?" diye soruyor Kral sertçe.

"Alı, hemen yarın olmayacak, Majesteleri. Ne de yakın gelecekte. Ama," diye devam ediyorum, sevgi dolu bakışlarım üzüntüyle kapıya doğru giderek, "oğlunuz, Prens, asla Kairn Telest ülkesini yönetemeyecek."

Kral bakışlarımı takip ediyor, genç adamı görünce kaşlarını çatıyor. "Edmund, bundan daha iyi davranmanı beklerdim! Ne yapıyorsun burada?"

Prens kızarıyor. "Beni affet, baba Ben -sizi rahatsız etmek istemedim. Seni aramaya gelmiştim. Annem hasta. Doktor, gelmen gerektiğini düşünüyor Ama geldiğimde, toplantıyı bölmek istemedim ve bekledim, sonra... Baltazar'ın söylediğini duydum1 Doğru mu, baba... Gitmek zorunda mı kalacağız?"

"Bu kadar yeter, Edmund. Beni bekle. Birazdan yanında olacağım."

Oğlan yutkunuyor, eğilip sessizce, uysallıkla, kapının yanındaki gölgelerin içine çekiliyor. Onu rahatlatmak, açıklamak için can atıyorum. Konsey üyelerini korkutmak istemiştim, onu değil.

"Beni affedin, karımın yanına gitmeliyim."

Kral ayağa kalkıyor. Konsey üyeleri de aynısını yapıyor; toplantının sona erdiği açık.

"Daha fazla bilgi edinene kadar sessizliğinizi bozmamanızı söylememe gerek yok," diye devam ediyor Kral. "Kendi sağduyunuz böyle davranmanın akıllıca olacağını söyleyecektir size. Beş devir sonra tekrar toplanacağız. Ama," diye ekliyor, kaşları çatılarak, "Çiftçi Loncası'nın tavsiyesine uymamızı ve erken hasat yapmamızı öneriyorum."

Üyeler oylama yapıyor. Öneri kabul ediliyor. Dağılıyorlar, pek çoğu bana karanlık, mutsuz bakışlar fırlatıyor. Bütün bunların suçunu birisine atmaya bayılırlardı. Her bakışı telaşsız bir özgüvenle karşılıyorum, konumum sağlam Son kişi de çıktığında, öne çıkıyor, gitmek için sabırsızlanan Kral'ın koluna elimi koyuyorum

"Ne var'" diye soruyor Kral, durdurulduğu için sinirlendiği açık. Karısı için çok endişeleniyor.

"Majesteleri, sizi geciktirdiğim için beni affedin, ama size şahsi olarak bir şey söylemek istiyorum."

Kral, dokunuşumdan uzaklaşıyor. "Biz Kairn Telest'te hiçbir şeyi gizlice yapmayız. Bana söylemek istediğin her ne ise, konseyin önünde söylenmeliydi."

"Konseyde söylerdim, eğer gerçeklerden emin olsaydım. Halkının bilmesinin uygun olup olmayacağına Majestelerinin bilgeliğinin ve sağduyusunun karar vermesini tercih ederim."

Bana dik dik bakıyor. "Nedir, Baltazar? Bir başka teori mi?

"Evet, efendim. Bir başka teori... sütun hakkında. Çalışmalarıma göre, eskiler sütunlardaki büyünün sonsuz olmasını tasarlamış. Sütunlardaki büyü, Majesteleri, kendiliğinden yok olamaz."

Kral bana çileden çıkmış gibi bakıyor. "Oyun oynamak için zamanım yok, Ölüçağıran. Sütunların işlevlerini yitirdiğini sen söyledin..."

"Evet, Majesteleri. Söyledim. Ve bunun doğru olduğuna inanıyorum. Ama belki de sütunlara ne olduğunu anlatmak için yanlış sözleri kullandım. Doğru söz, işlev yitimi olmayabilir, efendim. Yıkımdır belki. Bilinçli yıkım."

Kral bana bakıp başını sallıyor. "Gel, Edmund," diyor, oğluna kararlılıkla işaret ederek. "Gidip anneni görelim."

Genç adam babasına katılmak için koşuyor, ikisi uzaklaşmaya başlıyor.

"Efendim," diye sesleniyorum, sesimdeki endişe Kral'ı durduruyor. "Kairn Telest'in altındaki âlemlerde, birisinin bize karşı sinsice bir savaş sürdürdüğüne inanıyorum. Ve onları durdurmak için bir şey yapmazsak, bizi kesin bir yenilgiye uğratacaklar. Tek bir ok atmadan, tek bir mızrak fırlatmadan yenecekler bizi. Birisi, efendim, bize yaşam veren ısı ve ışığı çalıyor!"

"Ne için, Baltazar? Bu alçakça eylemin sebebi ne olabilir?"

Kral'ın alaycılığını duymazdan geliyorum, "Kendileri kullanmak için, efendim. Eve, Kairn Telest'e dönerken bu konuyu enine boyuna düşündüm. Ya Abarrach'ın kendisi ölüyorsa? Ya magma çekirdek büzülüyorsa? Bir krallık, kendini korumak için komşularının kaynaklarını çalmayı gerekli bulmuş olabilir."

"Sen delisin, Baltazar," diyor Kral. Eli oğlunun zayıf omzunda, onu benden uzaklaştırıyor. Ama Edmund omzunun üstünden, büyük ve korkmuş

gözlerle bana bakıyor. Ona güven verircesine gülümsüyorum ve rahatlamış görünüyor. O beni göremez olduğu an gülümsemem siliniyor.

"Hayır, efendim, deli değilim," diyorum gölgelere. "Keşke deli olsaydım. Çok daha kolay olurdu." Uykusuzluktan yanan gözlerimi ovuşturuyorum. "Çok çok daha kolay olurdu..."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAİRN TELEST,

ABARRACH

Edmund, kütüphanenin kapısında beliriyor. Tek başına. Ben oturmuş, baba oğul arasında biraz önce geçmiş konuşmaları ve uzun zaman önce olup bitmiş olaylara ilişkin anılarımı yazıyorum. Kalemi bırakıp saygıyla ayağa kalkıyorum.

"Ekselansları. Lütfen girin, hoşgeldiniz."

"Çalışmam bölmüyorum, ya?" Sinirli sinirli kıpırdanarak kapıda duruyor. Mutsuz, konuşmak istiyor, ama mutsuzluğunun temeli söyleyeceğimi bildiği şeyleri dinlemekteki isteksizliği.

"Şimdi bitirmiştim."

"Babam uzanıyor," diyor Edmund aniden. "Dışarıda öyle durması, soğuk almasına yol açacak diye korkuyorum. hizmetkarına, sıcak su torbası hazırlamasını emrettim."

"Peki, babanız ne karar verdi?" diye soruyorum.

Edmund'un tedirgin yüzü, Kairn Telest'in karanlığını bir anlığına uzaklaştıran gaz lambasının ışığında hayalet gibi parlıyor.

"Ne karar verebilir?" diye karşılık veriyor, acı bir teslimiyet içinde. "Verilecek bir karar yok Gidiyoruz."

Benim dünyamdayız, kütüphanede Prens çevresine bakınıyor, kitaplara sevgi dolu bir hoşçakal, denmiş olduğunu fark ediyor. Eski ve daha hassas ciltler, kairn otundan örülmüş büyük kutulara kaldırılmış. Diğer, benim ve çıraklarım tarafından kaleme alınmış daha yeni metinler düzgünce etiketlenmiş ve kum, taş rafların derinliklerine dizilmiş.

Edmund'un bakışlarını görüp, düşüncelerini okuyorum. Utangaç utangaç gülümsüyorum. "Ne aptalım, değil mi?" Elim önümde duran bir cildin deri kapağını okşuyor. Yanımda götüreceğim pek az kitaptan biri: Kairn Telest'in son günlerine ilişkin anlatılarım. "Ama onları düzensiz bir biçimde bırakmaya dayanamazdım."

"Aptalca değil. Geri dönmeyeceğini kim bilebilir?" Edmund neşeyle konuşmaya çalışıyor. Neşeyle konuşmaya, halkının moralini düzeltmek için elinden geleni yapmaya alıştı.

"Kim mi bilir? Ben biliyorum, Prensim." Başımı hüzünle sallıyorum. "Kiminle konuştuğunuzu unutuyorsunuz. Ben konsey üyelerinden biri değilim."

"Ama bir ihtimal var aslında," diye ısrar ediyor.

Hayallerini yıkmak içimi acıtıyor. Ama -hepimizin iyiliği için- gerçekle yüzleşmek zorunda.

"Hayır, Ekselansları, bir ihtimal yok. Babanıza on yıl önce tarif etmiş olduğum son bizi bekliyor. Tüm hesaplarım tek bir sonuca işaret ediyor: dünyamız, Abarrach, ölüyor."

"O zaman gitmemizin ne faydası var?" diye soruyor Edmund sabırsızlıkla. "Neden burada kalmayalım? Neden bilinmeyen bölgelere yapacağımız bu yolculuğun zorluklarına ve acılarına katlanalım? Eğer sonunda yine ölümle karşılaşacaksak, neden?"

"Ümitsizliğe düşmemenizi tavsiye ediyorum, Edmund. Daha önce de yapmış olduğum gibi şimdi de, umudunuzu o yöne çevirmenizi öneriyorum."

Prens'in yüzü kararıyor. Alt üst olmuş durumda ve benden hafifçe uzaklaşıyor. "Babam o konuyu seninle konuşmamı yasakladı." "Babanız geçmişte yaşayan biri, bugünde değil," diyorum patavatsızca. "Beni affedin, Ekselansları, ama her zaman gerçeği söylemişimdir, gerçek ne kadar nahoş

olsa da. Anneniz öldüğünde, babanızın içinde de bir şey öldü. Hep arkaya bakıyor. İleri bakmak size kaldı!"

"Kral hâlâ babamdır," diyor Edmund sertçe.

"Evet," diye yanıt veriyorum. Ve bu gerçeğin oldukça üzücü olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Edmund, çenesini kaldırıp benimle yüzleşiyor. "Ve o kral olduğu sürece, onun ve konseyin söyledikleri yapılacak. Eski Kairn Necros âlemine gideceğiz, oradaki kardeşlerimizi arayacağız ve yardımlarını isteyeceğiz. Hem, bunu teklif eden de sendin zaten."

"Ben Kairn Necros'a gitmemizi önerdim yalnızca," diye düzeltiyorum sözlerini. "Çalışmalarıma göre, bu dünyada yaşam bulmayı umabileceğimiz tek yer Kairn Necros. Ateş Denizi'nin yanında bulunuyor. Ve büyük magma okyanusu kuşkusuz küçülmüş olsa da, hâlâ o âlemin halkı için sıcaklık ve enerji sağlayacak kadar büyük olmalı. Ama ben onlara dilenci gibi gitmeyi önermedim!"

Edmund'un yakışıklı yüzü kızarıyor, gözleri çakmak çakmak alevleniyor. O gururlu bir genç.

İçindeki ateşi görüyor, o ateşi büyütmek için elimden geleni yapıyorum.

"Bizim yıkımımıza sebep olanlara dilenciler gibi gideceğiz1" diye hatırlatıyorum ona.

"Bunu kesin olarak bilmiyorsun..."

"Hah! Tüm kanıtlar aynı yöne işaret ediyor -Kairn Necros'a. Evet, o âlemin halkını hayatta ve afiyette bulacağımıza inanıyorum. Neden? Çünkü bizim yaşamlarımızı bizden çaldılar!" M

"O zaman neden onlara gitmemizi önerdin?" Edmund sabrını tüketmeye başlıyor. "Savaş mı istiyorsun? Bu mu sebep?"

"Ne istediğimi biliyorsun, Edmund," diyorum yumuşak bir sesle.

Prens, çok geç de olsa, yasak yola itildiğini görüyor. "Uyanır uyanmaz yola çıkıyoruz," diyor bana soğuk bir sesle. "İlgilenmem gereken konular var, Ölüçağıran, senin de öyle. Ölülerimiz yolculuk için hazırlanmalı."

Çıkmak üzere dönüyor. Uzanıyor, kürk pelerininin kolunu tutuyorum.

"Ölüm Kapısı!" diyorum ona. "Bir kez düşünün, Prensim. Tek istediğim bu. Bir kez düşünün!"

Huzursuzca duruyor, ama dönmüyor. Genç adamın kolundaki elimin baskısını arttırıyorum, kürk tabakalarının altından, sert ve güçlü etini, kemiğini, kasını hissediyorum. Titrediğini hissediyorum.

"Kehaneti hatırlayın. Bizim umudumuz Ölüm Kapısı, Edmund," diyorum sessizce. "Tek umudumuz." KJ

Prens başını sallıyor, elimi silkeliyor ve kütüphaneyi, titreşen ışığı, içine gömülü kitapları ile başbaşa bırakıyor.

Ben yazıma dönüyorum.

Kairn Telest halkı, karanlığın içinde, kent duvarlarının kapısında toplanıyor. Kapı çok eskiden beri açık duruyor, kayıt tutulan bunca yüzyıl boyunca, kentin kurulmasından bu yana. Duvarlar halkı avcı, yağmacı hayvanlara karşı korumak için yapılmış. Bu duvarların hiçbir zaman bir halkı bir diğerinden koruyacağı düşünülmemiş. Bu tür bir kavram bizim için düşünülemez bile. Yolcular, yabancılar, her zaman hoş karşılanır ve bu yüzden kapılar da açık durur.

Ama bir gün, Kairn Telest uzun, çok uzun zamandır hiçbir yolcunun gelmemiş olduğunu fark etti. Anladık ki, bir daha hiç yolcu olmayacak. Hatta hayvan bile yoktu. Ve bu yüzden kapılar açık kaldı, çünkü onları kapatmak zaman ve enerji kaybıydı. Ve şimdi, halk açık kapıların önünde duruyor. Şimdi yolcu olan onlar, sessizlik içinde yolculuğun başlamasını bekliyorlar.

Kralları ve prensleri, ordunun eşliğinde geliyorlar. Askerler ellerinde kairn otundan meşaleler taşıyor. Ben -Kral'ın ölüçağıranı- ve meslektaşım ölüçağıranlar ile çıraklar, arkadan yürüyoruz. Bizim ardımızdan, yiyecek ve giyecek içeren ağır paketler taşıyan saray hizmetkarları geliyor. Benim hemen arkamda ayaklarını sürüyerek yürüyen biri, kitaplarla dolu bir kutu taşıyor.

Kral açık kapıların yanında duruyor. Askerlerin birinden bir meşale alarak yükseğe kaldırıyor. Meşalenin ışığı, karanlık kentin küçük bir kısmını aydınlatıyor. Majesteleri kente bakıyor. Halkı dönüp ve bakışlarını kente çeviriyor. Ben de dönüyorum.

Abarrach taşından yaratılmış binaların arasında kıvrılan geniş caddeler görüyoruz. Parıldayan mermer dış cepheleri, anlamlarını hiçbirimizin hatırlamadığı rünlerle bezeli duvarlar, meşalelerimizin ışığını bize yansıtıyor. Bakışlarımızı yukarı, saraya çeviriyoruz. Şimdi onu göremiyoruz. Ama pencerelerden birinde yanan bir ışık, küçücük bir ışık görüyoruz.

"Lambayı bıraktım," diyor Kral, sesi yüksek ve sıradışı bir biçimde güçlü, "dönüşümüzde yolu aydınlatsın diye."

Halkından bir tezahürat kopuyor, çünkü neşelenmelerini istediğini biliyorlar. Ama tezahüratlar kısa süre sonra sönüyor, çok kısa bir süre sonra; birkaç tanesi de gözyaşlarıyla sona eriyor.

"Lambanın içindeki gaz otuz devir kadar idare eder," diyorum alçak sesle, Prens'in yanındaki yerimi alırken.

"Sessiz ol!" diye paylıyor Edmund beni. "Babamı mutlu et."

"Gerçeği susturamazsınız, Ekselansları. Gerçekliği susturamazsınız," diye hatırlatıyorum ona.

Yanıt vermiyor.

"Şimdi Kairn Telest'i terk ediyoruz," diye sözlerine devam ediyor Kral, meşaleyi havaya kaldırarak, "ama yeni bulduğumuz zenginliklerle geri döneceğiz. Ve âlemimizi, daha da güzel, daha da ihtişamlı kılacağız."

Kimse tezahürat yapmıyor. Kimsenin yüreği elvermiyor.

Kairn Telest halkı kentlerinden çıkmaya başlıyor. Daha çok yürüyerek gidiyorlar, giysilerini ve yiyeceklerini bohçalarda taşıyorlar, ama bazıları varlıklarını ve yürüyemeyenleri taşıyan arabaları çekiyorlar: sakatlan, yaşlıları ve küçük çocukları. Bir zamanlar araba çekmek için kullanılan yük hayvanları çok uzun zaman önce ölüp gitti; etleri yiyecek olarak tüketildi, kürkleri halkı keskin soğuktan korumak için kullanıldı.

Kralımız kenti terk eden son kişi oluyor. Arkasına bakmadan kapılardan dışarı çıkıyor, gözleri güvenle geleceğe, yeni bir yaşama bakıyor. Yürüyüşü kararlı, duruşu dik. Ona bakan halkı umutlanıyor. Yol boyunca bir sıra oluşturuyorlar, şimdi tezahüratlar duyuluyor ve bu tezahüratlar yüreklerinden kopup geliyor. Kral aralarında vuruyor, yüzü gururla aydınlanmış.

"Gel, Edmund," diye emrediyor. Prens yanımdan ayrılıyor, babasının yanındaki yerini alıyor.

O ve babası halklarının arasından yürüyerek sıranın başına ilerliyorlar. Meşalesini yükseğe kaldıran Kairn Telest Kralı, halkını ileri götürüyor.

Diğerleri gittikten sonra bir asker birliği arkada kalıyor. Ben onlarla bekliyorum. Son emirlerinin ne olduğunu merak ediyorum.

Epeyce zamanlarını ve emeklerini alıyor, ama sonunda kapıları çekip kapatmayı başarıyorlar. Kimsenin artık hatırlamadığı rünlerle bezeli kapıları, şimdi meşaleleri ile yürüyüp giderlerken, karanlıkta kimsenin göremeyeceği rünlerle bezeli kapıları...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAIRN TELEST,

ABARRACH

Şu anda, en imkânsız koşullar altında yazıyorum. Bunu, daha sonraki bir tarihte bu cildi okuması olası olanlar için ve hem anlatım tarzım, hem de elyazımdaki bu değişikliğin sebebini merak edenler için yazıyorum. Hayır, aniden yaşlanıp zayıf düşmedim, bir hastalığa yakalanmış da değilim. Harfler biçimsizce sayfaya yayılıyor, çünkü titreşen bir meşalenin solgun ışığında yazmak zorundayım. Üzerinde yazmak için bulabildiğim tek yüzey, askerlerden biri tarafından benim için bulunan bir çakmaktaşı tablet. Kan çileği mürekkebini, benim sözcükleri kâğıda aktarabileceğim süre boyunca donmaktan alıkoyan tek şey, büyüm.

Ve kemiklerime kadar yorgunum. Bedenimdeki her kas ağrıyor, ayaklarım berelenmiş ve su toplamış. Ama kendimle ve Edmund'la, bu anlatıyı sürdürmek için bir anlaşma yaptım, şimdi geçtiğimiz devirin olaylarını kaydedeceğim, unutmadan...

Unutmadan önce, demeyi düşünmüştüm.

Ama, asla unutabileceğimı sanmıyorum.

ilk devirin yolculuğu, bizim için fiziksel olarak zor değildi. Yol düzlükler boyunca uzanıyor, bir zamanlar tahıl ve sebze tarlaları, meyve bahçeleri, sürü hayvanlarının otladığı otlaklar olan düzlükler boyunca. Yürümek kolaydı -fiziksel olarak. Duygusal olaraksa ilk devirin yolculuğu yıkıcıydı. ^

Bir zamanlar, birkaç yıl önce, sütunların yumuşak ışığı bu topraklar üzerinde yayılırdı. Şimdi, karanlıkta, askerlerin taşıdığı meşalelerin ışığında, boş, çorak, terk edilmiş durumda yatan tarlalar görüyoruz. En son kairn otu haşatından kalan kahverengi saplar kümeler halinde, mağara duvarlarındaki çatlaklardan yas tutarcasına ıslık çalan soğuk rüzgârlarla, kemik gibi takırdayarak duruyorlar.

Halkımızı umutla, neşeyle, bir macera duygusuyla yürüyüşe başlatan ruh hali uçup gitti ve bu ıssız topraklarda kaldı. Sessizlik içinde, donmuş zeminde yürüdük. Soğuğun uyuşturduğu ayaklarımız buz parçalan üzerinde kaydı. Bir kere, gün ortası yemeği için durduk, sonra yolumuza devam ettik. Öğle uykularım kaçıran çocuklar huysuz huysuz sızlandı, çoğu babalarının kollarında uyuyakaldı.

Kimse, tek bir şikâyet sözcüğü söylemedi, ama Edmund çocukların ağlamalarını duydu. Halkının bitkinliğini gördü ve bunun yorgunluktan değil, büyük bir acıdan kaynaklandığını anladı. Yüreğinin onlar için yandığını görebiliyordum, ama devam etmek zorundaydık. Yiyecek stoklarımız fazla değildi; devirlik pay hesabıyla, Kairn Necros'a ulaşmamız için gereken süre boyunca ancak yetecekti.

Edmund'a, mutsuz sessizliği bozmasını önermeyi düşündüm. Halkıyla, yeni bir ülkedeki gelecekleri hakkında neşeyle konuşabilirdi Ama sessiz kalmamızın en iyisi olacağına karar verdim. Sessizlik neredeyse kutsal bir şey Halkımız veda ediyor

Devirin sonuna doğru bir sütuna rastladık Kimse bir şey söylemedi, ama Kairn Telest halkı yolu terk etti ve dev, taş kolonun altına gelip durdu Bir zamanlar, bu parlak yaşam kaynağına yaklaşmak mümkün olmazdı. Şimdi, yüzüstü bıraktığı bu topraklar kadar ölü ve soğuk duruyordu. '"

Ben, Edmund ve meşale taşıyan askerler yardımıyla, Kral, kalabalığın içinde öne ilerledi ve sütunun tabanına çıktı. Edmund devasa taş sütuna merakla bakıyordu. Şimdiye kadar hiç bu kadar yaklaşmamıştı bunlardan birine. Taş sütunun genişliğine ve kütlesine hayret etti.

Ben Kral'a baktım. Acı dolu, sersemlemiş ve öfkeli görünüyordu, sanki sütun ona şahsi olarak ihanet etmiş gibi.

Ben sütunu ve neye benzediğini biliyordum. Uzun zaman önce onu araştırmış, halkımı kurtarmak için sırlarını çözmeye çalışmıştım. Ama sütunun gizemi sonsuza dek geçmişin içinde gömülü kaldı.

Edmund kürk eldivenlerini çıkartıp parmaklarını rün bezeli taşın üzerinde gezdirmek için elini uzattı. Ama, büyüden, yanmaktan, çarpılmaktan korkarak bir an durdu. Sorgularcasına bana baktı.

"Seni incitmez," dedim, omuzlarımı silkerek. "Uzun zaman önce, incitme yetisini kaybetti."

"Tıpkı yaşatma yetisini kaybettiği gibi," diye ekledi Edmund, ama bu sözleri kendi kendine söyledi.

İhtiyatla, parmak uçlarını soğuk taşın üzerinde gezdirdi Tereddütle adeta saygıyla, anlamı ve büyüsü uzun zaman önce unutulmuş rünleri parmaklarıyla takip etti. Başını kaldırdı, meşale ışıklarının pırıldayan taşı aydınlatabildiği yere dek yukarıya baktı. Desenler yukarıdaki karanlığa ve ötesine uzanıyordu.

"Sütun mağara tavanına kadar yükseliyor," dedim, bir öğretmenin keskin, kendinden emin ses tonuyla konuşmanın en iyisi olacağını düşünerek. Birlikte, sınıftayken, onunla bu ses tonuyla konuşurdum. "Muhtemelen, mağaranın içinden, Kutsal Deniz'e doğru uzanıyor. Ve her parçası, burada gördüğüne benzer rünlerle kaplı.

"Çok sinir bozucu" -kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım- "ama bu rünlerin çoğunu biliyorum ve anlıyorum. Ama rünlerin gücü bireysel desene dayanmıyor, birleşimlerine dayanıyor. Benim anlama yeteneğimin ötesinde olan da, bu birleşim işte. Desenleri kopyaladım, kütüphaneme götürdüm ve eski metinlerin yardımıyla, onları incelemek için saatlerimi harcadım.

"Ama," diye devam ettim, yalnızca Edmund'un duyması için alçak sesle konuşarak, "sayısız incecik iplikten oluşan kocaman bir yumağı çözmeye çalışmak gibi bir şey bu. Bir iplik parmaklarımın arasından kolayca akıyor. Onu takip ediyorum ve beni bir düğüme getiriyor. Sabırla çalışıyorum, bir ipliği bir diğerinden ayırıyorum, sonra bir diğerinden, sonra bir diğerinden, ta ki beynim harcadığım çabadan ağrıyana kadar. Ve bir düğümü çözdüğümde, altında, bir başka düğüm buluyorum. Ve onu çözmeyi başardığımda, ilk ipliği kaybetmiş oluyorum. Ve milyonlarca düğüm var," dedim, yukarı bakıp içimi çekerek. "Milyonlarca."

Kral aniden sütuna sırtını döndü. Yüzü meşale ışığı altında gergin ve kara çizgilerle doluydu. Sütunun altında durduğumuz onca süre boyunca hiç konuşmamıştı. O zaman, kent kapılarından çıktığımızdan beri hiç konuşmamış olduğunu hatırladım. Kral yola geri döndü Halkı çocuklarını omuzlarına kaldırdı ve yola koyuldular Askerlerin çoğu halkın arkasından ayrıldı ve meşalelerini de beraber götürdüler. Ben ve Prens'in yanında yalnızca bir asker kaldı.

Edmund sütunun yanında durup eldivenlerini taktı. Benimle özel olarak konuşmak istediğini sezerek bekledim.

"Bunlar ve bunun gibi rünler, Ölüm Kapısı'nı koruyan rünlerle aynı," dedi alçak sesle, başka kimsenin duymayacağından emin olduğunda. "Ölüm Kapısı'nı bulsak bile, içinden geçmeyi umamayız."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sonunda, fikri kabullenmeye başlamıştı.

"Kehaneti hatırla, Edmund," dedim ve sustum.

Çok hevesli görünmek ya da çok ısrarcı davranmak istemiyordum. Edmund söz konusu olduğunda, fikirleri kafasında evirip çevirmesine ve kendi kararlarını vermesine izin vermek en iyisi. Bunu henüz okul çağında bir çocukken öğrendim. Öner, tanıt, tavsiye et. Asla ısrar etme, asla zorlama. Böyle yaparsan, şu anda sırtımı dürtükleyen kaya duvarı kadar soğuk ve sert bir tavır alır.

"Kehanet!" diye yineledi sinirle. "Yüzyıllar söylenmiş sözcükler! Ve eğer gerçekleşirlerse, neden bizin yaşamımız süresinde olsun bu?"

"Çünkü, Prensim," dedim ona, "bizim yaşamımızdan sonrasının olacağını sanmıyorum." '

Yanıtım, beklediğim gibi şok etkisi yarattı onda. Şaşkınlık içinde bakakaldı, başka hiçbir şey söylemedi. Son bir kez sütuna göz attıktan sonra döndü ve babasına yetişmek için seğirtti. Sözlerimin onu rahatsız ettiğini biliyordum. Düşüncelere dalmış yüz ifadesini, çökmüş omuzlarını gördüm.

Edmund, Edmund! Seni nasıl da seviyorum, bu korkunç yükü senin omuzlarına yıkmak nasıl da yüreğimi burkuyor. Yazımdan başımı kaldırıyorum ve halkının arasında yürüdüğünü, onları olabildiğince rahat ettirmeye çalıştığını görüyorum. Yorgun olduğunu biliyorum, ama halkının her bir bireyi uykuya dalmadan yatmayacaksın.

Tüm devir boyunca bir şey yemedin. Yiyecek payını, sen bir bebekken sana bakan yaşlı kadına verdiğini gördüm. Bunu gizlemeye çalıştın. Ama ben gördüm. Biliyorum. Ve halkın da anlamaya başladı, Edmund. Bu

yolculuğun sonunda, gerçek bir kralı tanımayı ve takdir etmeyi öğrenecekler.

Konudan ayrıldım. Hemen bitirmeliyim. Parmaklarım soğuktan kasıldı ve çabalarıma rağmen mürekkep hokkasının tepesinde ince bir buz tabakası oluştu.

Bahsettiğim o sütun, Kairn Telest'in sınırını belirliyor. Devirin sonuna kadar ilerlemeye devam ettik ve sonunda hedefimize ulaştık. Eski haritalarda işaretlenmiş tünelin ağzını arayıp ve buldum. Kairn duvarından içeri giren bir tünel bu. Doğru tünel olduğunu biliyorum, çünkü içine girince, zemininin hafifçe aşağı eğimli olduğunu gördüm.

"Bu tünel," diye bildirdim, içerideki derin karanlığa işaret ederek, "bizi kendi kairnimizin aşağılarındaki bölgelere götürecek. Bizi Abarrach'ın yüreğine doğru, haritada Kairn Necros, Necropolis kenti olarak işaretlenmiş bölgelere götürecek."

Halk sessizlik içinde durdu, bebekler bile ağlamıyordu. Hepimiz, o tünele girince, anayurdumuzu geride bırakmış olacağımızı biliyorduk.

Hiçbir şey söylemeyen Kral, öne çıktı ve tünele girdi -halkının önünde. Edmund ve ben arkasından gittik; Prens, başını tavana vurmamak için eğilmek zorunda kaldı. Kral sembolik hareketi yaptıktan sonra, ben başa geçtim, çünkü artık rehber benim.

Halk arkamızdan gelmeye başladı. Pek çoğunun girişte bir an durduğunu, son bir elveda dediğini, anayurtlarına son bir kez göz gezdirdiğini gördüm Ben de, son bir kez arkama bakmaktan kendimi alamadığımı itiraf etmek zorundayım Ama görebildiğimiz tek şey karanlıktı Geriye kalan ne kadar ışık varsa, yanımızda götürüyorduk

Tünele girdik Meşalelerin pırıldayan ışıkları parlak, lavtası duvarlardan yansıyor, halkın gölgeleri zemin boyunca kayıyordu Sarmallar çizerek, gittikçe derinlere ilerledik ı

Karanlık, arkamızda Kairn Telest'in üzerine sonsuza dek çöktü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

UMUT TÜNELLERİ,

ABARRACH

Bu anlatıyı her kim okursa (eğer okuyacak kadar hayatta kalan birisi kalırsa, ki bundan oldukça kuşkuluyum), zaman akışında bir boşluk olduğunu fark edecek. Kalemimi kâğıda en son koyduğumda, haritaların Umut Tünelleri adını verdiği tünellerin ilkine girmiştik. Bu ismi karaladığımı ve bir başka isim yazdığımı göreceksiniz.

Ölüm Tünelleri.

Bu tünellerde yirmi devir harcadık, beklediğimden çok daha fazla bir sure Haritaların, atalarımızın Kairn Telest'e gelirken kullandıkları rota konusunda olmasa bile hatalı olduğunu itiraf etmem gerekir.

O zamanlarda tüneller yeni yaratılmıştı duvarları pürüzsüz, tavanları güçlü, zeminleri düzgündü. Geçmiş yüzyıllarda pek çok şeyin değişmiş olabileceğini biliyordum, Abarrach, sık sık yen sarsan sismik hareketlere maruz kalır, ama bunlar dolaplardaki tabak çanağı şıngırdatmak ve saraydaki avizeleri sallamaktan başka bir zarara yol açmazlardı.

Atalarımızın tünelleri, saraylarımızı kent duvarlarımızı, dükkânlarımızı ve evlerimizi korudukları gibi büyüleri ile korumuş olacaklarını var saymıştım. Öyle yapmışlarsa bile, ya büyüleri bozuldu, ya da, belki de, tekrar güçlendirilmeleri, tekrar oluşturulmaları... tabiri caizse tekrar rünlendirilmeleri gerekiyordu. Belki de eskiler tünelleri korumaya zahmet etmediler, çünkü ne zarar görürlerse görsünler, rün bilgisine sahip olanlar tarafından kolayca düzeltilebilirlerdi.

Atalarımızın bizim adımıza korktuğu tüm muhtemel felaketler arasında, öyle görünüyor ki en kötüsü akıllarına gelmedi. Büyüyü kaybedeceğimizi hiç hayal edemediler.

Zaman zaman, bedeli büyük gecikmeler yaşadık. Tünel tavanlarının pek çok yerde yıkılmış olduğunu, yolumuzun iri kayalar tarafından tıkanmış olduğunu gördük. Yolu açmak devirlerimizi aldı. Zeminde dev çatlaklar oluşmuştu, yalnızca en cesurlarımızın üzerinden atlamaya cesaret edebildiği ve halkın geçebilmesi için üzerine bir geçit inşa edilmesi gereken çatlaklar.

Ve henüz tünellerden çıkmış değiliz. Ne de, öyle görünüyor ki, sonuna yaklaştık. Konumumuzu tam olarak hesaplayamıyorum. Pek çok işaret yok olmuş, yer kaymaları sonucunda kaybolmuş, ya da yıllar içinde öyle değişmiş ki, onları tanımak mümkün değil. Hatta, artık doğru rotayı izlediğimizden bile emin değilim. Haritaya göre, eskiler yolculara yol göstermesi için duvarlara rünler oymuşlar, ama -bu doğruysa bile- büyüleri artık kavrayışımızın ötesinde.

Çaresiz bir durumdayız. Yiyecek paylan yarıya indirildi. Etimiz, kemiklerimizin üzerinde eriyor. Çocuklar artık yorgunluktan ağlamıyor; açlıktan ağlıyorlar. Arabalar yol kenarına bırakılmış Sevgiyle taşınan varlıklar, açlık ve yorgunluktan zayıflayan kollar için yük olmaya başladı. Yalnızca yaşlıları ve hastaları taşımak için kullanılan arabalar hâlâ kullanılıyor, ama ne yazık ki, onlar da tünel yolunda bırakılmaya başlandı. Aramızdaki zayıflar ölmeye başladı. Meslektaşım ölüçağıranlar acı görevlerini üstlendiler.

Halkının çektiği acıların yükü, tıpkı öngördüğüm gibi, Prens'in omuzlarına çöktü. Edmund, babasının gözlerinin önünde çöküşünü izliyor.

Kral, halkımızın standartlarına göre bile yaşlı bir adam. Oğlu geç doğdu. Ama, sarayı terk ederken sağlıklı ve yarı yaşındaki adamlar kadar güçlüydü. Rüyamda, Kral'ın yaşamının bir iplikle, şimdi Kairn Telest'in soğuk karanlığında duran altın tahta bağlı olduğunu gördüm. Tahttan uzaklaştıkça, hâlâ oraya bağlı olan iplik, yavaş yavaş, devir be devir

çözülüyor, anayurdundan uzaklaştıkça inceliyordu. En ufak bir kaba dokunuşun onu koparmasından korkuyordum artık.

Kral artık hiçbir şeyle ilgilenmiyor: ne yaptığımız, ne söylediğimiz, nereye gittiğimiz... Ayaklarının altındaki zemini fark ettiğinden bile emin değilim. Edmund devamlı babasının yanında yürüyor, görme yetisini kaybetmiş biriymiş gibi yol gösteriyor ona. Hayır, bu doğru bir tasvir olmadı. Kral geri geri yürüyen, önünde uzanan yolu değil, yalnızca arkasında bıraktıklarını gören bir adam gibi davranıyor.

Prens, sahip olduğu sayısız sorumluluklardan biri için babasının yanından ayrılmak zorunda kaldığı zamanlarda, görevini iki askere bırakmaya özen gösteriyor. Kral uysalca, sorgulamadan, nereye götürülüyorsa oraya gidiyor. Hareket etmesi söylendiğinde hareket ediyor, durması söylendiğinde duruyor. Eline verileni, hiç tadını almazmış gibi yiyor. Eline taş verilse bile yiyeceğini düşünüyorum Ve kimse ona yiyecek vermese, hiç aramayacağını.

Yolculuğumuzun başlarında, uzun devirler boyunca, kimseye, hatta oğluna bile tek söz etmedi Şimdi durmadan konuşuyor, ama kendi kendine, çevresindekilerle değil. Yani onu dinleyebilecek kimseyle konuşmuyor. Zamanının çoğunu karısı ile konuşarak geçiriyor -olduğu haliyle değil, bir ölüyle konuşur gibi değil, eski haliyle, yaşayanlar arasındaymış gibi. Kralımız şimdiden vazgeçti, geçmişe döndü.

Durum o kadar kötüleşti ki, konsey Prens'e, kendini kral ilan etmesi için yalvardı. Edmund hepsini tersledi, bu şekilde kendini kaybettiğini şimdiye kadar pek az gördüm. Konsey üyeleri gazabının karşısında, dayak yiyen çocuklar gibi büzüldüler. Edmund haklı. Yasalarımıza göre, bir kral ölümüne kadar kraldır. Ama, yasalarımız bir kralın delireceğini öngörmemiş. Böyle bir şeye bizim halkımız arasında rastlanmaz.

Konsey üyeleri, sonunda bana gelecek kadar küçüldüler (o anın tadını çıkardığımı itiraf etmeliyim) ve halkı adına Edmund ile konuşmam için yalvardılar. Elimden geleni yapmaya söz verdim.

"Edmund, konuşmamız lazım," dedim ona, zorunlu duraklarımızdan biri sırasında. Askerler, yolumuzu tıkayan dev kaya parçalarını temizlemeye çalışıyorlardı.

Yüzü karardı, isyankâr bir ifade aldı. Henüz gençken, hiç hoşlanmadığı matematik konusunda onu zorladığımda sık sık görmüştüm aynı ifadeyi yüzünde. Bu bakışı bana öyle sıcak anıları hatırlattı ki, devam edebilmek için bir an durup kendimi toplamam gerekti.

"Edmund," dedim, ses tonumu bilinçli olarak sıradan, sert tutarak, konuyu bir sağduyu meselesi olarak sunarken. "Baban hasta. Halkının önderliğini sen üstlenmelisin -geçici bir süre için bile olsa," dedim elimi kaldırıp, öfkeli itirazlarını engelleyerek, "Majesteleri görevlerini tekrar üstlenecek hale gelene kadar,

"Halkına karşı bu sorumluluğu taşıyorsun, Prensim," diye ekledim. "Kairn Telest tarihinde, daha önce hiç bu kadar büyük bir tehlike içinde bulunmamıştık. Yanlış bir evlatlık bilinci ile onları kendi kaderlerine mi terk edeceksin? Baban onları yalnız bırakmam ister miydi?"

Elbette, halkını asıl yalnız bırakanın babası olduğunu söylemedim, ama Edmund imayı anladı. Eğer düşüncelerimi yüksek sesle söyleseydim, öfkeyle reddederdi. Ama ona kendi vicdanı aracılığı ile söylenince...

Bir taşın üzerine oturmuş, geçmişi ile sohbet etmekte olan babasına baktı. Edmund'un yüzündeki endişe ve acıyı gördüm, suçluluk duygusunu gördüm. O zaman, silahımın hedefini bulmuş olduğunu anladım. İsteksizce, yaranın işlemesi için onu yalnız bıraktım.

Neden ben, onu bunca seven ben, tekrar tekrar acı vermek zorundayım ona, diye merak ettim üzüntüyle ve sonra uzaklaştım.

Devirin sonunda, Edmund halkını toplantıya çağırdı ve onlara, eğer istiyorlarsa onların önderliğini yapacağını, ama bunu yalnızca geçici bir süre için üstleneceğini açıkladı. Prens unvanını koruyacaktı. Kral hâlâ babasıydı ve Edmund, onun iyileştiği zaman görevlerini bir kez daha üstleneceğinden emindi.

Halkı Prens'e hararetle karşılık verdi, onların bu denli açık ifade ettiği sevgi ve bağlılık, Edmund'u derinden etkiledi. Konuşması belki halkının açlığını gidermemişti, ama morallerini yükseltmiş, açlığa dayanmalarını kolaylaştırmıştı. Onu gurur ve kendi yüreğimde yeni bulmuş olduğum bir umutla izledim.

Onu her yere takip ederler, diye düşündüm, hatta Ölüm Kapısı'na bile.

Ama, Ölüm Kapısı'nı bulmadan ölümü bulacağız gibi görünüyor. Yol boyunca başımıza gelen en ölümlü şey, hava sıcaklığının daha dayanılır hale gelmesi, biraz daha ılıması. Doğru yolu takip ettiğimizi, hedefimize yaklaştığımızı düşünmeye başlıyorum -Abarrach'ın alev alev yanan kalbine.

"Bu umut verici bir işaret," dedim Edmund'a, tünellerde geçirdiğimiz bir başka kasvetli ve neşesiz devirden donra. "Umut verici bir işaret," diye tekrarladım güvenle. Sahip olduğum korku ve endişeleri kendime

saklıyorum. Bu genç omuzlara, ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, daha fazla yük yıkmanın gereği yok.

"Bak," diye devam ettim, haritaya işaret ederek, "tünellerin sonuna geldiğimizde, dışarıda uzanan bir magma havuzuna ulaştığımızı göreceksin. Yanan Taş Gölü adım vermişler buraya -Kairn Necros'a girdiğimizi gösteren en büyük işaret. Emin olamıyorum, ama hissettiğimizin, tünelden yukarı sızan ısı olduğunu düşünüyorum."

"Bu da, yolculuğun sonuna yaklaştığımız anlamına geliyor," dedi Edmund, çok zayıflamış olan yüzü umutla aydınlanırken.

"Biraz daha fazla yemelisin, prensim," dedim ona nazikçe. "En azından kendi payını ye. Hastalanırsan ya da devam edemeyecek kadar zayıf düşersen halkına yardımcı olamazsın."

Başını salladı; başını sallayacağını biliyordum. Ama aynı zamanda, tavsiyemi ciddi bir şekilde düşüneceğini de biliyordum. O uyku yarısı, ona uzatılan azıcık yiyeceği yediğini gördüm.

"Evet," diye devam ettim, haritaya dönerek, "sona yaklaştığımıza inanıyorum. Aslında, bana kalırsa, varmak üzereyiz " Bir parmağımı parşömenin üzerine koydum, "iki devir daha, sonra göle ulaşıyoruz. Eğer başka engellerle karşılaşmazsak."

"Ve Kairn Necros'a girmiş oluyoruz. Ve kuşkusuz orada bir bolluk ülkesi bulacağız. Kuşkusuz yiyecek ve su bulacağız. Ateş Denizi adını verdikleri şu büyük okyanusa bak." Büyük bir magma kütlesini gösterdi. "Bu engin topraklara ışık ve sıcaklık yayıyor olmalı. Ve bir de şu kentler ve kasabalar var. Şuna bak, Baltazar. Emin Liman. Ne kadar harika bir isim. Bunu umut verici bir işaret olarak kabul ediyorum. Emin Liman, halkımızın sonunda huzur ve mutluluk bulacağı yer."

Uzun süre haritayı inceledi, yüksek sesle şu ya da bu yerin neye benziyor olması gerektiğini, halkının nasıl konuştuğunu, bizi görünce nasıl da şaşıracaklarını hayal etti. ?

Mağara duvarına yaslandım ve bıraktım, konuşsun. Onu bir kez daha umut dolu ve mutlu görmek bana keyif veriyordu. içimi kemiren açlığın korkunç sancılarını, uyanıklık saatlerinde beynimi kemiren korkulan neredeyse unuttum.

Neden bu güzel hayali bozacaktım ki? Neden gerçeğin keskin kenarlı kılıcı ile dürtecektim? Hem, ben de kesin olarak hiçbir şeyi bilmiyordum. "Teoriler," derdi babası, Kral, horgörüyle. Elimde teorilerden başka bir şey yok.

Önerme: Ateş Denizi çekiliyor. Artık çevresindeki engin topraklara sıcaklık ve ışık veremiyor.

Teori: Bir bolluk âlemi bulamayacağız. Çıplak, ıssız, terk edilmiş bir âlem bulacağız, tıpkı bizim arkamızda bıraktığımız gibi. Kairn Necros halkının ısımızı ve ışığımızı çalmalarının sebebi bu.

"Bizi görünce şaşıracaklar," diyor Edmund, kendi kendine gülümseyerek.

Evet, diyorum kendi kendime. Çok şaşıracaklar. Gerçekten de çok şaşıracaklar.

Kairn Necros Bu dünyaya ilk gelenler tarafından, eski dünyanın koparılışı sırasında hayatını kaybedenleri onurlandırmak ıçm verilmiş, bir yaşamın bitişini, bir başkasının başlangıcım ifade eden bir ısım O sırada parlak bir başlangıçtı bu

Ah, Edmund, Prensim, oğlum işaret olarak bu ismi al Emin Liman'ı değil Emin Liman bir yalan.

ALTINCI BÖLÜM

YANAN TAŞ GÖLÜ,

ABARRACH

Bu korkunç trajediyi nasıl yazıya dökebilirim? Nasıl anlayabilir, anlaşılacak şekilde nasıl kaydedebilirim? Ama yapmalıyım Edmund'a babasının kahramanlığının, herkesin hatırlaması için kaydedileceğine söz verdim Ama ellerim o kadar titriyor ki, kalemi zar zor tutabiliyorum. Titrememin sebebi soğuk değık Tünel artık sıcak. Sıcaklığı sevinçle karşıladığımızı düşününce1 Titremem, yaşadığım olaylara karşı bir tepki. Yoğunlaşmalıyım.

Edmund Bunu Edmund için yapacağım.

Bakışlarımı çalışmamdan kaldırıyorum ve onu karşımda, yapayalnız otururken görüyorum. Yas tutanlara yakışır vaziyette. Halk törensel başsağlığı hareketlerini yaptı. Ona geleneksel yas armağanını vereceklerdi - yiyecek, ellerinde kalan son kıymetli şey-ama Prensleri (kendisi tacı, diriltme tamamlanana kadar kabul etmiyor olsa da, aslında Kralları bunu yasakladı. Bedenin katılaşmakta olan kollarını ve bacaklarını düzenlice

yerleştirdim ve koruyucu ayinleri yaptım. Onu yanımızda taşıyacağız, elbette.

Edmund, büyük kederi içinde, Kral'a nihai ayinleri şimdi yapmamı istedi, ama Prens'e sertçe, ayinlerin ancak üç tam devir geçtikten sonra yapılabileceğini hatırlattım. Daha erken yapmak çok tehlikeli olur. Yasamız bu sebepten dolayı yasakladı.

Edmund ısrar etmedi. Bu sapkınlığı aklına getirmiş olması bile, kuşkusuz sersemlemişliğinin ve acısının bir sonucu. Keşke uyuyabilseydi. Belki şimdi, herkes onu yalnız bıraktıktan sonra uyuyabilir. Ama eğer benim gibi hissediyorsa, her gözlerini kapattığında o korkunç başın magmadan...."

Şimdiye kadar yazdıklarıma baktım. Baştan başlayacağıma, sondan başladığımı gördüm. Bu sayfayı yok edip baştan başlamayı düşündüm, ama parşömenim pek az, harcanamayacak kadar kıymetli. Dahası, bir bardak soğutulmuş parmeyvesi şarabı eşliğinde anlatılacak keyifli bir hikâye değil bu. Ama gene de, düşününce, bir tür yemek sonrası masalı olabilir, çünkü trajedi -bu tür masallarda hep olduğu gibi- tam umutlarımız en parlak haliyle ışıldarken tepemize çöktü.

Son iki devirin yolculuğu kolay olmuştu, hatta keyifli bile denebilir. Bir tatlı su akıntısına rastladık, tünellerde bulduğumuz ilk tatlı su akıntısı. Yalnızca içip stoklarımızı tamamlamakla kalmadık, hızla akan suyun içinde balıkların da yüzdüğünü gördük.

Aceleyle, elimize geçen her şeyle ağlar oluşturduk -bir kadının şalı, bir bebeğin paralanmış battaniyesi, bir adamın yıpranmış gömleği. Yetişkinler kıyılarda durdu ve ağlarını bir taraftan diğerine uzattı. Herkes işini büyük bir ciddiyetle yapıyordu, ta ki balık avlayan grubu yönetmekte olan Edmund bir kayanın üzerinde kayıp, kollarını vahşice sallayarak, muhteşem bir şapırtı ile suya düşene kadar.

Akıntının derinliğini kestiremiyorduk, tek ışık kaynağımız kairn otu meşaleleriydi. Halk korkuyla bağrıştı, pek çok asker onu kurtarmak için suya atlamaya başladı. Edmund ayağa kalktı. Su yalnızca bileklerine kadar geliyordu. Aptal aptal bakındı, sonra kendi kendine gülmeye başladı.

Sonra, halkımızın da, devirlerdir ilk defa güldüğünü işittim.

Edmund da işitti onları. Sırılsıklam olmuştu, ama yanaklarındaki damlaların su akıntısından gelmediğinden, tuzlu bir tada sahip olduklarından emindim, Ayrıca, çevik bir avcı olan Edmund'un kıyıdan aşağı kazayla düştüğüne de inanmıyordum.

Edmund elini bir arkadaşına, konsey üyelerinden birinin oğluna uzattı. Arkadaşı, Edmund'u dışarı çekmeye çalışırken, ıslak taşların üzerinde kaydı. İkisi birden sırtüstü suya devrildiler. Kahkahalar çoğaldı ve sonra, herkes suya atlamaya, düşüyormuş gibi yapmaya başladı. Ciddi bir iş olan şey, neşeli bir oyuna dönüşmüştü.

Daha sonra biraz balık yakalamayı başardık. O devirin sonunda büyük bir ziyafet çektik kendimize ve herkes derin derin uyudu. Açlık bastırılmış, yürekler ısınmıştı. Akıntının yanında fazladan bir devir daha geçirdik; kimse kahkahalarla ve güzel duygularla kutsanmış bu yerden ayrılmak istemiyordu. Daha fazla balık tuttuk, onları tuzladık ve yiyecek stoklarımıza ekleyerek yanımıza aldık.

Yiyecek ve su ile canlanmış, tünelin ısısıyla kutsanmış olan halkın ümitsizliği yok olmuştu. Kral da aniden çılgınlığın karanlık bulutlarından sıyrılınca, neşeleri arttı. Kral çevresine baktı, Edmund'u tanıdı ve onunla tutarlı bir şekilde konuştu, nerede olduğumuzu sordu. Kral'ın yolculuğumuz hakkında hiçbir şey hatırlamadığı açıktı.

Gözyaşlarına hakim olmaya çalışan Prens, babasına haritayı gösterdi ve Yanan Taş Gölü'ne ve oradan da Kairn Necros'a ne kadar yaklaşmış olduğumuzu gösterdi.

Kral yemeğini yedi, derin bir uyku uyudu ve ölü karısı ile konuşmayı bıraktı.

Ertesi devir, herkes erkenden uyandı, toplanıp hevesle yola çıkmaya hazırlandı. İlk defa halk, geride bıraktıklarından daha iyi bir hayatın kendilerini bekliyor olabileceğine inanmaya başlamıştı.

Korkularımı ve kuşkularımı kendime sakladım. Belki bu bir hataydı, ama yeni buldukları bir umudu nasıl yok edebilirdim?

Yarım devirlik bir yolculuktan sonra tünelin sonuna yaklaştık. Zemin aşağıya doğru olan eğimini kaybederek düzleşti. Havanın rahat ılıklığı, rahatsız edici bir sıcaklığa dönüşmüştü. Yanan Taş Gölü'nden kaynaklanan kızıl bir parıltı mağaranın içini öyle aydınlatıyordu ki, meşaleleri söndürdük. Tünelde yankılanan tuhaf bir ses duyuyorduk.

"Bu gürültü nedir?" diye sordu Edmund, halkım durdurarak,

"Sanırım, Ekselansları," dedim tereddütle, "bu ses, magmanın derinliklerinden yüzeye çıkıp patlayan gaz kabarcıklarından kaynaklanıyor."

Hevesli, heyecanlı göründü. Küçükken, onu bir geziye çıkarmayı önerdiğimde de görmüştüm aynı ifadeyi yüzünde.

"Gölden ne kadar uzaktayız?"

"Fazla uzakta olmamamız gerekir, Ekselansları."

Yürümeye başladı. Elimi koluna koyarak durdurdum onu.

"Edmund, dikkatli ol. Bedenlerimizin büyüsü bizi sıcağa ve zehirli gazlara karşı korumak için etkinleşti, ama gücümüz sonsuz değil. Dikkatle, yavaş yavaş ilerlemeliyiz."

Hemen durdu, dikkatle bana baktı. "Neden? Orada korkacak ne var? Söyle bana, Baltazar."

Beni çok iyi tanıyor. Ondan hiçbir şey saklayamam.

"Prensim," dedim, onu bir kenara, halkının ve Kral'ın duyamayacağı bir yere çekerek "Korkuma bir isim koyamıyorum ve bu yüzden, bunu telaffuz etmek hiç hoşuma gitmiyor."

Haritayı bir kayanın üzerine açtım. Birlikte üzerine eğildik. Halk bize ilgi göstermiyordu. Ama Kral'ın kaşlarını çatıp, kuşkuyla izlemekte olduğunu görebiliyordum.

"Rotayı konuşuyormuş gibi yapalım, Ekselansları. Majestelerini boşu boşuna endişelendirmeyelim."

Kral'a endişeli bir bakış fırlatan Edmund, istediğimi yaptı ve yüksek sesle nerede olduğumuzu sordu.

"Haritada, gölün üzerine çizilen bu rünleri görüyor musun?" dedim ona alçak bir sesle. "Ne anlama geldiklerini bilmiyorum, ama onlara baktığımda içimi bir korku dolduruyor."

Edmund desenlere baktı "Ne ifade ettikleri konusunda hiçbir fikrin yok mu?"

"İletmek istedikleri mesaj zaman içinde kaybolmuş, Prensim. Çözemiyorum."

"Belki de yalnızca yolun tehlikeli olduğu konusunda uyarıyorlardır."

"Bu mümkün..."

"Ama sen öyle olduğunu düşünmüyorsun."

"Edmund," dedim, yüzümün utançla yandığını hissederek, "ne düşündüğümden emin değilim. Harita tehlikeli bir yol göstermiyor. Gördüğün gibi, gölün kıyısı boyunca geniş bir yol dolanıyor. Bir çocuk bile kolayca üzerinde yürüyebilir."

"Yol, düşen kayalarla kapanmış olabilir. Yol boyunca buna benzer pek çok engelle karşılaştık," dedi Edmund sertçe.

"Evet, ama haritayı yapanlar, onların zamanında olmuş olsaydı burada işaret ederlerdi Göstermediklerine göre, onların zamanında böyle bir şey

yoktu. Hayır, bu rünler bizi tehlikeye karşı uyarıyor ve bu tehlike, harita yapılırken de vardı."

"Ama bu çok uzun zaman önceydi! Kuşkusuz tehlike bu zamana kadar geçmiştir. Kötü talihli rün taşı oyuncuları gibiyiz. İhtimallere göre, şansımız dönmek üzere. Çok fazla endişeleniyorsun, Baltazar," diye ekledi Edmund, bir kahkahayla omzuma şaplak atarken.

"Umarım öyledir, Prensim," diye yanıt verdim ciddiyetle. "Bana gülün. Bir Ölüçağıranın aptalca korkularıyla alay edin. Ama dikkatle ilerleyin. Bölgeyi taramaları için önden bir keşif kolu yollayın..."

Bize dik dik bakan Kral'ı görebiliyordum.

"Eh, elbette," diye terslendi Edmund. Ona görevini söyleme cesaretini göstermeme sinirlenmişti. "Her durumda öyle yapacaktım zaten. Konuyu babama da açıklayacağım."

Ah, Edmund, keşke daha fazlasını söyleseydim. Keşke sen daha azını söyleseydin. Keşke... Yaşamlarımız "keşkelerden" oluşuyor.

"Baba, Baltazar gölün çevresindeki yolun tehlikeli olduğunu düşünüyor. Sen burada, halkla kal, ben askerleri alıp..."

"Tehlike ha!" diye alevlendi Kral, zihninde ve bedeninde uzun, çok uzun süredir yanmamış olan bir ateşle. Heyhat, keşke şimdi de yanmasaydı! "Tehlike ve sen bana arkada kalmamı söylüyorsun! Ben Kralım. Ya da, en azından, öyleydim."

Yaşlı adamın gözleri kısıldı. "Senin, Baltazar'ın yardımıyla kuşkusuz, halkın sadakatini kendi lehine çevirmeye çalıştığının farkındayım. Seni ve ölüçağıranı karanlık köşelerde plan yaparken gördüm, işe yaramayacak. Halk beni takip edecek, tıpkı her zaman yapmış oldukları gibi!"

Duydum. Herkes duydu. Kral'ın suçlamaları mağarada yankılandı. İleri koşup, yaşlı adamı çıplak ellerimle boğazlamamak için kendimi zor tuttum. Benim hakkımda düşündükleri umurumda bile değildi. Yüreğim, oğlunun kalbinde açtığını gördüğüm yaranın acısıyla yanıyordu.

Keşke o aptal Kral ne kadar sadık bir oğlu olduğunu bilebilseydi! Keşke o uzun, kasvetli günler boyunca, babasının yanında yürüyen, yaşlı adamın saçmalamalarını sabırla dinleyen Edmund'u görebilseydi. Keşke, konsey üyeleri önünde diz çöküp yalvarmasına rağmen, defalarca tacı reddeden Edmund'u görebilseydi! Keşke...

Bu kadar yeter. Ölünün arkasından kötü konuşulmamalı. Tek tahmin edebildiğim, deliliğin Kral'ın aklında böyle bir etki bırakmış olması.

Edmund ölü gibi beyazladı, ama ona çok yakışan sessiz bir vakarla konuştu. "Beni yanlış anladın, baba. Bazı sorumlulukları üzerime almam, rahatsızlığın sırasında bazı kararlar almam gerekli olmuştu. Ama buradaki herkesin" -krallarına şaşkınlıkla bakmakta olan halka işaret etti- "sana söyleyebileceği gibi, isteksizce yaptım bunu. Bir kez daha, Kairn Telest'in gerçek hükümdarı olarak yerini aldığını görmekten benim kadar mutlu olan biri daha yoktur."

Edmund bana baktı ve sessizce suçlamayı yanıtlamak isteyip istemediğimi sordu. Başımı salladım, ağzımı açmadım. Nasıl olur da, dürüstçe, dudaklarımda olmasa bile kalbimde olan dileği inkar edebilirdim?

Oğlunun sözleri Kral'ı etkilemişti. Olması gerektiği gibi, utanmış göründü! Elini uzatıp bir şey söyleyecek, belki özür dileyecek, oğlunu kollarına alacak, affetmesini dileyecek gibi oldu. Ama gurur -ya da delilik- üstün geldi. Kral bana doğru baktı, yüzü sertleşti. Döndü ve askerlerine seslenerek uzaklaştı.

"Bazılarınız benimle gelsin," diye emretti Kral. "Kalanınız olduğu yerden ayrılmasın ve halkı, ölüçağıran ne tür bir tehlike hayal etmişse, ondan komşun. Bizim teorilerle dolu ölüçağıranımız. Son teorisi de, kendisini benim oğlumun babası zannetmesi!"

Edmund, dudaklarında yakıcı sözcüklerle öne atılacak oldu. Kolunu tuttum ve başımı sallayarak onu geri çektim.

Kral, arkasında yirmi kişilik küçük bir birlik ile tünel çıkışına doğru yola koyuldu. Çıkış, kayaların içinde dar bir açıklıktı. Omuz omuza yürüyen iki asker açıklıktan zor geçerdi. Uzakta, açıklığın içinden, Yanan Taş Gölü'nün alev alev ışığı görülebiliyordu.

Halkı önce birbirlerine, sonra Edmund'a baktı. Ne söyleyip, ne yapacakları konusunda kararsız görünüyorlardı. Fakat konsey üyelerinden birkaçı başlarını sallayıp yazıklandılar. Edmund onlara öfkeli bakışlar fırlatınca hemen sustular. Kral tünelin sonuna ulaştığında, dönüp yüzünü bize çevirdi. "Sen ve ölüçağıranın halkla birlikte kalın, oğlum," diye bağırdı. Dudaklarını büken alaycılık sesinde de işitiliyordu. "Kralınız dönecek ve ilerlemenin ne zaman güvenli olacağını söyleyecek."

Askerleri eşliğinde tünelden dışarı çıktı.

Keşke...

Ateş ejderlerinin dikkate değer zekâları vardır. Kötücül bir zekâ diyesim geliyor, ama dürüst olmak gerekirse, atalarımızın neredeyse soylarını tüketene dek avladığı bir yaratığı nasıl yargılayabiliriz? Ejderler bizimle

konuşabilseydi, ya da konuşsaydı, bizden nefret etmek için iyi sebeplere sahip olduklarını söyleyeceklerinden kuşkum yok.

Ama bu hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor.

"Onunla gitmeliydim!" oldu Edmund'un bana söylediği ilk sözler, babasının paralanmış, kanlar içindeki bedenini saran kollarını çözmeye çalıştığımda. "Onun yanında olmalıydım!"

Yaşamımın herhangi bir anında, ölümsüz bir plan, yüksek bir güç olduğuna inansaydım... Ama hayır. Tüm diğer kusurlarıma günahkârlığı eklemeyeceğim!

Babasının emretmiş olduğu gibi, Edmund arkada kalmıştı. Dimdik, vakur, duygusuz bir yüzle duruyordu. Ama onu bunca iyi tanıyan ben, babasının arkasından koşmaya can attığını biliyordum. Açıklamak, babasının anlamasını sağlamak istiyordu. Edmund bunu yapsaydı, belki yaşlı Kral teslim olur, özür dilerdi. Belki de bu trajedi hiç gerçekleşmezdi.

Daha önce de belirttiğim gibi, Edmund genç ve gururludur. Öfkeliydi - ve öfkesinde haklıydı. Halkının önünde hakarete uğramıştı. Kusurlu değildi. Uzlaşma yönünde ilk adımı o atmayacaktı. Bedeni, içinde sakladığı öfkeyle titriyordu. Tünelden dışarı baktı, tek bir sözcük bile söylemedi. Kimse konuşmuyordu. Sessizlik içinde, bize sonsuz gibi gelen bir süre boyunca bekledik.

Neler oluyordu? Şimdiye kadar gölün çevresini dolaşmış olmalılardı, diyordum kendi kendime, ki bir çığlık tünel duvarlarında dehşet verici bir şekilde yankılandı.

Hepimiz Kral'ın sesini tanıdık. Ben... oğlu... bunun bir uyarı, bir ölüm çığlığı olduğunu fark ettik.

Çığlık korkunçtu, ilk önce dehşetle boğuk boğuk geliyordu, sonra acı dolu. Çığlık devam etti, devam etti ve korkunç yankısı kaya duvarlarda yinelendi ve bize defalarca ölümü haykırdı.

Hayatımda buna benzer bir şeyi hiç duymamıştım. Umarım bir daha da duymam. Çığlık, efsanevi heykelin bakışlarının yaptığı varsayıldığı gibi, halkını taşa çevirmiş gibiydi. Ben de olduğum yerde donmuştum, kollarım, bacaklarım tutmaz olmuştu, zihnim de daha iyi durumda değildi.

Çığlık Edmund'u harekete geçirdi.

"Baba!" diye bağırdı ve yaşamı boyunca özlediği sevgi o haykırışın içindeydi. Ve tıpkı yaşamı boyunca olduğu gibi, çığlığına yanıt alamadı.

Prens tek başına öne atıldı,

Silahların çarpışmasını ve savaşın karmaşık seslerini duydum. Ve hepsinin üzerinde, dehşet verici bir kükreme. Şimdi korkuma isim verebiliyordum. Şimdi, haritadaki rünlerin ne anlama geldiğini biliyordum.

Edmund'un babası ile aynı kaderi paylaşmaya koştuğunu görmek, sonunda beni eyleme geçmeye zorladı. Hızla, ne kadar gücüm kaldıysa kullanarak, tıpkı balık avlamak için kullandığımız ağa benzer bir büyü ördüm mağara çıkışına. Edmund gördü, görmezden geldi. Tüm gücüyle büyüye çarptı, kıvrandı, onunla mücadele etmeye çalıştı. Kılıcını çekerek, ağı kesmeye yeltendi.

Onun için duyduğum korkuyla güçlenen büyüm aşılmazdı. Ne Edmund dışarı çıkabilirdi, ne de diğer taraftaki ateş ejderi ağı bozup içeri girebilirdi.

En azından, öyle olduğunu umuyordum. Eskilerin, bu yaratıklar hakkında yazdıklarını okudum ve ejderlerin zekâsını küçümsediklerine inanıyorum. Emin olmak için, halka tünelin arka kısımlarına çekilmelerini, buldukları koridorlarda saklanmalarını emrettim. Konsey üyeleri de dahil, hepsi korkmuş fareler gibi kaçıştılar Kısa süre sonra, mağara girişinde Edmund ile benden başka hiçkimse kalmamıştı.

Bana öfkeyle vurdu. Bana yalvardı, büyülü ağı kaldırmazsam beni öldüreceğini söyledi. Kararımdan dönmedim. Şimdi, gölün kıyılarında korkunç bir katliamın sürdüğünü görebiliyordum.

Ejderin başı ve boynu, bedeninin üst kısmı ve keskin dikenler dizili kuyruğu, eriyik lavın üstünde yükseliyordu. Başı ve boynu siyahtı, arkamızda bıraktığımız Kairn Telest'in karanlığı kadar siyah. Gözleri ürkütücü bir şekilde, kıpkızıl parlıyordu. Dev çenelerinde, debelenen bir askerin bedenini tutuyordu ve Edmund ile ben dehşet içinde izlerken, çenelerini açıp adamı magmanın içine bıraktı.

Ateş ejderi birer birer, açması silahlarıyla onunla savaşmaya çalışan her bir askeri yakaladı. Birer birer, hepsini yanan göle fırlattı. Kıyıda tek bir beden bırakmıştı -Kral'ın bedenini. Son asker de yok olduktan sonra, ejder alev alev gözlerini Edmund'a ve bana çevirdi, uzun dakikalar boyunca bize baktı.

Sözcükler duyduğuma yemin edebilirim, daha sonra Edmund da aynısını söyledi.

Geçişinizin bedelini ödediniz. Artık geçebilirsiniz.

Gözler kapandı, siyah kafa kayarak magmanın altına girdi ve kayboldu.

Ejderin sesini gerçekten duyduk mu, duymadık mı, bilmiyorum, ama içimde bir şey artık güvende olduğumuzu, ejderin geri dönmeyeceğini

söylüyordu. Büyülü ağı yok ettim. Edmund, ben onu durduramadan tünelden fırladı. Ben de, gözlerimi kaynayıp çalkalanan gölden ayırmadan arkasından seğirttim.

Ejder görünürde yoktu. Prens babasına ulaştı, yaşlı adamı kollarına aldı.

Kral ölmüştü, korkunç bir şekilde ölmüştü. Belki de keskin bir kuyruğun savrularak açtığı dev bir delikten, parçalanmış iç organları görünüyordu. Edmund'un, babasının cesedini mağaraya taşımasına yardım ettim. Halkı uzakta durmuştu, göle yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı.

Onları suçlayamazdım. O sesi duymasaydım, ona güvenilebileceğini bilmeseydim ben de gitmezdim. Ejder intikamını almıştı ve bizi rahat bırakmıştı.

Edmund'un, Yanan Taş Gölü'nün kıyısında dolanan yolun güvenli olduğu konusunda halkını ikna etmekte güçlük çekeceğini sanıyorum. Ama sonunda başaracak, çünkü halkı onu seviyor ve ona güveniyor ve bundan hoşlansa da, hoşlanmasa da, onu kral ilan edecekler. Bir krala ihtiyacımız var Gölün kıyılarını arkamızda bıraktığımızda, Kairn Necros'ta olacağız. Edmund orada dost bir ülke bulacağımızı düşünüyor. Ama ben, üzülerek, orada düşman bir ülke bulacağımıza inanıyorum.

Ve anlatımımı bu noktada bırakmaya karar verdim. Kıymetli parşömenden yalnızca birkaç sayfa kaldı, günlüğü burada, bir Kairn Telest Kralının ölümü ve bir diğerinin taç giymesiyle bırakmanın uygun olacağına karar verdim. Keşke ileriyi, geleceğin bizim için neler sakladığını görebilseydim, ama eskilerin tüm büyü gücü bile onlara mevcut zamandan ötesine bakma yetisini vermiyordu.

Belki de en iyisi budur. Geleceği bilmek, umudu terk etmektir. Ve elimizde kalan tek şey umut.

Edmund halkını ileri götürecek, ama, eğer onu ikna edebilirsem, Kairn Necros'a değil. Kim bilir' Tutacağım bir sonraki günlüğün ismi Ölüm Kapısı'ndan Geçiş olabilir.

YEDİNCİ BÖLÜM

NEXUS

Haplo gemisini gözden geçirdi, ince, ejder başlı aracı enine boyuna dolaştı, direkleri ve gövdeyi, kanatlan ve yelkenleri dikkatle gözden geçirdi. Gemi Ölüm Kapısı'ndan üç geçişi boyunca dayanmıştı, yalnızca, titanların, Pryan'daki korkunç devlerin verdiği ufak tefek hasarlara maruz kalmıştı.

"Ne düşünüyorsun, oğlum?" dedi Haplo, eğilip siyah, tanımlanamaz bir köpeğin kulaklarını okşayarak. Köpek sessizce yanında yürüyordu. "Sence gitmeye hazır mı? Peki biz gitmeye hazır mıyız?" Oyun oynarcasına köpeğin ipeksı kulaklarından birini çekiştirdi. Köpeğin fırça gibi kuyruğu bir taraftan diğerine sallandı, sahibinin yüzünü nadiren terk eden zeki gözleri parladı.

"Bu rünler" -Haplo öne ilerleyip ellerini geminin gövdesine işlenmiş oymalara ve yanıklara koydu- "lorduma göre her tür enerjiyi bloke edecek. Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey onları aşamıyor olmalı. Ana rahmindeki bebek kadar güvende olacağız, hatta belki," diye ekledi Haplo, yüzü kararararak, "Labirent'te doğmuş tüm bebeklerden daha fazla güvende olacağız."

Kimlerin örümceksi çizgilerine dokundu, aklından bu karmaşık dili geçirdi ve herhangi bir hata, herhangi bir kusur aradı. Vahşi gözleri hevesle önüne dikilmişti, sanki hedeflerini görebiliyormuş gibi.

"Büyü bizi koruyor," diye, köpek konuşmaya eğilim göstermediğinden, tek yanlı sohbetine devam etti Haplo. "Büyü bizi çevreleyecek. Bu sefer yenik düşmeyeceğim. Bu sefer Ölüm Kapısı'ndan geçişimize tanık olacağım!"

Köpek esnedi, oturdu ve öyle bir şiddetle kaşındı ki, neredeyse devriliyordu. Patryn hayvana sinirle baktı. "Ne kadar da dikkatli dinliyorsun," diye mırıldandı suçlarcasına.

Sevdiği adamın sesindeki paylamayı duyan köpek, başını bir yana eğdi ve sohbetin havasına girmeye çalışıyor gibi göründü. Ne yazık ki, kaşıntısı yoğunlaşmasını engelleyecek kadar büyüktü.

Burun kıvıran Haplo geminin kenarından içeri tırmandı, üst güvertede yürüdü ve son bir kez gemisini denetledi.

Gemi Arianus'un hava dünyasındaki cifler tarafından yapılmıştı. Elflerin hayranlık duyduğu, ama evcilleştiremediği ejderlere benzeyecek şekilde yapılan geminin pruvası bir ejder başı, köprüsü ejderin göğsü, gövdesi ejderin gövdesi, dümeni ejderin kuyruğu idi. Kanatlar gerçek bir ejderin derisinden ve pullarından yapılmıştı ve gemiyi o harika âlemin hava akımları arasında yönlendirmek için kullanılıyordu. Köleler (genellikle insan) ve elf büyücülüğü birleşerek gemiyi uçar kılıyordu.

Bu gemi, minnettar bir elf kaptanın Haplo'ya hediyesiydi. Patryn onu, kendi ihtiyaçlarına uyacak şekilde değiştirmişti. Patryn'in kendi gemisi, Ölüm Kapısı'ndan ilk geçişi esnasında parçalanmıştı. Büyük ejder gemisinin artık ne onu yürütecek kölelere, ne yönetecek bir mürettebata, ne de yönlendirecek elf büyücülüğüne ihtiyacı vardı. Artık kaptan da mürettebat da,

Haplo. Köpek ise geminin tek yolcusu.

İnatçı kaşıntıyı alt eden köpek, arkasından yürüyor, uzun ve can sıkıcı denetimin artık bitmeye yakın olduğunu umuyordu. Hayvan uçmaya bayılıyordu. Yolculuklarda, zamanının çoğunu yüzünü lomboz deliğine yapıştırmış, dili bir karış dışarıda, kuyruğu sallanarak, camda burun izleri bırakarak geçiriyordu. Köpek bir an önce gitmeye can atıyordu. Sahibi de öyle. Ölüm Kapısı'na yaptığı yolculuklar sırasında, Haplo iki büyüleyici âlem keşfetmişti. Bu yolculuğu sırasında da aynı derecede ödüllendirileceğinden kuşkusu yoktu.

"Sakin ol, oğlum," dedi yumuşak bir sesle, köpeğin başını okşayarak. "Birazdan yola çıkacağız."

Patryn üst güvertede, ejderin orta yelkeninin kıvrımlarının altında durdu ve Nexus'a, anayurduna baktı.

Bu kenti acı duymadan terk etmemişti hiç. Kendini ne kadar disiplinli, sert ve duygusuz sayarsa saysın, her gidişinde gözyaşlarını tutmaya çalışmak zorunda kalmıştı. Nexus çok güzeldi. En az onun kadar güzel pek çok ülke görmüş, ama ağlayacak kadar zayıf hissetmemişti kendisini hiç. Belki de Nexus'un güzelliğinin doğası yüzündendi -günleri ne aydınlık, ne de karanlık olan, her zaman yumuşak bir ayışığı tarafından aydınlatılan bir kent. Nexus'ta hiçbir şey sert değildi, Nexus'ta hiçbir şey aşırı değildi, orada yaşayan halkı dışında, Labirent'ten -anlatılamaz dehşetlere sahip bir zindan dünyası-çıkmış halkı dışında. Labirent'te hayatta kalıp, kaçmayı başaranlar, Nexus'a gelirdi. Kentin güzelliği ve huzuru, kâbus gören çocuğunu kollarına alan bir anne gibi sarmalardı onları.

Haplo uçan gemisinin güvertesinde durdu ve Lordunun malikânesinin yeşil, çimenli bahçesine baktı. Onu taşıdıkları yataktan kalktığı zamanı hatırlıyordu -Labirent'te çektiklerinden sonra, ölü gibiydi. Pencereye gitmiş ve dışarı bakmıştı. Yaralı hayatında ilk defa huzur, sakinlik, dinlenme bilmişti.

Bir pencereden anayurduna baktığı her defasında o ânı hatırlıyordu. O ânı hatırladığı her seferinde, onu kurtaran Nexus Lordu'nu, efendisini kutsuyor, onurlandırıyordu. Lordunu her kutsadığında, Sananlara, halkını o zalim dünyaya kapatan yarı tanrılara küfrediyordu. Onlara her küfrettiğinde, intikam yemini ediyordu.

Hemen gitmeye niyetlerinin olmadığını gören köpek, kendini yere attı ve -burnu patilerinin üzerinde -sabırla beklemeye başladı. Haplo düşüncelerinden silkinip harekete geçti. Neredeyse hayvanın üstüne basacaktı. Köpek irkilip bir havlamayla ayağa fırladı.

"Eyvah, eski dostum, üzgünüm. Bir dahaki sefere ayak altında dolaşma." Haplo ambara inmek için döndü ve çevresindeki dünya dalgalandı.

Dalgalanmak. Bunu tasvir etmenin tek yolu buydu. Daha önce, bu tuhaf duyguya benzer bir deneyim yaşamamıştı hiç. Hareket çok aşağısında başlamıştı, belki de dünyanın tam merkezinde ve yatay değil, dikey olarak hareket eden dalgalar halinde yukarı yayılmış, yerden gemiye, sonra ayaklarına, dizlerine, bedenine, başına geçmişti.

Çevresindeki her şey aynı etkiyle çarpılmıştı. Kısa bir an için, Haplo her türlü şekil ve boyut duygusunu kaybetti. Dümdüz bir yere ve dümdüz bir göğe yapışmış dümdüz bir şeydi kendisi de. Köpek dışında her şey. Köpek kayboldu.

Etki, başladığı gibi aniden sona erdi. Haplo ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü Sersemlemiş, yön duygusunu kaybetmiş bir şekilde, bir mide bulantısı dalgasıyla savaştı Nefes almaya çalıştı, dalga etkisi bedenindeki bütün nefesi boşaltmıştı. Nefes alabildiği zaman, bu korkunç olaya neyin yol açtığım görmek için çevresine bakındı.

Köpek geri döndü. Önünde durmuş, sitemle bakıyordu.

"Benim suçum değildi, dostum," dedi Haplo, her yöne dikkatli, şüpheli bakışlar fırlatırken.

Nexus aynı huzurlu alacakaranlık içinde parlıyordu. Ağaçların üzerindeki yapraklar yumuşak seslerle fısıldaşıyordu. Haplo hepsini dikkatle inceledi. Güçlü gövdeleri, nesiller boyunca dimdik, eğilmeden ayakta durmuştu. Ama birkaç dakika önce, fırtınaya tutulmuş buğday başakları gibi dalgalandıklarını görmüştü onların. Hiçbir şey kıpırdamıyordu, hiçbir ses duymuyordu -ve bu da kendi durumuyla çelişen bir olaydı. Dalgalanmadan önce, belirsiz hayvan sesleri işittiğinin farkındaydı. Şimdi susmuşlardı... neden? Korkudan mı? Hayretten mi?

Haplo hareket etmeye karşı garip bir isteksizlik hissetti. Sanki bir adım atması, aynı korkutucu duyguyu geri getirecekmiş gibi. Güvertede yürümek için kendini zorlaması gerekti. Her an, bir kez daha manzaraya yapışmayı bekliyordu. Geminin gövdesinden aşağı, çimenliğe baktı.

Hiçbir şey.

Bakışları malikâneyi, Lordunun muhteşem konutunu taradı. Lordu malikânede yalnız yaşıyordu. Haplo dışında ve o da yolculuğu sebebiyle oradaydı. Bugün, malikâne boştu. Lordu uzaktaydı, Labirent'e karşı verdiği sonsuz savaşla meşguldü.

Hiçbir şey. Hiç kimse.

"Belki de hayal gördüm," diye mırıldandı Haplo.

Üst dudağındaki soğuk terleri sildi, elinin titrediğini fark etti. Derisine işlenmiş rünlere baktı ve ilk defa, hafifçe, mavi mavi parlamakta olduklarını fark etti. Aceleyle kollarını sıyırdı, kollarında solmakta olan mavi parıltıyı gördü. Göğsüne göz attığında, tuniğinin V yakasının altında da aynı şeyin olduğunu gördü. "Demek hayal görmemişim," dedi. Rahatlamıştı. Bedeni bu olaya tepki göstermişti, onu korumak için -ama neye karşı? Kan gibi acı

bir demir tadı ağzını doldurmuştu. Öksürdü, tükürdü. Dönerek, güverte boyunca yürüdü. Korkusu, mavi ışıltı ile sönmüştü, geriye yalnızca öfkesi ve siniri kalmıştı.

Dalga geminin içinden gelmemişti. Haplo onun gemiden, kendi bedeninden, ağaç gövdelerinden, yerden, malikâneden, gökten geçmesini izlemişti. Köprüye seğirtti. Dümentaşı, gemisini yönlendirmek için kullandığı rün kaplı küre, ayaklarının üstünde duruyordu. Taş karanlık ve soğuktu, içinden hiçbir ışık çıkmıyordu.

Haplo taşa mantıksız bir sinirle baktı, sanki onun sorumlu olduğunu ummuştu kendi kendine. Olmadığım görünce sinirlenmişti. Zihni, gemideki her şeyi bir bir saydı: ambardaki düzenli halat kangalları; şarap, su ve yiyecek fıçıları; bir takım giysi; günlüğü. Tek büyülü nesne taştı.

Menşelilerden[4] kalan her şeyi temizlemişti -Elf Yıldızı'na yaptığı talihsiz yolculukta yolcuları olan cifler, insanlar, cüce ve deli insan büyücü. Muhtemelen titanlar hepsini çoktan katletmişlerdi. Sebep onlar olamazdı.

Patryn köprüde durdu ve görmeden taşa baktı. Beyni, bir labirente konulmuş fare gibi koşuşturuyor, bir o koridora, bir bu koridora atılıyor, kokluyor, tırmalıyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Pryan'daki menşelilerin anısı, ona Arianus'taki menschleri düşündürdü ve bu da Haplo'nun Arianus'ta karşılaştığı Sartanı. Zihni de, aşırı büyük ayakları kadar beceriksiz olan bir Sartan'dı bu.

Bu anıların hiçbiri onu işe yarar bir noktaya götürmedi. Daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Aklından büyüye dair bildiği her şeyi, olasılıklara hükmeden, her şeyi mümkün kılan desenleri geçirdi. Ama bilgisi dahilindeki büyü kurallarına göre, o dalga gerçekleşemezdi. Haplo kendini, başladığı yerde buldu.

"Lorduma danışmalıyım," dedi, kendisini endişeyle izlemekte olan köpeğe. "Tavsiyesini almalıyım."

Ama bu, Ölüm Kapısı'na yapacağı yolculuğu belirsiz bir süre için ertelemek demekti. Nexus Lordu Labirent'in ölümcül sınırlarının içine girdiğinde, ne zaman çıkacağını, hatta çıkıp çıkamayacağını kimse bilemezdi. Dönüşünde, yokluğunda Haplo'nun kıymetli zamanını boşa harcadığını görünce memnun olmayacaktı.

Haplo bu zor adamla görüşmesinin nasıl geçeceğini hayal etti -saygı ve hayranlık duyduğu, korktuğu tek canlı varlıktı o. Garip duyguyu sözlere dökmeye çalışmasını hayal etti. Lordunun nasıl yanıt vereceğini hayal etti.

"Bir baygınlık demek. Bu tür zayıflıklara sahip olduğunu bilmiyordum, Haplo, oğlum. Belki de bu derece önemli olan bir yolculuğa sen çıkmamalısın."

Hayır, bunu kendi kendine çözmesi en iyisiydi. Geminin kalanını aramayı düşündü, ama bu -yine-zaman kaybı olacaktı. "Ve ne aradığımı bilmeden, nasıl arayabilirim?" diye sordu öfkeyle. "Geceleyin hayaletler gören ve annesini çağıran ve onun getirdiği mumun ışığında orada hiçbir şey olmadığını gören bir çocuk gibiyim Hah! Hadi gidelim buradan!"

Kararlılıkla dümentaşına doğru yürüdü ve ellerini üzerine koydu. Köpek, ejderin göğsünde bulunan cam lomboz deliklerinin yanında, her zamanki yerini aldı. Görünüşe bakılırsa, sahibi oynamakta olduğu tuhaf oyundan vazgeçmişti Kuyruğunu sallayan köpek, heyecanla havladı. Gemi rüzgâr ve büyü akımları üzerinde havalandı ve mor bulutlu gökte uçmaya başladı.

Ölüm Kapısı'na giriş dehşet verici, korkutucu bir deneyimdi. Alacakaranlık gökyüzünde minicik, siyah bir nokta olan Kapı, ışık saçacağına karanlık saçan, aksi bir yıldız gibiydi. Gemi yanına yaklaştıkça nokta büyümüyordu. Tam tersine, sanki içine sığması için gemi küçülüyordu. Büzülüyor, azalıyordu -korkutucu bir duyguydu ve Haplo bunun tamamen kafasında yarattığı bir şey olduğunu, bir optik yanılsama olduğunu biliyordu, alev alev bir çölde vahalar görmek gibiydi. Nexus tarafından Ölüm Kapısı'na girdiği üçüncü seferdi bu ve bu etkiye artık alışması gerektiğini biliyordu. Onu korkutmasına izin vermemeliydi. Ama şimdi, her seferinde olduğu gibi, o küçük deliğe bakarken midesinin kasıldığını, nefesini hızlandığım hissediyordu. Deliğe yaklaştıkça, gemisi daha da hızlanıyordu. İstese de hareketini durduramazdı, Ölüm Kapısı onu içine çekiyordu.

Delik göğü çarpıtmaya başladı. Mor, pembe bulut iplikleri, yumuşak kırmızıdan alevler deliğin çevresinde dönmeye başladı. Ya gök dönüyordu, gemi sabitti, ya da gemi dönüyordu, gök sabitti, hangisinin doğru olduğunu bilemiyordu. Ve tüm bu süre boyunca, gittikçe artan bir hızla içeri çekiliyordu.

Bu sefer korkuyla savaşacaktı. Bu sefer...

Bir çatırtı ve insanca olmayan bir feryat Haplo'nun yüreğini ağzına getirdi. Köpek ayağa sıçradı ve ok gibi fırlayarak geminin iç tarafında kayboldu

Haplo bakışlarını, kendisini ötedeki karanlığa çeken büyüleyici renk sarmallarından kopardı. Uzakta, köpeğin havlamasının koridorlarda yankılandığını işitebiliyordu. Köpeğin tepkisine bakılırsa, gemide birisi ya da bir şey vardı.

Haplo öne fırladı. Gemi sarsıldı, sallandı, eğildi Ayakta durmakta güçlük çekiyordu Takılıp, sendeledi, yaşlı bir ayyaş gibi bölme duvarlarına çarptı.

Köpeğin havlaması arttı, sesi yükseldi, ama tonunun da değişmiş olduğunu fark etti Haplo. Havlama artık tehditkâr değildi. Neşeliydi - hayvan tanıdığı ve bildiği birisini selamlıyordu.

Belki de bir çocuk şaka olsun diye, ya da biraz macera yaşamak için gemiye saklanmıştı. Haplo bu tür bir haylazlık yapacak bir Patryn çocuğu olabileceğini hayal edemiyordu. Labirent'te büyüyen Patryn çocukları (eğer o kadar uzun süre yaşayabilirlerse) çocukluk için pek az zaman sahip olurlardı.

Bir miktar güçlük çektikten sonra, Haplo ambara ulaştı ve hafif, açması bir ses duydu.

"Cici köpek. Sus artık, cici köpek ve git. Gidersen sana bu sosis parçasını veririm..."

Haplo gölgelerin içinde durdu. Ses tanıdık geliyordu. Bir çocuğun sesi değildi, bir adamın sesiydi ve tam olarak çıkaramasa da, sesi tanıyordu. Patryn ellerindeki rünleri etkinleştirdi. Desenlerden parlak mavi bir ışık fışkırdı ve ambardaki karanlığı aydınlattı. İçeri girdi.

Köpek bacaklarını açmış duruyor, tüm gücüyle, bir köşede büzülmüş olan adama havlıyordu. Adam da tanıdık geliyordu. Kel bir kafa, kulaklarının üstünde bir miktar saç, yorgun, orta yaşlı gözler. Gözleri şimdi korkuyla faltaşı gibi açılmıştı Bedeni uzun ve fasulye sırığı gibiydi, sanki başka bedenlerden artan parçalardan yapılmış gibiydi. Elleri çok büyük, ayaklan çok büyük, boynu çok uzun, kafası çok küçüktü. Adama ihanet eden ayakları olmuştu. Bir halat kangalına dolanmışlardı ve kuşkusuz patırtının sebebi de buydu. "Sen," dedi Haplo tiksintiyle. "Sartan." Adam bakışlarını, havlayan, başarısız bir şekilde sosisle -Haplo'nun yiyecek stoklarının bir kısmı- kandırmaya çalıştığı köpekten kaldırdı Önünde duran Patryn'i görünce hafif, alçakgönüllü bir gülümsemeyle gülümsedi ve bayıldı. "Alfred!" Haplo dişlerinin arasından derin bir nefes aldı ve öne bir adım attı "Nasıl bir lanet seni buraya getirdi..." Gemi tepe üstü Ölüm Kapısı'na çarptı. (

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ÖLÜM KAPISI

Çarpışmanın şiddeti Haplo'yu sırtüstü devirdi. Köpek dengesini sağlamak için yeri tırmalamaya başladı. Alfred'in baygın bedeni nazikçe, eğimli güvertede kaydı. Haplo ambar duvarına çarptı. Onu baskısı altına alan muazzam güçlere karşı çaresizce mücadele ederek, sonunda öne atılmayı başardı. Ayaklarının dibinde yatan adamın gevşek omzunu yakaladı ve şiddetle sarstı.

"Alfred! Lanet olsun, Sartan! Uyan!"

Alfred'in gözkapakları titreşti, altındaki gözler kaydı Hafifçe inledi, gözlerini kırptı ve -Haplo'nun tepesine eğilmiş karanlık ve öfkeli yüzünü görünce-dehşete kapılmış göründü. Sartan doğrulup oturmaya çalıştı, gemi yan yattı ve adam içgüdüyle Haplo'nun koluna tutundu. Patryn eli kabaca kenara itti.

"Ne yapıyorsun burada? Gemimde! Bana yanıt ver, yoksa Labirent adına yemin ederim seni."

Haplo durdu, bakakaldı. Geminin bölme duvarları üzerine kapanıyor, ahşap bölmeler gittikçe yaklaşıyor, tavan zeminle birleşmek için hücum

ediyordu Hepsi ezilecekti, dümdüz olacaktı, yalnız, aynı anda, geminin bölme duvarları uzaklara kaçıyor, boş uzayda genişliyor, güverte altından düşüyor, tüm evren ondan uzaklaşıyor, onu yapayalnız ve çaresiz bırakıyordu. Köpek inledi, Haplo'ya doğru süründü ve soğuk burnunu eline gömdü. Haplo hayvana minnettarca sarıldı. Köpek ılık, katı ve gerçekti. Gemi bir kez daha Haplo'nun oldu ve istikrar kazandı. "Neredeyiz?" diye sordu Alfred şaşkınlık içinde. Kocaman açılmış, sulu gözlerindeki ifadeye bakılırsa, o da biraz önce aynı deneyimi yaşamıştı.

"Ölüm Kapısı'na giriyoruz," diye yanıt verdi Haplo sertçe. Bir an için ikisi de konuşmadı. Nefeslerini tutarak çevrelerine bakındılar, izleyip dinlediler.

"Ah." Alfred içini çekti, başını salladı. "Bu her şeyi açıklıyor."

"Neyi açıklıyor, Sartan?" "Ee... buraya nasıl geldiğimi," dedi Alfred. Haplo'nun gözlerine bakmak için bakışlarını kaldırdı, sonra hemen yere indirdi. "Amacım bu değildi. Bunu anlamalısın. Ben -ben Bane'i arıyordum. Arianus'tan götürdüğün küçük çocuğu. Çocuğun annesi endişeden çılgına döndü..."

"On bir yıl önce boşverdiği bir çocuk için. Evet, ben de gözyaşlarına boğuldum. Devam et."

Alfred'in solgun yanakları hafifçe kızardı. "O zamanlar içinde bulunduğu durum -Başka seçeneği yoktu-Kocası..."

"Gemime nasıl girdin?" diye tekrarladı Haplo.

"Ben... Arianus'ta Ölüm Kapısı'nın yerini buldum. Gegler beni kazı-pençelerinden birine koydular -O aletleri hatırlıyor musun?- ve beni fırtınaya doğru, tam da Ölüm Kapısı'nın üzerine bıraktılar. Tam Kapı'ya girmiştim ki, sanki... sanki her tarafım çekiştiriliyormuş gibi bir duyguya kapıldım, sonra şiddetle ittirildim. Arkaya... öne... bilmiyorum. Bayılmışım. Kendime geldiğimde, burada yatıyordum." Alfred ellerini savunmasızca açtı ve ambarı gösterdi.

"Duyduğum patırtı bu olmalı." Haplo Alfred'e sorgularcasına baktı. "Yalan söylemiyorsun. Duyduklarıma bakılırsa, siz aciz Sartanlar yalan söylemezsiniz. Ama bana gerçeğin tamamını da söylemiyorsun."

Alfred'in yüzü daha da beter kızardı, göz kapaklarını indirdi. "Sen Nexus'u terk etmeden önce," dedi minicik kalmış bir sesle, "tuhaf... bir duygu hissettin mi?"

Haplo bir şey söylemeyi reddetti, ama Alfred sessizliğini onay olarak kabul etti. "Bir tür dalga etkisi? Mideni bulandıran? O bendim, korkarım,"

dedi hafifçe.

"Anlaşılıyor." Patryn çömeldi ve dik dik Alfred'e baktı. "Şimdi Koparılış adına, seninle ne halt edeceğim ben? Sen..."

Zaman yavaşladı. Haplo'nun söylediği son sözcüğün ağzından çıkması bir yıl, kendi kulaklarına ulaşması bir yıl daha almış gibi geldi. Alfred'i, sıska boynundaki dantelli mendilden yakalamak için elini uzattı. Eli her seferinde bir milimetre ilerledi. Haplo hareketini hızlandırmaya çalıştı. Daha da yavaşladı. Ciğerlerine yetecek kadar hızlı nefes alamıyordu. Bir nefes alana kadar, boğulup ölecekti.

Ama imkânsız bir şekilde hızlı, çok hızlı hareket ediyordu. Eli Alfred'i yakaladı ve bir köpeğin bir fareyi silkelemesi gibi silkeledi. Haykırdığı sözcükler anlaşılmıyordu. Alfred çaresizce elinden kurtulmaya çalışıyor, birşeyler söylüyordu, ama sözcükler o kadar hızla akıp geçiyordu ki, Haplo anlayamıyordu Köpek dilini çıkarmış, yanında duruyor, son derece yavaş hareket ediyordu ve ayağa kalkmış, çılgınlar gibi hoplayıp sıçrıyordu.

Haplo'nun zihni çaresizce, bu ikilemlerle başa çıkmaya çalıştı. Verdiği yanıt pes etmek ve kapanmaktı. Kararmakta olan sislere karşı mücadele etti, dikkatini köpeğe vermeye, başka hiçbir şeyi görmemeye ve düşünmemeye çalıştı. Zaman içinde her şey ya yavaşladı, ya da hızlandı. Normallik geri döndü.

Aklına, bayılmadan, Ölüm Kapısı'nda hiç bu kadar ilerlememiş olduğu geldi. Sanıyorum, diye düşündü acı acı, Alfred'e teşekkür etmem gerek.

"Daha da kötüleşecek," dedi Sartan. Yüzü beyazlamıştı, her tarafı sarsılıyordu. "Nereden biliyorsun?" Haplo alnındaki teri sildi, rahatlamaya çalıştı. Kasları kasılmış, gerilimden dolayı ağrıyordu.

"Ben... içine girmeden önce Ölüm Kapısı hakkında araştırma yaptım, içinden geçtiğin diğer seferlerde hep bayıldın, değil mi?" Haplo yanıt vermedi. Köprüye gitmeye karar verdi. Alfred şimdilik burada güvende olacaktı. Lanet Sartan'ın bir yere gitmeye niyetli olmadığı belliydi.

Haplo ayağa kalktı... ve kalkmaya devam etti. Kalktı, kalktı, kalktı, taki ahşap tavana çarpacak hale gelene kadar, ama küçülüyordu, küçülüyor, küçülüyordu, ta ki bir karınca bile, üzerine bastığında onu fark edemeyecek hale gelene kadar.

"Ölüm Kapısı. Var olan ve olmayan bir yer. Maddeden oluşan ve maddesiz olan. İlerleyen zamanı, geri giderek ölçen. Ve ışığı o kadar parlak ki, karanlığa gömülürsün."

Haplo, sesi yokken nasıl konuşabildiğini merak etti. Gözlerini kapattı ve sanki onları sonuna dek açmış gibi hissetti. Başı, bedeni birbirinden ayrılıyor, iki ayrı, zıt yöne yırtılıyordu Bedeni kendi içine çöküyor, küçülüyordu. Elleriyle, parçalanıyor gibi olan başını kavradı, dönmeye, sarmallar çizmeye başladı, ta ki dengesini kaybedip yere düşene kadar. Uzakta birisinin çığlık attığını duydu, ama duyamıyordu, çünkü sağırdı. Her şeyi açıkça görebiliyordu, çünkü tamamen kördü.

Haplo'nun zihni kendisiyle mücadele etti, uzlaşılamaz olanla uzlaşmaya çalıştı. Bilinci kendi içinde gittikçe derinlere daldı, gerçekliğe tekrar kavuşmaya çalıştı, evrende tutunabileceği istikrarlı bir nokta aradı.

Alfred'i buldu. Tam da Alfred'in yitirmekte olduğu bilincinin Haplo'yu bulması gibi.

Alfred bir boşluğa doğru kayıyor, aşağı dalıyordu ki, aniden duruverdi. Ölüm Kapısı'nda hissettiği o korkunç duygular yok oldu. Sert zemin üzerinde duruyordu ve gökyüzü üzerindeydi. Çevresinde hiçbir şey dönmüyordu. Rahatlayarak haykırmak istediği anda, içinde durduğu bedenin kendisine ait olmadığını fark etti. Bir çocuğa aitti, sekiz dokuz yaşlarında bir oğlan çocuğuna. Beden, çocuğun zayıf bacaklarına sarılı bir kumaş parçası dışında çıplaktı. Mavi kırmızı rünlerin kıvrımları ve halkalarıyla kaplıydı.

Yanında duran iki yetişkin konuşuyordu. Alfred onları tanıyordu, anne babasıydılar, ama onları daha önce hiç görmemişti. Aynı zamanda, çaresizce kaçmakta olduklarını, canlarını kurtarmak için koştuklarını ve çok yorgun olduğunu, bedeninin ağrıyıp yandığını ve bir adım daha atamayacağını da biliyordu. Korkuyordu, çok korkuyordu, kısa yaşamı boyunca hep korku duymuş gibi geliyordu ona; korku, farkına vardığı ilk duygusu olmuştu.

"İşe yaramıyor," dedi adam, babası, nefes nefese. "Yaklaşıyorlar."

"O zaman durup onlarla savaşalım," diye ısrar etti kadın, annesi, "henüz gücümüz varken."

Alfred, ne kadar küçük olsa da, savaşmanın umutsuz olduğunu biliyordu. Onları kovalayan her ne idiyse, onlardan daha güçlü ve daha hızlıydı. Arkasında korkunç sesler duydu -çalıların arasında kendine yol açan büyük bedenler. Boğazı bir feryatla sancıdı, ama onunla mücadele etti, çünkü korkusuna teslim olması her şeyi daha da kötü yapacaktı. Belindeki kumaş parçasını araştırdı ve kurumuş kanla kaplı, keskin uçlu bir hançer çıkardı Görünüşe bakılırsa, diye düşündü Alfred, daha önce de öldürmüşüm.

Adam gerginleşti, parmakları, elindeki mızrağın çevresine kapandı. Düşünüyor gibi göründü. İki yetişkin arasında bir bakışma geçti, Alfred'in anladığı bir bakışma. Öne fırladı, Hayır! sözcüğü çılgınca, dudaklarında şekillendi. Sessiz feryadı, başının yanma aldığı bir darbeyle karşılandı. Bayıldı.

Alfred bedeninden sıyrıldı ve anne babasının onun gevşek, direnmeyen bedenini sık çalıların altına çekmesini, dallarla örtmesini izledi. Sonra kaçtılar, düşmanlarını çocuktan becerebildiklerince uzağa çektiler, sonra savaşmak için döndüler. Onu kurtarmalarının sebebi sevgi değildi, içgüdüydü. Tıpkı, tilkiyi yuvasından uzaklaştırmak isteyen anne kuşun, kanadı kırılmış numarası yapması gibi.

Alfred kendine geldiğinde, tekrar çocuğun bedenine dönmüştü. Panik içinde çalıların içinde çömeldı ve sersemlemiş bir şekilde, rüyadaymış gibi, canavarların anne babasını öldürmesini izledi.

Bağırmak, çığlık atmak istedi, ama bir şey -içgüdü yine, ya da belki de korkunun dilini dondurması-sessiz kalmasını sağladı. Anne babası cesurca, beceriyle savaştılar, ama zeki yaratıkların iri bedenleri, keskin dişleri ve uzun, hançer gibi pençeleri karşısında birer hiçtiler. Öldürülmeleri uzun, çok uzun sürdü.

Ve sonra, her şey bitti. Anne babasının bedenleri -canavarlar tıkınmalarını bitirdiği zaman geride kalanlar- kıpırdamadan yatıyordu. Annesinin çığlıkları sona ermişti. Sonra, Alfred sıranın kendisine geldiğini düşündüğü dehşet verici bir an yaşadı. Kendisini göreceklerini, halı gibi yaprakların üzerindeki parlak kan kadar görünür olduğunu düşündü. Ama yaratıklar avdan sıkılmıştı. Açlık ve öldürme arzusu tatmin edilmişti. Uzaklaştılar. Alfred'i çalılıkta yalnız bıraktılar.

Uzun süre, anne babasının bedenlerinin yakınında saklandı. Artıklardan paylarını almak isteyen leş kuşları geldi. Alfred kalmaya korkuyordu, gitmeye korkuyordu ve kendi sesini duymaktan hâlâ hayatta olduğunu anlamaktan başka bir işe yaramasa da inlemekten kendini alamıyordu. Ve sonra, iki adam yanında durmuş, ona bakıyorlardı. İrkildi, çünkü çalıların arasından geçip yanına geldiklerini duymamıştı. Rüzgâr kadar sessiz hareket etmişlerdi.

Adamlar, sanki o orada değilmiş gibi, onun hakkında konuştular. Anne babasının bedenlerini soğuk gözlerle süzdüler, onlardan, duygusuzca bahsettiler. Adamlar acımasız değildi, yalnızca duygusuzdular, sanki pek çok sefer katliam görmüş ve bu görüntü artık onları dehşete

düşürmüyormuş gibi. Birisi çalıların arasına eğildi ve Alfred'ı çekerek ayağa kaldırdı. Onu anne babasının paramparça bedenlerinin yanına götürdüler.

"Şuna bak," dedi adam Alfred'e, çocuğu ensesinden tutup, korkunç görüntüye bakması için zorlayarak "Unutma Ve şunu da unutma. Annenle babanı öldürenler o yaratıklar değildi.

Bizi bu zindana atan, bizi ölüme terk edenlerdi. Kim onlar, çocuk? Biliyor musun?" Adamın parmaklan Alfred'in etine gömüldü.

"Sartanlar," dediğini duydu Alfred, ama kendisinin bir Sartan olduğunu, onu doğuranları öldürmüş olduğunu biliyordu.

"Tekrarla!" diye emretti adam.

"Sartanlar!" diye haykırdı Alfred ve ağlamaya başladı.

"Doğru. Asla unutma bunu, çocuk. Asla unutma." Haplo bir karanlığa düştü. Küfrederek, çabalayarak, bilincini kazanmak için mücadele etti. Zihni ona isyan etti, kendi iyiliği için onu derinliklerine çekti. Haplo bir ışık parıltısı gördü, sanki gittikçe uzaklaşıyordu ve o ışığa ulaşmak için varlığının her zerresi ile çaba gösterdi. Başardı.

Düşme hissi sona erdi, tüm garip duygular sona erdi ve engin bir huzur duygusu ile doldu. Sırtüstü yatıyordu, sanki rüyalarla aydınlanmış, derin, dinlendirici bir uykudan yeni uyanmıştı. Kalkmak için hiç acelesi yoktu, kıpırdamadan yattı, dalıp dalıp uyanmanın, zihnindeki tatlı bir müziği dinlemenin keyfini çıkardı. Sonunda, tamamen uyandığını anlayınca, gözlerini açtı.

Bir tabutun içinde yatıyordu. Başta irkildi, ama korkmadı, sanki unutmuş, sonra tekrar hatırlamıştı, her şey yolundaydı. Bir heyecan ve beklenti duygusu hissetti. Uzun zamandır beklemekte olduğu bir şey gerçekleşmek üzereydi. Tabuttan nasıl çıkacağını merak etti, ama soruyu sorduğu anda, yanıtı bildiğini hatırladı. Tabut, emri üzerine açılacaktı.

Huzur içinde sırtüstü yatan Haplo, bedenine baktı ve garip giysiler görünce şaşırdı -uzun, beyaz bir cüppeye bürünmüştü. Bir korku sancısı içinde, ellerine ve kollarına işlenmiş rünlerin yok olduğunu gördü! Ve rünleri ile birlikte, büyüsü de. Savunmasızdı, bir mensch kadar savunmasız!

Ama bilgi hemen aklına geldi, kendi aptallığına güldü, hiç de güçsüz değildi. Büyüsü vardı, ama içindeydi, dışında değil. Denemek istercesine, elini kaldırdı ve inceledi. El ince, zarifti. Havada bir rün çizdi ve aynı anda, rünü havaya söyledi. Kristal tabutun kapağı açıldı.

Haplo doğrulup oturdu, bacaklarını aşağı sarkıttı. Hafifçe yere atladı; bedeni, alışık olmadığı çaba nedeniyle baştan aşağı karıncalandı. Dönüp, boş tabutun kristal yüzeyine baktı ve büyük bir şok yaşadı. Yansımasına bakıyordu, ama ona bakan kendi yüzü değildi. Alfred'in yüzüydü.

Alfred olmuştu!

Haplo sendeledi, bu bilgi onu fiziksel olarak sarsmıştı. Elbette, bu derisindeki rünlerin eksikliğini açıklıyordu. Sartan büyüsü içeriden dışarıya doğru işlerdi, buna karşın Patryn büyüsü dışarıdan içeriye doğru işlerdi.

Kafası karışan Haplo, kendi boş tabutunun yanındaki tabuta baktı. Genç, güzel bir kadın gördü içinde. Yüzü, uyku halinde sakin, huzurluydu. Kadına bakan Haplo, içinden bir sıcaklık fışkırdığını hissetti ve onu sevdiğini, onu uzun, çok uzun zamandır sevdiğini anladı. Kadının tabutuna yaklaştı ve o sevgili yüzün her çizgisini parmağıyla yeniden çizdi.

"Anna," diye fısıldadı ve kristali eliyle okşadı.

Bir soğukluk Haplo'yu kapladı, yüreğini dondurdu. Tabut olması öngörülmemiş, yalnızca bir koza olması, dışarı çıkıp görevlerini üstlenene kadar bir dinlenme yeri olması düşünülmüş tabutun camından içeriyi açıkça göremiyordu.

Ama kadın nefes almıyordu!

Büyülü uyku durumu bedensel fonksiyonları yavaşlatırdı.

Haplo kadını endişeyle izledi, göğsünün üzerindeki kumaşın hareket etmesini, gözkapaklarının titreşmesini istedi. Ellerini cama bastırarak, saatlerce bekledi ve izledi. Ta ki gücü tükenip, yere yığılana kadar.

Ve sonra, yerde yatarken, elini kaldırdı, yine baktı. Daha önce fark etmediği bir şeyi fark etti. El ince ve zarifti, ama yaşlıydı, kırışmıştı. Mavi damarlar açıkça görülebiliyordu. Kendisini ayağa kalkmaya zorlayarak, kristal tabuta baktı ve kendi yüzünü gördü. "Yaşlanmışım," diye fısıldadı, uykuya dalarken gençlik ile parlayan, hevesli bir vaatle canlı olan yüzünün yansımasına dokunmak için uzanırken. Şimdi yaşlanmıştı, derisi gevşek, sarkık, başı kel, kulaklarının çevresindeki saç tutamları beyazsımsı bir griydi. "Yaşlıyım," diye tekrarladı, içinde bir panik dalgası yükselirken. "Yaşlıyım! Yaşlanmışım! Ve bir Sartan'ın yaşlanması için uzun, çok uzun bir zaman gerekir! Ama o yaşlanmamış! O hâlâ genç!" Tabutun içine baktı yine. Hayır, hatırladığından daha yaşlı değildi kadın. Bu da, yaşlanmamış olduğu anlamına geliyordu. Bu da...

"Hayır!" diye haykırdı Haplo, yırtıp alacakmış gibi kristal tabutu kavrayarak. Parmakları etkisizce kayıp gitti. "Hayır! Ölmüş olamaz! Ben

yaşarken o ölmüş olamaz! Ben yaşarken o...

Çevresine, diğer tabutlara bakarak geri çekildi. Kendisininki hariç tüm tabutlarda birer beden vardı. Her birinin içinde bir dost, bir yoldaş, bir kız kardeş, bir erkek kardeş vardı. Zamanı geldiğinde onunla birlikte bu dünyaya gelip, işlerini tamamlayacak olanlar Yapılacak o kadar çok şey vardı ki! Bir başka tabuta koştu

"Ivor!" diye seslendi, kristal tabutu elleriyle döverek. Ama adam kıpırdamadı, tepkisiz, yatmaya devam etti. Haplo bir başka, bir başka tabuta koştu, her bir sevgili ismi söyledi, tutarsızca her birine, uyanması için, var olması için yalvardı!

"Ben olamam! Tek başıma... ben olamam!

"Belki de değildir," dedi, çılgın bir panik içinde durarak. Umudun serinliği onu sakinleştirdi. "Belki de yalnız değilimdir. Henüz anıtmezardan çıkmadım." Yuvarlak odanın uzak ucundaki kemerli kapıya baktı. "Evet, muhtemelen orada başkaları da vardır."

Ama kapıya doğru gitmek için hiçbir harekette bulunmadı. Mantığın pençeleri altında umut öldü. Başka hiç kimse yoktu. Başkaları olsaydı, büyüyü bozarlardı. Hayatta kalan tek kişi oydu. Yalnızdı. Bu da bir yerde, bir şekilde, bir şey çok fena yanlış gitmiş demekti.

"Ve bütün bunları tek başıma düzeltmem mi bekleniyor?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

ATEŞ DENİZİ

ABARRACH

Haplo yalnızca kendine gelmedi, kendi bedenine de döndü. Amacına ulaşmıştı; Ölüm Kapısı'ndan geçişi sırasında uyanık kalmıştı. Ama şimdi zihninin neden bu yolculuğu karanlık içinde yapmak istediğini biliyordu. Alfred'in gerçekliği, kendini kurtarmak için tutunduğu ip olmuştu. Ve, elimi bıraksam daha iyi olmaz mıydı, diye merak etti acı acı.

Bir an güvertede yattı ve tuzla buz olmuş benliğini bir araya toplamaya, onu boğan acı ve kayıp hislerinden -hep Alfred adına hissettiği duygulardan- silkinmeye çalıştı. Tüylü bir baş Patryn'in göğsüne yaslandı, parlak gözler endişeyle gözlerine baktı. Haplo köpeğin ipeksi kulaklarını okşayıp, burnunu kaşıdı.

"Tamam, oğlum. İyiyim," dedi, ama sonra bir daha asla tam olarak iyi olmayacağını fark etti. Güvertede, yanına yayılmış olan baygın bedene baktı.

"Lanet olsun sana!" diye mırıldanırken doğrulup oturdu Alfred'i uyandırmak için bir tekme sallayacak oldu. Sonra, kristal mezarındaki genç ve güzel cesedin anısı tüm gücüyle kafasına doldu. Elini uzatarak, Alfred'in omzunu sarstı

"Hey," dedi sertçe. "Hadi. Hadi, uyan. Seni burada bırakamam, Sartan. Sana gözkulak olabileceğim bir yerde, köprüde olman lazım. Hadi, kıpırda!"

Alfred hemen, nefes nefese, korku içinde haykırarak doğrulup oturdu. Haplo'nun gömleğini yakaladı, neredeyse Patryn'i kendi üstüne deviriyordu. "Bana yardım et! Kurtar beni! Kaçıyordum... çok yaklaştılar! Lütfen! Lütfen bana yardım et!"

Orada her ne olup bitiyorduysa, Haplo'nun buna vakti yoktu. "Hey!" diye bağırdı yüksek sesle, adamın yüzüne doğru ve onu tokatladı.

Alfred'in kelleşmekte olan kafası arkaya devrildi, dişleri tıkırdadı. Bir soluk alıp, Haplo'ya baktı ve Patryn yüzünde bir tanıma ifadesi yakaladı. Haplo, hiç beklenmedik bir şey daha gördü: anlayış, merhamet, üzüntü.

Haplo huzursuzca, Alfred'in Ölüm Kapısı'ndan geçişi esnasında nerede olduğunu merak etti. İçinde, derinliklerde, yanıtı biliyordu, ama bundan hoşlandığından ya da bunun ne anlama geliyor olabileceğinden emin değildi. Bu yüzden, en azından şimdilik, bilmezden gelmeyi tercih etti.

"O neydi?... Gördüğüm..." diye başladı Alfred.

"Kalk," dedi Haplo. Ayağa kalkarak, beceriksiz Sartan'ı da beraberinde yukarı çekti. "Henüz tehlikeden kurtulmuş sayılmayız. Tam tersine, tam içine uçtuk sayılır. Ben..."

Gemiden gelen bir çatırtı sözlerini doğruladı. Haplo sendeledi, başını bir kirişe çarptı. Alfred, kolları çılgınca sallanarak geriye düştü ve güvertede arka üstü oturakaldı. "Köpek, getir onu!" diye emretti Haplo ve öne seğirtti.

Koparılış sırasında, Sartanlar evreni bölmüşler, dört temel unsurunu temsil eden dünyalara ayırmışlardı: hava, ateş, taş ve su. Haplo ilk önce hava dünyasını, Arianus'u ziyaret etmişti. Ateş dünyasından, Pryan'dan yeni dönmüştü Bu dünyalarda gördüklerinin, Abarrach'ta, taş dünyasında bulması olası olan şeylere kendisini hazırladığını düşünüyordu. Bir yeraltı dünyası olarak hayal etmişti Abarrach'ı. Tüneller ve mağaralardan oluşan, serin ve toprak kokulu bir karanlık dünyası. Gemisi bir şeye çarpıp yan yattı. Haplo, arkasında bir feryat ve patırtı duydu. Alfred, yine düşmüştü. Gemi bu tür darbelere dayanabilirdi, rünler tarafından korunuyordu, ama sonsuza dek süremezdi bu. Her darbe gövdeye çizilmiş olan desenlere

minik titreşimler yolluyor, büyülerini hafifçe bozuyordu. Tek gereken iki tanesinin birbirinden ayrılması, aralarında bir çatlak oluşmasıydı. Haplo'nun Ölüm Kapısı'na yaptığı ilk yolculuk böyle sona ermişti. '

Dalgalanan gemide bir o yana, bir bu yana savrulurken, olabildiğince hızla öne ilerleyen Haplo, çevresindeki karanlığı aydınlatan dehşet verici bir ışıltı olduğunu fark etti. Isı gittikçe artıyor, gittikçe daha sıcak oluyordu. Derisindeki rünler hafif, mavi bir ışıltıyla parlamaya başlamışlardı, bedeni ısıyı güvenli bir seviyeye indirmek için içgüdüsel olarak tepki göstermişti.

Gemisi alev almış olabilir miydi?

Haplo düşünceyi horgörüyle bir kenara attı. Pryan'ın güneşlerinin yanından güvenle geçmişti; rünlerin ateşe karşı gemiyi koruyacağı muhakkaktı! Ama kızıl parıltının gittikçe arttığını, havanın gittikçe ısındığını reddetmek de mümkün değildi. Haplo adımlarını hızlandırdı. Geminin sallanması yüzünden bir miktar güçlük çekerek köprüye çıktığında, hayret ve dehşet içinde durup bakakaldı.

Gemisi, inanılmaz bir hızla, bir eriyik lav nehrinden aşağı yüzüyordu.

Engin, alev sarısı lekelerle dolu kızıl bir akıntı geminin çevresinde dalgalanıyor, kabarıyordu. Yukarıda karanlık yükseliyor, aşağıdaki magma akıntısı karşısında daha da karanlık görünüyordu. Dev bir mağaranın içindeydi. Çevresinde lavın kıvrıldığı ve girdaplandığı geniş, siyah kaya sütunları yukarı doğru yükseliyor, taştan bir tavanı destekliyordu. Sayısız sarkıt tavandan aşağı kemikli parmakları ile uzanıyor, parlak yüzeyleri altlarındaki cehennemsi kızıl ırmağın alevlerini yansıtıyordu.

Gemi bir o yana, bir bu yana dönüyordu. Dev dikitler kötücül, kılıç keskinliğinde, eriyik denizden yukarı, kızıl bir mideden fırlayan siyah dişler gibi çıkıyorlardı. Haplo önceki çatırtılara neyin sebep olduğunu anlamıştı. Eyleme geçerek, öne fırladı ve ellerini dümentaşının üzerine koydu. Bakışları, içinde yüzdükleri korkunç manzara ile büyülenmiş olduğundan, mantıkla değil, içgüdüyle hareket etmişlerdi.

"Kutsal Sartan!" diye mırıldandı bir ses arkasından. "Ne kadar korkunç bir yer burası!"

Haplo, Alfred'e kısa bir bakış fırlattı.

"Halkın yaptı," dedi ona. "Köpek, izle onu."

Köpek, topuklarını dişleyerek, itaatkârca Alfred'i bu noktaya kadar getirmişti. Emir üzerine kendim yere attı ve sıcak yüzünden nefes nefese kalmış vaziyette, zeki gözlerini Sartan'ın üzerine dikti. Alfred geriye doğru bir adım attı. Hayvan hırlayıp, kuyruğu uyanırcasına yere vurdu.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Sana karşı kişisel bir düşmanlığım yok, der gibiydi köpek, ama emir emirdir.

Alfred yutkundu ve bölme duvarına hafifçe yaslanarak olduğu yerde kala kaldı. "Nerede... neredeyiz?" diye tekrarladı hafif bir sesle.

"Abarrach."

"Taş dünyası. Hedefin burası mıydı?"

"Elbette! Ne sanıyordun? Senin kadar sakar olduğumu mu?"

Alfred sessizdi, bakışları dışarıdaki korkunç manzara üzerindeydi. "Demek her dünyayı ziyaret ediyorsun, öyle mi?" dedi sonunda,

Haplo yanıt vermesini gerektirecek bir durum göremedi ve bu yüzden sessiz kalarak gemiyi yönetmeye verdi kendini. Aniden, fark etmeye fırsat olmadan, önlerinde dev kayalar belirdi. Haplo havalanmayı düşündü, ama bunu yapmamaya karar verdi. Mağara tavanının yüksekliğini kestiremiyordu. Geminin gövdesi, kırılgan direk ve ejder başı pruvadan daha iyi dayanırdı darbelere.

Sıcaklık, geminin rünlerle korunmakta olan içinde bile oldukça fazlaydı. Haplo'nun derisi, rünler onu serinletirken mavi mavi parlıyordu. Alfred alçak sesle mırıldanıyor, uzun parmaklarıyla havaya rünler çiziyor, ayaklarını hafifçe sürüyordu. Bedeni, Sartan büyüsünün ahengi ile sallanıyordu. Göğsü inip kalkan köpek yüksek sesle soluyor, ama gözlerini Alfred'den hiç ayırmıyordu.

"İkinci dünyaya da gitmişsindir herhalde," diye devam etti Sartan alçak sesle, sanki kendi kendine konuşurmuş gibi. "Onları yaratıldıkları sırada, eski haritalarda göründükleri sırada ziyaret etmen mantıklı olurdu. Sen... şeyden hiç iz buldun mu" -Alfred durdu, konuşmakta güçlük çekiyor gibiydi- "halkımdan?" diye sordu sonunda. Sesi o kadar hafif çıkmıştı ki, Haplo yalnızca ne soracağını bildiği için anlayabilmişti onu.

Patryn hemen yanıt vermedi. Alfred'le ne yapacaktı? Bu Sartan'la? Bu ölümcül düşmanı ile?

Haplo'nun eğilimi -aklından geçeni gerçekleştirmek için ellerinin ve parmaklarının nasıl kaşındığını hissetmek hayret vericiydi-adamı magma ırmağın içine fırlatmaktı. Ama Altred'i öldürmek kendi nefretine teslim olmak olurdu, Nexus Lordu'nun asla müsamaha göstermeyeceği bir disiplin eksikliği. Alfred, yaşayan bir Sartan -Haplo'nun şimdiye kadar keşfettiği tefe yaşayan Sartan-oldukça kıymetli bir ödüldü.

Lordum bu armağandan memnun kalacak, diye karar verdi Haplo, düşününce. Ona getirebileceğim her şeyden daha fazla memnun edecek

onu, buna bu cehennemsi dünya hakkındaki raporum da dahil. Muhtemelen geri dönmeli, Sartan'ı ona hemen teslim etmeliyim. Ama... ama...

Ama bu, Ölüm Kapısı'na tekrar girmesi demek oluyordu ve Haplo, bu zayıflığını kendisine itiraf etmekten nefret etse de, bu düşünceyi gerçek bir dehşet hissetmeden kafasından geçiremiyordu. Yine sıra sıra tabutları gördü, umudun öldüğünü hissetti, korkunç bir şekilde, dehşet verici bir şekilde, açması bir şekilde yalnız olduğunu anladı...

Zihnini o hayalden ya da gördüğü her neyse, ondan kopardı ve onları görmesine sebep olan gözlere küfretti. O yolculuğu bir daha yapmayacağım, şimdi olmaz, bu kadar çabuk olmaz. Bırak zaman körleştirsin, o görüntüleri belirsizleştirsin. Mantık sürdü: gemiyi çevirmek oldukça zor ve tehlikeli olur. Yola devam etmek, görevi tamamlamak, bu dünyayı keşfetmek ve sonra Nexus'a dönmek en iyisi. Alfred'in bensiz bir yere gitmeyeceği kesin.

Sartan'ın terle kaplanmış yüzüne ve titreyen bedenine bir göz atan Haplo, kendinden emin hissetti. Alfred yardım almadan geminin baş tarafına bile gidebilecek yetenekte görünmüyordu. Patryn düşmanının gemiyi ondan alıp kaçacak güce ya da beceriye sahip olduğunu hiç sanmıyordu.

Haplo, Alfred ile gözgöze geldi ve bir kez daha, içlerinde nefret ya da korku değil, anlayış ve üzüntü gördü. Aniden Patryn'in aklına, Sartan'ın kaçmayı arzu ediyor olmayabileceği geldi. Haplo düşündü ve bu fikri kafasından attı. Alfred, Nexus Lordu'nun ellerinde kendisini bekleyen korkunç sonu biliyor olmalıydı. Bilmiyorsa da, Haplo büyük bir görev aşkıyla bunu ona söyleyecekti.

"Bir şey mi söyledin, Sanan?" dedi omzunun üstünden.

"Pryan'da halkımdan herhangi birini bulup bulmadığını sordum," diye tekrarladı Alfred alçakgönüllülükle.

"Ne bulup, ne bulmadığım seni ilgilendirmez. Ne bilmen gerektiğine karar vermek Lorduma kalmış bir şey."

"Oraya mı gidiyoruz? Lorduna mı?"

Haplo tatminle, adamın sesindeki endişeli titreşimi işitti. Demek Alfred biliyordu, ya da, en azından nasıl karşılanacağı hakkında genel bir fikri vardı.

"Hayır." Haplo sözcüğü ezercesine söylemişti. "Henüz değil. Yapmam gereken bir iş var ve ben de yapacağım. Burada kendi başına dolaşmak

isteyeceğini sanmıyorum, ama, beni atlatmak aklına gelmişse diye söylüyorum, köpek gece gündüz gözlerini senden ayırmayacak."

Kendisinden bahsedildiğini duyan köpek, fırça gibi kuyruğu ile güverteyi süpürdü. Bir sırıtış ile aralanan ağzından hançer keskinliğindeki dişleri göründü.

"Evet," dedi Alfred alçak bir sesle. "Köpeği biliyorum."

Şimdi bu ne demek oluyor? diye merak etti Haplo sinirle, adamın ses tonundan hoşlanmamıştı. Adamın sesi merhamet dolu gibiydi, ama Patryn korkuyu tercih ederdi.

"Yalnızca bir hatırlatma, Sartan. Sana yapabileceğim, sana yapmaktan keyif alacağım, hiç de hoş olmayan şeyler var, bu şeyler Lorduma faydalı olmanı da engellemez. Sana söylediğimi yap ve ayak altında dolaşma. O zaman canın yanmaz. Anladın mı?"

"Düşündüğün kadar zayıf değilim."

Alfred, gururla bir ifadeyle yerinde dikildi. Köpek hırladı ve kulakları yatmış, gözleri kısılmış bir şekilde başını kaldırdı. Kuyruk kötü kötü sallandı. Omuzları çöken Alfred, geriye büzüldü.

Haplo alayla burun kıvırıp ve gemiyi yönlendirme işine yoğunlaştı.

İleride, uzakta, magma nehri çatallanıyordu. Geniş bir akıntı sağa dönüyor, daha ufak diğer bir akıntı sola akıyordu. Haplo, sırf daha büyük diye, üzerinde yolculuk yapmak daha kolay ve güvenli olur diye sağa saptı.

"Bu kadar korkunç bir ortamda nasıl yaşanabilir ki?" Alfred kendi kendine konuşuyordu, Haplo yanıt verince oldukça şaşırdı.

"Kuşkusuz menşeliler yaşayamaz, ama bizim türümüz yaşayabilir. Bu dünyaya yaptığımız yolculuğun uzun süreceğini sanmıyorum. Burada yaşam vardıysa bile, şimdiye kadar yok olmuş olmalı."

"Belki de Abarrach, üzerinde yaşanması için tasarlanmamıştır. Belki de yalnızca diğer dünyalar için bir enerji kaynağı olarak..." Alfred akladı ve aniden sustu.

Haplo homurdandı, adama baktı. "Evet? Devam et."

"Yok bir şey." Sartan'ın gözleri aşırı büyük ayaklarındaydı. "Yalnızca düşünüyordum."

"Nexus'a döndüğümüzde istediğin kadar düşünecek fırsatın olacak Evrenin tüm sırlarını biliyor olmayı ve Lordum seninle işini bitirmeden önce bunların her birini açıklayabilmeyi dileceyeceksin, Sartan."

Alfred sessiz kaldı, cam lomboz deliğinden dışarı baktı. Haplo siyah, ıssız kıyının her ıkı yanına göz attı. Küçük magma akıntıları kaya sığlıkların

arasında kıvrılıyor, alev ışığı ile aydınlanmış gölgelerin içinde kayboluyordu. Bunlar bir yerlere, buradan dışarı gidiyor olabilirdi. Üstlerinde, kayadan başka bir şey yoktu.

"Eğer dünyanın merkezinde, çekirdekteysek, yukarıda, yüzeyde yaşam olması olasılığı var," dedi Alfred, Haplo'nun düşüncelerini yankılayarak. Haplo bunu oldukça sinir bozucu buldu.

Gemisini kıyıya yanaştırmayı ve yürüyerek ilerlemeyi düşündü, ama bu fikirden hemen vazgeçti. Magmanın yansıttığı ürkütücü bir ışıltı ile parlayan kaygan, keskin, siyah dikitlerin arasında yürümek zor ve tehlikeli olurdu. Irmağın üzerinde kalacaktı, en azından şimdilik...

Kulaklarına tekdüze bir gümbürtü geldi. Alfred'in yüzüne attığı bir bakış, Sartan'ın da aynı sesi duyduğunu anlatıyordu.

"Hızlandık," dedi Alfred, yanaklarından akan terlere bakılırsa, tuzlu olması gereken dudaklarını yalayarak. '

Geminin hızı daha da arttı, bilinmeyen bir yere ulaşmaya çalışıyormuş gibi, magma dalgaları yanlarından akıp geçiyordu. Gürleme daha da yükseldi. Haplo ellerini dümentaşından ayırmadan", endişeyle çevresine bakındı. Karanlıktan başka bir şey göremedi.

"Bir çağlayan!" diye bağırdı Alfred ve gemi dev bir lav çağlayanından aşağı uçtu.

Haplo dümentaşına tutundu, gemi öne, engin bir eriyik lav denizine doğru düşmeye başladı. Kıvrılan alev alev kütlenin içinden kayalar fırlıyor, onlara doğru fırlayan kırılgan gemiyi yakalamak isteyen siyah tırnaklar gibi uzanıyorlardı.

Büyülenmiş gibi kalakalmasına sebep olan dehşetten silkinip kurtulan Haplo, ellerini dümentaşının üzerinde havaya kaldırdı ve elleri havalandıkça, taştaki rünler de şiddetle parlamaya başladı. Gemi de beraberinde havalandı. Büyü kanatların içine akmış, onları etkinleştirmişti. Ejder Kanadı kendini magmanın kavrayışından kurtararak eriyik denizin üzerinde süzüldü.

Haplo arkasında bir inleme ve sürünme sesi duydu. Köpek ayağa fırlamış, havlıyordu. Alfred güvertede büzülmüştü. Sartan'in yüzü ölü gibi beyazdı.

"Sanırım çıkaracağım," dedi hafif bir sesle.

"Burada yapma!" diye havladı Haplo, kendi ellerinin de titrediğini, midesinde bir kasılma, ağzında acı bir tat olduğun fark ederek. Gemisini uçurma işine yoğunlaştı.

Görünüşe bakılırsa Alfred kendisine hakim olmayı başarmıştı, çünkü Patryn onun sesini bir daha duymadı. Haplo, mağaradan dışarı çıktıklarını keşfetmeyi umarak gemisini yukarı doğru uçurdu. Karanlıkta yükselirken, sarkıt formasyonları görmeye başlayınca hayal kırıklığına uğradı. Bunlar inanılmayacak kadar büyüktü -bazılarının çapı bir buçuk kilometreyi buluyordu. Çok uzakta, magma denizi parlıyor, kara üzerinde kızıl görünen bir ufka doğru akıyordu.

Haplo gemisini alçaktı ve kıyıya yaklaştırdı. Sağında, magmaya doğru çıkıntı yapan, yapay görünen bir nesne fark etmişti. Ne kadar büyüyle yönlendirilmiş olursa olsun, doğanın elinden çıkmış olamayacak kadar düz hatları vardı. Daha da yaklaşınca, lav okyanusuna doğru uzanan bir iskele gördü.

Haplo gemiyi indirdi. Formasyona dikkatle baktı ve açıkça görmeye çalıştı.

"Bak!" diye haykırdı Alfred, doğrulup işaret ederek. İrkilen köpek hırladı, "işte, solunda!"

Haplo başını çevirdi, bir sarkıta çarpmak üzere olduklarını düşünmüştü. Ama tepelerinde yükselen bir şey yoktu ve Alfred'in gördüğü şeyi seçebilmesi için bir kaç dakika geçmesi gerekti. Magma denizinin, yukarıdaki soğuk mağara havası ile karşılaşması sonucunda oluşan bulut kümeleri görülebiliyordu uzakta. Bulutlar aralandı ve minik minik ışıklar görülmeye başlandı. Uzakta, bulutların altında, sayısız yıldız gibi kırpışıyorlardı. Tabii bu yeraltı dünyasında yıldızlar görülemezdi. Sis, iplik iplik ayrıldı ve Haplo açıkça görebildi. Magma denizinden yükselen terasların üzerinde, devasa bir kentin binaları ve kuleleri duruyordu.

ONUNCU BÖLÜM

EMİN LİMAN,

ABARRACH

"Gemiyi nereye götürüyorsun?" diye sordu Alfred. "Şu rıhtımdaki iskeleye ya da orada gördüğüm her neyse, oraya," diye yanıt verdi Haplo, pencereye doğru bir göz atıp başını sallayarak.

"Ama kent karşı kıyıda!"

"Kesinlikle."

"O zaman, neden oraya..."

"Bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığına hiç kafam basmıyor, Sartan. Herhalde şu senin bayılmaların sayesindedir. Ne yapmayı planlıyorsun? Dans ederek, içinde kimin yaşadığını bilmediğin yabancı bir kente gitmeyi ve nazikçe seni içeri almalarını istemeyi mi? Ya nereden geldiğini soracak olurlarsa? Burada ne yaptığını, neden kente girmek istediğini soracak olurlarsa ne diyeceksin?"

"Ben -yani, onlara derim ki-söylemek istediğini anladım, sanırım," diye kabul etti Alfred uysallıkla. "Ama bu tarafa inmekle ne kazanıyoruz?"

Belirsizce işaret etti. "Bu korkunç yer-' de her kim yaşıyorsa" -Sartan ürpermekten kendini alamadı-" "onlar da aynı sorulan soracaklar."

"Belki." Haplo inecekleri yere keskin, inceleyici bir bakış fırlattı. "Belki de değil. İyi bak."

Alfred pencereye doğru yürüyecek oldu. Köpek kulaklarını dikti, dişlerini çıkartarak hırladı. Sartan olduğu yerde dondu.

"Tamam. Bırak gitsin. İzle, yeter," dedi Haplo köpeğe. Köpek güverteye yerleşti ve zeki gözlerini Sartan'a dikti.

Alfred, hayvana bir göz atarak, beceriksizce güverteyi geçti; geminin hafif sallantısı Sartan'ın sendelemesine sebep oluyordu. Haplo başını salladı ve keşif sırasında Alfred'i ne halt edeceğini merak etti. Alfred büyük bir felakete uğramadan pencereye ulaştı ve cama doğru eğilerek dışarı baktı.

Gemi havada sarmallar çizerek alçaldı, hafifçe magmanın üzerine kondu ve ağır ağır akan, eriyik dalgalarının üzerinde yüzmeye başladı.

Eskiden magma denizine doğru uzanan, lavtasından bir çıkıntı olan yere bir iskele yapılmıştı. Aynı siyah kayadan yapılmış pek çok yapay oluşum, kaba bir caddenin karşısında iskeleye bakıyordu.

"Herhangi bir yaşam belirtisi görüyor musun?" diye sordu Haplo.

"Etrafta dolaşan kimseyi göremiyorum," dedi Alfred, dikkatle bakarak. "Ne kasabada, ne de rıhtımda. Görünürdeki tek gemi biziz. Burası terk edilmiş."

"Evet, belki. Asla bilemezsin. Bu, onların gecesi olabilir, belki de herkes uyuyordur. Eğer şanslıysam, soruları soran ben olurum."

Haplo ejder gemisini rıhtıma yanaştırdı, bakışları küçük kasabayı tarıyordu. Bir kasaba bile değil belki, diye karar verdi, bir yükleme yeri sadece. Binalar çoğunlukla, depoya benziyordu, ama orada burada, dükkân ya da meyhaneye benzeyen yerler de gördü.

Bu ölümcül okyanusun üzerinde, Alfred ve kendisi gibi büyüyle korunanlar dışında kim yelken açabilirdi? Haplo bu garip ve ürkütücü dünyayı çok merak etmişti, yapısı kendi dünyasına çok benzeyen diğer dünyalardan daha fazla merak uyandırmıştı onda. Ama Alfred'i ne yapacağım hâlâ bilemiyordu.

Görünüşe göre, Sartan da Haplo'nun düşünce dizisini takip ediyordu. "Ne yapayım?" diye sordu Alfred uysallıkla.

"Düşünüyorum," diye mırıldandı Haplo, zor bir manevraya dalmış gibi yaparak. Aslında, gemiyi yöneten dümentaşının büyüsüydü. "Burada kalmak istemiyorum. Ben de seninle geleceğim."

"Bu senin verebileceğin bir karar değil. Ben ne dersem, sen onu yapacaksın, Sartan ve bununla yetineceksin. Burada kalacaksın ve köpek de sana gözkulak olacak dersem, burada kalacaksın. Aksi halde olacaklardan pek hoşlanmazsın."

Alfred kelleşen kafasını yavaş yavaş, sessiz bir vakarla salladı. "Beni tehdit edemezsin, Haplo. Sartan büyüsü Patryn büyüsünden farklıdır, ama aynı kökten kaynaklanır ve aynı derecede güçlüdür. Büyümü, senin kullanmaya zorlandığın kadar sık kullanmadım. Ama senden yaşlıyım. Ve kabul etmelisin ki, her tür büyü yaş ve bilgelik ile güçlenir."

"Kabul etmeliyim, değil mi?" diye dudak büktü Haplo, ama zihni hemen Lorduna, sayısız yıldır yaşamakta olan, engin bir güç toplamış olan adama gitti.

Patryn karşısındaki adamı, Patrynlerin hırslarını, zayıf zihinli Sartanlar ile devamlı didişen, kaosa eğilimli, menşeliler üzerinde tam ve mutlak bir hakimiyet sağlama arayışlarını durdurabilecek, evrendeki tek güç olan ırkın temsilcisini süzdü.

Alfred pek de zorlu görünmüyordu. Yumuşak yüzü Patryn'a yumuşak ve zayıf bir doğası olduğunu gösteriyordu. Çökmüş omuzları ise ürkek, koyun gibi biri olduğunu. Haplo zaten Sartan'ın bir korkak olduğunu biliyordu. Daha da kötüsü, Alfred yalnızca sarayda uygun kaçacak giysiler giyiyordu - eski bir redingot, dizlerde çarpık çurpuk, siyah kadife kurdelelerle bağlanmış dar pantolon, dantel kenarlı bir boyun atkısı, sarkık yenli bir ceket, tokalarla süslenmiş ayakkabılar. Ama Haplo bu adamı, bu zayıf Sartan örneğini, saldırgan bir ejderi o beceriksiz bedenin birkaç hareketi ile büyülerken izlemişti.

Haplo'nun aklında, ikisi arasında gerçekleşecek bir mücadeleden kimin galip çıkacağı konusunda bir kuşku yoktu ve Alfred'in de bir kuşkusunun olmadığını tahmin ediyordu. Ama bir mücadele zaman alır, bu iki varlık - menşelilerin bildiği, tanrıya en yakın varlıklar-savaşırken yaratılan büyüler, bu dünyada olduklarını herkesin görmesine ve duymasına sebep olurdu. Dahası, düşününce, Haplo Sartan'ı gemide bırakmayı özellikle istemiyordu. Köpek Alfred'in nefes almasını bile engellerdi, Haplo emretseydi. Ama Patryn Sartan'ın hayvandan bahsetme tarzından hoşlanmamıştı. Köpeği biliyorum, demişti. Ne biliyordu? Bilecek ne vardı? Köpek köpekti işte O kadar. Hayvanın bir keresinde Haplo'nun hayatını kurtarmış olması dışında.

Patryn gemisini sessiz, boş iskeleye yanaştırdı. Ya herkes derin uykudaydı ve rıhtımda neler olup bittiği ile hiç ilgilenmiyorlardı ya da

kasaba, Alfred'in söylediği gibi, terk edilmişti. Terk edilmiş kasabalar genellikle bir sebepten dolayı terk edilirdi ve o sebep de genellikle iyi bir sebep olmazdı.

Gemi demirledikten sonra, Haplo dümentaşının etkinliğini sona erdirdi ve ayaklarının üstüne yerleştirdi Taşın üzerinde parlayan rünler söndü. İnmeye hazırlandı. Stoklarını karıştırdı ve düz bir kumaş rulosu bularak, dikkatle ellerini ve bileklerini sardı, derisine işlenmiş rünleri gizledi. .'?Aynı rünler bedeninin çoğuna işlenmişti. Ağır giysilerle kendini saklıyordu -uzun kollu gömlek, deri yelek, deri pantolon, pantolonun paçalarını içine tıktığı yüksek, deri çizmeler, boynuna sıkıca dolanmış bir eşarp. Sert, köşeli, traşlı yüzünde hiç rün yoktu, avuçlarında, parmaklarında ve ayaklarının tabanında hiç rün yoktu. Rün büyüsü zihinsel işlemlere ve duyulara müdahale edebilirdi: dokunma, görme, koklama, işitme duyularına.

"Merak ediyorum," dedi Alfred, Haplo'nun hazırlıklarını ilgiyle izlerken. "Neden kendini gizleme zahmetine katlanıyorsun? Çok uzun zamandır görülmüyorsunuz. Şeyden beri... şeyden..." sözü nereye vardıracağına emin olamayarak kekeledi.

"Bizi zindan dediğiniz o işkence odasına attığınızdan beri mi?" diye bitirdi Haplo, AJfred'e soğuk soğuk bakarak.

Sartan'ın başı eğildi. "Bilmiyordum... Anlamıyordum... Artık anlıyorum. Üzgünüm."

"Anlamak mı? Orada yaşamadan nasıl anlayabilirsin?" Haplo durdu, rahatsız bir şekilde, Alfred'in Ölüm Kapısı'na yaptıkları yolculuğu nerede geçirdiğini merak etti yine. "Yeterince üzüleceksin, Sartan. Bakalım Labirent'te sen ne kadar hayatta kalabileceksin? Ve sorunu yanıtlamak gerekirse, kendimi gizliyorum, çünkü orada, senin gibi, Patrynleri hatırlayan birileri çıkabilir Lordum kimsenin hatırlamasını istemiyor -en azından şimdilik "

"Benim gibi, hatırlayıp, sizi durdurmaya çalışacaklar olabilir. Söylemek istediğin bu, değil mi?" Alfred içini çekti. "Seni ben durduramam. Ben tek kişiyim. Siz ise, anladığım kadarıyla, çoksunuz. Pryan'da halkımdan iz bulmadın, değil mi?"

Haplo adama keskin bir bakış fırlattı, bir tür numaradan şüphelenmişti, ama ne olduğundan emin olamıyordu. Aniden gözlerinin önüne dizi dizi tabutlar, genç ölüler geldi. Alfred'i Arianus'un her köşesini aramaya götüren duygulan talimin edebiliyordu -kendi kendini lanetlemiş büyücülerin yaşadığı yüksek âlemlerden, köle gibi çalışan Geglerin alçak âlemlerine.

Hayatta kalan tek kişi olmanın, ırkının, tüm hayallerinin, tüm planlarının öldüğünü fark etmenin korkunç acısını yaşadı.

Yolunda gitmeyen neydi acaba? Nasıl olur da yarı tanrı varlıklar azalır, yok olur? Ve böyle bir felaket Sartanların başına gelmişse, bizim başımıza da gelebilir mi?

Haplo öfkeyle silkinip düşünceden kurtuldu. Patrynler, onları katletmeye kararlı bir yerde hayatta kalmayı başarmıştı -baştan beri haklı olduklarını gösterirdi bu. Onlar en güçlüydüler, en zekiydiler, hükmetmek için en uygun olanlardı.

"Pryan'da Sartanlardan hiçbir iz bulmadım," dedi Haplo, "inşa ettikleri bir kent dışında."

"Bir kent mi?" Alfred umut dolu görünüyordu.

"Terk edilmiş. Uzun zaman önce. Bıraktıkları mesaj, bir tür gücün onları uzaklara sürdüğünü söylüyordu."

Alfred hayretler içinde kalmıştı. "Ama bu mümkün değil. Ne tür bir güç olabilir ki bu? Hiçbir güç, muhtemelen sizinki dışında, bizi yok edemez ya da sindiremez."

Haplo sargıları sağ eline sardı ve kaşlarının altından Sartan'a baktı. İçten görünüyordu, ama Haplo Arianus'ta Alfred ile birlikte yolculuk yapmıştı. Sartan, göründüğü kadar saf değildi. Haplo Alfred'in bir Sartan olduğunu keşfetmeden çok önce, Alfred Haplo'nun bir Patryn olduğunu keşfetmişti.

Bu tür bir güç hakkında bilgisi olsa bile, konuşmayacaktı. Ama Nexus Lordu ağzından alırdı onun.

Haplo sargıların uçlarını gömleğinin yenlerinden içeri tıktı ve köpeğe ıslık çaldı. Köpek hevesle ayağa fırladı.

"Hazır mısın, Sartan?"

Alfred şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Evet, hazırım. Ve insan dilini konuştuğumuza göre, bana 'Sartan' demek yerine, adımla hitap etmen daha iyi olabilir."

"Lanet olsun, köpeğe bile isim vermedim ve hayvan benim için senden çok daha fazlasını ifade ediyor."

"Patrynleri hatırlayacaklar çıkabileceği gibi, Sartanlan hatırlayanlar da çıkabilir."

Haplo alt dudağını çiğnedi, adamın hakkı olduğunu kabul etmek lazımdı. "Pekâlâ, 'Alfred.'" İsmi hakaret edercesine telaffuz etmişti. "Ama bu senin gerçek ismin değil, değil mi?"

"Hayır. Kendi kendime taktığım bir isim. Seninkinin aksine, benim gerçek ismim menşelilere çok tuhaf gelir."

"Gerçek adın nedir? Sartan adın? Merak ediyorsan, dilinizi konuşabilirim -bundan hoşlanmasam da." Alfred dikildi. "Eğer dilimizi konuşabiliyorsan, isimlerimizi telaffuz etmenin rünleri söylemek anlamına geldiğini ve o rünlerin gücünü kullanmak anlamına geldiğini biliyor olmalısın. Bu yüzden, gerçek isimlerimizi yalnızca kendimiz ve bizi sevenler bilir. Bir Sartanın ismi, yalnızca bir başka Sartan tarafından telaffuz edilebilir.

"Tıpkı sizin isimlerinizin" -Alfred parmağını kaldırdı ve aniden Haplo'nun göğsüne işaret etti- "derinize işlendiği ve yalnızca sevdiğiniz ve güvendiğiniz kişilerce okunabildiği gibi.

Görüyorsun, ben de sizin dilinizi konuşabiliyorum. Bundan hoşlanmasam da."

"Sevmek mi!" Haplo dudak büktü. "Biz kimseyi sevmeyiz. Sevgi, Labirent'teki en büyük tehlikedir. Çünkü sevdiğin her ne ise, öleceği kesindir. Güvene gelince, öğrenmek zorunda kaldık. Zindanınız bize bu kadarını öğretti. Birbirimize güvenmek zorundaydık, çünkü hayatta kalmamızın tek yolu buydu. Ve hayatta kalmaktan bahsetmişken, benim sağlığımın yerinde olduğundan emin olmak istersin, tabii bu gemiyi Ölüm Kapısı'na kendi kendine uçurabileceğini düşünmüyorsan."

"Ya benim hayatta kalmam sana bağlı olursa?"

"Ah, hayatta kalmanı sağlarım. Ama daha sonra, bunun için teşekkür etmezsin bana."

Alfred dümentaşına ve üzerine işlenmiş desenlere baktı. Her bir rünü tanıyabilirdi, ama bildiği desenlerden çok farklı bir şekilde düzenlenmişti. Elf ve insan dilleri aynı alfabeyi kullanır, ama dilleri arasında büyük fark vardır. Patryn dilini biliyor olsa da, Haplo Sartan'ın Patryn büyüsü kullanamayacağından emindi.

"Hayır, korkarım bu gemiyi yönetmeyi başaramam," dedi Alfred.

Haplo alaylı alaylı güldü ve kapıya yöneldi, sonra durdu. Dönerek, elini uyarırcasına kaldırdı.

"O bayılma numaralarını denemeye kalkma. Seni uyarıyorum! Bayılırsan başına geleceklerden ben sorumlu olmam."

Alfred başını salladı "Baygınlıklarımı kontrol edemiyorum, korkarım. Ah, başta edebiliyordum. Onu büyümü gizlemek için kullanıyordum, tıpkı senin kullandığın sargılar gibi. Başka ne yapabilirdim ki? Bir yarı tanrı

olduğumu, senin gösterdiğinden daha fazla gösteremezdim! Herkes beni kullanmaya çalışırdı. Açgözlü insanlar benden zenginlik isterdi. Elfler, insanları öldürmemi isterdi, insanlar ciflerden onları kurtarmamı isterdi..."

"Ve sen de bayıldın."

"Soyguncular beni çevirmişti." Alfred ellerini kaldırdı, onlara baktı. "Tek bir sözcükle onları yok edebilirdim. Tek bir sözcükle onları taşa çevirebilirdim. Ayaklarını eritip toprağa karıştırabilirdim. Onları büyüm altına alabilirdim... ve dünyaya işaretimi silinmez bir şekilde bırakmış olurdum. Korkmuştum -soygunculardan değil, onlara yapabileceklerimden korkuyordum. Beynimdeki karmaşa zihnimin dayanabileceğinden çoktu. Kendime geldiğimde, ikilemi nasıl çözeceğimi anlamıştım. Bayılıp gitmiştim. İstediklerini aldılar ve beni kendi halime bıraktılar. Ve artık baygınlıkları kontrol edemiyorum. Oluveriyor işte."

"Kontrol edebilirsin. Yalnızca istemiyorsun. Kolay bir çıkış bulmuşsun, o kadar." Patryn geminin gövdesinin üzerinden, çevrelerinde parlayan, alev alev lav denizine işaret etti. "Ama bayılırsan ve bu dünyada bir birikintiye düşersen, o baygınlık senin son baygınlığın olur!

"Gidelim, köpek. Sen de, 'Alfred.'

ONBİRİNCİ BÖLÜM

EMİN LİMAN,

ABARRACH

Haplo gemiyi nhtımda demirli bıraktı, büyüsü onu magma denizinin üzerinde, havada tutuyordu. Gemiye bir şey olmasından endişelenmiyordu, koruma rünleri, Haplo'dan daha iyi korurdu onu, kimsenin girmesine izin vermezdi. Gerçi bu olası görünmüyordu. Kimse gemiye yaklaşmamıştı, hiçbir liman yetkilisi işlerini sormamış, hiçbir gezgin satıcı gelip mallarını satmaya çalışmamış, hiçbir denizci gelip, tembel tembel süzmemişti onları.

Köpek güverteden, aşağıdaki iskeleye atladı. Haplo onu takip ederek, hayvan kadar kolaylıkla ve sessizce indi aşağı. Alfred güvertede kaldı, endişeyle kıvranarak bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı.

Çileden çıkan Haplo tam adamı orada bırakıp gitmeye hazırlanmıştı ki, ümitsiz bir çaresizlik içindeki Alfred kendini havaya fırlattı. Kolları ve bacakları çırpınarak uçtu ve karmaşık bir yığın halinde kaya iskeleye indi Kendini yerli yerince düzeltmek birkaç dakikasını aldı Sanki hangi

organının nereye ait olduğuna karar vermeye çalışıyor ve her seferinde hata yapıyordu. Haplo, yarı eğlenerek, epeyce de sinirlenerek izledi Sırf yola çıksınlar diye, Sartan'a yardım etme eğilimindeydi

Alfred sonunda kendini toparladı, hiçbir kemiğinin kırılmamış olduğunu keşfetti ve Haplo ile köpeğin arkasından yola koyuldu.

Yavaş yavaş iskelede dolandılar. Haplo uzun uzun çevresini araştırdı. Bir kere durup, rıhtıma yığılmış balyalara baktı Köpek balyaları kokladı. Alfred onlara merakla baktı.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bir tür hammadde," diye yanıt verdi Haplo, ihtiyatla dokunarak. "Lifli, yumuşak. Kumaş yapımında kullanılıyor olabilir. Ben..." Durdu, balyaya daha yakından baktı, sanki köpeği gibi kokluyordu. Doğrulup, işaret etti. "Bundan ne çıkarıyorsun?" ""

Alfred bu şekilde hitap edildiği için irkildi, ama eğilerek, ılımlı gözlerini kıstı ve dalgın dalgın baktı. "Ne? Hayır .."

"Daha yakından bak. Balyaların yanındaki şu işaretler."

Alfred burnunu balyaya bastıracak kadar yaklaşınca, irkildi, hafifçe soldu ve geri çekildi.

"Eee?" diye sordu Haplo.

"Ben... emin değilim."

"Ne demek emin değilim?" "'

"İşaretler lekelenmiş, okunmuyor."

Haplo başını salladı ve yürümeye koyuldu. Bir fare bulduğunu sanan ve çılgınca balyayı patilemekte olan köpeğe ıslık çaldı.

Lavtası kasaba sessizdi. Sessizlik uğursuz ve baskındı. Pencerelerden kimse bakmıyor, sokaklarda çocuklar koşturmuyordu. Ama bir zamanlar yaşamla dolu olduğu açıktı Isısı ve çıkardığı gazlar tüm sıradan ölümlüleri öldürecek olan magma denizinin bu kadar yakınında olmasına rağmen

Sıradan ölümlüler. Yarı tanrılar değil.

Haplo iskelenin üzerine yığılmış muhtelif malları ve paketleri incelemeye devam etti. Zaman zaman durup, birine yakından bakıyor ve bunu yaptığında sık sık sessizce Alfred'e de gösteriyordu. Alfred gösterdiği yere bakıyor, bakışlarını Haplo'ya çeviriyor, çökmüş omuzlarını şaşkın şaşkın silkiyordu.

Kasabanın içine girdiler. Kimse onlara seslenmedi, onları selamlamadı, tehdit etmedi. Haplo, artık, kimse ile karşılaşmayacaklarından emindi. Derisindeki belli rünlerin batması onu herhangi bir yaşayan varlığa karşı

uyarırdı; büyüsü şu anda bedenini serin tutmak ve havadaki zararlı maddeleri süzmek dışında bir şey yapmıyordu. Alfred endişeli görünüyordu --ama zaten Alfred bir çocuğun odasına girerken de endişeli görünürdü.

Haplo'nun kafasında iki soru vardı: Burada kimler yaşamıştı ve neden artık burada yaşamıyorlardı?

Kasabanın kendisi, tek bir caddeye bakan, siyah kayalardan oyulmuş binalardan oluşuyordu, iskelenin tam karşısında duran bir binada kalın, cam pencereler vardı. Haplo içeri baktı. Yumuşak, sıcak bir ışık yayan pek çok küre duvarlarda dizilmiş, masalar ve sandalyelerle kaplı bir ortak salonu aydınlatıyordu. Muhtemelen bir handı burası.

Hanın kapısı ağır, kaba, kenevire benzeyen otsu bir maddeden örülmüştü. Lifler kalın, parlak bir reçine ile kaplanmış, böylece pürüzsüz ve hava şartlarına dayanıklı kılınmıştı. Kapı aralık duruyordu, bir davet ifadesi ile değil, sanki sahibi öyle bir aceleyle çıkmış ki, kapatmayı unutmuş gibi.

Haplo tam araştırmak için içeri girecekti ki, kapıdaki bir işaret dikkatini çekti. İşarete baktı, zihnindeki kuşku kesinlik kazanmıştı. Hiçbir şey söylemedi, parmağı kapıyı, kapının üzerindeki işareti dürtükledi.

"Evet," dedi Alfred sessizce, "bir rün yapısı"

"Bir Sartan rün yapısı," diye düzeltti Haplo, sesi kabaca gıcırdayarak.

"Yozlaşmış bir Sartan rün yapısı, ya da belki, değiştirilmiş demek daha doğru olur. Bu dili ne konuşabilirim, ne de kullanabilirim." Başı eğilen, omuzları çöken Alfred, kabuğundan çıkan bir kaplumbağaya benzemişti. "Ve açıklayamam da."

"Balyaların üzerinde gördüğümüz işaretlerle aynı."

"Nasıl ayırt edebildiğini bilmiyorum." Alfred kendini açığa vurmayacaktı. "Onlar neredeyse tamamen silinmişti."

Haplo'nun zihni Pryan'a, keşfettiği Sartan kentine gitti. Orada da rünler görmüştü, ama han kapılarında değil. Pryan hanlarının tabelaları insan, elf ve cüce dilinde selamlardı insanları. O cücenin -adamın adı neydi?- rün büyüsü hakkında birşeyler bildiğini de hatırladı, ama bildikleri kaba ve çocuksuydu. Üç yaşına basmış her Sartan çocuğu rün yazma yarışmasına Pryan cücesini geçebilirdi.

Bu rün yapısı yozlaşmış olabilirdi, ama karmaşıktı, hanı koruyan, içeri girenleri kutsayan rünlerdi. Sonunda, Haplo aradığı, bulmaktan korktuğu şeyi bulmuştu -düşmanı. Ve, görünüşe göre, düşmanlarından oluşan bütün bir medeniyetin ortasında duruyordu.

Harika. Çok harika.

Haplo hana girdi, çizmeli ayakları halı kaplı zeminde ses çıkarmadan ilerledi.

Alfred arkasından içeri süzüldü, hayret içinde çevreye göz gezdirdi. "Burada kim vardıysa, telaşla gittiği belli!"

Haplo kötü bir ruh hali içindeydi, sohbet havasında değildi. Araştırmasını sessizlik içinde sürdürdü Lambaları inceledi ve fitillerinin olmadığını görünce şaşırdı. Duvarın içindeki ince borudan bir hava akımı geçiyordu. Lambalar hava yakıyordu. Haplo alevi üfledi, kokladı ve burnunu kıvırdı. Büyünün koruması olmadan bu havayı uzun zaman kokla, nefes almaktan sessizce vazgeçersin,

Haplo bir ses duyunca arkasına baktı. Alfred düşünmeden, otomatik olarak, devrilmiş bir sandalyeyi dikkatle düzeltiyordu. Köpek yerde yatan bir et parçasını kokladı.

Ve Patryn'in çevresinde, bakışlarını çevirdiği her yerde, Sartan rünleri vardı

"Halkın gideli çok olmamış," dedi. Sesindeki acılığı fark etti ve içinde düğümlenen korkuyu, öfkeyi, ümitsizliği örttüğünü umdu.

"Onları böyle isimlendirme!" diye itiraz etti Alfred. Fazla umutlanmamaya mı çalışıyordu? Yoksa Haplo kadar korkmuş muydu? "Elinde kanıt yok..."

"Nasıl kanıt yok! Büyü konusunda ne kadar ileri olurlarsa olsunlar, insanlar bu zehirli atmosferde yaşayabilirler miydi? Ya elfler? Cüceler? Hayır! Burada hayatta kalabilecek tek halk, senin halkın."

"Ya da seninki!" diye işaret etti Alfred.

"Evet, eh, bunun mümkün olmadığını hepimiz biliyoruz, değil mi?"

"Hiçbir şey bilmiyoruz. Burada menşeliler yaşıyor olabilir. Zaman içinde Sartan rünlerini öğrenmiş..."

Haplo döndü, konuyu açtığı için üzgündü. "Tahminlerde bulunmanın faydası yok. Muhtemelen yakında öğreneceğiz. Bu halk, her kimseler, gideli fazla olmamış."

"Nasıl anladın?"

Patryn, yanıt olarak, ikiye kırdığı bir ekmek somununu gösterdi. "Dışı bayat," dedi Haplo, parmağını içine daldırarak.

"İçi yumuşak. Uzun zamandır duruyor olsaydı içi de bayatlardı. Ama kimse üzerine koruma rünleri koymaya zahmet etmemiş, demek ki onu saklamayı değil, yemeyi düşünüyorlarmış."

"Anlıyorum." Alfred hayranlık içindeydi. "Ben asla fark edemezdim."

"Labirent'te fark etmeyi öğreniyorsun. Fark etmeyenler, hayatta kalamıyorlar." Rahatsız olan Sartan, konuyu değiştirdi. "Sence neden gitmişler?"

"Benim tahminim savaş," diye yanıt verdi Haplo, bir şarap bardağını kaldırarak. İçindekileri kokladı. Berbat kokuyordu.

"Savaş mı!" Alfred'in dehşet dolu ses tonu Patryn'in hemen dikkat kesilmesine sebep oldu.

"Evet, düşününce, bu gerçekten de tuhaf, değil mi? Siz sorunlara barışçıl çözümler bulmakla övünürsünüz. Ama" -omuzlarını silkti- "bana yine de öyle görünüyor.""Anlamıyorum...Haplo elini sabırsızca salladı. "Kapı aralık duruyor, sandalyeler devrilmiş, yiyecekler yenilmeden bırakılmış, rıhtımda tek bir gemi bile yok."

"Korkarım hâlâ anlamıyorum.""Geri gelmeyi umarak mülkünü bırakan biri kapısını kapatır, kilitler, ki dönüşünde mülkünü güvende bulsun. Can korkusu içinde kaçan biri ise yalnızca gider. Demek ki, bu halk bir yemeğin ortasında, normalde taşınabilecek şeyleri bırakıp kaçmışlar -tabaklar, çatal kaşıklar, sürahiler, şişeler-hem de dolu şişeler. İddiaya girerim üst kata çıkarsan, giysilerinin çoğunun odalarında olduğunu görürsün. Tehlike hakkında uyarılmış ve kaçmışlar."

Alfred'in gözleri korkuyla açıldı, üzerine hastalıklı bir kavrayış çoktu "Ama söylediklerin doğruysa onların üzerine gelen şey şu anda bizim üzerimize geliyor, diye bitirdi Haplo. Daha neşeli hissediyordu Alfred haklıydı Bunlar Sartan olamazlardı

Tarihleri hakkında bildiklerine bakılırsa, Sartanlar daha önce kimseyle savaşmamışlardı, hatta en çok korktukları düşmanlarına karşı bile Patrynleri zindana kapatmışlardı, ölümcül bir zindana, ama -kayıtlara göre-o zindan başta mahkûmları öldürmek için değil, ıslah etmek için tasarlanmıştı

"Ve eğer böylesine telaşla gıtmışlerse, tehlike şimdi çok yakın olmalı" Alfred endişeyle pencereden dışarı baktı "Gitsek daha iyi olmaz mı?

'Evet, sanırım iyi olur Buradan öğrenebileceğimiz fazla bir şey kalmadı"

Ne kadar sakar olsa da, Sartan istediği zaman hızlı hareket edebiliyordu Alfred kapıya hepsinden, hatta köpekten da önce ulaştı Sokağa fırladı, iskele yolunun yansına gelmiş, beceriksizce gemiye doğru koşuyordu ki, yalnız olduğunu fark etti Dönerek, tam zıt yöne, kasabanın ucuna doğru giden Haplo ya seslendi

Alfred in bağırışı sessiz binaların arasında yüksek sesle yankılandı Haplo onu duymazdan geldi, yürümeye devam etti Sartan sındı, bir başka

bağırışı yuttu Tırıs koşmaya başladı, kendi ayaklarına takılıp, yüzüstü yere duştu Köpek Haplo dan aldığı emirlere uyarak onu bekledi ve biraz sonra Alfred Haplo'ya yetişti

"Eğer söylediklerin doğruysa" dedi Alfred harcadığı çabayla nefes nefese, "düşman buraya doğru geliyor olmalı!"

"Öyle dedi Haplo serinkanlılıkla Bak"

Alfred ileriye baktı, bir taze kan birikintisi, düşürülmüş bir zırh gördü. Titreyen elini endişeyle kel kafasından geçirdi O zaman nereye gidiyorsun?"

"Onları karşılamaya"

ONİKİNCİ BÖLÜM

SALFAG MAĞARALARI,

ABARRACH

Haplo'nun ve gönülsüz arkadaşının takip ettiği yol daraldı ve sonunda kaygan lavtasından uçurumun çevresinde yerden fırlayan dev dikitlerin arasında sona erdi. Magma denizi uçurumun dibinde ağır ağır çalkalanıyor, kayalar ürkütücü ışığın altında parlıyordu. Uçurumun tepesi üzerlerinde, sisli karanlıkların içinde kaybolana kadar yükseliyordu. O yönden kendilerine yaklaşan bir ordu yoktu.

Haplo döndü ve küçük deniz kıyısı kasabasının arkasındaki geniş, düz ovaya baktı. Fazla uzağı göremiyordu, toprakların çoğu, kendi merkezindeki hariç, güneş bilmeyen bu âlemin gölgelerinin içinde kayboluyordu. Ama zaman zaman ana akıntıdan bir lav akıntısı ayrılıyor, engin kaya düzlüklere doğru dolanıyordu. Yansıttığı ışık altında, sızan, kaynayan çamurdan çöller; çentikli, çarpık volkanik dağlar ve -tuhaf bir

biçimde-karanlığa doğru yükselen, büyük bir kütleye ve genişliğe sahip dev sütunlar gördü.

"Yapay," diye düşündü Haplo ve düşüncelerini yüksek sesle söylediğini -çok geç- fark etti.

"Evet," diye yanıt verdi Alfred, başını, neredeyse sırtüstü düşecek kadar kaldırarak. Haplo'nun bir birikintiye düşmek hakkında söylediklerini hatırlayınca, başını indirdi ve telaşla dengesini sağladı. "Bu kocaman mağaranın tavanına kadar yükseliyor olmalılar, ama... neden? Mağaranın desteğe ihtiyacı olmadığı açık."

Haplo, en çılgın hayallerinde bile kendisini cehennem gibi bir dünyada durmuş, bir Sartan ile jeolojik formasyonları tartışırken düşünmemişti. Alfred ile konuşmaktan hoşlanmıyordu. Onun tiz, aksi sesini dinlemekten hoşlanmıyordu. Ama, onu konuşturarak, Alfred'in güvende olduğu duygusuna sahip olmasını sağlamayı umuyordu. Onu öyle konuşmalara sürükleyecekti ki, dili sürçecek, Sartanlar ve planlan hakkında her ne saklıyorsa, açığa vuracaktı.

"Bu dünyaya ilişkin resim ya da anlatı gördün mü hiç?" diye sordu Haplo. Ses tonu sıradandı, konuşurken Alfred'e bakmadı, sanki Sartan'ın yanıtı onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi.

Ama Alfred ona keskin bir bakış fırlatıp dudaklarını yaladı. Gerçekten de çok kötü bir yalancıydı.

"Hayır."

"Eh, ben gördüm. Halkın bizi Labirent'te, kaderimizle başbaşa bırakıp gittiğinde arkada kalan ve tüm dünyaları tasvir eden çizimleri Lordum keşfetti."

Alfred bir şey diyecek oldu, kendini kontrol etti ve sessiz kaldı.

"Halkının yarattığı bu taş dünyası, içinde fareler oturan bir peynire benziyor," diye sözlerine devam etti Haplo. "İçinde durduğumuz bu mağaraya benzer mağaralarla dolu. Bu mağaralar çok büyük. Tek bir mağara, Tribus elf ulusunun tamamını içinde barındırabilir. Taş dünyanın içinde tüneller ve inler var, birbirleri ile kesişiyor, sarmallar çizerek yukarı ve aşağı uzanıyor Ama nereye? Yüzeyde ne var?" Haplo, yukarıdaki gölgelere doğru yükselen kulelere baktı "Yüzeyde ne var, Sartan?"

"Bana ismimle hitap edeceğini sanıyordum," dedi Alfred ılımlı bir sesle.

"Edeceğim, bu önemli olunca," diye homurdandı Haplo. "Ağzımda kötü bir tat bırakıyor."

"Sorunu yanıtlamak gerekirse, yüzeyde ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok. Bu dünya hakkında benim bildiğimden daha fazlasını biliyorsun." Alfred'in gözleri olasılıkları düşünürken parladı. "Ama, bana kalsa derdim ki..."

"Şşş!" Haplo elini uyarırcasına kaldırdı.

İçinde bulundukları tehlikeyi hatırlayan Alfred ölü gibi beyazladı ve titreyerek olduğu yerde dondu. Haplo büyük bir çeviklikle, yerinden oynayıp düşecek ve varlıklarını ilan edecek herhangi bir taş parçasına dokunmamaya çalışarak, kırık kayaların üzerine tırmandı. Sahibi gibi yumuşak adımlarla yürüyen köpek, kulakları dikilmiş, tüyleri kabarmış bir şekilde ilerledi.

Haplo, daha önce düşündüğü gibi yolun uçurumun dibinde sona ermediğini fark etti. Uçurumun dibindeki dikitlerin arasında devam ediyordu. Yolun varlığını gizlemek ya da o yoldan gelmesi beklenen her ne ise, yavaşlatmak için telaşlı ve kaba bir çabada bulunulmuştu. Gizlemek için önüne kayalar yığılmıştı. Eriyik lavlar geçişi son derece tehlikeli kılıyordu. Haplo, sahibinin geçmesi için güvenli yerler bulma konusunda sıradışı bir beceri sergileyen köpeğin arkasında, kaya yığınlarının üzerinde kolayca ilerledi. Alfred arkada kalmış, her tarafı titriyor, sarsılıyordu. Haplo, adamın dişlerinin çatırdadığını işittiğine yemin edebilirdi.

Son kaya yığınının çevresinden dolanan Patryn, bir mağara ağzına geldi. Yüksek, kemerli girişi kara üzerinden görünmüyordu, ama deniz tarafından açıkça görülebiliyordu. Mağma akıntısı mağaraya doğru uzanıyordu. Lav akıntısının bir tarafında -Haplo'nun tarafında- yol devam ediyor, mağaranın lavla aydınlanmış içine doğru ilerliyordu.

Haplo girişte durarak dinledi. İlk başta duyduğu sesler şimdi daha anlaşılırdı -mağaranın içinde yankılanan sesler. Zaman zaman gürültü denebilecek kadar yükselen seslere bakılırsa, büyük bir topluluktu bu. Bazen patırtı duruyor, tek kişi konuşmaya devam ediyordu. Yankılanma sözleri çarpıtıyordu, ne dilde konuştuklarını anlayamıyordu ve kendisine yabancı gelen bir ahengi vardı. Arianus'ta ya da Pryan'da duyduğu elf, insan ve cüce lehçelerinden biri olmadığı açıktı.

Patryn mağarayı dikkatle gözledi. İçeri giden yol genişti ve kırık kaya parçaları, taşlarla kaplıydı. Lav akıntısı yolu aydınlatıyordu, ama tünelin içinde bir adamın -özellikle de gecenin sessizliğinde hareket etmeye alışık bir adamın- kolayca saklanabileceği cepler ve çukurlar vardı. Haplo

muhtemelen, tünelin içindeki her ne ya da her kimse, fark edilmeden yaklaşabilir, yakından bakabilir ve planlarını buna göre oluşturabilirdi.

"Ama Alfred'i ne halt edeceğim?"

Haplo arkasına bakınca uzun boylu Sartan'ın, dama konmuş bir leylek gibi bir kaya parçasının üzerine tünemiş olduğunu gördü. Patryn sakar ayakların taşların arasında takırdadığını hayal ederek başını salladı. Hayır, Alfred'i yanında götürmesi mümkün değildi. Hiçbir şey yapmasa bile, bir çukura düşmeyi başarırdı gene. Ve Haplo'nun Lordu bu kadar kıymetli bir hediyeyi kaybetmiş olmasından hiç memnun kalmazdı.

Lanet olsun her şeye, Sartanlar büyü konusunda becerikli olurlardı! Ve bunu saklamasına da gerek yoktu; en azından şimdilik.

Haplo dikkatle ve sessizce, tünediği yerde titreyen Alfred'in yanına gitti. Elini Sartan'ın kulağına götürerek fısıldadı. "Tek bir kelime bile etme. Yalnızca dinle!" Alfred, anladığını belirtmek için başını salladı. Yüzü, Dehşet isimli bir oyunda maske olarak kullanılabilirdi.

"Uçurumun altında bir mağara var. Duyduğumuz sesler içeriden geliyor. Muhtemelen sesin düşündürdüğünden daha uzaktalar, mağara sesleri çarpıtıyor." Alfred son derece rahatlamış göründü. Aynı zamanda dönüp, gemiye koşmaya hazır görünüyordu. Haplo mavi, kadife ceketin yıpranmış, yırtık pırtık yenini yakaladı. "Mağaranın içine giriyoruz."Sartan'ın gözleri faltaşı gibi açıldı, solgun mavi irisin çevresindeki kırmızı halkalar göründü. Yutkundu, ensesi kaskatı kesilmiş olmasaydı başını sallayacaktı.

"O gördüğümüz Sartan işaretleri. Gerçeği bilmek istemiyor musun? Eğer, şimdi burayı terk edersek, bir daha asla öğrenemeyebiliriz."

Alfred'in başı eğildi, omuzları çöktü. Haplo avını tuzağına düşürdüğünü biliyordu. Şimdi yanında sürüklemesi yetecekti. Sonunda Patryn Alfred'in, yaşamındaki itici gücü anlamıştı. Ne pahasına olursa olsun, Sartan bu evrende gerçekten yalnız olup olmadığını, ırkından hayatta kalan başkaları olup olmadığını, başlarına ne geldiğini öğrenecekti.

Alfred gözlerini kapattı, derin, titrek bir nefes aldı, sonra başını salladı. "Tamam," sözcüğünü seslendirdi dudakları, "seninle geleceğim."

"Tehlikeli olacak. Tek bir ses bile çıkarmamalısın. Tek bir ses bile, yoksa ikimizin de ölümüne sebep olabilirsin. Anladın mı?"

Sartan acı içinde görünüyordu, savunmasızca kendi aşırı büyük ayaklarına, tamamen kontrolü dışındaymış gibi bileklerinde sallanan ellerine baktı.

"Büyünü kullan!" dedi Haplo ona sinirle.

Alfred korkarak geri çekildi. Haplo hiçbir şey söylemedi. Önce mağaraya, sonra taş saçılı, tehlikeli yola, sonra da her iki yandaki eriyik lav birikintilerine işaret etti.

Alfred şarkı söylemeye başladı, genizden gelen sesi yankılanıyordu. Yumuşak bir sesle söylüyordu; yanında duran Haplo zar zor duyuyordu. Ama onları ele verebilecek en ufak bir sese bile hassas olan Patryn, sesini kesmesini söylememek için dilini ısırdı. Sartan rün büyüsü görüntü, ses ve hareket içerir. Eğer Haplo Alfred'in büyü kullanmasını istiyorduysa, bu diş kamaştıran şarkıya katlanmak zorundaydı. Bekleyip izledi.

Sartan şimdi dans ediyordu. Elleri sesinin yarattığı rünleri çiziyor, beceriksiz ayakları kaya zeminin üzerine zarif desenler çiziyordu. Ve sonra, Alfred artık kayanın üzerinde durmamaya başladı. Yavaşça havaya yükseldi, yerin otuz santim kadar yukarısında süzülmeye başladı. Ellerini alçakgönüllülükle açarak, Haplo'ya gülümsedi.

"En kolayı bu," dedi.

Haplo da öyle düşünüyordu, ama bunu rahatsız edici bulmuştu. Ve yerdeyken Alfred'den yeterince hoşlanan, ama havada süzülmesine alınmış görünen köpeği susturmak zorunda kaldı.

Sartan'ın kendisinden isteneni yaptığı muhakkaktı. Kayaların arasında süzülen Alfred, çevrelerinde esen sıcak rüzgâr dalgalarından daha fazla ses çıkarmıyordu. O zaman sorun ne, diye merak etti Haplo sinirle. Kıskandım mı? Kendim yapamadığım için. Sanki yapmak istermişim gibi!

Patrynler büyüsel enerjilerini görülen ve hissedilenden, yani fiziksel olandan alırlar; yerden, bitki ve ağaçlardan, kayalardan ve çevrelerindeki tüm nesnelerden. Gerçekliğin boşverilmesi, Patrynler için kaosa düşmek demektir. Buna karşın Sartan büyüsü, havanın, görünmeyenin, inanç ile örülen olasılıkların büyüsüdür. Haplo, bir hayalet tarafından takip edildiği hissi içindeydi.

Sırtını, arkasında süzülen Sartan'a dondu, köpeği yanına çağırdı ve zihnini yaptığı şeye, yani yolu tekrar bulma işine verdi. Alfred'in başını bir kayaya vuracağını umuyordu.

Mağaranın içindeki yol Haplo'nun tahmin ettiği gibi çıktı. Genişti, üzerinde yürünmesi, düşündüğünden de kolaydı. Büyük bir araba bile fazla güçlük çekmeden geçebilirdi.

Haplo mağara duvarının dibinden ayrılmadı, kendini gölgelerle bir kıldı. Uçan Alfred'in büyülemiş olduğu köpek, başını kaldırıp, derin bir

inanmazlıkla bu sıradışı görüntüye bakarak arkada kaldı. Ellerini endişeyle önünde kavuşturmuş olan Sartan, sakin sakin arkasından geliyordu. ,

Mağaranın içindeki sesleri şimdi açıkça duyabiliyorlardı. Sanki bir sonraki köşeyi dönünce, konuşan kişileri göreceklermiş gibi geliyordu. Ama, Haplo'nun söylediği gibi, ses kayalardan ve mağara tavanından yansıyordu. Patryn ve yol arkadaşları, seslerin açıklığı Haplo'yu sonunda yaklaştıkları konusunda uyarana kadar, epeyce yol katettiler.

Magma akıntısının genişliği azalmış, karanlık çevrelerinde koyulaşmıştı. Alfred, solmakta olan aydınlıkta belirsiz bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Köpek ne zaman bir gölgeye girse, tamamen kayboluyordu. Akıntının eskiden geniş olduğu anlaşılıyordu; Haplo kayaların üstüne oyulmuş akıntı yatağını açıkça görebiliyordu. Ama artık kuruyor, soğuyordu. Haplo mağaranın ısısının düştüğünü hissediyordu. Sonra akıntı tamamen bitti. Işık söndü, onları zifiri bir karanlığın içinde bıraktı.

Haplo durdu ve anında arkadan gelen ağır bir nesne ona çarptı, içten içe küfrederek, süzülmekte olan Alfred'i kendinden uzaklaştırdı. Patryn'in durduğunu görmeyen Alfred, üstüne gelip toslamıştı. Haplo ışık yaratmayı düşündü -çocuklukta öğrenilen basit bir beceriydi bu-ama mavi rünlerin parıltısı bu dünyadaki varlığını açığa vuracaktı. Alfred de aynı sebepten dolayı işe yaramayacaktı.

"Burada kal," diye fısıldadı Alfred'e. Alfred başını salladı, itaat etmekten dolayı çok mutluydu. "Köpek, izle onu."

Köpek yere yerleşti, başını eğdi ve Alfred'i, adamın bu harika şeyi nasıl başardığını anlamak istercesine, dikkatle inceledi.

Haplo elleriyle yoklayarak kaya duvar boyunca ilerledi. Arkasından gelen lav parıltısı, bir çukura düşmek üzere olmadığını gösterecek kadar ışık sağlıyordu. Yolda bir başka dönemeci aşmaya cesaret etti ve ileride, parlak bir ışık gördü, san ışık, ateş ışığı. Yaşayan varlıkların yarattığı bir ışık, lavdan kaynaklanan bir ışık değil. Ve ışığın çevresinde, karşısında, altında, yüzlerce kişinin silueti hareket ediyordu.

Mağaranın arka tarafı, bir orduyu rahatça barındıracak kadar geniş bir boşluğa açılıyordu. Bir ordu mu bulmuştu acaba? Kıyılı halkı panik içinde kaçırtan ordu bu muydu? Haplo durup dinledi. Konuştuklarını duydu, ne söylediklerini anladı. Çevresindeki karanlık yoğunlaştı, içinden yükselen ümitsizlik ve yenilgi duygusuyla mücadele etti.

Bir ordu bulmuştu -bir Sartan ordusu!

Ne yapmalıydı? Kaç! Ölüm Kapısı'na dön, felaket haberini Lorduna ver. Ama Lordu sorular soracaktı, Haplo'nun şu anda yanıtlayamayacağı sorular.

Ya Alfred? Onu getirmek hata olmuştu. Haplo kendine acı acı küfretti. Sartan'ı gemide bırakmalıydı, bilgisiz bırakmalıydı. Sonra onu Labirent'e götürürdü, halkının Abarrach üzerinde, taş dünyası üzerinde canlı ve sağlıklı olduğunu bilmesini engelleyebiilrdi. Ama artık, tek bir haykırışla, Alfred Haplo'nun misyonunu, Lordunun umutlarını ve hayallerini, Haplo'nun hayatını bitirebilirdi.

"Kutsal Sartan," diye fısıldadı yumuşak bir ses arkasından. Haplo neredeyse rün kaplı derisinden dışarı fırlayacaktı.

Hızla döndü ve Alfred'in başının üstünde süzülmekte, mağarada dolaşan ateşle aydınlanmış bedenleri izlemekte olduğunu gördü. Haplo gerginleşti, güvenine ihanet eden köpeğe öfkeli bir bakış fırlattı.

En azından, ölmeden önce bir Sartan öldürme zevkini tadarım.

Alfred mağaranın içine bakıyordu, yansıyan ışıkta yüzü solgun solgun parıldıyordu. Gözleri hüzünlü ve endişeliydi.

"Hadi, Sartan!" dedi Haplo, vahşi bir fısıltıyla. "Neden işi bitirmiyorsun? Seslen onlara! Onlar senin kardeşlerin!"

"Hayır, değil!" dedi Alfred kuru bir sesle. "Değil!"

"Ne demek istiyorsun? Sartan dili konuşuyorlar."

"Hayır, Haplo. Sartan dili yaşamın dilidir. Onların ki" -Alfred bir elini kaldırdı ve bir hayalet zarifliği ile işaret etti- "ölümün dili."

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SALFAG MAĞARALARI,

ABARRACH

"Ne demek ölümün dili? Aşağı gel!" Haplo uzandı, Alfred'i yakalayıp yakına çekti. "Şimdi konuş!" diye emretti yumuşak bir sesle."Ben de senden fazlasını anlamıyorum," dedi Sartan, savunmasız görünerek. "Ve ne demek istediğimden de emin değilim. Yalnızca... kendin dinle. Farkı göremiyor musun?"

Haplo tavsiyesini tuttu ve içinde mücadele eden fırtınalı duygulan bir kenara iterek dikkatle dinledi. Şimdi yoğunlaştığında, Âlfred'in hakkı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Sartan dili Patryn kulağına ahenksiz gelirdi. Söylenmek istenenleri mümkün olan en basit, en kolay, en kısa şekilde ifade etmek kullanılan sert, hızlı, haşin ve ödünsüz sözcüklere alışık Patrynler, Sartan dilini karmaşık, süslü püslü, hayallerle ve gereksiz sözlerle dolu, açıklama gereği duyulmayan şeyleri açıklamaya yeltenen bir dil olarak görürdü.

Ama bu mağara halkının konuşmasını dinlemek, Sartan dilinin ters yüz edilmiş halini görmek gibi bir şeydi Sözcükleri uçuşmuyor, sürünüyordu. Dilleri Haplo'nun zihninde gökkuşakları ve güneş ışığı görüntüleri yaratmıyordu. Solgun, hastalıklı bir ışık görüyordu, çürüyen, yozlaşmış bir şeyden yayılan bir ışık. Bu dünyanın karanlık derinliklerinden daha derin bir hüzün işitti. Haplo hiçbir "yumuşak" duygu hissetmemekle övünürdü, ama bu hüzün varlığının çekirdeğine dokundu.

Yavaş yavaş, Alfred'i yakalayan eli gevşedi. "Neler olup bittiğini anlıyor musun?"

"Hayır, anlamıyorum. Açıkça değil. Ama bu dile zamanla alışabileceğim! düşünüyorum."

"Evet, ben de. Tıpkı asılmaya alışabileceğim gibi. Ne yapacaksın?" Haplo Alfred'e kısık gözlerle baktı.

"Ben mi?" Alfred hayretler içinde kalmıştı. "Yapmak mı? Ne demek istiyorsun?"

"Beni ele verecek misin? Onlara eski düşmanları olduğumu söyleyecek misin? Belki söylemene bile gerek kalmaz. Hatırlarlar."

Alfred hemen yanıt vermedi. Pek çok defa, konuşacakmış gibi dudakları aralandı, ama fikrini değiştirerek tekrar kapattı. Haplo, adamın ne yapacağına değil, bunu nasıl açıklayacağına karar vermeye çalışıyor gibi göründüğünü düşündü.

"Bu sana tuhaf gelebilir, Haplo. Seni elevermek gibi bir isteğim yok. Ah, savurduğun tehditleri duydum ve inan bana, onları hafife almıyorum. Nexus'ta başıma neler geleceğini biliyorum. Ama biz yabana bir dünyadaki yabancılarız -derinlerine gittikçe daha da yabancı gelen bir dünyada."

Alfred kafası karışmış, neredeyse utangaç görünüyordu. "Bunu kendime de açıklayamıyorum, ama sana karşı garip bir yakınlık duyuyorum, Haplo. Belki de Ölüm Kapısı'ndan geçerken bize olanlardan dolayıdır. Senin olmuş olduğun yerdeydim Ve sanırım, eğer haklıysam, sen de benim olduğum yerde Bunu pek de iyi açıklayamıyorum, değil mi?"

"Yakınlık mı? Lanet olsun bunların hepsine. Tek bir şeyi aklında tut - buradan çıkış yolun benim. Tek çıkış yolun."

"Doğru," dedi Alfred ciddiyetle. "Haklısın. O zaman, bu dünyada iken, hayatta kalmamız birbirimize bağlı demek. Ant içmemi ister misin?"Haplo, karşılığında kendisinin de ant içmesi gerekeceğini düşünerek başını salladı. "Kendi kıymetli canını kurtarmaya çalışacağına güveniyorum, çünkü, benimkini de kurtarman anlamına geliyor bu. Sanırım bu kadarı

yeterli."Alfred endişeyle çevresine bakındı. "Bu konu halledildiğine göre, gemiye dönmemiz daha iyi olmaz mı?"

"Bu halk, bir Sartan halkı mı?"

"E-evet..."

"Onlar hakkında daha fazlasını öğrenmek istemez misin? Bu dünyada ne yaptıklarını?"

"Sanırım..." Alfred tereddüt etti.

Haplo onun isteksizliğini görmezden geldi. "Daha yakına gideriz, neler olup bittiğini anlıyor muyuz, bakarız."

İki adam ve köpek, tünel duvarının gölgelerinden ayrılmadan ilerledi, Haplo görülmeden göreceklerine, işitilmeden dinleyebileceklerine hükmedene kadar yaklaştılar. Haplo elini uyarırcasına kaldırdığında Alfred, havada sessizce süzülerek yanaştı. Köpek kendini kaya zemine attı ve bir gözünü sahibine, diğerini Alfred'e dikti.

Mağara kalabalıktı ve hepsi de Sartandı. Sartanlar ilk bakışta insana benzerler, saçlarının renginin nadiren değişmesi dışında. Çocukların bile, saçları neredeyse beyazdır ve uçlara doğru kahverengileşir. Patrynlerin saçlarının rengi, bunun tam aksidir. Haplo'nun saçı üstlerde kahverengi, uçlarda beyazdı. Alfred'in hiç saçı yoktu (belki de kelleşmesi kendini gizlemek için bir başka bilinçsiz çabaydı) ve bu yüzden o kadar kolaylıkla tanınamıyordu.

Sartanlar aynı zamanda, tüm düşük ırklardan daha uzun olurlardı. Sahip oldukları büyü gücü ve bu gücün bilincinde olmaları, onlara sıradışı bir güzellik ve parlak bir görünüş verirdi (Alfred bu konuda bir istisna oluşturuyordu).

Bu halkın Sartan olduğu kuşkusuzdu. Haplo'nun gözleri hızla kalabalıkta gezindi. Yalnızca Sartan gördü, düşük ırklardan kimse yoktu, ne elf, ne insan, ne cüce.

Ama bu Sartanlarda tuhaf olan, yanlış olan bir şey vardı. Patryn şimdiye kadar yalnızca bir Sartan ile karşılaşmıştı -Alfred. Haplo Pryan'daki Sartanlar'ın görüntülerini görmüştü. Onlara horgörüyle bakmıştı, ama güzel, parlak bir halk olduklarını kabul etmek zorunda kalmıştı. Bu Sartanlar solmuş, yaşlanmış görünüyordu; parlaklıkları sönmüştü. Aslında, bazıları çok çirkin görünüyordu. Haplo görüntüleri karşısında tiksınmişti ve aynı tiksintinin Alfred'in gözlerinde de kuvvetle yansıdığını gördü.

"Bir tür tören yapıyorlar," diye fısıldadı Alfred.

Haplo ona sesini kesmesini söyleyecekti, işine yarayan bir şey öğrenebileceği aklına geldi. Sözlerini yuttu ve kendi kendine sabırlı olmasını söyledi, Labirent'te öğrendikleri zor bir ders.

"Bir cenaze töreni," dedi Alfred acıma dolu bir sesle. "Ölüler için cenaze töreni yapıyorlar."

"Öyleyse, onları gömmek için fazla uzun süre beklemişler," diye mırıldandı Haplo.

Küçük bir çocuktan, çok yaşlı bir adama kadar, değişik yaşlarda yirmi ceset, mağaranın kaya zeminine uzatılmıştı. Kalabalık saygılı bir uzaklıkta duruyor, Haplo ile Alfred'e -fark edilmeyen seyircilere- mükemmel bir manzara sunuyorlardı.

Cesetlerin elleri göğüslerinde kavuşturulmuş, gözleri sonsuz bir uyku için kapatılmıştı. Ama bazılarının uzun zamandır ölü oldukları belliydi. Hava çürüme kokusuyla kirlenmişti, ama Sartanlar -muhtemelen büyüleri sayesinde-etlerin çürüyüp dağılmasını engellemişlerdi.

Ölülerin derileri beyaz ve mumsuydu, yanakları ve gözleri çökmüş, dudakları mavileşmişti. Bazılarının tırnakları anormal derecede uzamış, saçları dağılmış ve taranmamıştı. Haplo ölülerde tanıdık gelen bir şey olduğunu düşündü, ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Tam bu fikrini Alfred'e söyleyecekti ki, Sartan ona sessiz olmasını işaret etti.

Bir adam öne çıktı, ölülerin önünde durdu. Adam ortaya çıkmadan önce, kalabalık kendi arasında fısıldaşıyor, mırıldanıyordu. Şimdi hepsi sessizliğe gömülmüş, tüm gözler ona dönmüştü. Haplo, tanımadığı bu adama karşı hissettikleri sevgiyi ve saygıyı hissedebiliyordu sanki.

Haplo Alfred'in fısıltısını duyunca şaşırmadı, "Bir Sartan prensi." Patryn bir önderi görünce, tanırdı.

Prens dikkat çekmek için elini kaldırdı, ama bu gereksiz bir hareketti, çünkü mağaradaki herkes gözlerini ona dikmişti zaten.

"Halkım" -ve sanki adam yaşayanlar kadar, ölülerle de konuşuyor gibi görünüyordu- "anayurdumuzdan, sevgili yurdumuzdan çok uzaklara geldik .."

Sesi boğuldu, kendisini toplamak için bir an durmak zorunda kaldı. Zayıflığı yüzünden halkı onu daha çok seviyor gibiydi. Pek çoğu ellerini gözleri götürdü ve gözyaşlarını sildi

Prens derin bir nefes alıp devam etti. "Ama bu artık geride kaldı. Olan olmuştur. Devam etmek, eski yaşamımızın yıkıntıları üzerinde yeni bir yaşam kurmak bize bağlı.

"Önümüzde" -Prens elini salladı ve tam olarak Haplo ile irkilen Alfred'in olduğu yere işaret etti- "kardeşlerimizin kenti uzanıyor..."

Sessizlik, öfkeli mırıldanmalarla bozuldu. Prens elini nazik, ama emredici bir hareketle kaldırdı ve sesler kesildi. Ama arkalarında, duygularının ısısını, magma denizinde yükselen sıcaklık gibi bırakmışlardı.

"'Kardeşlerimiz' diyorum ve kastettiğim de bu. Onlar bizim ırkımızdan, belki de bu dünyada veya başka herhangi bir yerde kalan son kardeşlerimiz. Bize yaptıklarını -eğer bize bir şey yaptıkları söylenebilirse-bilmeden yaptılar. Yemin ederim!"

"Sahip olduğumuz her şeyden mahrum bıraktılar bizi!" diye haykırdı yaşlı bir kadın, boğum boğum yumruğunu sallayarak. Yılların ağırlığı ona konuşma hakkı veriyordu. "Susturmaya çalıştığın tüm söylentileri duyduk. Bizi ilk olarak soğuk, sonra açlık öldürmediyse, susuz bırakarak ölüme terk ettiler. Ve bilmediklerini söylüyorsun! Ben de diyorum ki, biliyorlar ve umurlarında bile değil!" Ağzını kapatan yaşlı kadın, başını bilgece salladı.

Prens, yaşlı kadına sabırla ve sevgiyle gülümsedi. Kadının hoş anıları hatırladığı açıktı. "Ben yine de bilmiyorlardı, diyorum, Marta ve gerçeği söylediğimden eminim. Nasıl bilebilirlerdi?" Prens bakışlarını tepesindeki kaya tavana dikti, ama bakışları şarkıdan deliyor, onu mağaranın gölgelerinin çok ötesine taşıyor gibiydi. "Biz, yukarıda yaşarken, burada, aşağıda yaşayan kardeşlerimizden çok uzun süre ayrı kaldık Eğer yaşamları bizimki kadar zor olduysa, varlığımızı unutmuş olmalarına şaşmamak gerek. Biz, aramızda geçmişi, nereden geldiğimizi hatırlayan bilge kişiler olduğu için şanslıydık "

Prens uzanarak, elini yanında duran bir adamın koluna koydu. Adamı gören Alfred, kayaların arasında yankılanan derin, dehşet dolu bir nefes aldı.

Prens ile onu çevreleyen halkının çoğu, her tür giysi giyiyordu, özellikle de, terk ettikleri bölge aşırı soğuk bir yermiş gibi, hayvan kürklerine bürünmüşlerdi. Ama Prens'in bahsettiği adam farklı bir şekilde giyinmişti. Başında siyah bir takke, üzerinde uzun, siyah bir cüppe vardı. Giysileri yıpranmış olsa da, temiz ve bakımlıydı. Cüppesinin kenarları gümüş rünlerle çevrilmişti. Haplo bu işaretlerin Sartanca olduğunu fark etti, ama başka bir şey çıkaramadı. Alfred'in çıkarabildiği açıktı, ama Haplo ona sorarcasına baktığında, Sartan başını salladı ve dudağını ısırdı.

Haplo dikkatini Prens'e çevirdi.

"Bu uzun ve zor yol boyunca ölülerimizi yanımızda getirdik. Pek çoğu da yolda öldü." Prens ilerledi, bir cesedin yanında diz çöktü. Yanında diz çöktüğü ceset diğerlerinin önüne konulmuştu ve bulut gibi saçlarının üstünde altın bir taç taşıyordu. "Benim babam da aralarında yatıyor. Ve size yemin ediyorum" -Prens elini ağırbaşlı bir yemin ifadesi ile kaldırdı-"size ölülerimizin önünde yemin ediyorum, Kairn Necros halkının bize verdikleri zarar konusunda masum olduklarına inanıyorum. Duyduklarında bizim için ağlayacaklarına, bizi evlerine kabul edeceklerine inanıyorum. Tıpkı bizim de onlar için yapacağımız gibi! Buna o kadar kuvvetle inanıyorum ki, ben, kendim, onlara yalnız, silahsız gideceğim ve kendimi onların merhametine bırakacağım!"

Erkekler mızraklarını kaldırdı ve kalkanlarına vurdular Herkes dehşet içinde bağrıştı. Haplo da dehşet içindeydi -barış âşığı Sartanlar silah taşıyorlardı. Pek çoğu ölülere işaret etti ve Haplo bunların dördünün, kalkanları üzerinde yatan genç adamlar olduğunu gördü.

Prens sesini duyurmak için gürültüyü bastırarak bağırmak zorunda kaldı. Yakışıklı yüzü sertleşmişti, çevresine alev alev gözlerle baktı ve halkı onun öfkesi karşısında üzülerek sustu. "Evet, bize saldırdılar. Ne bekliyordunuz? Aniden, dişlerinize kadar silahlı bir şekilde üstlerine yürüdünüz ve taleplerde bulunmaya başladınız! Eğer sabırlı olsaydınız..."

"Çocuklarını açlıktan ölürken seyrederken sabırlı olmak kolay değil!" diye mırıldandı bir adam, gözleri babasının bacağına sarılan zayıf bir oğlan çocuğunun üzerinde. Elini uzattı, küçük kafayı okşadı. "Onlardan yalnızca yiyecek ve su istedik."

"Evet, mızraklarınızı göstererek," dedi Prens, ama yüzü merhametle yumuşamış, sesindeki sertlik kaybolmuştu. "Rafe, anlamadığımı mı düşünüyorsun? Babamın cesedini kollarımda tuttum. Ben..." Başını eğdi, ellerini gözlerine götürdü.

Siyah cüppeli adam ona bir şey söyledi ve başını sallayan Prens, tekrar bakışlarını kaldırdı. "Savaş da oldu ve bitti. Zamanı geri çeviremeyiz. Suçu ben üstleniyorum. Halkımı bir arada tutmalıydım, ama ben arkada kalıp, babamın cesedini hazırlarken, sizi göndermenin en iyisi olduğunu düşündüm. Özürlerimizi kardeşlerimize ileteceğim. Anlayacaklarından eminim."

Kalabalık arasındaki homurdanmalara bakılırsa, Prens'in eminliği halkı tarafından paylaşılmıyordu. Yaşlı kadın gözyaşlarına boğuldu. Öne

seğirterek zayıf elleriyle Prens'in kolunu yakaladı ve onları seviyorsa gitmemesi için yalvardı.

"Bunun yerine ne yapmamı tercih ederin, Marta?" diye sordu Prens, boğum boğum elleri nazikçe okşayarak

Kaçlın gözlerini aniden, öfkeyle kaldırdı. "Bir erkek gibi dövüşmeni tercih ederdim! Bizden çaldıklarını onlardan geri almanı tercih ederdim!"

Kalabalık arasında homurdanmalar arttı, mızraklar tekrar kalkanlara vuruldu. Prens, mağarada toplanan herkesi görebilmek için bir kayanın üzerine tırmandı. Sırtı Haplo ile Alfred'e dönüktü, ama Haplo dik duruşundan ve gergin omuzlarından, adamın sabrının taşmak üzere olduğunu arılayabiliyordu.

"Babam, kralınız, öldü. Beni hükümdarınız olarak kabul ediyor musunuz?" Sesindeki keskinlik gürültüleri, keskin bir kılıcın ıslığı gibi kesti. "Yoksa aranızda bana meydan okumak isteyen var mı? Varsa, öne çıksın! Hemen, burada yapalım mücadelemizi!"

Prens kürk pelerinini bir kenara fırlattı ve genç, kaslı, güçlü bir beden çıktı ortaya. Hareketlerine bakılırsa çevikti ve kalçasında taşıdığı kılıcını kullanmak konusunda ustaydı. Tüm öfkesine rağmen, serinkanlıydı ve aklıbaşındaydı. Haplo bu adama meydan okumadan önce bir kez daha düşünürdü. Kalabalık arasında Prens'in teklifini kabul eden çıkmadı. Utanmış görünüyorlardı ve hepsi seslerini, uzaktaki kentten bile duyulabilecek bir destek haykırışı ile yükselttiler. Yine mızraklar kalkanlara vuruldu, ama bu sadakat ifadesiydi, meydan okuma değil.

Siyah cüppeli adam öne çıktı ve ilk kez yüksek sesle konuştu. "Kimse sana meydan okumuyor, Edmund. Sen bizim prensimizsin" -yeni bağrışmalar- "ve babanı izlediğimiz gibi, seni de izleyeceğiz. Bununla beraber, güvenliğin için endişelenmemiz doğal. Seni kaybedersek, önderlik için kime döneceğiz?"

Prens adamın elini tuttu ve gözlerini halkının üzerinde gezdirdi. Konuştuğunda, duygulan sesinde açıkça işitilebiliyordu.

"Şimdi utanan benim. Duygulanma hâkim olamadım. Babamın oğlu olma şerefine sahip olmak dışında, özel biri değilim ben. Aranızdan herhangi biri halkımızı yönetebilir. Her biriniz değersiniz buna." Halkı içinde pek çok kişi ağlıyordu. Gözyaşları Alfred'in yüzünde de serbestçe akıyordu. Kendi halkı dışında hiç kimse için acıma ve merhamet hissedemeyeceğini sanan Haplo, bu halka baktı, pejmürde giyimlerine baktı

ve kendisine sertçe, bunların Sartan olduğunu, düşmanı olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı.

"Törene devam etmeliyiz," dedi siyah cüppeli adam ve Prens onayladı. Kayanın üstünden inerek halkının arasındaki yerini aldı.

1 Siyah cüppeli adam cesetlerin arasına ilerledi. Her iki elini de kaldırarak, havada garip şekiller yapmaya ve aynı anda, yüksek bir sesle sözcükler söylemeye başladı. Ölülerin arasında yürüyor, sessiz sıralar boyunca bir aşağı, bir yukarı ilerliyor, her birinin üzerine bir desen çiziyordu. Tüyler ürpertici şarkı gittikçe yükseldi, daha ısrarcı oldu.

Haplo kafasındaki saçların dikildiğini, sinirlerinin nahoş bir şekilde karıncalandığını, derisinin ürperdiğini hissetti, ama ne söylendiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Bu sıradan bir cenaze töreni değildi.

"Ne yapıyor? Neler oluyor?"

Alfred'in yüzü bembeyaz kesilmişti, gözleri açılmış, dehşet içinde bakıyordu. "Ölüleri gömmeyecekler! Onları diriltiyorlar!"

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SALFAG MAĞARALARI,

ABARRACH

"Ölüçağırıcılık!" diye fısıldadı Haplo inanamayarak. Çelişkili duygulara, vahşi düşüncelere boğulmuştu. "Lordum haklıymış! Sartanlar gerçekten de ölüleri geri getirmenin sırrını biliyorlar!"

"Evet!" dedi Alfred nefes nefese, ellerini ovuşturarak. "Vardı, hâlâ da var! Ama asla kullanılmamalı! Asla kullanılmamalı!"

Siyahlı adam dans etmeye başladı. Cesetler arasında zarif bir şekilde dolanmaya, ellerini üzerlerinde dolaştırmaya, hep aynı, Haplo'nun güçlü rünler olarak tanıdığı desenleri çizmeye başladı. Ve sonra, Haplo aniden cesetlerde neyin tanıdık olduğunu anladı. Kalabalığın içine baktığında, yaşayanlar arasında çoğu kişinin, özellikle de mağaranın arka tarafına toplanmış olanların, aslında yaşamadığını fark etti. Cesetlerle aynı görünüşe sahiplerdi, aynı beyaz et, aynı çökmüş yanaklar ve gölgeli gözler Bu halkın çoğu yaşamıyordu, ölüydü!

Görünüşe bakılırsa, ölüçağıran törenin sonuna yaklaşmıştı. Cesetlerden beyaz, hayali şekiller yükseldi Şekil sahibi hayaller, içinden çıktıkları bedenlerin yanında süzüldüler. Ölüçağıranın emredici bir işareti ile, sis gibi şekiller çekildi, ama her biri, bu güneşsiz dünyadaki gölgeler gibi, kendi cesedinin yakınında durdu.

Bu gölgeler, terk ettikleri varlığın şeklini koruyorlardı. Bazıları dimdik, uzun boylu adamların tepesinde yine dimdik ve uzun boylu duruyordu. Diğerleri yaşlı cesetlerin tepesinde, omuzları çökmüş bir biçimde süzülüyordu. Küçük bir tanesi, bir çocuğun cesedinin yanında duruyordu. Her biri kendi bedeninden ayrılmakta gönülsüz görünüyordu, ama ölüçağıran, sertçe seslendirdiği bir emirle, hepsini uzaklaştırdı.

"Siz hayaletlerin bu bedenlerle işi kalmadı artık. Terk edin onları! Onlar artık ölü değil! Yaşam geri dönüyor! Onlardan uzaklaşın, yoksa sizi ve bedenlerinizi yokluğa gönderirim!"

Ses tonuna bakılırsa, büyücü bu madde sahibi olmayan şekilleri tamamen yok etmeyi tercih ederdi, ama belki de bu mümkün değildi. Uysallıkla, hüzünle, hayaletler verilen emri yerine getirdi ve her biri kendi cesedinden uzaklaşarak, ölüçağıranı sinirlendirmeyecek kadar yakın durmaya çalıştı.

"Halkım ne yapmış? Ne yapmışlar?" diye inledi Alfred,

Birden ayağa fırlayan köpek, keskin, uyarıcı bir havlama kopardı. Alfred büyüsünü kaybedip yere yuvarlandı. Haplo ellerindeki sargıları söktü ve tehdit ile yüzleşmek üzere döndü. Tek umudu mücadele etmek ve kaçmaya çalışmaktı. Derisindeki desenler mavi kırmızı parladı, büyü bedeninde nabız gibi atıyordu, ama yüzleştiği şey karşısında çaresizdi.

Zaten ölmüş olan birisiyle nasıl savaşabilirdi?

Haplo şaşkınlık içinde, büyüsünün olasılıklarını düşünemeden, kendisine yardımcı olacak bir şey bulamadan bakakaldı. Bir anlık gecikmesi pahalıya maloldu. Bir el uzandı, kolunun üzerine kapandı ve onu, neredeyse yüreğini donduracak bir soğuklukla kavradı. Sanki derisindeki rünler, bu ölümcül dokunuş altında büzülmüştü Büyük bir acıyla haykırdı, dizlerinin üzerine çöktü. Sinen köpek, karnının üzerine düştü ve ulumaya başladı.

"Alfred!" diye haykırdı Haplo, acıya karşı sıktığı dişlerinin arasından. "Birşeyler yap!"

Ama Alfred kendilerini tutsak edenlere bir kez baktı ve bayıldı.

Ölü savaşçılar Haplo ile baygın Alfred'i mağaranın içine taşıdılar. Köpek sessizce arkalarından geliyordu ve hayvana ne yapacaklarını bilemez görünen ölülere dokunmamaya özen gösteriyordu. Cesetler Alfred'i, Ölüçağıranın önünde yere bıraktı. Ciddi ve meydan okurcasına bakan Haplo'yu Prens'in önüne getirdiler.

Edmund'un yaşı, Haplo'nunki gibi kapılarla ölçülüyor olsaydı, Prens Patryn'in yaşına yakın olacaktı, yani yaklaşık yirmi sekiz kapı. Ve Prens'in ciddi, zeki, gölgeli gözlerine bakarken Haplo'ya öyle geldi ki, o yirmi sekiz yılın çoğunda, Haplo gibi acı çekmiş biri vardı önünde.

"Onları casusluk yaparken yakaladık," dedi ölü savaşçılardan biri. Cesedin sesi, en az cansız dokunuşu kadar soğuktu. Etine batan ölü parmakların verdiği acı dayanılmaz olsa da, Haplo kıpırdamadan durmaya çalıştı.

"Bu silahlı mı?" diye sordu Edmund.

Cesetler -üçü birden-dehşet verici başlarını salladılar.

"Ya o?" Prens yan gülümseyerek Alfred'e baktı. "Gerçi olsa da fark etmezdi ya!"

Ölüler silahlı olmadığını belirttiler. Cesetlerin gözleri vardı, ama o gözler hiçbir şeye bakmıyor, asla dönmüyor, asla kıpırdamıyordu, asla canlanmıyor, asla sönükleşmiyordu, asla kapanmıyordu. Cesetlerin arkasında huzursuzca süzülen hayaletlerinin gözleri, yaşayanların bilgeliğine ve bilgisine sahip görünüyordu Ama, öyle görünüyordu ki, hayaletlerin sesi yoktu. Konuşamıyorlardı.

"Onu kendine getirin ve nazik davranın. Diğerini bırakın," diye emretti Prens cesetlere. Cesetler ellerini Haplo'nun kolundan çektiler. "Nöbet yerinize dönün."

Ölüler ayaklarını sürüyerek uzaklaştılar, giysilerinin lime lime olmuş kumaşları arkalarında dalgalanıyordu,

Prens merakla Haplo'ya baktı, özellikle de Haplo'nun rün kaplı ellerine. Patryn sakinlik içinde kimliğinin tanınmasını, eski düşman olduğunun ilan edilmesini ve bir cesede dönmeyi bekledi. Edmund dokunmak için uzandı.

"Endişelenme," dedi Prens, dilini bilmeyen birisiyle konuşur gibi yavaş yavaş, yüksek sesle. "Seni incitmeyeceğim."

Rünlerden mavi bir şimşek çaktı ve Prens'in parmaklarının çevresinde çatırdadı. Prens acıdan çok, şaşkınlık içinde haykırdı. Akım fazla şiddetli değildi.

"Çok doğru," dedi Haplo kendi dilinde, Prens'i deneyerek. "Bir daha dene, ölürsün."

Prens faltaşı gibi açık gözlerle bakarak geri çekildi. Alfred'i ayıltmak için boş yere adamın şakaklarını ovmakta olan ölüçağıran işini bıraktı hayret içinde başını kaldırdı.

"Bu hangi dil?" Prens kendi dilini konuşmuştu, Haplo'nun anladığı, gittikçe daha iyi anlamaya başladığı, ama konuşamadığı yozlaşmış Sartan dilinde. "Tuhaf. Ne söylediğini anladım, ama daha önce böyle bir dil duymadığıma yemin edebilirim. Ve sen de beni anlıyorsun, ama benim sözcüklerimle konuşmuyorsun. Ve kullandığın rün büyüsü idi. Yapıyı tanıdım Sen nereden geldin? Necropolis'den mi? Onlar mı gönderdi seni? Gerçekten de casusluk mu yapıyordunuz?"

Haplo ölüçağırana güvenmez bir bakış fırlattı. Büyücü güçlü ve kurnaz görünüyordu, en büyük tehlike o olabilirdi. Ama ölüçağıranın delici, kara gözlerinde bir tanıma ifadesi yoktu, Haplo rahatlamaya başladı. Bu halk, bugün o kadar çok sorunla uğraşıyordu ki, belki de düne dair bütün bilgilerini kaybetmişlerdi.

Patryn vereceği yanıtı düşündü. Daha önce işittiği konuşmalardan, gördükleri kent olduğunu tahmin ettiği yerden olduklarını söylemesinin amacına hizmet etmeyeceğini anlamıştı. Bu sefer, gerçek, yalandan çok daha güvenli görünüyordu. Dahası, sorgulandığı zaman Alfred'in gerçekten başka bir şey söyleyemeyeceğinden emindi.

"Hayır, o kentten değilim. Dünyanın bu kısmına yabancıyım. Buraya, magma denizi üzerinden, bir gemiyle geldim. Gemimi görebilirsiniz." Haplo kıyı kasabasına doğru başını salladı. "Ben -biz,"- diye Alfred'i de dahil etti hınçla- "casus değiliz."

"O zaman ölüler sizi yakaladığında ne yapıyordunuz? Bizi uzun bir süre boyunca gözlediğinizi söylediler. Sizi uzun süre boyunca izlemişler."

Haplo çenesini kaldırdı ve Prens'e dik dik baktı. "Uzun bir yoldan geldik. Kasabaya girdiğimizde, orada bir savaş olduğuna ve halkın kaçmış olduğuna dair izler gördük. Tünelde yankılanan seslerinizi duyduk. Benim yerimde siz olsaydınız, koşa koşa gelip kendinizi tanıtır mıydınız? Yoksa bekler, izler, dinler, öğrenebildiğiniz kadarını öğrenmeye mi çalışırdınız?"

Prens hafifçe gülümsedi, ama gözleri hâlâ ciddiydi. "Yerinizde olsaydım, gemime döner ve beni ilgilendirmediği açık olan işlere burnumu sokmazdım. Peki nasıl oldu da böyle bir yoldaşa sahip oldun? Senden bu kadar farklı birine?"

Alfred yavaş yavaş kendine geliyordu. Köpek tepesine dikilmiş, yanaklarını yalıyordu. Haplo, Alfred'in dikkatini çekmeyi umarak sesini yükseltti. Patryn'in hikâyesini doğrulamasının isteneceğini biliyordu.

"Yoldaşımın ismi Alfred. Ve haklısın. O farklıdır. Biz değişik dün -şey-kentlerden geliyoruz. Bana katıldı, çünkü başka kimsesi kalmadı. Irkından hayatta kalan son kişi o."

Kalabalık arasında sempati dolu bir mırıldanma yükseldi. Alfred zayıfça doğrulup oturdu ve telaşla, korku dolu bakışlarını çevresinde gezdirdi. Ölü muhafızlar görünürlerde yoktu. Alfred rahat bir nefes aldı ve ölüçağıranın yardımıyla, beceriksizce ayağa kalkmaya çalıştı. Giysilerini silkeledi ve çarçabuk eğilerek Prens'e selam verdi.

"Bu doğru mu?" dedi Edmund, ses tonu acıma ve merhamet ile yumuşayarak. "Halkından son hayatta kalan sen misin?"

"Öyle olduğumu sanıyordum," dedi Alfred, Sartanca konuşarak, "sizi bulana kadar."

"Ama sen bizden biri değilsin," dedi Edmund, gittikçe daha çok şaşırarak. "Onunkini anladığım gibi," -elini Haplo'ya doğru salladı- "senin konuşmanı da anlıyorum, ama senin konuşman da çok farklı. Bana daha fazlasını anlat."

Alfred'in kafası oldukça karışmış gibiydi. "Ben -ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bize bu mağaraya nasıl geldiğini anlat," diye öneride bulundu ölüçağıran.

Alfred Patryn'e çılgın bir bakış fırlattı. Elleri belirsizce sallandı. "Ben -biz bir... gemiyle geldik. Orada demirli. Bir yerde." Her türlü yön duygusunu kaybetmiş olduğundan, belirsizce işaret etti. "Sesler duyduk ve kim olduğunu anlamak için bakmaya geldik."

"Ama bizim saldırgan bir ordu olduğumuzu düşündünüz," dedi Prens. "Neden kaçmadınız?"

Alfred solgunca, nazikçe gülümsedi. "Çünkü saldırgan bir ordu bulmadık. Ölülerini onurlandırmakta olan sizi ve halkınızı bulduk."

İfade etmenin hoş bir yolu, diye düşündü Haplo. Yanıt Prens'i etkilemişti.

"Sen bizden birisin. Sözlerin benim sözlerim, farklı olsalar da. Çok farklı. Senin sözlerinde" -Prens, düşüncelerini düzenlemeye çalışarak durdu- "parlak bir ışık, engin mavilikler görüyorum. Esen rüzgârı duyuyorum ve içindeki zehirin filtre edilmesine gerek duyulmayan taze,

temiz bir hava soluyorum. Senin sözlerinde... yaşam işitiyorum. Ve bu da benim sözlerimi, üzerinde durduğumuz kaya gibi karanlık ve soğuk kılıyor."

Edmund Haplo'ya döndü. "Ve sen de bizden birisin, ama değilsin. Senin sözlerinde öfke, nefret duyuyorum. Soğuk ve cansız olmayan, yaşayan bir varlık gibi canlı ve hareket eden bir karanlık görüyorum. Kendimi tuzağa düşmüş, kafese konmuş hissediyorum ve kaçmaya can atıyorum."

Haplo etkilenmişti, ama bunu göstermemeye çalışıyordu. Bu zeki genç adamın yanında dikkatli olması gerekecekti. "Ben Alfred gibi değilim," dedi Patryn, sözlerini dikkatle seçerek. "Benim halkım hâlâ hayatta. Ama hayal edebileceğiniz her şeyden daha korkunç bir yerde hapis kaldılar. Nefret ve öfke, bizi hapsedenlere karşı. Hayatta kalmayı ve kaçmayı başaran şanslı kişilerdenim ben. Halkımın yuva kurabileceği yeni yerler arıyorum..."

"Ama burada bulamayacaksın," dedi ölüçağıran soğuk bir sesle, aniden

"Hayır," diye onayladı Edmund "Hayır, burada yeni bir yuva bulamayacaksın. Bu dünya ölüyor. Daha şimdiden ölülerimizin sayısı yaşayanlarımızın sayısını aştı. Eğer hiçbir şey değişmezse, Abarrach'ta yalnızca ölülerin hükmedeceği bir zamanın geleceğini öngörüyorum."

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

SALFAG MAĞARALARI,

ABARRACH

"Şimdi diriltme işlemine devam etmeliyiz Bundan sonra, misafirimiz olup, yemeğimizi paylaşırsanız seviniriz Gerçi fazla değil," diye ekledi Edmund, hüzünlü bir gülümsemeyle, "ama neyimiz varsa paylaşmaktan memnun oluruz "

"Yalnızca, kendi yiyeceğimizi sizinkine eklememize izin verirseniz," dedi Alfred, bir başka beceriksiz eğilmeyle selam vererek Prens Alfred'e ve boş ellerine baktı Haplo'ya ve boş, rün kaplı ellerine baktı Edmund un kafası karışmış görünüyordu, ama soru sormayacak kadar nazikti Haplo, Prens'in bu tuhaf sözlerine şaşırıp şaşırmadığını anlamak için Alfred'e baktı Patrynler gibi, yiyeceği çoğaltacak sınırsız güçlen varken nasıl olur da Sartanların yiyecek stoklan sınırlı olurdu' Haplo, Alfred'i kaşlarını kaldırmış, kendisine bakarken yakaladı Patryn bakışlarını hemen kaçırdı ve

Sartan'a, benzer düşünceleri paylaşmakta olduklarını bilme tatminini yaşatmayı reddetti.

Edmund un bir işareti üzerine, olu savaşçılar iki yabancıyı mağaranın bir köşesinde, hâlâ onlara merakla bakmakta olan halktan ve yerde yatan cesetlerden uzakta kendi başlarına durmak üzere götürdüler.

Ölüçağıran, ölülerin arasındaki yerini aldı. Cesetlerin hayaletleri, sıcak bir rüzgâr esiyormuş gibi kıvranmaya ve kıpırdanmaya başladılar. Cesetler hâlâ kıpırdamadan yatıyordu. Ölüçağıran, şarkısına tekrar başladı, ellerini kaldırdı ve keskin bir şaklama ile onları bir araya getirdi. Bedenler seğirdi ve kasıldı, her birinden bir büyülü enerji dalgası geçti. Küçük çocuk cesedi hemen doğrularak ayağa kalktı. Küçük hayaletin gözleri arkasında, kalabalık içinde birisini arar gibi bakındı. Ağlayan bir kadın öne çıktı. Çocuğun cesedi, beyaz, soğuk ellerini sevgi ve özlemle uzatarak ona koştu. Kadın çocuğa uzandı. Yüzü kederle gerilmiş bir adam onu durdurdu, ağlayan kadını kollarına alarak uzaklaştırdı. Küçük kızın cesedi onların önünde durdu ve baktı. Yavaş yavaş, cesedin kolları iki yanına düştü; hayaletin tel tel, sis gibi kollan hâlâ uzanmış, duruyordu.

"Halkım... ne yapmışlar?" diye tekrarladı Alfred, gözyaşlarına boğulmuş bir sesle. "Ne yapmışlar?"

Cesetler, birer birer yaşama döndüler. Her seferinde, hayaletlerin gözleri yaşayanlar arasında sevdiklerini aradılar, ama yaşayanlar onlara sırtını döndü. Ölüler, mağaranın arkasında birer birer yerlerini aldılar ve yaşayanların arkasında duran ölü kalabalığına katıldılar. Genç savaşçılar ölü arkadaşlarının yanında sıraya girdiler. Dönmeye en son ikna edilebilen yaşlılar, sonunda dinlenmek için uzanmış ve ayağa kalkmaktan nefret eden yorgun kişiler gibi ağır ağır kalktılar. Çocuk anne babasının yanında bir süre daha oyalandı ve sonra, sonunda, diğer küçük cesetlerin arasında katılmak üzere uzaklaştı. Haplo, ölülerin arasında pek çok, yaşayanların arasında pek az çocuk olduğunu gördü. Edmund'un sözlerini hatırladı, Bu dünya ölüyor ve anladı.

Ama Haplo başka bir şey daha anlamıştı. Bu halk, sonsuz yaşamın anahtarına sahipti! Haplo Lorduna, halkına ne kadar büyük bir hediye götürecekti! Artık Patrynler Labirent'in merhametine teslim olmayacaklardı. Labirent onları öldürdüğünde, ayağa kalkıp savaşmaya devam edeceklerdi. Sayıları devamlı artacaktı ve sonunda Labirent fethedilecekti. Ve sonra, evrendeki hiçbir ordu onları durduramayacaktı, hiçbir yaşayan ordu, ölülerden oluşmuş bir orduyu yenmeyi umamazdı!

Rün büyüsünün gizemini öğrenmem yeterli. Ve burada, diye düşündü Haplo, bakışları Alfred'e giderek, bana öğretebilecek biri var. Ama sabırlı olmalı, zamanını beklemeliyim. Sartan henüz benden fazlasını bilmiyor. Ama öğrenecek. Kendine hâkim olamaz. Ve öğrendiği zaman, onu ele geçireceğim!

Ayağa kalkan son ceset, altın tacı takan yaşlı adam oldu. Başta, yaşlı adam hepsine karşı koyacak gibi oldu. Hayaleti diğerlerinden güçlüydü ve bedeninin üzerinde meydan okurcasına durarak, ölüçağıranın yalvarmalarına, hatta -keder içindeki Prens'e özür dilercesine baktıktan sonra-tehditlerine karşı koydu. Sonunda, kaşlarını çatan ölüçağıran, bir teslimiyet ifadesi ile ellerini kaldırdı. Edmund öne çıktı ve yerde, ayaklarının dibinde yatan bedenle konuşmaya başladı.

"Yaşamdan ne kadar yorulduğunu biliyorum, baba ve dinlenmeyi ne kadar istediğini, buna ne kadar hakkın olduğunu biliyorum. Ama bir düşün. Toza karışacaksın. Zihnin çalışmaya devam edecek, ama çevrendeki dünyayı etkileme gücüne sahip olmadığını bileceksin. O ümitsiz, sinir bozucu hissi bir düşün. Yüzyıllar boyunca, hiçliğin içine kısılı kalmış olarak yaşayacaksın! Dirilmek daha iyi baba! Bizimle, sana ihtiyacı olan halkınla beraber olacaksın. Bize tavsiyelerde bulunabilirsin..."

Yaşlı adamın hayaleti kıvrandı, yalnızca kendi hissettiği bir rüzgârla dalgalandı. Açıklamayı çok arzu ettiği bir şeyi söyleyemediği için hayal kırıklığı içinde görünüyordu.

"Baba, lütfen!" diye yalvardı Edmund. "Aramıza dön! Sana ihtiyacımız var!"

Hayalet dalgalandı, sonra, neredeyse kaybolarak söndü. Ceset kıpırdandı. Aynı büyü dalgası cesedin içinden geçti ve sonra, zayıfça, ayağa kalktı.

"Baba, Kralım," dedi Prens, yerlere kadar eğilerek.

Bir gölgeden başka bir şey olmayan hayalet, havuzdan yükselen sis gibi havada büküldü. Ceset bitkin, mumsu elini oğlunun saygısını kabul ediyormuş gibi kaldırdı. Altın taçlı baş, sabit, ifadesiz gözlerini, şimdi ne yapacağını bilmezmiş gibi bir o yana, bir bu yana çevirdi. Prens'in başı eğildi, omuzlan çöktü. Ölüçağıran yaklaştı.

"Üzgünüm, Ekselansları."

"Bu senin hatan değil, Baltazar. Bana ne beklemem gerektiğini söylemiştin."

Kral'ın cesedi halkının önünde durmaya devam etti. Asil duruşu, adamın bir zamanlar olduğu şeyin korkunç bir karikatürü gibiydi.

"Onun farklı olacağını ummuştum," dedi Edmund alçak sesle, sanki ölü adam onu işitebilirmiş gibi. "Yaşamda o kadar güçlü, o kadar kararlıydı ki..."

"Ölüler ne iseler, odurlar, Lordum. Onlar açısından, zihinleri işlev göstermeyi bıraktığı anda yaşamları bitmiştir. Bedenlerine yaşam verebiliriz, ama gücümüz orada biter. Onlara öğrenme, çevrelerindeki yaşayan dünyaya tepki gösterme becerisini veremeyiz. Babanız kral olmaya devam edecek, ama yalnızca ölümlerinden önce kralı olduğu kişilere."

Ölüçağıran işaret etti. Ölü Kral görmeyen bakışlarını mağaranın arka tarafına, orada duran ölülere çevirdi. Cesetler saygıyla eğildi ve ölü Kral, hayaleti keder içinde fısıldarken, artık onu tanımayan yaşayanların yanından ayrıldı ve ölülere katılmaya gitti. Edmund arkasından gidecek oldu. Baltazar onun kolunu yakaladı.

"Majesteleri..." Ölüçağıran bir bakışla, onunla özel olarak konuşmak istediğini belirtti. İkisi halkın oluşturduğu kalabalıktan uzaklaştılar. Onlar geçerken, kalabalık saygıyla yer açtı.

Haplo, sıradan bir hareketle, köpeği arkalarından yolladı. Köpek Edmund'un bacağına yaslandı. Adam, fark etmeden elini uzattı ve hayvanın yumuşak tüylerini okşamaya başladı. Haplo, hayvanın kulakları aracılığıyla, söylenen her sözcüğü duyuyordu."...tacı almalısınız!" diyordu Ölüçağıran, alçak, fakat ısrarlı bir sesle.

"Hayır!" Prens'in yanıtı keskindi. Gözleri, ölü kalabalıkları arasında gururlu, korkunç bir eda ile yürümekte olan babasının cesedi üzerindeydi. "Anlamayacaktır. Kral o."

"Ama, Lordum, bizim yaşayan bir krala ihtiyacımız var..."

"Gerçekten mi?" Edmund'un gülümseyişi acı doluydu. "Neden? Ölülerin sayısı bizimkinden fazla. Eğer yaşayanlar beni prensleri olarak takip etmekten memnunsa, o zaman ben de prensleri olarak kalmaktan memnunum. Yeter, Baltazar. Beni zorlama."

Genç ses sertleşti, gözler çakmak çakmak oldu. Ölüçağıran sessizce eğildi ve cesetlerle ilgili diğer görevlerine dönmek üzere kayarak uzaklaştı. Edmund uzun bir süre yalnız kaldı, kendi düşüncelerine gömülmüştü. Köpek inledi, dalgın dalgın onu okşamakta olan eh burnuyla itekledi. Prens bakışlarını indirdi, solgun solgun gülümsedi.

"Verdiğin teselli için teşekkür ederim, dostum," dedi köpeğe. "Ve haklısın, ihmalkâr bir evsahibi oldum."

Misafirlerini hatırlayan Edmund, Haplo ile Alfred'in yanına gelerek bir taşın üzerine oturdu.

"Bir zamanlar bizim de buna benzer hayvanlarımız vardı." Edmund köpeği okşadı. Köpek kuyruğunu sallayarak elini yaladı. "Hatırlıyorum, ben çocukken..." Durdu, içini çekti, sonra başını salladı. "Ama bu ilginizi çekmez. Lütfen, oturun. Bu teklifsizliğin kusuruna bakmayın," diye ekledi. "Ülkemde, sarayımda olsaydık, sizi bir kraliyet töreni ile ağırlardım. Ama, sarayımda olsaydık, soğuktan donuyor olurduk, bu yüzden sanırım burada olmayı tercih ederdiniz. Ben ediyorum. En azından, öyle olduğunu düşünüyorum."

"Nasıl bir felaket krallığınızı yok etti?" diye sordu Alfred.

Prens ona gözlerini kısarak baktı. "Sizinkini yok edenle aynı türden bir felaket, kuşkusuz. En azından, yolculuklarım boyunca gördüklerime dayanarak, böyle olduğunu tahmin ediyorum."

Edmund onları yenilenmiş bir şüpheyle süzüyordu. Alfred kekeledi ve kafası fena halde karışmış olarak durdu. Haplo öne eğildi, konuyu değiştirerek durumu kurtarmaya çalıştı. "Yiyecek hakkında bir şey mi duymuştum?"

Edmund işaret etti. "Marta, misafirlerimize yemek getir!"

Yaşlı kadın saygıyla, ellerinde pek çok kurutulmuş balık taşıyarak yaklaştı. Balıkları önlerine bıraktı, eğildi ve gitmek üzere doğruldu.

Ama onu izleyen Haplo, kadının gözlerinin kıskançlıkla balıklara, sonra kendisine ve ardından Alfred'e kaydığını gördü.

"Git, ihtiyar," dedi Prens keskin bir sesle. Yanakları kızarmıştı. Prens'in de bakışları fark ettiği anlaşılıyordu.

"Bekle," diye seslendi Haplo. Uzanarak, balıkların bir kısmını geri verdi. "Bunu sen al. Dediğimiz gibi, Ekselansları," diye ekledi, Edmund'un itiraz etmeye yeltendiğini görünce, "biz kendi yiyeceğimizi sağlayabiliriz."

"Evet." Alfred hevesle, yapacak bir şeyi olduğu için memnun, Haplo'ya katıldı. Balığı ellerinde kaldırdı. Yiyeceği göğsüne bastıran kadın, aceleyle uzaklaştı.

"Çok utandım," diye başladı Edmund, ama sözleri dudaklarında söndü.

Alfred kendi kendine rünleri söylüyordu, sesi, Haplo'nun kafasını delip geçen, burundan gelen, tiz sesle yükselmişti. Sartan elinde bir balık tutuyordu. Balık sonra iki tane, üç tane oldu. Şarkıyı bitiren Alfred,

yiyeceği Prens'e verdi. Prens, faltaşı gibi açık gözlerle balığa bakakaldı. Sartan, saygıyla, bir balık da Haplo'ya uzattı.

Haplo'nun rünleri mavi kırmızı parladı ve bir balık olan yerde on iki, sonra yirmi dört balık belirdi. Haplo balıkları düz kayanın üzerine bıraktı. Bir tane de köpeğe vermeyi ihmal etmedi. Köpek -ölülere huzursuzca bakarak-yemeğini karanlık bir köşeye çekti ve yalnız başına zevkim çıkarmaya başladı. "Bu tür büyüler harika, gerçekten harika," dedi Prens hayranlık içinde.

"Ama... bunu siz yapabilirsiniz," dedi Alfred, tuzlu balığı kemirerek. Bir ses duyunca, bakışlarını kaldırdı.

Bir çocuk, yaşayan bir oğlan çocuğu, kıskanç gözlerle köpeğe bakıyordu. Alfred çocuğu yanına çağırdı ve bir balık uzattı. Çocuk balığı yakalayıp koşarak uzaklaştı. Kuru balığı, ona hayretle bakmakta olan bir yetişkin erkeğe gösterdi. Çocuk onlara doğru işaret etti. Haplo, deniz ürünleri ticaretine gireceği hissine kapılıyordu.

"Eski günlerde bu tür becerilerimiz olduğu söyleniyor," dedi Edmund, bakışları balığın üzerinde. "Ama artık büyümüz bu dünyada hayatta kalmak üzerine yoğunlaşmış durumda..." Bakışlarını, sabırla gölgelerde beklemekte olan cesetlere çevirdi. "Ve onların hayatta kalması üzerine."

Alfred ürperdi, bir şey söyleyecek gibi oldu.

Haplo adamın kaburgalarını sertçe dürtükledi ve Sartan uysalca sessiz kalarak, daha fazla balık yaratmaya koyuldu.

"Kasabada yiyecek ve başka malzemeler bulacaksınız," dedi Haplo, o tarafa doğru başını sallayarak. "Kuşkusuz oradayken görmüşsünüzdür." " ,'

"Biz hırsız değiliz!" Edmund gururla çenesini kaldırdı. "Bize ait olmayanı almayacağız. Eğer kentteki kardeşlerimiz bize kendileri verirse başka, tabii. Çalışır, bedelini öderiz."

"Halkımızın bir kısmı, bedel ödemesi gerekenin 'kardeşlerimiz' olduğunu düşünüyor, Lordum." Yeni ses Baltazar'ındı. Sert gözlerle, sürmekte olan büyüye baktı.

Haplo sessizce, telaş etmeden, büyüsü ile yiyecekleri çoğaltıyor, yanına yaklaşanlara uzatıyordu. Alfred de aynısını yapıyordu. Büyük bir kalabalık çevrelerini sarmıştı. Ölüçağıran, herkes beslenip uzaklaşmadan konuşmadı. Sonra bacaklarını siyah cüppesinin altında çaprazladı, oturdu ve bir parça yiyecek aldı.

Yiyeceği, dokunduğu anda kaybolmasını bekliyormuş gibi dikkatle inceledi. "Demek sanatı unutmamışsınız."

"Belki de," dedi Prens, Alfred'e bakarak, "ülken bizimkinden farklıdır. Belki de bu dünya için bir umut vardır. Her şeyi benim gördüklerime bakarak yargılıyorum. Bana yargımın yanlış olduğunu söyle!"

Alfred yalan söyleyemezdi, gerçeği de söyleyemezdi. Ağzını açıp kapayarak onlara bakakaldı.

"Büyük bir evrende yaşıyoruz," dedi Haplo rahatça. "Siz bize kendinize ait kısmını anlatın. Ölüçağıranımızın, kardeşlerinizin bedel ödemesi konusunda söyledikleri... Ne anlama geliyor?"

"Dikkatli olun, Majesteleri," diye uyardı Baltazar. "Yabancılara sırlarınızı açacak mısınız? Necropolis'ten gelen casuslar olmadıkları konusunda kendi sözlerinden başka güvenecek bir şeyimiz yok!"

"Yiyeceklerini yedik, Baltazar." Prens hafifçe gülümsedi. "Karşılığında, en azından sorularını yanıtlayabiliriz. Dahası, casus olsalar ne fark eder? Bırak hikâyemizi Necropolis'e götürsünler. Saklayacak bir şeyimiz yok.

"Halkımın içinde yaşadığı âlem... yukarıdaydı." Edmund bakışlarını, mağara tavanının gölgelerinin ötesine dikti. "Çok, çok yukarıda...""Bu dünyanın yüzeyinde mi?" diye sordu Haplo.

"Hayır, hayır. Bu mümkün değil. Abarrach'ın yüzeyi karanlıkla çevrili soğuk, çıplak kayalardan, ya da engin buz düzlüklerinden oluşuyor. Baltazar o âleme gitti. Benden daha iyi tasvir edebilir."

"Abarrach, bizim dilimizde olduğu gibi, sizin dilinizde de taş dünyası anlamına gelir." Baltazar Haplo'ya ve Alfred'e başını salladı. "Ve doğrusu da budur, en azından, kendilerini çalışmaya adayacak zamana ve beceriye sahip eskilerin çıkarabildiği bu. Dünyamız, içinde sayısız mağaralar ve tüneller olan bir kaya parçasıdır. 'Güneşimiz', Abarrach'ın çekirdeğinde yanan eriyik yürektir.

"Yüzey, Ekselanslarının tasvir ettiği gibidir. Üzerinde yaşayan bir varlık yoktur, olamaz. Ama, yüzeyin altında, evlerimizin olduğu yerde... yaşamak çok hoştu. Çok hoş." Baltazar, kafasını dolduran anılara içini çekti.

"Sütunlar..." diye başladı.

"Neler?" diye sözünü kesti Alfred.

"Sütunlar. Sizin dünyanızda yok mu onlardan?"

"Alfred emin değil," dedi Haplo. "Ne demek istediğinizi söyleyin."

"Taştan, dev kolonlar..."

"Mağara tavanını destekleyenler mi? Onlardan gördük."

"Sütunlar mağara tavanını desteklemez. Bu tür bir desteğe ihtiyaç yoktur. Onlar, eskiler tarafından büyü yoluyla yaratılmış. Amaçları,

dünyanın bu kısmından yukarı, bizim âlemimize ısı enerjisi transfer etmek. İşe yarıyordu. Yiyeceğimiz, suyumuz boldu. Bu da olup biteni çok daha anlaşılmaz kılıyor."

"Ve bu da..."

"Doğum oranlarında bir düşüş. Her yıl, doğan çocuk sayısı azalıyordu. Fakat bazı açılardan, bu durum avantajlı oldu. En güçlü büyücülerimiz, dikkatlerini yaşam yaratmanın gizemlerine çevirdi. Bunun yerine keşfettiğimiz..."

"...yaşamı ölümün ötesine taşımak oldu!" diye haykırdı Alfred, sesi dehşet ve onaylamazlıkla titreyerek.

Neyse ki, belki de dil farklılıklarından dolayı, Baltazar onun dehşetini hayranlık olarak algıladı. Gülümsedi, alçakgönüllü bir şekilde başını salladı. "Ölülerin nüfusumuza katılması çok faydalı oldu. Onları hayatta tutmak bizim büyü gücümüzün çoğunu sömürüyor, gerçekten, ama -eskiden- büyüye pek az ihtiyacımız vardı. Her türlü fiziksel işi ölüler yapıyordu. Kentimizin yanındaki magma nehrinin soğumaya başladığını fark ettiğimizde, bu konu üzerine fazla kafa yormadık.

Aşağıdan, sütun aracılığı ile gelen ısıyı almaya devam ediyorduk. Küçük Ahali kayalardan maden çıkarıyordu. Bizim için konutlar yapıyor, sütuna bakıyor..."

"Bekle!" Haplo Baltazar'ı durdurdu. "Küçük Ahali mi? Hangi Küçük Ahali?"

Ölüçağıran, geçmişi düşünerek kaşlarını çattı. "Onlar hakkında fazla şey bilmiyorum. Artık yoklar."

"Babamdan Küçük Ahali hakkında hikâyeler dinlediğimi hatırlıyorum," dedi Edmund. "Ve bir kere onları gördüm de. Kayalar: kazmayı her şeyden çok seviyorlardı. Orada buldukları minerallere hayrandılar. 'Altın', 'gümüş' gibi isimler veriyorlardı onlara ve harika mücevherler getiriyorlardı..."

"Cüceler mi?" diye bir tahminde bulunmaya cesaret etti Alfred.

"O sözcük kulaklarıma tuhaf geliyor. Cüceler." Baltazar Prens'e baktı. Prens başını onaylamak için düşünceli düşünceli salladı. "Onlar için başka bir isim var, ama tam olarak çıkaramıyorum. Cüceler."

"Bu dünyada iki ırk daha olduğuna inanılıyordu," diye devam etti Alfred, Haplo'nun daha fazla konuşmasını engellemek için gösterdiği çabaları görmeyerek ya da kısaca görmezden gelerek. "Biri ciflerdi, diğeri de insanlar."

Ne Baltazar, ne de Edmund bu isimleri hatırlar görünmedi.

"Menseli," diye öneride bulundu Haplo, Sartanlar'ın ve Patrynlerin düşük ırklar için kullandığı sözcüğü kullanarak.

"Ah, mensch!" Baltazar tanıyarak canlandı. Omuzlarını silkti. "Büyükbabalarımızın yazdığı raporlar var. Onlardan hiç görmemişler, ama babalarından ve büyükbabalarından onları dinlemişler. Bu menşeliler oldukça zayıf olmalılar. Irkları, Abarrach'a geldikten sonra hemen ölmüş."

"Yani... bu dünyada hiç mi yok onlardan? Ama onlar sizin sorumluluğunuz altına bırakılmıştı." Alfred sert bir sesle başlamıştı. "Kuşkusuz siz..."

Fazla ileri gitmişti. Haplo ıslık çaldı. Köpek yemek yemeyi bıraktı. Sahibinin işaretine uyarak yürüdü ve kendini Alfred'in yanında yere atarak, adamın yüzünü neşeyle yalamaya başladı.

"Kuşkusuz siz -bırak şunu! Cici köpek. Git... git buradan, cici köpek." Alfred köpeği kenara itmeye çalıştı. Köpek, oyun oynadıklarını düşünerek, yarışmanın ruhuna kaptırdı kendini. "Aşağı! Otur! Cici köpek, hayır, lütfen. Git buradan! Ben..."

"Haklısın, ölüçağıran," diye yanıt verdi Haplo serinkanlılıkla. "Bu menşeliler zayıftır. Onlar hakkında bildiğim birşeyler var ve bu dünyada hayatta kalmaları mümkün değildi. Onları buraya getirmeden önce birileri fark etmeliydi bunu. Burada iyi bir yaşam kurmuşsunuz gibi geldi bana. Sonra ne oldu?"

Baltazar kaşlarını çattı, ses tonu derinleşti. "Felaket. Darbe bir anda inmedi. Yavaş yavaş geldi ve bu da her şeyi daha kötü kıldı, sanırım. Küçük şeyler yolunda gitmemeye başladı. Su kaynaklarımız gizemli bir şekilde azalmaya başladı. Hava daha soğuk, daha kirli oldu; atmosferimize zehirli gazlar sızıyordu. Kendimizi zehirden korumak için, su üretmek, yiyecek yetiştirmek için gittikçe daha çok büyü kullanıyorduk. Küçük Ahali -cüce dediğiniz halk-dayanamadı, yok oldu. Kendimizi tehlikeye atmadan, onlar için yapabileceğimiz bir şey yoktu."

"Ama büyünüz..." diye itiraz etti Alfred. Sonunda köpeği sessizce yanında oturmaya ikna etmişti

"Dinlemiyor muydun? Büyümüze kendimiz için ihtiyacımız vardı! En güçlü olanlar, hayatta kalmak için en uygun olanlar bizlerdik. Bu .. cüceler için elimizden geleni yaptık, ama sonunda onlar da, diğer menşelilerin öldüğü gibi öldüler. Bundan sonra, ölüleri diriltip hayatta tutmak bizim için daha da önemli oldu."

Haplo başını derin bir hayranlık içinde salladı. "Asla dinlenmeye ihtiyaç duymayan, asla yemeyen, su içmeyen, soğuğa, zorluklara aldırmayan bir iş gücü. En mükemmel köle, en mükemmel asker."

"Evet," diye kabul etti Baltazar, "ölülerimiz olmadan, biz yaşayanlar hayatta kalamazdık."

"Ama ne yaptığınızı anlamıyor musunuz?" diye haykırdı Alfred ciddi, keder dolu bir sesle. "Farkında değil misiniz..."

"Köpek!" diye emretti Haplo.

Hayvan, dili bir karış dışarıda, kuyruğunu sallayarak ayağa fırladı.

Alfred ellerini yüzünün önüne kaldırdı ve Haplo'ya doğru korku dolu bir bakış fırlatarak sustu.

"Kuşkusuz farkındayız," dedi Ölüçağıran kendinden emin bir tavırla. "Eski kayıtlara göre, halkımızın unutmuş olduğu bir sanatı tekrar canlandırdık."

"Kayıp değildi. Kayıp değildi," dedi Alfred hüzünle, ama bunu kendi kendine söylemişti. Haplo köpeğin kulakları aracılığı ile duydu.

"Elbette, neyin yolunda gitmediğini keşfetmeye çalışmak konusunda bir şey yapmadan durduğumuzu düşünmemelisiniz," diye ekledi Edmund. "Araştırdık ve sonunda, gönülsüzce, bir zamanlar bize yaşam veren sütunların, şimdi bizi yaşamdan mahrum kılmaktan sorumlu olduklarını kabul etmek zorunda kaldık. Bir zamanlar ısı ve taze hava bize sütunlar aracılığı ile gelirdi. Şimdi ısımızı engelleniyor, çekiliyordu ."

"O kentteki halk tarafından mı?" Haplo elini, üzerinden uçtukları binalara doğru salladı. "Kuşkulandığınız bu, değil mi?"i Yanıtı dinlemedi bile. Konu onu fazla ilgilendirmiyordu. Ölüçağırıcılık konusunu devam ettirmek isterdi, ama merakım ne Alfred'e, ne de bu adamlara belli etmeye cesaret edemiyordu. Sabırlı olmaya çalıştı.

"Bir kazaydı. Necropolis halkının, bize zarar verdiklerini bilmelerinin bir yolu yoktu," diye tartışıyordu Edmund hararetle, bakışları Ölüçağırana kayarak. Baltazar kaşlarını çattı ve Haplo, bunun aralarında süren bir anlaşmazlık olduğunu fark etti.

Ölüçağıran -belki de yabancıların önünde olduklarından -Hükümdarından farklı bir fikir ileri sürmekten kaçındı. Haplo sohbeti yine ölülere çevirecekti ki, mağaradaki bir patırtı ve kargaşa herkesin dikkatini çekti. Pek çok ceset -üniformalarından kalan parçalara bakılırsa askerler-mağara girişinden doğru koşarak geliyordu.

Prens hemen ayağa kalktı, Ölüçağıran da onu takip etti. Baltazar Prens'in kolunu tuttu ve işaret etti. Ölü kralın cesedi ayaklarını sürüyerek geliyor, muhafızları sorgulamaya hazırlanıyordu.

"Ekselanslarına bunun sorun olacağını söylemiştim," dedi Baltazar alçak sesle.

Prens'in solgun yüzü öfkeyle kızardı. Edmund bir şey söyleyecek oldu, ama aceleyle konuşmaktan kaçındı. "Sen haklıydın ve ben haksızdım," dedi bunun yerine, bir an kaşlarını çattıktan sonra. "Bu kadarını itiraf ettiğimi işitmekten memnun musun?"

"Ekselansları beni yanlış anlıyor," dedi Ölüçağıran nazikçe "Kastettiğim..."

"Evet, biliyorum, dostum." Edmund bitkin bitkin içini çekti. "Beni affet. Lütfen bizi affedin." Misafirlerinden izin istemeyi akıl eden Prens, kullarının cesetleri ile konuşmakta olan Kral'ın cesedine doğru seğirtti.

Haplo bir el hareketi yaptı ve köpek, fark edilmeden Prens'in arkasından yürümeye başladı. Mağaradaki yaşayanlar susmuştu. Birbirlerine sert bakışlar fırlatarak, telaşla, yetersiz yemeklerini hazırlamak için çıkardıkları öteberiyi topluyorlardı. Ama, dikkatlerini işlerinden çevirebildikleri zaman, gözleri Prens'in üzerine dikiliyordu.

"Onları bu şekilde gizlice dinlemek onurlu bir davranış değil, Haplo," dedi Alfred alçak sesle. Mutsuzca, Prens'in yanında duran köpeğe baktı.

Haplo bu yorumu, yanıtlanmaya değer bulmadı.

Alfred, yemediği balığı ile oynayarak, endişeyle kıpırdandı. "Ne diyorlar?" diye sordu sonunda.

"Sana ne? Onları gizlice dinlemek onurlu bir davranış değil," diye terslendi Haplo. "Ama, görünüşe bakılırsa keşif kolu olan bu ölülerin, kasabaya bir ordu indiğine dair raporları ilgini çekebilir."

"Bir ordu mu? Ya gemi?"

"Rünler, bırak zarar vermeyi, gemiye yaklaşmalarını bile engeller. Senin asıl endişelenmen gereken, ordunun bu tarafa geliyor olması."

"Yaşayanlardan kurulu bir ordu mu?" diye sordu Alfred alçak sesle, alacağı yanıttan korkarak.

"Hayır," dedi Haplo, Alfred'i dikkatle izleyerek. "Bir ölü ordusu "

Alfred inledi, yüzünü elleriyle kapattı.

Haplo öne eğildi. "Dinle, Sartan," dedi telaşlı ama yumuşak bir sesle. "Bu ölüçağırıcılık hakkında acele yanıtlara ihtiyacım var."

"Bu konu hakkında bir şey bildiğimi nereden çıkarıyorsun?" diye sordu Alfred huzursuzca, gözlerini kaçırarak.

"Neler olup bittiğini gördüğün ilk andan beri ellerini ovuşturup, inleyip, sızlanıp durmandan. Ölüler hakkında ne biliyorsun?"

"Sana söylememin doğru olacağından emin değilim," dedi Alfred, kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi, kel kafasını çökmüş omuzlarının arasına çekerek.

Haplo uzanıp, Sartan'ın bileğini yakaladı ve şiddetle büktü. "Bir savaşın ortasında kısılı kalmak üzereyiz, Sartan! Görünüşe bakılırsa sen kendini savunmaktan acizsin ve bu da, ikimizin güvenliğini de benim ellerime bırakıyor. Konuşacak mısın?"

Alfred acıyla yüzünü buruşturdu. "Ben... bildiğimi anlatacağım." Haplo tatmin olarak homurdandı, adamı bıraktı.

Alfred berelenmiş derisini ovaladı. "Cesetler canlı, ama yalnızca ortalıklarda dolaşıp emirlere uydukları anlamına geliyor bu. Yaşarken ne yaptıklarını hatırlıyorlar, daha ötesini bilmiyorlar."

"O zaman Kral..." Haplo durdu. Tam olarak anlamamıştı.

"Hâlâ kendini kral zannediyor," dedi Alfred, bakışları cesedin beyaz başına, altınla taçlanmış kır buklelere giderek. "Hâlâ hükmetmeye çalışıyor, çünkü hâlâ hükümdar olduğunu sanıyor. Ama, elbette, mevcut durum hakkında herhangi bir şeyi kavraması imkânsız Nerede olduğunu bilmiyor, muhtemelen hâlâ kendi ülkesinde olduklarını düşünüyor."

"Ama ölü askerler biliyor..."

"Savaşmayı biliyorlar, çünkü yaşarken bunun eğitimini aldılar. Ve yaşayan bir komutanın tek yapması gereken, düşmanın nerede olduğunu göstermek."

"Cesetleri gölge gibi takip eden o ruha benzer şeyler ne?"

"Bir açıdan, onların gölgeleri oldukları söylenebilir, hayatta ne idiyseler onu temsil ediyor onlar. Kimse hayalet denilen bu şeyler hakkında fazla bir şey bilmiyor. Cesetlerin aksine, hayaletler çevrelerinde olup bitenlerin farkında gibi görünüyorlar, ama eyleme geçme güçleri yok."

Alfred içini çekti, bakışları ölü Kral'dan Edmund'a gitti. "Zavallı delikanlı. Anlaşılan, bir şekilde, kendi babasının farklı olacağım zannetti. Yaşlı adamın, bu yoz yaşam biçimine dönmemek için nasıl mücadele ettiğini gördün mü? Sanki biliyor gibiydi -Ah, ne yapmışlar? Ne Yapmışlar?"

"Eee, ne yapmışlar, Sartan?" diye sordu Haplo sabırsızca. "Bana öyle geliyor ki, bu ölüçağırıcılığın bazı avantajları var."

Alfred döndü, Patryn'i ciddi, ağırbaşlı bakışlarla süzdü. "Evet, biz de uzun zaman önce öyle düşünmüştük. Ama korkunç bir keşifte bulunduk. Bir denge sağlanması gerekiyor. Zamansız olarak hayata döndürülen her kişi için, bir başka yerde, bir başka kişi zamansız olarak ölüyor." Mağarada birbirine sokulmuş halka dehşetle baktı. "Bu Sartanlar'ın, bilmeden, tüm ırkımızı felakete sürüklemiş olmaları son derece olası."

ONALTINCI BÖLÜM

SALFAG MAĞARALARI,

ABARRACH

"Teorik saçmalıklar!" diye burun kıvırdı Haplo tiksinti içinde. "Böyle bir şeyi kanıtlayamazsın."

"Belki de çoktan kanıtlanmıştır," diye yanıt verdi Alfred.

Haplo ayağa kalktı. Buralarda oyalanıp Sartan'ın sızlanmalarını dinlemeye niyeti yoktu. Demek ölülerin birkaç hafıza sorunu ve kısa dikkat süreleri vardı. Haplo onların yerinde olsa, kendisinin de şu ânı pek hatırlamak istemeyeceğinden emindi. Onların yerinde olsaydı... diriltilmek ister miydi?

Bu düşünce yerinde kalakalmasına sebep oldu. Kendisini taş zeminde yatarken, ölüçağıranı tepesinde dikilirken, bedeni kalkarken hayal etti...

Haplo bu sorunu zihininden uzaklaştırdı ve yürümeye devam etti. Düşünmesi gereken daha önemli sorunlar vardı.

Belki de yoktur, diye fısıldadı içindeki bir ses Bu dünyada ölürsen -ve diğer iki dünyada ölüme çok yaklaştın- o zaman aynı şeyi sana da yaparlar!

Dümdüz önlerine, geçmişlerine bakan boş gözler. Mumsu, beyaz deri, mavi tırnaklar ve dudaklar, karman çorman, taranmamış saçlar. Midesi bir tiksinti ile burkuldu Bir an, kaçmayı, buradan uzaklaşmayı düşündü.

Hayretler içinde kendini topladı. Bana ne haltlar oluyor? Kaçmak mı? Uzaklaşmak mı? Neden? Bir avuç cesetten!

"Sartan'ın işleri," diye mırıldandı öfkeyle. "O sümsük ödlek hayal gücüm üzerinde çalışıyor. Ölü olsaydım, benim için fark edeceğini sanmıyorum." Ama bakışları cesetlerden hayaletlere, o açması, gölge gibi şekillere, devamlı bedenlerinin yakınında süzülen, ama onlara dokunamayan varlıklara gitti.

"Baba, bunu bana bırak." Edmund övgüye değer bir sabırla cesede hitap ediyordu. "Sen halkla birlikte kal. Ben askerlerle gidip, neler olup bittiğini öğrenirim."

"Kentteki halkın saldırısına mı uğradık? Hangi kent? Ben kent falan hatırlamıyorum." Ölü Kral'ın boş sesi aksiydi. Kafası karışmış gibiydi.

"Açıklamak için zaman yok, baba1" Prensin sabrı tükenmeye başlamıştı. "Lütfen, sen endişelenme. Ben ilgilenirim. Halk. Sen halkla kal."

"Evet, halk." Ceset bunu yakaladı ve sıkıca tutundu. "Halkım. Önderlik için bana bakıyorlar. Ama ne yapabilirim? Topraklarımız ölüyor! Burayı terk etmeli, yeni topraklar aramalıyız. Oğlum, beni duyuyor musun? Ülkemizi terk etmeliyiz!"

Ama Edmund artık dinlemiyordu. Ölü askerler ile birlikte Kral'ın yanından ayrıldı ve mağaranın girişine doğru seğirtti. Ölüçağıran, cesedin gevezeliklerini dinlemek için arkada kaldı. Aksine bir talimat almamış olan köpek, Prens'in yanında yürüyordu.

Haplo Prens'in arkasından koşturdu, ama ona yetiştiğinde, Edmund'un yanaklarında gözyaşları gördü, adamın yüzündeki büyük acıyı gördü Patryn bir adım geride kaldı, durup, köpekle oynadı ve Prens'e kendisini toplaması için zaman verdi Edmund durup, elinin tersiyle yüzünü sildi ve çevresine bakındı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sert bir sesle.

"Köpeğimi almaya gelmiştim," dedi Haplo. "Ben onu yakalayamadan arkanızdan koştu. Sorun nedir?"

"Zaman yok..." Edmund yine ilerlemeye başladı

Ölü askerler beceriksizce, ama hızla hareket ediyorlardı. Yürümek onlar için zor bir işti. Adımlarını yönlendirmek ve bir engelle karşılaştıklarında yön değiştirmekte güçlük çekiyorlardı. Sonuç olarak mağara duvarlarına, kayalara tosluyorlar, taşların üzerinde sendeliyorlardı. Ama engellerin farkında değiller gibi görünse de, hiçbir engel onları durduramıyordu. Tereddüt etmeden kızıl magma birikintilerine dalıyorlardı Yanan lav üzerlerinde kalan giysileri ve zırhları yakıp tüketiyor, etlerini kömürleşmiş yumrular haline getiriyordu. Yine de, o yumrular hareket etmeye devam ediyordu.

Haplo, içinde yine bir tiksinti yükseldiğini hissetti. Labirent'te, çoğu adamı delirtecek manzaralar görmüştü, ama yine de bu dehşet verici orduyu takip etmek için demirden bir irade geliştirmesi gerekmişti.

Edmund, sanki bu meraklı adamın defolup gitmesini söylemek istermiş gibi bir bakış fırlattı. Haplo yüz ifadesini özellikle dostça ve kaygılı tuttu.

"Neler olup bittiğini söylemiştiniz?"

"Bir Necropolis ordusu kasaba kıyılarına indi," diye yanıt verdi Edmund kısaca. Aklına bir şey gelmiş gibiydi, çünkü sözlerine daha ılımlı bir ses tonuyla devam etti. "Üzgünüm. Geminin orada demirli olduğunu söylemiştin galiba."

Haplo gemisinin üzerindeki rünlerin onu koruyacağım söyleyecek oldu, ama sonra vazgeçti. "Evet, gemim hakkında endişeleniyorum. Gidip, durumu kendi gözlerimle görmeyi tercih ederdim."

"Ölülere, gidip senin için kontrol etmelerini söylerdim, ama raporları güvenilir olmuyor. Tek bildiğim, on sene önce savaştıkları bir orduyu tasvir ediyor olabilecekleri."

. "Neden onları keşif için kullanıyorsunuz, o zaman?"

"Çünkü yaşayanların sayısı yeterli değil."

Demek Alfred'in söyledikleri doğruydu, diye düşündü Haplo. En azından bu kadarı. Ve bu da, bir başka sorun getiriyordu aklına. Sartan... yalnız kalacaktı...

"Geri dön," diye emretti Haplo köpeğe. "Alfred ile birlikte kal."

Hayvan itaatkârca kendisine söyleneni yaptı. ,

Alfred büyük üzüntü içindeydi ve Haplo'nun onu casusluk etmesi için gönderdiğini bilmesine rağmen, hayvanın dönmesine sevindi. Köpek kendisini Alfred'in yanında yere attı, adamın elini hızlıca yaladı ve Alfred'in kulaklarının arkasını kaşımasını özendirmek için başını elinin altına soktu.

Ölüçağıranın dönüşü o kadar sevinçle karşılanmadı. Baltazar sağlıklı, güçlü bir adamdı. Dik duruşu, emredici havası, uzun siyah cüppesi uzun boyunu vurguluyor, olduğundan da uzun boylu görünmesine sebep oluyordu. Hiç güneş ışığı görmemiş halkının fildişi renkli cildine sahipti. Ama saçları, çoğu Sartan'ın aksine, o kadar siyahtı ki, maviymiş gibi görünüyordu. Çenesinin altı santim altında, dümdüz kesilmiş olan sakalı, ülkesinin lavtası kayaları gibi parlıyordu. Siyah gözleri son derece zeki, kurnaz ve dikkatliydi, baktığı her şeye hançer gibi saplanıyor, incelemek için ışığa tutuyor gibiydi.

Baltazar o acımasız bakışları Alfred'e çevirdi. Alfred bakışların kendisine saplandığını, içini boşalttığını hissetti.

"Seninle yalnız konuşma fırsatı doğduğu için memnunum," dedi Baltazar.

Alfred> hiç memnun değildi, ama nazik bir yanıt vermesini bilecek kadar sarayda yaşamıştı. "Bir... bir sorun yaşanacak mı?" diye ekledi, siyah gözlerin bakışları altında kıvranırken.

Ölüçağıran gülümsedi ve Alfred'i -nazikçe-sorun olsa bile, kendisini ilgilendirmeyeceği konusunda bilgilendirdi.

Bu, Alfred'in tartışabileceği bir noktaydı, çünkü kendi halkı arasındaydı, ama Sartan tartışma konusunda pek iyi değildi ve bu yüzden uysallıkla sessiz kaldı. Köpek esnedi ve gözlerini uykulu uykulu kırpıştırdı.

Baltazar sessizdi. Mağaradaki yaşayanlar sessizdi, izliyor, bekliyorlardı. Ölüler sessizce, mağaranın arka tarafında duruyorlardı, ama beklemiyorlardı, çünkü bekleyecekleri hiçbir şey yoktu. Yalnızca duruyor, görünüşe göre, yaşayanlardan birinin onlara aksini söylemesini bekliyorlardı. Kral'ın cesedi kendisini ne yapacağını bilmezmiş gibi görünüyordu. Yaşayanlardan hiç kimse onunla konuşmuyordu ve ceset bir süre sonra ümitsizce, mağaranın arkasındaki, hiçbir şey yapmayan ölü kullarına katılmaya gitti.

"Ölüçağırıcılığı onaylamıyorsun, değil mi?"diye sordu Baltazar aniden.

Alfred>, sanki magma yatağını değiştirmiş, bacaklarından bedenine, oradan da dosdoğru yüzüne akmış gibi hissetti. "Ha -hayır, onaylamıyorum."

"O zaman neden bizim için geri gelmediniz? Neden burada kısılı kalmamıza göz yumdunuz?"

"Ben -ben ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Evet, anlıyorsun." Ölüçağıran'ın sesi, öfkesi bastırılmış olduğu ve sözleri yumuşak bir şekilde, yalnızca Alfred'in işitmesi için söylendiğinden, çok daha dehşet vericiydi.

Yalnızca Alfred değil. Köpek de dinliyordu.

"Evet, anlıyorsun. Sen bir Sartan'sın. Sen bizden birisin. Ve sen, bu dünyadan değilsin."

Alfred büyük bir şaşkınlık içindeydi, ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Yalan söyleyemezdi. Ama gerçeği nasıl söyleyebilirdi, hele, gerçeğin ne olduğunu bilmiyorsa?

Baltazar gülümsedi, ama bu korkutucu, gergin dudaklı, tuhaf, ani bir coşkunluk ile dolu bir gülümsemeydi. "Geldiğin dünyayı görüyorum, sözlerinde görüyorum. Şişman bir dünya, bir ışık ve taze hava dünyası. Demek eski efsaneler doğruymuş! Uzun arayışımız sonuna yaklaşıyor olmalı!"

"Neyi arayışınız?" diye sordu Alfred ümitsizce, konuyu değiştirmeye çalışarak. Başardı.

"Diğer dünyalara giden yolu! Bu dünyadan çıkan yolu!" Baltazar yakına eğildi, sesi alçak, gergin ve hevesliydi. "Ölüm Kapısı!"

Alfred nefes alamıyordu, boğuluyormuş gibi hissetti.

"Eğer -eğer bana izin verirseniz," diye kekeledi, ayağa kalkıp kaçmaya çalışarak, "Ben... kendimi pek iyi hissetmiyorum ..."

Baltazar elini Alfred'in koluna koyarak onu durdurdu. "Kendini daha kötü hissetmeni sağlayabilirim." Cesetlerden birine bir göz attı.

Alfred yutkundu, nefes almaya çabalayarak büzüldü. Köpek başını kaldırıp hırladı, Sartan'a, yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorar gibiydi.

Baltazar Alfred'in tepkisi karşısında irkilmiş gibiydi, Ölüçağıran utanmış göründü.

"Özür dilerim. Seni tehdit etmemeliydim. Ben kötü bir adam değilim. Ama," diye ekledi alçak, tutkulu bir sesle, "çaresiz bir adamım."

Alfred titreyerek mağara zeminine çöktü. Titreyen elini uzatarak köpeği tereddütle, sakinleştirmek için okşadı. Hayvan başını indirdi, sessizce izlemeye devam etti.

"O diğer adam, seninle birlikte olan, derisinde rün işlemeleri olan. O nedir? Sartan değil, senin ve benim gibi değil. Ama diğerlerinden -Küçük Ahali'den- daha çok bizim gibi." Baltazar küçük, keskin kenarlı bir taş aldı ve mağarayı dolduran yumuşak ışığa tuttu. "Bu taşın iki yüzü var, her biri

farklı, ama ikisi de aynı taşa ait. Sen ve ben bir taraftayız, öyle görünüyor. O diğer tarafta. Ama yine de aynı."

Baltazar'ın siyah gözleri kıvranan Alfred'i duvara çiviledi. "Anlat bana! Bana onu anlat! Bana kendin hakkındaki gerçeği söyle. Ölüm Kapısı'ndan mı geldiniz? Nerede o?"

"Size Haplo'yu anlatamam," diye yanıt verdi Alfred hafif bir sesle. "Hikâyesini anlatmak veya saklı tutmak onun karar vereceği bir şey." Sartan paniğe kapılmaya başlamıştı ve gerçeğe sığınmaya karar verdi, kısmen anlatılmış da olsa. "Benim buraya nasıl geldiğime gelince, bu... bir kazaydı! Gelmeyi planlamamıştım."

Ölüçağıran'ın gözleri onu deldi, keskin ucunu bir o tarafa, bir bu tarafa çevirdi, kesip araştırdı. Sonunda, homurdanarak, bakışlarını geri çekti. Baltazar, düşünceler içinde, biraz önce ölülerin yatmakta olduğu kaya zemine bakarak oturdu

"Yalan söylemiyorsun," dedi sonunda. "Yalan söyleyemezsin, sahtekârlık yapamazsın. Ama gerçeği de söylemiyorsun. Böyle bir ikilik sende nasıl var olabilir?"

"Çünkü gerçeği bilmiyorum. Tam olarak anlamıyorum ve bu yüzden, kusurlu olarak anladığım küçük bir kısmından bahsederek, tamir edilemez zararlara yol açabilirim. Bildiklerimi kendime saklamam daha iyi olur."

Baltazar'ın siyah gözleri öfkeyle alevlendi, sarı ateş ışığını yansıttı. Alfred sakinlik içinde, yalnızca hafifçe beyazlayarak bakışlarını karşıladı. Saldırısından vazgeçen Ölüçağıran oldu. Öfkesi ağır bir hüzne dönüşmüştü.

"Bu tür bir erdeme, bir zamanlar bizim de sahip olduğumuz söylenir. Anlatılır ki, kendi türümüzden birinin kanını dökmek bizim için o kadar düşünülemez bir kavrammış ki, dilimizde bunu tasvir edecek sözcük bulunmazmış. Eh, şimdi bu sözcükler var dilimizde: cinayet, savaş, aldatmaca, hile, sahtekârlık, ölüm. Evet, ölüm." Baltazar ayağa kalktı. Sesi çatlıyordu, kızgın öfkesi, bir soğuk su birikintisine akan eriyik lav gibi soğumuş, sertleşmişti. "Bana Ölüm Kapısı hakkında ne biliyorsan anlatacaksın. Ve bana yaşayan sesinle söylemezsen, ölü sesinle söylersin!" Yarı dönerek cesetlere işaret etti. "Nereye gittiklerini, ne yaptıklarını hiç unutmazlar. Yalnızca bunları neden yaptıklarını unuturlar! Ve bu yüzden, aynı şeyleri tekrar yapmaya çok isteklidirler... ve tekrar... ve tekrar..."

Ölüçağıran, Prensinin arkasından uzun adımlarla yürüyerek uzaklaştı. Yerinde kalakalan Alfred, tek bir sözcük bile söyleyemeyecek kadar korkmuş bir şekilde, arkasından baktı.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

SALFAG MAĞARALARI,

ABARRACH

"O beceriksizi tek başına bırakmamam gerektiğim biliyordum!" diye köpürdü Haplo kendi kendine, Alfred'in kekelemeleri ve karmaşık inkârları köpeğin kulakları aracılığıyla kendi kulaklarına geldiğinde. Patryn neredeyse geri dönecek, durumu kurtarmaya çalışacaktı. Ama, o mağaraya geri dönene kadar, zararın çoğunun verilmiş olacağını fark etti ve Prens ile ölü ordusunu mağaranın sonuna doğru takip etmeye devam

Baltazar ile Alfred arasındaki konuşmanın sonunda, Haplo konunun dışında kaldığı için memnundu. Şimdi Ölüçağıran'ın tam olarak ne planladığını biliyordu. Ve eğer Baltazar Ölüm Kapısı'na ufak bir yolculuk yapmak istiyorsa, Haplo bunu ayarlamaktan memnun olacaktı. Elbette Alfred buna asla izin vermezdi, ama -bu noktada-Alfred gözden çıkarılabilir olmuştu. Bir Sartan ölüçağıranı, sümsük bir Sartan ahlakçısından çok daha kıymetliydi.

Ama sorunlar vardı. Baltazar bir Sartandı ve bu haliyle, doğasında iyilik vardı. Ölümle tehdit ediyor olabilirdi, ama bunun sebebi çaresiz olması ve halkı ile Prensine duyduğu büyük sadakat idi. Halkını ve Prensini terk edip kendi başına burayı terk etmesi olası görünmüyordu. Haplo'nun Lordu muhtemelen, Ölüm Kapısı'ndan geçip Nexus'a yürüyecek bir Sartan ordusunu gözünde pek iyi canlandıramayacaktı! Yine de, diye düşündü Patryn, bu kangaldaki ipler çözülebilirdi.

"Düşman." Haplo'nun biraz önünde yürümekte olan Prens durdu.

Mağaranın sonuna ulaşmışlardı. Gizlendikleri gölgelerin içinden, yaklaşan gücü görebiliyorlardı -pejmürde, üstü başı dökülen bir ceset ordusu, askeri düzen hakkında ne hatırlayabiliyorlarsa, ona göre dizilmiş, ayaklarını sürüyerek yürüyorlardı. Düşmanın ön safları çoktan Prens'in birlikleri ile karşılaşmış, çatışmalar başlamıştı.

Bu, Haplo'nun şimdiye kadar gördüğü en tuhaf savaştı. Ölüler, hayattayken kullandıklarını hatırladıkları becerilere göre savaşıyor, kılıç darbeleri sallıyor ya da savuşturuyor, rakiplerini öldürmek konusunda kararlı görünüyorlardı. Ama karşılarındaki düşmanla mı, yoksa yıllar önce karşılaştıkları bir düşmanla mı savaştıkları, tartışmaya açık bir konuydu.

Bir ölü asker, rakibinin savurmadığı bir kılıç darbesini savuşturdu. Bir başkası göğsüne, kendini savunma ihtiyacı hissetmeden bir kılıç darbesi aldı. Darbeler kararlı, ama amaçsız bir şekilde indiriliyordu. Bazıları savuşturuluyor, bazıları görmezden geliniyordu. Ölü ellerin kullandığı kılıçlar, darbeyi hiç hissetmeyen etlere saplanıyordu. Cesetler kılıçları saplandığı yerden kurtarıyor, birbirlerine saldırmaya devam ediyorlardı. Oldukça büyük zarar veriyorlardı, ama fazla ilerleme kaydettikleri söylenemezdi.

Tarafların kuvvetlen eşit olsaydı, savaş sonsuza dek sürebilirdi. Ama Necropolis gelen ordu, Prens'in ordusuna göre çok daha çürümüş ve bozulmuş durumdaydı Bu ölüler, Prens'in ölülerinden daha bakımsızdı, eğer böyle bir şey söylenebilirse.

Bazılarında, cesetlerin etleri kemiklerden dökülmüştü. Her birinde pek çok hasar vardı ve bunların çoğu ölümlerinden sonra oluşmuş gibi görünüyordu. Ölü askerlerin çoğunun organları eksikti -orada burada, kaybolmuş bir kemik, bir kolun ya da bir bacağın düşmüş parçası. Zırhları fena halde paslanmıştı, onları bir arada tutan deri kayışlar neredeyse tamamen çürümüştü. Sonuç olarak göğüs plakaları yerinden sarkıyor, bacak

koruyucuları cesetlerin bileklerine takılıyor, sendeleyip düşmelerine sebep oluyordu.

Cesetler engellerin üzerinden ya da içinden geçmek için akılsızca çabalıyor, sık sık kendi saçılan aksesuarları tarafından engelleniyordu. Sonuç olarak, ölü orduları ilerleme kaydetmekten çok, kendi kendileri ile mücadele ediyormuş gibi görünüyordu. Savaşmakta olanlar şekilsiz kemik ve zırh yığınlarına dönüşmüşlerdi, hayaletleri tel tel kollarını uzatmış, yalvarırcasına kıvranıyor, dalgalanıyordu.

Haplo gülecek oldu, ama -midesindeki kasılmaya bakılırsa-gülerse çıkaracağını fark etti ve kendini engelledi.

"Eski ölüler," dedi Prens, izleyerek.

"Ne?" diye sordu Haplo. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Necropolis eski ölülerini kullanıyor, nesiller önce ölmüş olanları." Edmund kendi ordusunun ölü komutanına el etti. "Adamlarından birini Baltazar'a yolla. Eski ölüleri fark etmek kolaydır." Gelişigüzel konuşan Prens, sırtını Haplo'ya döndü. "Ölüçağıranlar sanatlarında o kadar usta değillerdi. Etleri çürümekten korumayı, cesetlerin bakımını yapmayı bilmiyorlardı"

"Savaşlarınızda hep ölüler mi dövüşür?"

"Oldukça büyük ordular kurduğumuzdan beri, çoğunlukla evet. Bir zamanlar savaşlarda yaşayanlar dövüşürmüş." Edmund başını salladı. "Ne trajik bir israf. Ama bu uzun yıllar önceymiş, ben doğmadan önce. Necropolis eski ölülerini göndermiş. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum," diye sözlerine devam etti, kaşlarını çatarak.

"Ne anlama geliyor olabilir?"

"Bizi dışarı çıkarıp gücümüzü açığa vurmaya zorlamak için bir hile olabilir. Baltazar'a sorsan böyle söylerdi," diye ekledi Prens, gülümseyerek. "Ama aynı zamanda, Necropolis halkı bize ciddi bir zarar vermek istemiyor anlamına da gelebilir. Gördüğün gibi, yeni ölülerimiz bu topluluğu kolayca yenebilir. Bence Necropolis pazarlık yapmak istiyor."

Edmund, magma denizinin kızıl ışıltısına karşı gözlerini kısarak ileriye baktı. "Aralarında yaşayanlar olmalı. Evet, gördüm onları. Arkada yürüyorlar."

İki siyah cüppeli, başlıklarını başlarına geçirmiş ölüçağıran pejmürde ordularının epey arkasında, mızrak menzilinin dışında yürüyorlardı. Haplo yaşayan büyücülerin varlığını fark edince irkildi, ama biraz izleyince,

orduyu yönetmek ve dökülen bedenleri bir arada tutmak için, ölümcül çobanlar gibi görev yapan ölüçağıranlar gerektiğini anladı.

Birkaç kere cesetler yerlerinde durup, savaşmayı bıraktı. Hatta bazıları düşüyor, bir daha ayağa kalkmıyordu. Ölüçağıranlar sürülerine doğru seğirtiyor, yürümelerini sağlamak için dürtüyor, zorluyorlardı. Bir ceset düştükten sonra ayağa kalktığı zaman, yanlış yöne dönebiliyor, kusurlu anıları doğrultusunda gelişigüzel dolanmaya başlayabiliyordu. Ölüçağıran, dikkatli bir çoban köpeği gibi ölünün arkasından koşuyor, onu bir kez daha dövüşe katılmaya zorluyordu.

Haplo'nun "yeni ölüler" olarak isimlendirilebileceğini düşündüğü Edmund'un ölüleri, bu tür kusurlara sahip görünmüyordu. Küçük ordu iyi savaşıyor, eski ölüleri, kelimenin tam anlamıyla toz ederek sayılarını azaltıyordu. Ordunun büyük kısmı mağara açıklığında, Prenslerinin arkasında toplanmıştı. Emir bekleyen becerikli bir orduydu bu. Edmund'un, ölü komutanlarına devamlı aldıkları emirleri hatırlatması yeterliydi. Her hatırlatmada, komutan, sanki emri ilk kez alıyormuş gibi telaşlı telaşlı başını sallıyordu. Haplo, Baltazar'a ulaşana kadar Prens'in habercisinin mesajı hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti.

Edmund huzursuzca kıpırdandı. Aniden, içgüdülerine teslim olarak bir kayanın üzerine zıpladı ve kendisini ilerlemekte olan ordusuna gösterdi. "Dur!" diye haykırdı, bir selam jestiyle elini kaldırıp avcunu dışarı çevirerek.

"Dur!" diye haykırdı düşman ölüçağıranları ve her iki ordu, bir anlık kargaşadan sonra, yerlerinde durdu. Ölüçağıranlar birliklerinin arkasında kaldı. İşitip görebiliyorlardı, ama hâlâ ölülerinin koruması altındaydılar.

"Neden halkımızın üzerine yürüyorsunuz?" diye sordu Edmund.

"Neden halkınız Emin Liman halkına saldırdı?" Konuşan bir kadındı, sülfür dolu havada sesi açıkça duyuluyordu.

"Halkımız saldırmadı," diye karşılık verdi Prens. "Malzeme satın almak için kasabaya geldik, ama tuzağa düşürüldük..."

"Silahlı geldiniz!" diye sözünü kesti kadın soğuk bir sesle.

"Elbette silahlı geldik! Tehlikeli topraklardan geçtik. Anayurdumuzu terk ettikten sonra bir ateş ejderinin saldırısına uğradık. Halkınız bize, bir kışkırtma olmadan saldırdı! Doğal olarak kendimizi savunduk, ama zarar vermek istemedik. Halkım açlıktan ölürken kasabayı, hiçbir şeye dokunmadan terk etmemiz bunun kanıtı."

İki ölüçağıran alçak sesle konuştular. Prens siyah kayanın üzerinde ayakta durmaya devam etti -gururlu ve asil bir duruşu vardı.

"Söylediğiniz doğru. O kadarını kendi gözlerimizle de gördük," dedi diğer Ölüçağıran, bir erkek. Ordunun sağ kanadında ilerleyerek öne çıktı, kadını arkada bıraktı. Büyücü başlığını indirip yüzünü gösterdi. Gençti, prensten daha genç. Yüzü traşlı, gözleri iri ve yeşil, saçları çoğu Sartan gibi uzun ve beyaz, uçlarda kahverengi kahverengi kıvrılıyordu. Düşmanına doğru ilerlerken yüz ifadesi ciddi ve korkusuzdu. "Bizimle biraz daha konuşur musunuz?"

"Evet, memnuniyetle," dedi Edmund, kayadan atlamaya hazırlanarak.

Genç Ölüçağıran elini engellercesine kaldırdı. "Hayır, lütfen. Haksız yere avantaj kazanmak istemeyiz. Size eşlik edecek bir ölü idareciniz var mı?"

"Ölüçağıranım, biz konuşurken gelmekte," dedi Edmund, bu nezaket gösterisi karşısında eğilerek. Mağaraya doğru bir göz atan Haplo, Baltazar'ın siyah cüppeli figürünün o yöne doğru gelmekte olduğunu gördü. Ya ceset aktaracağı mesajı doğru hatırlamıştı, ya da Ölüçağıran orada bulunmasının iyi olacağına karar vermiş, zaten yola çıkmıştı. Ve arkasında, en az cesetler kadar beceriksizce yürüyen Alfred, köpek eşliğinde geliyordu.

Baltazar'ın kendilerine yetişmesini beklerken, Edmund ordusunu ilerletti ve düşman üzerinde bir etki bırakacak, ama sayıları belli olmayacak kadarının görülmesine izin verdi. Düşman Ölüçağıran, kendi ordusunun başında sabırla bekledi. Edmund'un güç gösterisi ile etkilenmişse bile, genç yüzü bu179nu belli etmiyordu.

Kadın Ölüçağıran yüzünü açmamış, başlığını yüzüne doğru iyice çekmişti. Zengin, yumuşak sesi duyunca meraklanan Haplo, yüzünü görmek için can atıyordu. Ama kadın çevresindeki kayalar kadar kıpırtısız duruyordu. Zaman zaman, ölüleri işlevsel tutan şarkıları söyleyen sesini işitebiliyordu Haplo.

Harcadığı çabadan dolayı nefes nefese kalan Baltazar, Prens'e katıldı ve ikisi tünelden çıkıp, her iki ordunun önündeki tarafsız alana yürüdüler. Karşılığında genç Ölüçağıran da ilerledi ve onları yanyolda karşıladı. Haplo köpeğini Prens'in arkasından yolladı. Patryn bir duvara yaslandı ve gevşedi.

Oflaya poflaya gelen Alfred, Haplo'ya doğru yıkıldı. "Baltazar'ın bana söylediklerini duydun mu? Ölüm Kapısı'nı biliyor!"

"Şşş!" diye susmasını emretti Haplo sinirle. "Sesini kıs, yoksa bu lanet yerdeki herkes Ölüm Kapısı'nı öğrenecek! Evet, onu duydum. Ve eğer gitmek isterse, onu götüreceğim."

Alfred hayretler içinde bakakaldı. "Bunu kastetmiş olamazsın!"

Haplo gözlerini görüşmecilerden ayırmadı, yanıt vermeye tenezzül etmemişti.

"Anlıyorum!" dedi Alfred, sesi titreyerek. "Bu... bilgiyi istiyorsun!" Sartan bakışlarını önlerinde dizili olan ölü sıralarına çevirdi.

"Çok haklısın."

"Hepimize yıkım getireceksin! Yarattığımız her şeyi yok edeceksin!"

"Hayır!" dedi Haplo, aniden yer değiştirip, parmağını Alfred'in göğsüne saplayarak. "Siz Sartanlar yok ettiniz her şeyi1 Biz Patrynler onu eski haline getireceğiz! Şimdi sesini kes ve bırak, dinleyeyeyim."

"Seni durduracağım1" dedi Alfred, cesurca karşı koyarak. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Ben.. " Ayaklarının altındaki gevşek çakıllar oynadı. Alfred kaydı. Elleri havada çılgınca sallandı, ama tutunabileceği bir yer bulamadı ve bir gümleme ile sert zemine düşüverdi.

Haplo, ayaklarının dibinde açması bir yığın olarak yatan, kelleşmekte olan orta yaşlı adama baktı. "Sakın geri durma," dedi Patryn, sırıtarak. "Beni durdur." Duvara yaslanarak, dikkatini görüşmeye çevirdi.

"Bizden istediğiniz nedir?" diye soruyordu genç Ölüçağıran, tanışma formaliteleri sona erdikten sonra.

Prens hikâyesini tekrarladı. Vakar ve gurur ile, güzel bir şekilde ifade etmişti. Kairn Necros halkına karşı hiçbir suçlamada bulunmadı, halkının çektiği acıların suçunu talihsizlik veya bilgisizliğe yıkmaya özen gösterdi.

Bu yoz halinde bile Sartan dili, zihinde imgeler yaratmak konusunda başarılıydı. Yüz ifadesine bakılırsa, genç Ölüçağıran Edmund'un sözlerinin çok ötesini görmüştü. Genç adam yüzünü duygusuz tutmaya çalıştı, ama yüzünden bir kuşku dalgalanması geçti, alnı suçluluk duygusuyla kırıştı, dudakları hafifçe titredi. Hızla, ordunun arkasında kıpırtısız durmakta olan kadına bakarak yardım istedi.

Anlayan kadın, öne doğru kaydı ve Prens'in hikâyesinin sonunu işitebileceği bir zamanda geldi.

Ellerinin zarif bir hareketiyle başlığını açtı ve yumuşak bakışlarını Edmund'a çevirdi. "Gerçekten de çok acı çekmişsiniz. Siz ve halkınız için üzgünüm."

Prens eğildi. "Merhametiniz bize onur veriyor küçükhanım..."

"Hanımefendi," diye düzeltti kadın, gülümseyen bakışlarını yanında duran Ölüçağırana çevirerek. "Bilinen adım[5] Jera'dır. Bu adam kocam, Gedik Tepe Düklüğü'nden Jonathan'dır."

"Lord Jonathan, karınızla kutsanmışsınız," dedi Edmund nezaketle. "Ve siz, hanımefendi, kocanızla kutsanmışsınız."

"Teşekkür ederim, Ekselansları. Hikâyeniz gerçekten üzücü," diye devam etti Jera. "Ve korkarım, halkım pek çok açıdan talihsizliğinizden sorumlu..."

"Hiçbir suçlamada bulunmadım," dedi Edmund.

"Hayır, Ekselanstan." Kadın gülümsedi. "Ama sözlerinizin yarattığı imgelerde suçlama görmek çok kolaydı. Bununla beraber" -mermer pürüzsüzlüğündeki alın bir kuşkuyla kırıştı- "hükümdar kendisine yalvararak gelen kullarına karşı merhametli olacaktır..."

Edmund dimdik dikildi. Şimdiye kadar hiçbir şey söylememiş olan Baltazar, dik dik baktı, siyah kaşları çatıldı, siyah gözleri magma denizinin ürkütücü ışığını yansıttı.

"Hükümdar!" diye yineledi Baltazar inanamazmışçasına. "Ne hükümdarı? Ve siz kime kul diyorsunuz? Biz bağımsız bir krallığız..."

"Sus, Baltazar." Edmund elini büyücünün kokma koydu. "Hanımefendi, kendi kardeşlerimize yalvarmak için gelmedik." Sözcüğü vurgulamıştı. "Ölülerimiz arasında pek çok çiftçi, zanaatkar ve savaşçı bulunuyor. Yalnızca çalışma, ekmeğimizi kazanma, kentinizde barınma olanağının verilmesini istiyoruz."

Kadın ona bakakalmıştı. "Gerçekten de En Kutsal Majesteleri Hükümdar'ın yönetimi altında olduğunuzu bilmiyor muydunuz'"

"Hanımefendi" -Edmund itiraz etmek zorunda kaldığı için utanmış görünüyordu- "halkımın hükümdarı benim, tek hükümdarları..."

"Ama, elbette!" Jera ellerini kavuşturdu, yüzü parlamış, neşelenmişti. "Bu her şeyi açıklıyor. Bunların hepsi korkunç bir yanlış anlaşma! Hemen başkente gelmelisiniz, Ekselansları ve Majesteleri'ne saygılarınızı sunmalısınız. Eşim ve ben size eşlik etmekten ve sizi tanıtmaktan memnunluk duyarız."

"Saygı sunmak mı!" Baltazar'ın siyah sakalı solgun benzine karşı büyük bir karşıtlık oluşturuyordu. "Asıl bu nevi şahsına münhasır hükümdar..."

"Zarif davetiniz için teşekkür ederim, Düşes Jera." Edmund'un eli Baltazar'ın kolu üzerinde sıkıca kapandı. "Size eşlik etme onum bana ait. Fakat halkımı, karşılarında düşman bir ordu bulunurken bırakamam."

"Ordumuzu geri çekeriz," diye öneride bulundu Dük, "eğer siz de ordunuzun denizi geçmeyeceğine söz verirseniz."

"Ordumuzun gemileri olmadığından, bu tür bir geçiş mümkün değil zaten, Lordum."

"Ekselanslarının affına sığınarak, Emin Liman'da demirlenmiş bir gemi var. Benzerini daha önce hiç görmedik ve varsaydık ki..."

"Ah, şimdi anlıyorum!" Edmund başını salladı ve bakışlarını Haplo ile Alfred'e çevirdi. "Gemiyi gördünüz ve ordumuzu denizin karşısına geçirmeye niyetlendiğimizi düşündünüz. Belirtmiş olduğunuz gibi, Lordum, aramızda pek çok yanlış anlaşma var. Gemi Emin Liman'a bugün gelmiş olan iki yabancıya ait. Onlara elimizden geldiğince misafirperverlik gösterdik, ama," diye ekledi Prens kızararak, 'hızını onlara sunabileceğimizden çok fazlasını onlar bize verdi."

Alfred ayağa kalktı. Haplo dikildi. Düşes onlara döndü. Yüzü, hatları düzgün olmasa da, son derece zeki, güçlü, kararlı bir iradeyle güzelleşmişti. Yeşil benekli kahverengi gözleri son derece güzeldi ve onları yönlendiren zihnin çevikliğini yansıtıyordu. Bakışları iki yabancıya kaydı ve Jera hemen Haplo'yu, geminin sahibi olarak seçti.

"Geminizin yanından geçtik, bayım ve onu son derece ilginç bulduk..."

"Onlar ne tür rünler?" diye araya girdi kocası çocuksu bir hevesle. "Daha önce hiç..."

"Hayatım," diye sözünü kesti karısı, "rün ilmi hakkında konuşmanın hiç zamanı değil. Prens Edmund halkına, Majesteleri Hükümdar'a tanıtılma onuruna sahip olacağını bildirmek isteyecektir. Siz hazır olduğunuzda, sizinle Emin Liman'da buluşuruz, Ekselansları." Jera'nın yeşil gözleri Haplo ve arkasındaki Alfred üzerinde yoğunlaştı. "Bu yabancılara da kentimizi tanıtmaktan onur duyarız."

Haplo kadına düşünceli düşünceli baktı. Bu prens, onun eski düşman olduğunu bilememişti, ama Patryn, konuşmalardan Edmund'un halkının, daha büyük ve daha parlak bir güneşin çevresindeki küçük bir uydudan başka bir şey olmadığını anlamıştı. Bir güneş çok daha fazla bilgiye sahip olabilirdi.

Şimdi gidebilirim ve kimse beni suçlayamaz, hatta Lordum bile. Ama o ve ben, kuyruğumu dönüp kaçtığımı hep hatırlıyor oluruz

Patryn eğildi "O onur bize ait, hanımefendi."

Ona gülümseyen Jera, bakışlarını yine Prens'e çevirdi. "Gelişinizi önceden haber vereceğiz, Ekselansları, ki her şey sizin kabulünüz için hazır

olsun."

"Çok naziksiniz, hanımefendi," diye yanıt verdi Edmund.

Herkes son bir kez eğilerek selam verdi, sonra grup dağıldı. Dük ile Düşes ölü ordularının başına döndüler, onları bir araya toplayarak (konuşmalar sırasında pek çoğu dağılmıştı), sıraya dizilmelerini sağladılar ve Emin Liman'a yönlendirdiler.

Baltazar ile Prens mağaraya girdi. "Bir hükümdar," diyordu ölüçağıran sert bir sesle. "Kairn Telest'in bağımsız halkı onun kullarından başka bir şey değil, ha! Necropolis halkının felaketimize bilmeden yol açtığını şimdi söyle, Edmund!"

Prens'in endişeli olduğu açıktı. Gözleri, üstüne asılı bulut kümeleri arasında zar zor görülen, uzaktaki kente gitti. "Ne yapabilirim, Baltazar? Gitmezsem halkımız için ne yapabilirim?"

"Ben söyleyeyim, Ekselansları! Bu ikisi" -Ölüçağıran Haplo ile Alfred'e işaret etti- "Ölüm Kapısı'nın yerini biliyorlar. Oradan gelmişler!"

Prens onlara hayret dolu gözlerle baktı. "Ölüm Kapısı mı? Gerçekten mi? Acaba halkımızı da..."

Haplo başını salladı, "işe yaramaz, Ekselansları. Buradan oldukça uzakta. Halkınızı taşımak için gemilere ihtiyacınız olur, pek çok gemiye."

"Gemiler!" Edmund hüzünle gülümsedi. "Bizim yiyeceğimiz yok ve sen gemilerden bahsediyorsun. Söyle bana," diye ekledi, bir anlık duraksamadan sonra, "kent halkı... Ölüm Kapısı'nı biliyor mu?"

"Nasıl bilebilirim, Ekselansları?" diye yanıt verdi Haplo, omuzlarını silkerek.

"Eğer söyledikleri doğruysa," diye tısladı Baltazar. "Gemilerimiz olabilir! Onların gemileri var!" Başını Necropolis'e doğru salladı. ,

"Peki bedelini nasıl ödeyeceğiz, Baltazar?"

"Ödemek mi, Ekselansları! Çoktan ödemedik mi bedelini? Yaşamlarımızla ödemedik mi?" diye sordu Ölüçağıran, yumruğunu sıkarak, "istediğimizi alma zamanı geldi, bana göre! Onlara sürünerek gitme, Edmund! Bizi onlara götür! Bizi savaşa

"Hayır! Onlar," -prens uzaklaşmakta olan Dük ile Düşesi işaret etti- "bize karşı merhametliydiler. Hükümdarın dinlemek ve anlamak için daha az istekli olacağına inanmak için bir sebebimiz yok. İlk önce barışçıl yöntemleri deneyeceğim."

"'Biz,' deneyeceğiz Ekselansları. Ben de geliyorum, elbette..."

"Hayır." Edmund Ölüçağıran'ın elini tuttu. "Sen halkla kal. Eğer bana bir şey olursa, önderleri sen olacaksın."

"Sonunda yüreğiniz konuşuyor, Ekselansları." Baltazar'in sesi acıydı, hüzün doluydu.

"Her şeyin yolunda gideceğine gerçekten inanıyorum. Ama olasılıklara karşı hazırlıksız olursam, kötü bir hükümdar olurum." Edmund adamın elini sıktı. "Sana güvenebilir miyim, dostum? Bir dosttan, bir danışmandan da fazlasın benim için... benim diğer babam?"

"Bana güvenebilirsiniz, Ekselansları." Ölüçağıran'ın cümlesinin son kısmı boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

Edmund halkı ile konuşmak üzere geri yürüdü. Baltazar kendisini toplamak için bir an daha gölgelerin içinde kaldı

Prens gittiği zaman, Ölüçağıran başını kaldırdı. Korkunç, yürek paralayıcı bir acı solgun yüzü yaşlandırmıştı. Hançer gibi siyah gözler Alfred'e saplandı, titreyen Sartan'ın bedenini delip geçti ve Haplo'da durdu

Ben kötü bir adam değilim Çaresiz bir adamım. Haplo

Ölüçağıran'ın sözlerinin alevle aydınlanan karanlıkta yankılandığını işitti.

"Evet, Prensim," diye söz verdi Baltazar hararetle, yumuşak bir sesle. "Bana tam anlamıyla güvenebilirsiniz. Halkımız güvende olacak!"

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

NECROPOLIS,

ABARRACH

"Bir mesaj, Majesteleri, Gedik Tepe Dükü Jonathan'dan."

"Gedik Tepe Dükü mü? O ölmemiş miydi?"

"Genç olanı, Majesteleri. Hatırlayabileceğiniz gibi, efendim, onu ve karısını, uzak kıyıdaki istilacılara karşı göndermiştiniz..."

"Alı, evet. Kesinlikle." Hükümdar kaşlarını çattı. "Bu istilacılarla mı ilgili?"

"Evet, Majesteleri."

"Huzuru boşalt," diye emretti Hükümdar.

Bu konuyla özel olarak ilgilenileceğini bilen Lord Yüksek Nazır, bilinçli olarak yalnızca Majestelerinin işiteceği şekilde konuşmuştu. Huzurun boşaltılması emri ne kimse için sürpriz oldu, ne de herhangi bir güçlük çıktı. Lord Yüksek Nazır'ın daima dikkatli kâhya ile gözgöze gelmesi yeterli olmuştu.

Bir asa yere vuruldu. "Majesteleri'nin görüşmeleri sona ermiştir," diye ilan etti kâhya

Başvuru dilekçeleri ile gelenler parşömenlerini yuvarladılar, onları parşömen kılıflarına koydular, eğildiler ve taht odasından geri geri çıktılar. Sarayda zaman geçirmekten başka bir şey yapmayıp, Majestelerinin asil gözlerinin dikkatini çekmeye çalışarak, Majesteleri ile olabildiğince çok zaman geçirmeye çalışanlar esnediler, gerindiler ve bir başka can sıkıcı günün geçmesini kolaylaştırmak için birbirlerine rün taşı oyunu oynamayı teklif ettiler. Son derece iyi korunmuş ve bakımlı kraliyet cesetleri topluluğa taht odasından dışarı, sarayın geniş koridorlarına kadar eşlik ettiler, kapıları kapattılar ve kapıların önündeki yerlerini alarak, Majesteleri'nin özel bir görüşme yapmakta olduğuna işaret ettiler.

Taht odası artık sohbetler ve sahte kahkahalar ile vızıldamadığı zaman, Hükümdar, elinin bir hareketi ile Lord Yüksek Nazır'a başlamasını emretti. Lord Yüksek Nazır da öyle yaptı. Bir parşömen tomarı açarak okumaya başladı.

"Saygıdeğer dükün en derin saygıları..."

"O kısımları geç."

"Peki, Majesteleri."

Lord Yüksek Nazır'ın, Hükümdar'ın şahsına yağdırılan komplimanları, atalarına yağdırılan komplimanları, Hükümdar'ın adil yönetimine yağdırılan komplimanları, vs. geçmesi bir miktar zaman aldı. Nazır sonunda mesajın özünü buldu ve aktardı.

"İstilacılar Kairn Telest olarak bilinen dış bölgeden geliyorlar, Majesteleri, ismi Yeşil Mağaralar anlamına geliyor, çünkü... ee... eskiden gür bir bitki örtüsü varmış. Görünüşe bakılırsa, bu bölge talihsizliklere uğramış. Magma ırmağı soğumuş ve halkın su kaynakları kurumuş. Görünüşe bakılırsa, Majesteleri, Yeşil Mağaralar," diye ekledi Lord Yüksek Nazır, mesajdan başını kaldırarak, "artık Taş Kadar Çıplak[6] Mağaralar olarak isimlendirilebilir."

Majesteleri hiçbir şey söylemedi, Lord Yüksek Nazır'in esprisini işittiğini belirtmek için homurdanmakla yetindi. Lord Yüksek Nazır okumaya devam etti. 'Felaket sebebiyle, Kairn Telest halkı anayurtlarından ayrılmak zorunda kalmışlar. Yolculukları esnasında pek çok tehlikeyle karşılaşmışlar. Bunlar arasında...'"

"Tamam, tamam," dedi Hükümdar sabırsızlıkla. Keskin bakışlarını Lord Yüksek Nazır'a dikti. "Dük bu Yeşil Mağaralar halkının neden buraya

gelme ihtiyacı hissettiğini belirtmiş mi?"

Lord Yüksek Nazır hızla mesajı sonuna kadar taradı ve hata yapmadığından emin olmak için bir kez daha okudu -Hükümdar'ın hatalara karşı pek az hoşgörüsü vardı- sonra başını salladı. "Hayır, Majesteleri. Mesajın anlatımına bakılırsa, sanki bu halk Necropolis'e tesadüfen rastlamışlar."

"Hah!" Hükümdarın dudakları ince, kurnaz bir gülümsemeyle aralandı. Başını salladı. "Biliyorlar, Pons. Biliyorlar! Devam et. Bize özünü söyle. Talepleri nedir?"

"Talepleri yok, Majesteleri. Önderleri, bir prens" -hafızasını tazelemek için Lord Yüksek Nazır tekrar kâğıtlara başvurdu- "bilinmeyen bir soydan gelen Edmund, bu fırsatı, Majesteleri Hükümdar'a saygılarını sunmak için kullanmak istiyor. Dük mesajın sonunda, Kairn Telest halkının çok perişan bir durumda olduğunu ekliyor. Dük'ün aklına, önceden belirtilen felaketlerden bizim bir şekilde sorumlu olabileceğimiz gelmiş. Majesteleri'nin Prensle müsait olan en kısa zamanda görüşeceğini umuyor."

"Bu Gedik Tepeli genç dük tehlikeli biri mi, Pons? Yoksa yalnızca aptal mı?"

Lord Yüksek Nazır soruyu düşünmek için bir an durdu.

"Onun tehlikeli olduğunu düşünmüyorum, Majesteleri. Ne de aptal. O genç, idealist ve açıkyürekli biri. Belki politika konusunda biraz naif. Hem, o rahmetli dükün küçük oğlu olarak yetiştirildi ve düklüğün tüm sorumluluklarının aniden omuzlarına yıkılmasına hazır değildi. Sözleri beyninden değil, yüreğinden geliyor. Eminim ne söylediğini kendi de bilmiyordur."

"Ama karısı başka konu."

Lord Yüksek Nazır ciddi bir yüz takındı. "Korkarım öyle, Majesteleri. Düşes Jera oldukça zekidir."

"Ve babası, cehennem alsın onu, hâlâ büyük bir başbelası olmaya devam ediyor."

"Ama bu günlerde daha fazlasını beceremiyor, efendim. Onu Eski Topraklar'a, sürmek büyük bir deha örneğiydi. Kont sırf hayatta kalmak için bütün enerjisini kullanmak zorunda. Sorun yaratamayacak kadar zayıf."

"Bu deha örneği için sana teşekkür etmemiz gerekir, Pons. Ah, evet, hatırlıyoruz. Bize devamlı hatırlatmana gerek yok. Ve o yaşlı adam hayatta kalmak için mücadele ediyor olabilir, ama bize karşı konuşacak kadar nefesi kalmış."

"Ama onu kim dinliyor ki? Kullarınız size sadık. Sizi seviyorlar, Majesteleri..."

"Bırak şunu, Pons. Başka herkes bu pislikleri ayaklarımıza yığıyor zaten. Senden sağduyu bekliyoruz."

Lord Yüksek Nazır, Hükümdar'ın kendisi hakkındaki iyi fikirlerine minnettar bir biçimde eğildi; ama kraliyet çiçeğinin, söz konusu pisliklerle beslenmezse büyümeyeceğini biliyordu.

Hükümdar dikkatini Nazırından çevirmişti. Bu dünyada böylesine bol olan altın, elmas ve başka minerallerden yapılmış tahtından kalkan Majesteleri, geniş, altın ve gümüş kakmalı kürsünün çevresinde birkaç tur attı. Taht odasını adımlamak Majestelerinin alışkanlıklarından biriydi; hareketin düşünmesine yardımcı olduğunu söylerdi. Hükümdar, kendisine dava sunanları, tahtından fırlayıp, kürsünün çevresinde pek çok tur attıktan sonra hükmünü bildirerek sık sık şaşırtmıştı. En azından saray aylaklarını diken üstünde tutuyor, diye düşündü Pons eğlenerek. Majesteleri ne zaman ayağa kalksa, huzurda bulunan herkesin sohbetlerini kesip, törensel saygı selamını vermeleri bekleniyordu. Majesteleri ne zaman kafasına bir sorunu yürüyerek çözmeyi koysa, saraylılar sohbetlerini bırakıyor, ellerini kol yenlerinde kavuşturuyor, yerlere kadar eğiliyorlardı.

Odasını adımlamak Hükümdar'ın pek çok küçük tuhaflıklarından yalnızca biriydi. Turnuva dövüşlerine bayılması ve rün taşı oyunu bağımlılığı bu tuhaflıklardandı. Yaşamları esnasında bu iki oyundan herhangi birinde usta olan tüm yeni ölüler saraya getirilir, Majesteleri'ne oyun arkadaşı olmaktan başka hizmet görmezlerdi Oyunlar uyanıklık yarısı boyunca, hatta uyku yarısının çoğunluğu boyunca sürüyordu. Bu tür tuhaflıkları. Hükümdar'ın yanlış anlaşılmasına ve sığ beyinli bir oyuncu olarak görülmesine sebep oluyordu. Pek çok kişinin aynı hataya düştüğünü gören Pons, onların arasında değildi. Majestelerine karşı duyduğu korku ve saygı, hem derin, hem de temelliydi.

Bu yüzden Pons, saygılı bir sessizlik içinde Majestelerinin kendisini fark etme tenezzülünü göstermesini bekledi. Konunun ciddi olduğu açıktı. Hükümdar ellerini arkasında kavuşturarak, bu konuya kürsü çevresinde beş tam tur ayırdı.

Ellili yaşlarının ortasında olan 14. Kleitus, yapılı, kaslı bir adamdı. Çarpıcı görünüşünün güzelliği, gençken şiir ve şarkılarda bol bol övülmüştü. Düzgün yaşlanmıştı ve deyim yerindeyse, yakışıklı bir ceset

olacaktı. Kendisi de güçlü bir ölüçağırandı ve o sondan önce, daha uzun yılları vardı.

Sonunda Majesteleri yürüyüşünü bitirdi. Bir kez daha tahtına yerleşirken, Kraliyet renkleri aşılamak için mor boya ile ton atılmış olan siyah cüppesi, yumuşak bir sesle hışırdadı.

"Ölüm Kapısı," diye mırıldandı, yüzüğünü tahtın koluna vurarak. Altına çarpan altın, ahenkli, metalik bir ses verdi. "Sebep bu."

"Belki de Majesteleri boşuna endişeleniyordur. Dük'ün yazdığı gibi, buraya tesadüfen gelmiş olabilirler..." ,

"Tesadüf! Birazdan bana şanstan bahsetmeye başlayacaksın, Pons. Beceriksiz bir rün taşı oyuncusu gibi konuşuyorsun. Strateji, taktik -oyunu kazandıran bunlardır. Hayır, sözlerimi unutma. Buraya Ölüm Kapısı'nı aramak için geldiler, onlardan önce gelen onca kişi gibi."

"Bırakın gitsinler, o zaman, Majesteleri. Bu tür çılgınlarla daha önce de uğraştık. Kötü pislik için iyi son..."

Kleitus kaşlarını çattı, başını salladı. "Bu sefer olmaz. Bu halk olmaz. Cesaret edemeyiz."

Lord Yüksek Nazır bir sonraki soruyu sormakta tereddüt etti, yanıtı bilmek istediğinden emin değildi. Ama soruyu sorması bekleniyordu, Hükümdarının düşüncelerini yankılaması bekleniyordu. "Neden olmasın, efendim?"

"Çünkü bu halk çılgın değil. Çünkü... Ölüm Kapısı açıldı, Pons. Açıldı ve ötesini gördük!"

Lord Yüksek Nazır daha önce Hükümdarın hiç böyle konuştuğunu duymamıştı. O sert. güvenli sesin zayıflığını, şaşkınlaştığını, hatta... korku dolduğunu duymamıştı. Pons, sanki kötücül bir ateşin ilk dalgalarını hissetmiş gibi titredi.

Kleitus uzaklara, sarayın kalın granit duvarlarından öteye, Lord Yüksek Nazır'ın göremeyeceği ve hayal edemeyeceği bir yere bakıyordu.

"Uyanıklık yarısının erken saatlerinde oldu, Pons. Uykumuzun hafif olduğunu bilirsin. Aniden, bir sesle uyandık. İyice ayıldığımızda, ne olduğunu tam olarak kestiremediğimiz bir sesle. Sanki bir kapı açılmış... ve tekrar kapanmış gibiydi. Doğrulup oturduk, acil bir durum olduğunu düşünerek yatağın perdelerini çektik. Ama yalnızdık. Odaya giren kimse olmamıştı.

"Bir kapı açıldığına ilişkin edindiğimiz izlenim o kadar güçlüydü ki, yatağın yanındaki lambayı yaktık ve muhafıza seslenmeye hazırlandık.

Hatırlıyoruz. Bir elimiz yatak perdesindeydi. Diğerini lambadan çekiyorduk ki, çevremizdeki her şey... dalgalandı."

"Dalgalandı mı, Majesteleri?" Pons kaşlarını çattı. ,, "Biliyoruz, biliyoruz. İnanılmaz geliyor." Kleitus Nazırına bakıp, hüzünle gülümsedi. "Bunu tasvir edecek başka yol bulamıyoruz. Çevremizdeki her şey şeklini, gerçekliğini ve boyutlarını kaybetti. Sanki kendimiz, yatak, perdeler, lamba, masa aniden, durgun su üzerine yayılmış yağ tabakasından başka bir şey değilmiş gibi oldu. Dalga bizi, zemini, yatağı, masayı büktü. Ve bir an sonra, yok olmuştu."

"Bir rüya olmalı, Majesteleri. Uyanık değildiniz..."

"Biz de öyle düşündük. Ama o an, Pons, gördüğümüz şu oldu."

Hükümdar, Sartanlar arasında güçlü bir büyücüydü. Konuştuğunda, sözleri aniden Nazırının zihninde güçlü imgeler yarattı, imgeler o kadar hızlı parıldamıştı ki, Pons'un kafası karışmış, sersemlemişti. Hiçbirini açıkça göremedi, ama nesnelci çevresinde dönüyor gibi gelmişti. Küçükken, annesi onu ellerinden tutup, neşeli bir dans ile onu çevirir, çevirir, çevirirdi. İşte, o zaman hissettiği gibi hissediyordu kendisini. Pons dev bir makine gördü. Makinenin metal parçaları insan bedeninin parçaları gibi şekillendirilmişti ve çılgınca bir yoğunlukla, hiçbir şey yapmayarak çalışıyordu. Siyah derili bir insan kadını ile bir elf prensinin, prensin kendi ırkına karşı savaştığını gördü. Gözlüklü bir cüce tarafından yönetilen, zorbalığa karşı ayaklanan bir cüce ırkı gördü. Güneş ışığı ile yıkanan yemyeşil bir dünya, güzelim, parlak, boş ve yaşamdan yoksun bir kent gördü. Dev yaratıklar gördü, korkunç, gözsüz, kırlıklarda dolanıyor, yollarına çıkan herkesi öldürüyorlardı. "Kaleler nerede?" diye haykırıyorlardı. Sert, nefret ve öfke dolu ve bu halleri ile dehşet uyandırıcı bir ırk gördü. Derilerine rünler işlenmiş bir ırk. Ejderler gördü...

"İşte, Pons. Anlıyor musun?" Kleitus yine, yarı şaşkınlık, yarı hayal kırıklığı içinde içini çekti.

"Hayır, Majesteleri!" diye kekeledi Nazır nefes nefese. "Anlamıyorum! Ne -neresi -kaç zamandır..."

"Bu görüntüler hakkında senden daha fazlasını bilmiyoruz. Çok hızlı geldiler ve birine tutunmaya çalıştığımız zaman, parmaklarımızın arasından kum gibi akıp gittiler. Ama gördüğümüz, Pons, diğer dünyalardı! Ölüm Kapısı'nın ötesindeki dünyalar. Tıpkı eski metinlerde yazılı olduğu gibi. Bundan eminiz! Halk bunu bilmemeli, Pons. Biz hazır olmadan olmaz."

"Hayır, elbette olmaz, efendim."

Hükümdarın yüzü ciddi, ifadesi sert ve kararlıydı. "Bu âlem ölüyor Diğer âlemlerin kaynaklarını sömürdüğümüz halde..."

Diğer âlemlerin kaynaklarını yok ettiğimiz halde, diye düzeltti Pons, ama yalnızca kendi zihninde.

"Gerçeği, kendi iyilikleri için halktan gizledik, elbette. Aksi halde panik, kaos ve anarşi hakim olurdu. Ve şimdi bu prens ile halkı geliyor..."

"...ve yanlarında gerçeği getiriyorlar," dedi Pons.

"Evet," diye onayladı Hükümdar. "Ve gerçeği getiriyorlar."

"Majesteleri, eğer özgürce konuşabilirsem..."

"Ne zamandan beri aksini yapıyorsun, Pons?"

"Evet, efendim." Lord Yüksek Nazır hafifçe gülümsedi. "Bu perişan halka giriş izni versek ve onları -mesela- Eski Topraklar'a yerleştirsek. Ateş Denizi çekildiğinden beri o topraklar bizim için neredeyse tamamen kıymetsiz."

"Ve dünyamızın ölmekte olduğuna ilişkin dedikodular yaysalar, öyle mi? Kontu saçmalayan bir aptal zannedenler birden onu ciddiye almaya başlarlar."

"Kont halledilebilir..." Lord Yüksek Nazır hafifçe öksürdü.

"Evet, ama onun gibi başkaları da var. Onlara bir de, soğuk, çorak âleminden kaçan, dışarıya bir yol aradığından bahseden Kairn Telest Prensi'ni ekle, bizi yok edersin. Anarşi, isyanlar! İstediğin bu mu, Pons?"

"Küller adına, hayır!" Lord Yüksek Nazır ürperdi.

"O zaman saçmalamayı kes. Bu istilacıları bir tehdit olarak göstereceğiz ve onlara savaş açacağız. Savaşlar halkı birleştirir. Zamana ihtiyacımız var, Pons! Zamana! Ölüm Kapısını bizim bulmamız için. Kehanetin söylediği gibi."

"Majesteleri!" Pons şaşkınlık içindeydi. "Siz! Kehanet! Siz mi?..."

"Elbette, Nazır," diye tersledi Kleitus, hafifçe bozulmuş görünerek. "Şüphen mi vardı?"

"Hayır, elbette yoktu, Majesteleri." Pons eğildi. Hatlarını tekrar düzenleyene ve hayret ifadesini silip, yerine büyük bir inanç koyana kadar yüzünü gizleme fırsatı bulduğu için minnettardı. "Her şeyin... bu kadar ani gelişmesinden dolayı şaşkınlık içindeydim yalnızca. Her şey bir arada oluyor." Bu, en azından, doğruydu.

"Zamanı geldiğinde, halkı bu karanlık dünyasından, bir ışık dünyasına götüreceğiz. Kehanetin ilk kısmını gerçekleştirdik..."

Evet ve Abarrach'taki her ölüçağıran da öyle, diye düşündü Pons.

"Şimdi ikinci kısmını gerçekleştirmemiz kalıyor," diye devam etti Kleitus. ,,,,

"Peki, yapabilecek misiniz?" diye sordu Nazır, Hükümdar'ın hafifçe kalkmış kaşlarından soru sorma sırasının geldiğini anlayarak.

"Evet," diye yanıtladı Kleitus.

Bu Pons'u bile hayrete düşürdü. "Efendim! Ölüm Kapısı'nın yerini biliyor musunuz?"

"Evet, Pons. Sonunda, çalışmalarım bana yanıtı gösterdi. Şimdi, tam da bu anda gelen Prens ile hırpani takipçilerinin neden başbelası olduklarını anlıyorsun."

Bir tehdit, diye tercüme etti Pons. Çünkü eski metinleri kullanarak Ölüm Kapısı'nın yerini sen keşfedebiliyorsan, başkaları da keşfedebilir. Bu "dalgalanma" deneyimi seni korkuttu, aydınlatmadı. Birisi seni yenebilir. Prens ile halkının yok edilmesi işte bunun için gerekli.

"Dehanız karşısında hakir kaldım, Majesteleri." Nazır yerlere kadar eğildi.

Pons, çoğunlukla içtendi. Kuşkulan vardıysa da, bunun sebebi kehaneti pek de ciddiye almamış olmasıydı. Ona hiç inanmamıştı aslında Kleitus'un inandığı açıktı ama Yalnızca inanmıyor, kehaneti gerçekleştirmek için yola çıkıyordu1 Gerçekten Ölüm Kapısı'nı keşfetmiş miydp O fantastik hayaller olmasa Pons kuşku duyabilirdi. Bu son kırk yıl boyunca hissetmediği bir heyecan hissettirmişti bu hayaller Pons'a. Neler gördüğünü, neler hissettiğini hatırlayınca, bir anlığına çılgın bir heyecana kapıldı ve kendisini sıkı bir disiplin altına alması, o parlak ve umutlu dünyayı arkasında bırakıp, ellerindeki karanlık ve kasvetli işe dönmesi gerekti."

"Majesteleri, bu savaşı nasıl başlatacağız' Kairn Telestlilerin savaşmak istemediği açık..."

"Savaşacaklar, Pons," dedi Hükümdar, "Prenslerini öldürttüğümüzü öğrenince savaşacaklar.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

ATEŞ DENİZİ,

ABARRACH

Prens Edmund halkına nereye ve neden gittiğini açıkladı. Onu mutsuz bir sessizlik içinde dinlediler, Prenslerini kaybetmekten korkuyorlardı, ama başka yol olmadığını da biliyorlardı.

"Yokluğum esnasında önderiniz Baltazar olacak," diye bildirdi Edmund kısaca, konuşmasının sonunda. "Beni takip ettiğiniz gibi, bana itaat ettiğiniz gibi takip edin onu. İtaat edin."

Halkını sessizlik içinde terk etti Bir tek kişi bile, ona seslenecek kutsama sözcükleri bulamadı Yüreklerinde onun için korksalar bile, korkunç, acı bir ölümden daha çok korkuyorlardı ve bu yüzden kendi suçlulukları ile boğulmuş bir halde, sessizlik içinde gitmesine izin verdiler.

Baltazar, Prens'e mağaranın ağzına kadar eşlik etti ve yol boyunca Prens'in en azından bir korumayı -yeni ölülerin en güvenilir olanlarından birini, Necropolis'e giderken yanına alması için ısrar etti Prens reddetti

"Kardeşlerimize barış içinde gidiyoruz Koruma almak, güvensizliğe ima eder"

"O zaman onur muhafızı de," dedi Baltazar "Ekselansları'nın yalnız gitmesi doğru değil Bir şey gibi görüneceksin... şey gibi..."

"Olduğum gibi," dedi Edmund sert bir sesle. "Bir dilenci gibi. Açlıktan ölenlerin, muhtaçların prensi gibi. Eğer halkımız için yardım bulmanın bedeli, bu hükümdarın önünde gururumuzun kırılması ise, ayaklarının dibinde memnunlukla diz çökerim."

"Kairn Telest Prens'i diz çökecek, ha!" Ölüçağıran'ın siyah kaşları, gölgeli gözlerinin önünde sıkı bir düğüm oluşturdu.

Edmund durdu, adama döndü. "Kairn Telest'de dik durabilirdik, Baltazar. O şekilde donar giderdik, elbette..."

"Ekselansları haklı. Affınıza sığınırım." Baltazar derin bir iç çekti. "Yine de, onlara güvenmiyorum. Bana veya başka birine itiraf edemiyorsan bile, kendi kendine itiraf et, Edmund. Bu halk dünyamızı bilinçli olarak mahvetti. Bizim gelişimiz onlara sitem gibi geliyor."

"Böylesi daha iyi, Baltazar. Vicdan azabı yüreği yumuşatır..."

"Ya da sertleştirir. İhtiyatlı ol, Edmund. Dikkatli ol."

"Olacağım, dostum. Olacağım. Ve en azından, o kadar da yalnız gitmiyorum." Prens'in gözleri mağara duvarına yaslanmış, tembel tembel durmakta olan Haplo ile, ayağını yerdeki bir çatlaktan kurtarmaya çalışan Alfred'e kaydı. Köpek, Prens'in ayaklarının dibinde durmuş, kuyruğunu sallıyordu.

"Hayır," diye kabul etti Baltazar kuru bir sesle. "Ve en az hoşuma giden şey de bu, bir şekilde. Bu ikisine, o sözde hükümdara güvendiğimden daha fazla güvenmiyorum. Peki, peki. Güle güleden başka bir şey söylemeyeceğim artık, Ekselansları! Güle güle!"

Ölüçağıran Prens'e sıkıca sarıldı. Edmund aynı şekilde yanıt verdi ve iki adam ayrıldılar. Biri mağaradan dışarı yöneldi, diğeri arkada kaldı ve Ateş Denizi'nin kızıl ışıltısının Prens'i sarmasını izledi. Haplo ıslık çaldı, köpek yerinden fırladı ve sahibinin yanındaki yerini aldı.

Emin Liman'a, herhangi bir olay yaşamadan ulaştılar. Elbette, endişeli Alfred'i yol boyunca, içine düşmeyi başardığı güçlüklerden kurtarmaları sayılmazsa. Haplo, Sartan'a büyüsünü kullanmasını, mağaraya girdikleri zamanki gibi havada süzülmesini, o beceriksiz ayakları kayalardan ve çatlaklardan uzak tutmasını emredecek noktaya geldi.

Ama Haplo sessiz kaldı. Alfred ile kendisinin, büyü konusunda bu halktan daha güçlü olduklarını tahmin ediyordu. Ama ne kadar güçlü olduklarım belli etmek istemiyordu. Balık yaratmaları onları hayranlık içinde bırakmıştı ve bu, bir çocuğun bile yapabileceği bir büyü idi. Asla güçlü taraflarını düşmana belli etme, asla zayıflıklarını gösterme. Şimdi yalnızca, Alfred hakkında endişelenmesi gerekiyordu. Haplo, düşününce, Alfred'in gerçek güçlerini açığa vurmak istemeyeceğine karar verdi. Adam büyüsünü saklayarak yıllarca yaşamıştı. Şimdi kullanmaya başlamayacaktı herhalde.

Emin Liman'a vardıklarında, genç Dük ile Düşes'in lavtası rıhtımda bekledilerini gördüler. Her iki Ölüçağıran da, Haplo'nun gemisini hayran hayran seyrediyorlardı -belki de dikkatlice inceliyorlardı.

"Biliyor musunuz, bayım?" Onları gören genç Lord, gemiyi incelemeyi bıraktı ve Haplo'ya doğru seğirtti. "Buna benzer rünleri daha önce nerede gördüğümü düşündüm. Oyunda görmüştüm -rün taşı oyununda!" Haplo'nun karşılığını bekledi, Haplo'nun neden bahsettiğini anlamasını beklediği açıktı.

Ama Haplo anlamadı.

"Hayatım," dedi, gözlemci biri olan Jera, "adamın ne anlattığın hakkında en ufak bir fikri bile yok. Neden biz..."

"Ah, gerçekten mi?" Jonathan oldukça şaşırmış görünüyordu. "Herkesin bildiğini -Taşlarla oynanıyor. Geminizdekine benzer rünler taşlara işlenmiş. Ama, düşününce, aynı rünler ellerinizde ve kollarınızda da var! Yürüyen bir oyun tahtası gibisiniz!" Dük bir kahkaha attı.

"Ne kadar korkunç bir şey söyledin, Jonathan! Zavallı adamı utandırıyorsun," diye payladı karısı, Haplo'ya, Patryn'in rahatsız edici bulduğu bir dikkatle bakarken.

Haplo ellerinin üstünü kaşıdı ve kadının yeşil gözlerinin derisi üzerinde odaklandığını gördü. Serinkanlılıkla ellerini deri pantolonunun ceplerine daldırdı ve kendisini, hoş bir şekilde gülümsemeye zorladı.

"Utanmadım. İlgimi çekti. Hiç anlattığınıza benzer bir oyun duymamıştım daha önce. Görmek ve nasıl oynandığını öğrenmek isterim."

"Çok kolay! Evde bir takım rün taşım var. Belki de, döndüğümüzde eve gidebiliriz ve...

"Hayatım," dedi Jera eğlenerek, "döndüğümüzde saraya gidiyoruz! Ekselansları ile birlikte." Kocasını dürterek, bu hevesi içinde Prens'i kabaca gözardı ettiğini hatırlattı.

"Ekselansları'nın affına sığınırım." Jonathan kıpkırmızı olmuştu. "Hiç buna benzer bir şey görmemiştim..."

"Hayır, lütfen özür dilemeyin." Edmund da gemiye ve Haplo'ya, yeni uyanmış bir merakla bakıyordu. "Çok ilgi çekici. Gerçekten çok ilgi çekici."

"Hükümdar büyülenecek!" diye bildirdi Jonathan. "Oyuna bayılır, oynamadığı tek bir akşam bile geçmez. Sizi görene ve geminizi duyana kadar bekleyin. Gitmenize izin vermeyecek," diye temin etti Haplo'yu açıklıkla.

Haplo bu fikri hiç de cesaret verici bulmamıştı. Alfred ona korkmuş bir bakış fırlattı. Ama Düşes, Patryn'e, beklemediği şekilde destek verdi.

"Jonathan, Hükümdar'a gemiden bahsetmemizin doğru olacağını sanmıyorum. Hem, Prens Edmund'un işi çok daha önemli. Ve ben" -yeşil gözler Haplo'ya döndü -"başka biri ile konuşmadan önce bu konuda babama danışmamız gerektiğini düşünüyorum."

Genç Dük ile Düşes bakıştılar. Jonathan'in yüzü hemen ciddileşti. "Akıllıca bir öneri, hayatım. Ailede akıl sahibi olan karımdır."

"Hayır, hayır, Jonathan," diye itiraz etti Jera, hafifçe kızararak. "Hem, gemideki rünler ile oyundaki rünler arasındaki bağlantıyı sen keşfettin."

"Sağduyu, o zaman," diye öneride bulundu Jonathan, karısına gülümseyip, elini okşayarak. "Biz iyi bir takım oluşturuyoruz. Ben kaprislerimle, heveslerimle hareket ediyorum. Düşünmeden eyleme geçmeye eğilimliyim. Jera beni hizaya sokuyor. Ama, diğer yandan o, yaşamını ilginç kılacak bir kocası olmasaydı, asla normal davranışlarının dışına çıkmaz, asla sıra dışı bir şey yapmazdı." Eğildi ve karısının yanağını sesli sesli öptü.

"Jonathan! Lütfen!" Jera'nın yüzü pençe pençe kızarmıştı. "Ekselansları hakkımızda ne düşünecek!"

"Ekselansları, hiç bu kadar âşık iki kişi görmediğini düşünüyor," dedi Edmund, gülümseyerek.

"Evleneli fazla olmadı, Ekselansları," diye ekledi Jera, hâlâ kıpkırmızı. Kocasına sevgi dolu bir bakış fırlattı. Elini kocasının eline doladı.

Haplo konuşmanın başka yöne dönmesinden memnundu. Köpeğin yanında diz çöktü ve hayvanı incelermiş gibi yaptı.

"Şart -Alfred," diye seslendi. "Buraya gelebilir misin? Sanırım köpeğin patisine bir diken saplanmış. Ben bakarken onu tutar mısın?"

Alfred paniğe kapılmış gibiydi. "Ben mi? Köpeği tut... tutacağım-"

"Sesini kes ve söylediğimi yap!" Haplo ona kötü kötü baktı. "Seni incitmez. Ben söylemediğim sürece."

Eğilerek, hayvanın ön, sol patisini aldı ve incelermiş gibi yaptı. Alfred kendisine denileni yapıp köpeğin karnını hafifçe tuttu.

"Bütün bunlara ne diyorsun?" diye sordu Haplo alçak sesle.

"Emin değilim, iyi göremiyorum," diye yanıt verdi Alfred, patiye bakarak. "Eğer ışığa doğru çevirirsen..."

"Köpeği kastetmiyorum!" Haplo çileden çıkmıştı. Bağırmamak için kendini zor tuttu, öfkesiyle savaştı ve sesini alçaktı. "Rünleri kastediyorum. Bahsettikleri gibi bir oyun duydun mu hiç?"

"Hayır, hiç duymadım." Alfred başını salladı. "Halkın, aramızda önemsenmeden konuşulacak bir konu değildi. Bundan bir oyun çıkarmayı düşünmek..." Haplo'nun elindeki, magma denizinin ısısı ile mücadele ederken oynaşan kırmızı mavi rünlere baktı. Alfred ürperdi. "Hayır, imkânsız olurdu!"

"Benim, sizin rünlerinizi kullanmaya çalışmam gibi mi?" diye sordu Haplo. Kendisine gösterilen ilgiden memnun olan köpek, sabırla oturmuş, patisinin dürtüklenmesine izin veriyordu.

"Evet, bunun gibi. Onları kolayca söyleyemediğin gibi, onlara dokunman da güç olurdu. Belki de tesadüftür," diye tahminde bulundu Alfred umutla. "Rünlere benzeyen anlamsız karalamalardır."

Haplo homurdandı. "Ben tesadüflere inanmam, Sartan. İşte, iyisin, oğlum! Niye öyle, yok yere sızlanıp duruyordun ki?"

Oyun oynayarak köpeği yuvarladı ve karnını kaşıdı. Köpek sırtüstü kıvrandı ve belkemiği boyunca uzun uzun kaşındı. Dönerek ayağa fırladı, silkinerek canlandı. Haplo, ayağa kalkarken dengesini kaybeden ve arka üstü oturuveren Alfred'i görmezden gelerek ayağa kalktı. Dük, Alfred'e yardım etmek için seğirtti.

"Geminizi Ateş Denizi'nin karşı kıyısına mı geçirirsiniz, yoksa bizimle mi gelirsiniz?" diye sordu Düşes, Haplo'ya.

Patryn de aynı konuyu düşünüyordu kendi kendine. Eğer kentte Patryn rünleri kullanıyorlarsa, ne kadar uzak bir ihtimal olsa da, dikkatle planladığı korumaları kıracak biri çıkabilirdi. Bu kıyıda demirlendiğinde gemisine ulaşması daha zor olurdu, ama onu görecek, ağzı açık bakakalacak ve belki de gemiyle uğraşmaya çalışacak daha az kişi olurdu.

"Sizinle geleceğim, hanımefendi," diye yanıt verdi Haplo. "Ve gemimi burada bırakacağım." '

"Bu akıllıca olur," dedi kadın, başını sallayarak. Sanki onun düşünceleri de Patryn'le aynı çizgiyi izlemiş gibiydi. Haplo kadının bakışlarının, dev mağaranın arkasında yükseğe tünemiş, bulutlarla kaplı kente gittiğini, kaşlarının çatıldığını gördü. Görünüşe bakılırsa, burada her şey yolunda gitmiyordu, ama zaten Haplo, içinde canlı varlıkların yaşadığı, mücadele ve kargaşa olmayan hiçbir yer görmemişti zaten. Fakat o yerler, insanlar, elfler ve cücelerin hakimiyeti altındaydı hep. Bu kent, huzur ve ahenk içinde birlikte yaşayabilmeleri ile tanınan Sartanlar tarafından yönetiliyordu ilginçti Çok ilginç

Küçük topluluk boş, terk edilmiş rıhtımda, Dük'ün gemisine doğru yumdu Gemi, Haplo'nun ziyaret ettiği tüm âlemlerdekı gemiler gibi, ejder şeklinde yapılmış demirden bir canavardı Haplo'nun elf gemisinden çok daha büyük olan siyah, ejder gemisinin, korkunç bir görüntüsü vardı Dev, çirkin, siyah başı magma denizinden yükseliyordu Gözlerinde kızıl ışıltılar parlıyor, ağzından kırmızı alevler fışkırıyor, demir burun deliklerinden dumanlar tutuyordu

Olu ordusu önlerinde dağınık olarak yürüyor, ilerlerken kemik ve zırh parçalan, saç tutamları düşürüyorlardı Neredeyse iskelete donmuş bir cesedin bacakları aniden altında parçalandı ve ceset yere yığıldı Olu asker rıhtımda, karışık bir kemik ve zırh yığını olarak yattı Miğferi kafatasında, çılgın bir açıyla duruyordu

Dük ile Düşes durdular ve acele acele fısıldaşarak, cesedi tekrar kaldırmanın faydalı olup olmayacağını değerlendirdiler Olduğu gibi bırakmaya karar verdiler Zaman azalıyordu Ordu, lavtası iskele üzerinde, gemiye doğru takırdayıp şıngırdayarak ilerlemeye devam etti Arkada kalan iskelete bakan Haplo, hayaletin, olu çocuğuna ağlayan bir anne gibi, cesedin tepesinde süzüldüğünü gördüğünü sandı

Duyulmayan ses niye haykırıyordu acaba' Bu yaşam oyununa tekrar döndürülmek için mı' Haplo yine, tiksintinin içini burktuğunu hissetti Arkasını dondu ve bu düşünceyi aklından attı Birisinin burnunu çektiğini duydu, horgörürcesine Alfred'e baktı ve adamın yanaklarından gözyaşlarının süzüldüğünü gördü

Haplo alaylı alaylı güldü, ama kendi bakışları da bu perişan ordunun üzerine kaydı Bir Sartan ordusu Anlaşılmaz bir şekilde rahatsız olduğunu hissetti Sanki uzun zamandır hayal ettiği, güzelce düzenlenmiş dünya, başaşağı dönmüştü.

"Bu gemiye ne tür bir büyü güç veriyor?" diye sordu Haplo, üst güvertede enine boyuna yürüdükten ve herhangi bir büyü kaynağı göremedikten sonra Ne şarkı söyleyen Sartan büyücüleri vardı, ne de geminin gövdesine ya da dümenine herhangi bir Sartan rünü işlenmişti Yine de demirden ejder hızla magma denizinin üzerinde kayıyor, burun deliklerinden buhar bulutları fışkırtıyordu

"Büyü değil Su," diye yanıt verdi Jonathan "Buhar, aslında " Haplo'nun şaşkın bakışı karşısında hafifçe utanmış göründü Sonra kendini savunurcasına ekledi, "Eskiden gemiler büyü gücü ile çalışırmış "

"Büyünün, ölüleri kaldırmak ve bakımını sağlamak için kullanılmadığı zamanlarda," dedi Alfred, güvertede perişan sıralar halinde dizilmiş cesetlere acıma dolu bir dehşetle bakarak

"Evet, çok doğru," diye yanıt verdi Jonathan Karşılaştıkları ilk zamandan bu yana ilk kez bu kadar sessiz görünüyordu 'Ve, dürüst olmak gerekirse, kendi kendimize bakmak için kullanılmadığı zamanlarda Burada hayatta kalmanın nasıl bir büyü gücü gerektirdiğini sız de görüyorsunuz Bu inanılmaz ısı ve zehirli gazların bedelim ödüyoruz Kente gittiğimizde, hiçbir şeyi beslemeyen, ama dokunduğu her şeyi -taş, et- tüketen bir yığınına maruz kalacaksınız."

"Ama gene de, dünyamızın gen kalanına kıyasla, burası daha yaşanabilir bir yer, Lordum," dedi Edmund, bakışları kenti sarmalayan fırtına bulutları üzerinde "Yaşam bizim için azıcık güçleşince hemen kaçtığımızı mı sanıyorsunuz" Hayır, yaşam imkânsız olunca kaçtık! Hiçbir ısı olmayan, suyun bile taş gibi sert olduğu, bitmek tükenmek bilmez karanlığın toprakların üzerine çöktüğü bir yerde, en güçlü rün büyüsünün bile yaşamı koruyamadığı bir an geliyor."

"Ve her geçen devir," dedi Jera yumuşak bir sesle, "üzerinde ilerlediğimiz magma denizi biraz daha küçülüyor, kentin ısısı biraz daha düşüyor. Ve biz çekirdeğin yakınındayız! Babam böyle olduğunu belirledi."

"Bu doğru mu?" diye sordu Prens, tedirginlikle.

"Hayatım, bu tür şeyler söylememek gerekir," diye fısıldadı Jonathan endişeyle.

"Kocam haklı. Fermanlara göre, bu tür şeyleri düşünmek bile ihanet sayılıyor. Ama, evet, Ekselansları, doğruyu söylüyorum! Ben, benim gibiler ve babam doğruyu söylemeye devam ediyoruz, bazıları işitmek istemese de!" Jera çenesini gururla kaldırdı. "Babam bilimsel konular, fizik yasaları ve maddelerin nitelikleri gibi konularda araştırma yapıyor, halkımızın

ilgilenmeyeceği kadar düşük görülen konularda. Bir ölüçağıran olabilirdi, ama, bu dünyanın halkının dikkatlerini ölüler yerine yaşayanlara çevirmesinin zamanının geldiğini söyleyerek reddetti."

Edmund bu yeni fikri oldukça radikal buldu. "Bu düşünce ile bir ölçüye kadar hemfikirim, ama ölülerimiz olmadan nasıl hayatta kalırdık? Gücümüzü kendi hayatta kalmamız için korumak yerine, kaba kuvvet gerektiren işler için büyümüzü kullanmak zorunda kaldırdık."

"Eğer ölülerimizin ölmesine izin verseydik ve bu gemiye güç verenlere benzer makineler yapıp kullansaydık ve eğer dünyamızın kaynakları hakkında daha çok araştırma yapsaydık, daha fazla bilgi edinseydik, babamın inancı odur ki, yalnızca hayatta kalmaz, gelişirdik de. Belki de sizin bölgeniz gibi bölgelere tekrar yaşam getirmek için yollar bile bulurduk, Ekselansları."

"Hayatım, yabancıların önünde bu şekilde konuşmak akıllıca mı?" diye mırıldandı Jonathan, yanakları solmuş bir halde.

"Kendilerini bizim dostlarımız sayanların yanında konuşmaktansa, yabancıların yanında bu şekilde konuşmak daha iyi!" diye yanıt verdi Jera acı bir sesle. "Babam, diğer dünyalardan gelip bizi kurtarmalarını beklemenin zamanı çoktan geçti," diyor. "Kendi kendimizi kurtarmanın zamanı geldi."

Bakışları, sanki tesadüfen olmuş gibi, iki yabancıya kaydı. Haplo gözlerini kadından ayırmadı, yüzü ifadesizdi. Sartan'a bakmaya cesaret edemiyordu, ama Alfred'e bakmadan da, alnında Evet, Ben Başka Bir Dünyadan Geldim, sözleri yazılı imiş gibi suçlu görüneceğini biliyordu.

"Ve yine de, hanımefendi, siz bir ölüçağıran oldunuz," dedi Edmund, rahatsız edici sessizliği bozarak.

"Evet, öyle," dedi Jera hüzünle. "Gerekliydi. Yalnızca kendi kuyruğunu yiyerek hayatta kalabilen bir yılan gibi çaresiz kaldık. Evi idare etmek için bir ölüçağıran gerekliydi. Özellikle de, Eski Topraklar'a sürülen bizim gibi bir aile için."

"Onlar nedir?" diye sordu Edmund, konuyu değiştirmekten ve tehlikeli, hatta günahkârca olduğunu düşündüğü konuşmalardan uzaklaştırmaktan memnun.

"Göreceksiniz. Kente giderken aralarından geçeceğiz."

"Belki de siz, Ekselansları ve siz baylar, geminin nasıl işlediğini görmeyi istersiniz," diye öneride bulundu Jonathan, bu konuşmalara son vermeye can atarak. "Oldukça keyif verici ve eğlendirici bulacaksınız."

Haplo hemen kabul etti, bu dünyaya ilişkin her tür bilgi gerekliydi onun için. Edmund, belki de buna benzer gemilerin, halkını Ölüm Kapısı'na taşıyacağına inanarak kabul etti. Alfred itiraz etmedi. Haplo acımasızca, Sartan'ın geminin demir merdivenlerinden başaşağı, geminin sıcak, karanlık karnına düşme fırsatını kaçırmayacağını düşündü.

Gemi, cesetlerden bir mürettebat tarafından işletiliyordu. Bu cesetlerin durumu ordudakilerden daha iyiydi. Yaşarken yapmış oldukları görevlerini, öldükten sonra da yerine getirmeye devam ediyorlardı. Haplo, "kazan" denilen bir şeyin gizemlerini keşfetti, "çark" denilen, magmanın içinde kürek çekerek ejder gemisini ileri iten bir alete nazikçe hayret etti.

Kullanılan makineler, Patryn'e Yıksı-Diksi'yi, Sartanlar'ın Arianus'ta yaptıkları, şimdi Geglerce işletilen o harika makineyi hatırlattı; amacını yalnızca Bane isimli çocuğun keşfedebildiği bir makineydi bu.

Diğer dünyalardan gelip bizi kurtarmalarını beklemenin zamanı çoktan geçti.

Tekrar güverteye çıkan, aşağıdaki korkunç sıcaklığı ve baskın karanlığı arkasında bıraktığına memnun olan Haplo, Jera'nın sözlerini hatırladı. Patryn sırıtmaktan kendini alıkoyamadı. Ne tatlı bir ikilem. Bu Sartanları "kurtarmaya" gelenler, eski düşmanları olacaktı. Lordu nasıl da gülecekti buna!

Demir gemi, terk ettikleri rıhtımdan çok daha büyük ve işlek olan bir başka rıhtıma girdi. Geminin demirlendiği yerin her iki yanında, başka gemiler uzanıyordu. Gelişmekte olan Yeni Topraklar, demişti Jonathan, Ateş Denizi'ne daha yakındaydı Ne ısıdan rahatsız olacak kadar yakında, ne de ısıdan yoksun kalacak kadar uzakta.

Gemiden inince, Dük ile Düşes ordunun komutanlığını bir başka ölüçağırana devrettiler. Yeni ölüçağıran cesetlerin durumunu görünce başını salladı ve onları, ne kadar onarım mümkünse, yapmak için götürdü.

Görevlerinden kurtulduklarına memnun olan Jera ile kocası, misafirlerine rıhtımda kısa bir gezi yaptırdılar. Haplo, Jera'nın tüm kasvetli konuşmalarına rağmen, Necropolis'in -rıhtımda yığılmış duran ya da ceset takımlarının gemilere yüklediği mallara bakılırsa-gelişen, zengin bir toplum olduğu izlenimi altında kaldı.

Rıhtımı terk ettiler ve kente giden anayola yöneldiler. Ama oraya ulaşamadan, Jera topluluğu durdurdu ve alev alev okyanusun kıyısına işaret etti.

"Bakın, şurada," dedi, elini uzatarak. "Birbirinin üzerinde duran şu üç taşı görüyor musunuz? Buradan ayrılmadan önce ben koymuştum onları Ve ben onları yerleştirirken, magma denizi taşların dibine kadar geliyordu."

Okyanus artık taşların dibine gelmiyordu. Haplo rahatça elini, taşlar ile deniz arasında kalmış şeride koyabilirdi.

"Bu kısa sürede," dedi Jera, "magma bu kadar çekilmiş. Tamamen soğuduğu zaman bu dünyaya, bize neler olacak?"

YİRMİNCİ BÖLÜM

YENİ KIRLIKLAR ANAYOLU,

ABARRACH

Dük, Düşes ve konuklarını üstü açık bir araba bekliyordu. Araç aynı otsu maddeden yapılmış, örülmüş ve Haplo'nun köyde fark ettiği parlak renklere boyanmıştı.

"Sizin geminizde kullanılan maddeden çok farklı," dedi Jera, arabaya tırmanıp Haplo'nun yanına otururken.

Patryn sesini çıkarmadı, ama Alfred tuzağa, her zamanki zarafeti ile düştü. "Ahşap, demek istiyorsunuz. Evet, ahşap oldukça yaygın... ee... şey..." Hatasını fark edip kekeledi, ama artık çok geçti.

Haplo, Sartan'ın şevkli sözlerinde Arianus'un, yeşil, yapraklı dallarını, o uzak dünyanın güneşle yıkanan mavi göklerine uzatan ağaçların imgelerini gördü.

Patryn'in içinden gelen ilk duygu, Alfred'i saçaklanmış yakalarından yakalayıp sarsınak oldu. Yüz ifadelerine bakılırsa, Jera ile Jonathan da aynı

imgeleri görmüştü ve Alfred'e saklamadıklan bir hayret ile bakıyorlardı Bu Sartanların, kendi dünyalarından farklı bir dünyadan geldiklerini bilmeleri ya da tahmin etmeleri yeterince kötüydü Ne kadar farklı olduğunu göstermek zorunda mıydı Alfred'

Alfred hâlâ konuşarak, saçmalayarak ve daha fazla zararda bulunarak hatasını örtmeye çalışırken arabaya tırmanıyordu. Haplo çizmeli ayağını Alfred'in ayak bileklerinin arasına soktu ve onun sendeleyerek Jera'nın kucağına düşmesine sebep oldu.

Kargaşanın heyecanlandırdığı köpek, kendisi de katkıdan bulunmaya karar verdi ve arabayı süren hayvana çılgın gibi havlamaya başladı. Hayvan, iri, eni boyuna eşit, kafasında küçük, boncuk gibi gözleri ve üç boynuzu olan, tüylü bir yaratıktı. Tüm cüssesine rağmen, hızlı hareket edebiliyordu ve başbelası köpeğe ucunda pençeleri olan patisini savurdu. Köpek çevikçe yana sıçradı, hayvanın uzanamayacağı bir mesafeye çekildi ve arka bacakları dişlemek için öne fırladı.

"Hoa, pauka! Dur! Buraya gel!"

Arabanın sürücüsü -bakımlı bir ceset- dizginleri çekmeye çalışarak, köpeğe kırbacını savurdu. Pauka düşmanına bir göz (ve sıkı bir diş) atabilmek için arkasına dönmeye çalıştı. Arabadakiler hoplayıp sarsıldılar. Araba devrilecek gibi oldu ve başka dünyalara ilişkin bütün düşünceler, bu dünyada kalabilme kaygısı ile yok oldu.

Haplo dışarı atladı. Köpeğe tasına taktı ve hayvanı kargaşadan uzaklaştırdı. Jonathan ile Edmund paukanın (Haplo ölü arabacının savurduğu bazı beddualardan hayvanın adının bu olduğunu öğrenmişti) başına doğru koştular.

"Burun boynuzuna dikkat1" diye seslendi Jonathan Prens'e, endişeyle.

"Bunlarla daha önce de ilgilendim," dedi Edmund serinkanlılıkla ve bir avuç kürk kavrayarak, kendisini beceriyle paukanın geniş sırtına çekti. Bacaklarını açarak sıçrayıp duran, çılgına dönmüş hayvanın sırtına oturdu ve burnun hemen arkasındaki keskin boynuzun eğimli kısmını yakaladı. Boynuzu hızla, güçlü bir şekilde çekerek, paukanın başını arkaya büktü.

Paukanın boncuk gözleri iri iri açıldı. Başını öyle bir salladı ki, neredeyse Prens'i aşağı düşürüyordu. Edmund sıkıca boynuza tutundu ve bir kez daha arkaya çekti. Eğilerek, birkaç yatıştırıcı söz söyledi ve hayvanın boynunu okşadı. Pauka durumu bir düşünmek için durdu ve sırıtan köpeğe kötü bir bakış fırlattı. Prens bir şey daha söyledi. Pauka buna katılır gibi göründü ve incinmiş bir vakarla koşumlarının içine sakin sakin yerleşti.

Jonathan rahatlayarak bir iç çekti ve yolculardan herhangi birine zarar gelip gelmediğini görmek için arabaya doğru seğirtti. Prens, paukanın sırtından aşağı kaydı ve hayvanın boynunu okşadı. Ceset, düşürdüğü dizginleri aldı. Jera'nın kucağından kaldırılan Alfred, kıpkırmızı bir surat ve cömert özürlerle doğruldu. Rıhtımda, izlemek için toplanmış küçük bir ölüçağıran gurubu, cesetleri işlerinin başında tutmak olan kendi uğraşlarının başına döndü. Herkes arabaya tırmandı. Araba, demir tekerlekler üzerinde yola koyuldu. Köpek, dili dışarıda, gözleri eğlencenin anıları ile parlak, arkadan geliyordu.

Kimse ahşap hakkında konuşmadı, ama Haplo, yolculuk sırasında Jera'nın sık sık kendisine göz attığını, dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördü.

"Ne kadar verimli topraklarınız var!" dedi Edmund, çevresine gizlemediği bir imrenme ile bakarak.

"Buraları Yeni Topraklar, Ekselansları," dedi Jonathan.

"Ateş Denizi çekilince açılan topraklar," diye ekledi Düşes. "Ah, şimdi verimli. Ama bu verimlilik sonumuzu ifade ediyor."

"Burada daha çok Kairn otu yetiştiriyoruz," diye devam etti dük sözlerine, neredeyse ümitsizliğe varan, neşeli bir sesle

Prens'in rahatsızlığının farkındaydı ve karısına yalvaran gözlerle bakarak, nahoş konular açmaması için yakardı.

Jera, gözkapaklarının altından Haplo'ya bir bakış daha fırlattıktan sonra, kocasının elini sessiz bir özürle sıktı. O andan itibaren, alışkanlıklarının dışına çıkarak, canayakın bir şekilde davranmaya başladı. Haplo, arabada arkasına yaslandı ve hareketli yüzdeki ifade değişikliklerini, gözlerdeki zekâ pırıltılarını izledi ve hayatı boyunca yalnız bir kere buna benzer bir kadınla karşılaştığını düşündü. Zeki, ince, hızlı düşünen ve hareket eden, ama gereksiz atılganlıklarda bulunmayan bir kadın, Labirent'te bir erkek için iyi bir eş olurdu. Bir başkasına bağlanmış olması ne talihsizlikti!

Neler düşünüyordu? Bir Sartan kadını! Bir kez daha, zihni anıtmezardaki kristal tabutlarda yatan hareketsiz şekilleri düşündü. Alfred yaptı bunu bana. Hepsi Sartan'in suçu. Bir şekilde, zihnim üzerinde oyunlar oynuyor. Patryn Sartan'a keskin bir bakış fırlattı. Onu bir kez daha yakalarsam, ölür. Artık ona ihtiyacım yok. Ama Alfred bedbaht bir şekilde arabanın bir köşesine büzülmüş, kel kafasına kırmızı dalgalar yayılmadan Düşes'e bakamıyordu bile. Adam yardım almadan kendi kendine giyinemezmiş gibi görünüyordu, yine de Haplo güvenmiyordu ona. Üzerine

dikilen gözleri fark edip başını kaldıran Haplo, Jera'nın, sanki zihninden geçen düşünceleri okumuş gibi kendisini izlemekte olduğunu gördü Haplo, dönmekte olan konuşmalar çok ilgisini çekmiş gibi yaptı.

"Demek burada daha çok Kairn otu yetiştiriyorsunuz," diyordu Edmund.

Haplo, magma denizinden yükselen sıcak rüzgârlarla dalgalanan yüksek, altın renkli bitkilere baktı. Cesetler, görünüşlerine bakılırsa yeni ölüler, tarlalarda çalışıyor, kıvrık uçlu tırpanlarla saplan biçiyor, demetler haline yere yığıyorlardı. Başka cesetler bunları, tarlada yuvarlana yuvarlana ilerleyen arabalara yüklüyordu. "Bitki oldukça çok yönlü," dedi Jera. "Ateşe dayanıklı, sıcaklık sayesinde gelişiyor, besleyici maddeleri topraktan alıyor. Liflerini hemen hemen her yerde kullanıyoruz, bu arabadan, üzerimizdeki giysilere, içtiğimiz çaya kadar."

Haplo, kadının bir başka dünyadan gelen, kairn otunu paukadan ayırt edemeyecek yabancılar için konuştuğunu fark etti. Yine de, konuştuğu süre boyunca gözlerini -muhtemelen kairn otu yiyerek, içerek, soluyarak, kairn otu içinde uyuyarak büyümüş olan- Prens'ten ayırmamıştı. Prens bu şekilde bilgilendirilmekten dolayı biraz şaşırmış görünüyordu, ama bir şey söylemeyecek kadar nazikti.

"Şurada gördüğünüz ağaçlar lanti ağaçları. Lanti danteli olarak bilinen mavi çiçekleri kıymetli sayılır ve dekorasyonda kullanılır. Çok güzeller, değil mi, Ekselansları?"

"En son lanti gördüğümden bu yana epeyce zaman geçti," dedi Edmund, sert bir yüz ifadesi ile. "Hâlâ vahşi olarak büyüyenler varsa bile, biz rastlamadık."

Üç kalın, sağlam ağaç gövdesi, çevredeki altın rengi kairn otlarının arasından yükseliyordu. Gövdeler birbirine sarılmış, tepeleri sislerin içinde kaybolan bir örgü oluşturmuştu. Ağacın ince ve kırılgan dalları o kadar birbirine dolaşmıştı ki, birini diğerinden ayırmak mümkün değildi. Bazı dallarda yumuşak, mavi renge sahip çiçekler asılıydı.

Araba bu ağaçlardan oluşan koruluğa yaklaştığında, Haplo havanın daha taze koktuğunu, nefes almanın kolaylaştığını fark etti. Derisindeki timlerin solmasından, bedeninin hayatta kalması için daha az büyü kullandığını anladı.

"Evet," diye yanıt verdi Jera, yine söylenmemiş düşünceleri okumuş gibi. "Lanti çiçeklerinin, atmosferdeki zehirli gazları çekip, yerine temiz hava vermek gibi benzersiz bir özellikleri vardır. İşte bu yüzden ağaçlar hiç kesilmez. Bir lanti ağacını kesmek, yokluğa gönderilerek cezalandırılan bir

suçtur. Ama mavi çiçekler toplanabilir. Bu çiçeklere, özellikle de âşıklar tarafından, çok değer verilir." Yüzünde tatlı bir gülümseme ile kocasına döndü. Kocası, karşılığında karısının elini sıktı.

"Eğer bu yoldan gitseydik," dedi Jonathan, ana yoldan ayrılan daha dar bir yola işaret ederek, "ve Gedik Tepe'ye kadar devam etseydik, ailemin mülküne gelirdik. Aslında benim gerçekten dönmem gerekiyor," diye ekledi, arkalarında bıraktıkları yola özlemle bakarak. "Kairn otu haşata hazır ve babamın cesedini diğer cesetlerinin başında bıraksam da, bazen ne yapacağını unutuyor ve o zaman hiçbir iş yapılmıyor."

"Sizin babanız da mı öldü?" diye sordu Edmund.

"Evet ve ağabeyim de. İşte bu yüzden mülkün sahibi benim. Ama, eğer bunu istediysem ya da tahmin ettiysem boşluk alsın beni. Korkarım çok sorumluluk sahibi biri değilim," diye itiraf etti Jonathan, kendi kusurlarından, oldukça sevimli gelen neşeli bir samimiyetle bahsederek. "Neyse ki, yanımda sorumluluk sahibi biri var."

"Kendini küçümsüyorsun," dedi Jera kısaca. "En küçük evlat olmandan kaynaklanıyor. Şımartılmış bir çocuktu, Ekselansları. Hiçbir iş yapması gerekmedi. Ama şimdi bunların hepsi değişti." "Hayır, sen beni hiç şımartmıyorsun," diye takıldı Dük.

"Babanıza ve ağabeyinize ne oldu? Nasıl öldüler?" diye sordu Edmund, kendi acı kaybını düşündüğü açık bir şekilde.

"Halkımızdan pek çok kişiye musallat olan aynı gizemli hastalık yüzünden," diye yanıt verdi Jonathan, çaresizce. "Bir an her ikisi de sağlıklı ve yaşam doluydu. Bir sonraki an..." Omuzlarını silkti.

Haplo keskin gözlerle Alfred'e baktı. Çünkü zamansız olarak yaşama döndürülen her kişi için, bir yerlerde, birileri zamansız olarak ölür.

"Ne yapmışlar? Ne yapmışlar?" Alfred'in dudakları sessiz bir dua okurmuş gibi kıpırdandı. Görüp işittiği her şeyi düşünen Haplo da aynı şeyi merak etmeye başlamıştı.

Araba Yeni Topraklar'ı terk etti, yüksek kairn otu tarlalarını ve güzel lanti ağaçlarını arkada bıraktı. Yavaş yavaş manzara değişti.

Hava gittikçe soğuyordu, ilk yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Öyle bir yağmurdu ki bu, Haplo'nun derisine çarptığında, koruyucu rünlerin parlamaya başlamasına sebep oluyordu. Bir sis çevrelerini sarmaladı. Jonathan'in emri üzerine araba durdu, ceset sürücü yerinden atladı ve başlarının üzerine, yağmura karşı bir miktar koruma sağlayacak bir kumaş

açmaya başladı. Süzülen bulutların arasında bir şimşek çaktı, gökgürültüsü gümbürdedi.

"Burası," dedi Jera, "Eski Topraklar olarak bilinir. Ailem burada yaşar."

Toprak harap olmuş, volkanik küllerin arasında hayatta kalmaya çalışan birkaç hastalıklı görünüşlü kairn otu sapı ile solgun, hayaletimsi bir ışık yayan, çiçeğe benzeyen bazı bitkiler dışında yaşamdan yoksundu. Ama toprak verimsiz görünse de, çamur çukurları ve cüruf yığınları arasında hasatçılar dolaşıyordu. ,

"Neden? Ne yapıyorlar?" Alfred arabadan dışarı eğildi.

"Eski ölüler," diye yanıt verdi Jera. "Tarlalarda çalışıyorlar."

"Ama..." diye fısıldadı Alfred, yüksek sesle konuşmasını engelleyen bir dehşet içinde, "burada tarla yok ki!"

İçleracısı görünüşte, ölü ordusundan çok daha kötü durumdaki cesetler, çiseleyen yağmur altında çalışıyorlardı. İskelet kollar paslı, hatta var olmayan tırpanları kaldırıyor, var olmayan otları biçiyorlardı. Bedenlerindeki etler çürümekte olan diğer cesetler hasatçıların ardından gidiyor, hiçbir şey toplayarak, dikkatlice hiçbir yere yığıyorlardı. Kendilerini çevreleyen sisten zar zor ayırt edilen hayaletler, avunmaz bir şekilde cesetlerin ardından süzülüyordu. Ya da, belki de, çevrelerindeki sis, bir daha kalkmamak üzere yere gömülmüş cesetlerin hayaletlerinden oluşuyordu.

Haplo sise baktı ve içinde eller, gözler gördü. Sis ondan bir şey isteyerek, onunla konuşmaya çalışarak Haplo'ya yapıştı. Sisin soğukluğu zihni ve bedeni sarıyordu.

"Burada artık hiçbir şey yetişmiyor, ama eskiden Yeni Topraklar kadar gür bir bitki örtüsü vardı. Gördüğünüz birkaç kairn otu sapı da, magma denizinden kente ısı taşıyan yeraltı sütunları boyunca büyüyor. Yaşarken bu tarlalarda çalışan ölüler, hâlâ buradalar. Onları yeni topraklara götürmek istedik, ama bildikleri bu yerlere dönmeye devam ettiler ve biz de sonunda onları rahat bıraktık."

"Rahat mı!" diye tekrar etti Alfred acı bir sesle.

Jera bu yaklaşım karşısında hafifçe şaşırmış göründü. "Evet, Neden? Faydalı olamayacak kadar eskiyen ölülerinize siz de aynısını yapmıyor musunuz?"

İşte geliyor, diye düşündü Haplo. Alfred'in konuşmasını engellemesi gerekiyordu. Ama engellemedi Kıpırdamadan, ses çıkarmadan oturmaya devam etti.

"Bizim aramızda ölüçağıranlar yoktur," dedi Alfred, yumuşak ve inanç ile hararetlenen bir sesle. "Öldükleri zaman bizim ölülerimize, yaşamın zahmetlerinden sonra dinlenme fırsatı verilir."

Arabadaki üç kişi hiçbir şey söylemedi, donmuş gibi sessizdiler. Alfred'i, onun kendilerini süzdüğü aynı dehşet ifadesiyle süzdüler.

' "Yani," dedi Jera, içine düştüğü dehşetten sıyrılarak, "ölülerinizi, tüm ölülerinizi yokluğa mı mahkûm ediyorsunuz?"

"Yokluk mu? Anlamıyorum. Bu ne anlama geliyor?" Alfred birinden diğerine çaresizce bakındı. "Beden çürür, toza karışır. Zihin, kendini özgür bırakma gücünden yoksun, içinde kısılı kalır."

"Zihin mi? Ne zihni? Onların zihni yok!" Alfred elini, kül ve çamurların arasında çalışmakta olan eski ölülere doğru salladı.

"Elbette zihinleri var! Çalışıyorlar, faydalı işlevlerde bulunuyorlar."

"İçinde yolculuk yaptığımız ejder gemisi de öyle, ama onun zihni yok. Ve siz de ölülerinizi aynı şekilde kullanıyorsunuz. Ama bundan daha da kötüsünü yapmışsınız! Çok daha kötüsünü!" diye haykırdı Alfred.

Prens'in yüz ifadesi hoşgörülü bir meraktan, öfkeye dönüştü. Onu sessiz kılan yalnızca içindeki nezaketti, çünkü konuşacak olsa, söyleyeceği şeylerin hoş olmayacağı açıktı. Jera'nın kaşları keskin bir biçimde bir araya geldi, çenesi öne çıktı, sırtı dikleşti. Konuşacak oldu, ama kocası elini yakaladı ve sıktı. Alfred fark etmedi, buz gibi, kınama dolu sessizliğin içine kafaüstü daldı.

"Bu kara sanatların kullanımı halkımızca biliniyordu, ama açıkça yasaklanmıştı. Kuşkusuz eski metinler bundan bahsediyordun Onlar da mı yok oldu?"

"Belki de yok edilmiştir," diye tahminde bulundu Haplo serinkanlılıkla, ilk kez konuşarak.

"Peki siz ne düşünüyorsunuz, bayım?" diye sordu Jera Patryn'e, kocasının elinin baskısını görmezden gelerek. "Sizin halkınız ölülere nasıl davranır?" ,

"Benim halkım, hanımefendi, yaşayanları canlı tutmaktan başka bir şey düşünmez ve ölüler hakkında endişelenmez. Ve bana, şu an için, sizin de öncelikli endişeniz bu olmalıymış gibi geliyor. Bu tarafa gelen askeri birlikler olduğunun farkında mısınız?"

Prens dimdik dikildi ve üstü kapalı arabadan dışanyı görmeye çalıştı. Sis ve yağmurdan başka bir şey göremedi ve başını tekrar içeri soktu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu, mağarada karşılaştıklarından beri ilk kez bu kadar şüphelenerek.

"Sıradışı bir işitme duyum vardır," diye yanıt verdi Haplo kuru bir sesle. "Dinleyin, koşumlarının şıngırdamasını duyabilirsiniz."

Kendi arabalarının çıkardığı sesin üzerinde, koşumların şıngırdaması ve kayalara vurulan nalların gümbürdemesine benzeyen sesler, hafifçe duyulabiliyordu.

Jonathan ile karısı irkilerek bakıştılar. Jera endişeli görünüyordu,

"Bu durumda, bu yoldan birliklerin geçmesinin tam olarak normal olmadığını mı anlamalıyım?" diye sordu Haplo, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak

"Muhtemelen Ekselansları için kraliyet eskortu gönderilmiştir," dedi Jonathan, neşelenerek."Evet, işte bu. Şüphesiz," diye onayladı Jera, sesinde, ikna edici olmak için fazla büyük bir rahatlamayla.

Edmund, kafasında ne tür şüpheler dönüyor olursa olsun, her zamanki nezaketiyle gülümsedi."

Rüzgâr başladı, sisler aralandı. Birlikler yaklaşmış, açıkça görülebilir olmuşlardı. Askerler yeni ölülerdendi ve çok iyi durumdaydılar. Arabayı görünce durdular ve yolu kesecek şekilde dizildiler. Araba, Jonathan'ın arabacıya verdiği telaşlı bir emirle durdu. Pauka kişnedi, huzursuzca başını salladı. Askerlerin sürdüğü hayvanlardan hoşlanmamıştı.

Askerlerin kertenkelemsi binekleri çirkin ve biçimsizdi. Her iki yandaki gözleri birbirinden bağımsız olarak hareket ediyor, sanki her yönü aynı anda görebiliyormuş izlenimi yaratıyorlardı. Kısa, bodur, yere yakındılar, güçlü arka bacakları ve kalın, dikenli kuyrukları vardı.

"Hükümdar"in birlikleri," dedi Jera, alçak sesle konuşarak. "Yalnızca onun askerlerinin çamur ejderlerine binmeye hakkı vardır. Ve önlerindeki gri cüppeli adam da Lord Yüksek Nazır, Hükümdar'ın sağ kolu."

"Peki yanındaki siyah cüppeli adam?"

"Ordu ölüçağıranı."

Bir çamur ejderine binmiş olan ve oldukça rahatsız görünen Nazır, komutana birkaç sözcük söyledi. Komutan hayvanını öne çıkardı.

Pauka kokladı, kişnedi ve sanki zehirli çamurla dolu bir çukurdan çıkmışçasına pis kokan çamur ejderinin kokusunu alınca başını salladı.

"Hepiniz, lütfen arabadan inin," dedi, komutan.

Jera konuklarına baktı. "Sanırım, insek daha iyi olur," dedi özür dilercesine.

Arabadan inerken, Prens zarifçe Düşes'e yardımcı oldu. Alfred iki basamaktan aşağı uçtu, neredeyse bir çukura tepe-üstü düşecekti. Haplo sessizce topluluğun arkasında durdu. Elinin belirsiz bir hareketi, köpeği yanına çağırmaya yetti.

Cesedin ifadesiz gözleri topluluk üzerinde gezindi ve ağzı, Lord Yüksek Nazır'ın söylemesini istediği sözleri seslendirdi.

"Abarrach Hükümdarı, Kairn Necros Hükümdarı, Eski ve Yeni Topraklar'ın naibi, Gedik Tepe kralı, Salfag kralı, Thebis kralı ve Kairn Necros Lordu adına konuşuyorum."

Edmund kendi krallığından bu şekilde bahsedildiğini duyunca kıpkırmızı oldu, ama dilini tuttu. Ceset sözlerine devam etti.

"Kendine Kairn Telest kralı diyen birini arıyorum."

"Ben o ülkenin prensiyim," dedi Edmund, gururla sesini yükselterek. "Kral, babam, yeni öldü ve yeni kaldırıldı. Benim burada olmamın ve onun olmamasının sebebi bu," diye ekledi, bekleyen ölüçağıran için. Ölüçağıran siyah başlığını anlayışla salladı.

Fakat ceset kaptan şaşırmıştı. Bu yeni bilgi, aldığı emirlerin kapsamı dahilinde değildi. Nazır birkaç sözcükle, prensin de kral yerine iş göreceğini belirtince, kaptan emin bir şekilde devam etti.

"Majestelerinin emriyle Kairn Telest kralını..."

"Prensi'ni," diye araya girdi Nazır sabırla. "... tutukluyorum."

"Ne suçla itham ediyorsunuz beni?" diye sordu Edmund. Öne çıkarak, cesedi görmezden geldi ve Nazır'a dik dik baktı.

"Hükümdar'dan sınırı geçmek için izin almadan Thebis ve Salfag âlemlerine, yani kendisine yabancı âlemlere girmekten..."

"Bu sözde âlemlerde kimse yaşamıyor! Ve ne ben, ne de babam bu 'hükümdarın' var olduğundan haberdardık!"

Ceset konuşmaya devam ediyordu, belki de araya girildiğinin farkında bile değildi. "Ve kışkırtma olmadan Emin Liman'a saldırmaktan ve barışçıl sakinlerini kasabadan sürmekten ve kasabayı yağmalamaktan..."

"Bu yalan!" diye bağırdı Edmund, öfkesi mantığını boğa"Gerçekten de öyle!" diye haykırdı Jonathan düşünmeden. "Karım ve ben kasabadan yeni geldik. Tanıklık edebiliriz."

"En Adil Majesteleri sizin görüşünüzü dinlemekten memnun olacaktır. Saraya ne zaman beklendiğiniz size bildirilecek." Konuşan Nazır'dı. "Biz de Ekselansları ile birlikte saraya geliyoruz," diye bildirdi Jonathan.

"Bu oldukça gereksiz. Majesteleri raporunuzu aldı, Lordum. Kent duvarlarına kadar arabanıza ihtiyacımız olacak, ama Necropolis'e ulaştıktan sonra, sizin ve Düşes'in, evinize dönmek konusunda Majesteleri'nin izni var."

"Ama..." dedi Jonathan. Aklından geçenleri söylemesini engelleme sırası karısındaydı şimdi.

"Hayatım, hasat," diye hatırlattı ona.

"Ve şimdi, yola çıkmadan önce," diye devam etti Nazır, "Ekselansları Prens, silahlarını teslim etmesini rica ettiğimizde, umarım anlayışlı olacak ve beni affedecektir. Ve arkadaşları da tabii ..."

Nazır'ın yüzünü gizleyen gri başlığı ilk kez Haplo'ya döndü. Ses konuşmayı bıraktı, başlık dönerken yarı yolda durdu, kumaş, sanki içindeki baş güçlü duygularla sarsılmış gibi titredi.

Haplo'nun derisindeki rünler kaşınıp karıncalandı. Şimdi ne var? diye merak etti, gerginleşip, tehlikeyi sezerek. Konuşmalar sırasında yere uzanmaktan memnun olan köpek ayağa fırladı ve alçak sesle hırladı. Çamur ejderinin gözlerinden biri küçük hayvana doğru döndü. Kertenkelenin ağzından kırmızı bir dil fırladı.

"Benim silahım yok," dedi Haplo, ellerini kaldırarak.

"Benim de," diye ekledi Alfred küçücük, bedbaht bir sesle, kimse ona sormadığı halde.

Nazır, dalmayı hiç düşünmediği bir uykudan uyanan bir adam gibi silkinerek kendine geldi. Başlık bir çabayla kendisini Haplo'dan kopardı ve kıpırdamadan durmakta olan Prens'e döndü.

"Kılıcınız, Ekselansları. Kimse Hükümdar'ın huzuruna silahlı çıkamaz."

Edmund kararlılıkla, meydan okurcasına durdu. Dük ile Düşes bakışlarını indirdiler, herhangi bir şekilde kararını etkilemek istemiyorlardı, ama sorun çıkarmasını istemedikleri açıktı. Haplo, Prens'in ne yapacağını umduğundan emin değildi. Patryn, Lordu tarafından, yerel çekişmelere karışmaması konusunda uyarılmıştı, ama Lordu hizmetkarının bir Sartan hükümdarının ellerine düşeceğini öngörmemişti kuşkusuz.

Edmund aniden ve hızla elini indirdi, kılıç kemerini çözdü ve cesede uzattı. Komutan, beyaz, zayıf elin bir selamıyla, ciddiyet içinde aldı kemeri. İncinmiş bir gurur ve haklı bir öfkeyle buz gibi olmuş Prens, arabaya tırmandı ve kıpırdamadan, harap manzaraya zorlama bir sakinlikle gözlerini dikerek oturdu.

Utanç içindeki Jera ile kocası, Edmund'a bakamıyorlardı kendisini tuzağa düşürdüklerini düşünüyor olmalıydı. Yüzlerini çevirerek sessizce arabaya bindiler ve yerlerini aldılar. Alfred kararsızca Haplo'ya baktı, sanki emir bekliyordu! Bu adamın kendi başına nasıl bu kadar uzun sure boyunca hayatta kaldığı, Patryn'in kavrayışının dışında bir konuydu Haplo başını arabaya doğru salladı. Alfred sendeleyerek, herkesin ayağına takılarak arabaya bindi ve yerine düşercesine oturdu.

Hepsi Haplo'yu bekliyordu. Köpeği okşamak için eğilen Haplo, hayvanın başını Alfred'e doğru çevirdi.

"Onu izle," diye emir verdi, hayvandan başka hiç kimsenin duymadığı alçak bir sesle. "Bana ne olursa olsun, onu izle "

Haplo arabaya tırmandı Ceset kaptan öne ilerledi, paukanın dizginlerini yakaladı ve homurdanan hayvanı yürütmeye başladı. Araba Necropolis'e, Ölülerin Kenti'ne doğru yola çık

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

NECROPOLIS,

ABARRACH

Necropohs Kenti, imparatorluğa adını veren kairnin[7] yüksek duvarlarına yaslanacak şekilde yapılmıştı. Abarrach'taki en büyük ve en eski Kairn olan bu mağara, her zaman bir yaşam merkezi olmuştu, ama şimdiye kadar hiç bu kadar yoğun bir nüfus banndırmamıştı. Bu dünyaya tarihinin ilk yıllarında gelenler, gezegenin yüzeyine yakın, daha ılımlı bir sıcaklığa sahip bölgelere, o sıralarda popüler olan deyişle, "ateş ve buz arasına" yerleşmişlerdi.

Abarrach dünyası, Sartanlar dünyayı kurtarmak için büyülerini kullanmayı düşündükleri zaman, dikkatle tasarlanmıştı. "Bu kadar iyi olan bir şeyin bu kadar kötüye dönmesi, her şeyi daha da hayret verici kılıyor," dedi Alfred kendi kendine, kente yaptıkları neşesiz, kasvetli yolculuk sırasında.

Elbette, diye düşündü Alfred, bu dünya da, tıpkı diğer uç dünya gibi kendi kendine yeterli olsun diye tasarlanmamıştı. Dört dünya birbirleri ile iletişim kuracak, işbirliği yapacaklardı. Bilinmeyen bir sebepten dolayı işbirliği gerçekleşmemiş, her dünya bir diğerinden kopmuş, soyutlanmıştı.

Ama Arianus'taki menşeliler haşin dünyalarına alışmışlar ve hayatta kalmışlar, hatta gelişmişlerdi -ya da, eğer kendi didişmeleri ve çekişmeleri sonucunda ölüp gitmeselerdi gelişeceklerdi. Arianus'ta yok olanlar Sartanlar, Alfred'in ırkı olmuştu. Irkı bu dünyada da yok olsa daha iyi -çok, çok daha iyi-olurdu, diye düşündü Alfred üzüntüyle.

"Necropolis Kenti," diye bildirdi Lord Yüksek Nazır, çamur ejderinden beceriksizce inerken. "Korkarım buradan sonrasını yürümek zorundayız. Kent duvarlarının içine hayvan girmesine izin yoktur. Buna köpekler de dahildir." Haplo'nun köpeğine dik dik baktı.

"Köpeği bırakmıyorum," dedi Haplo kısaca. "Hayvan arabada kalabilir," diye öneride bulundu Jera, çekingen bir davranışla. "Ona söylerseniz, burada kendi kendine kalabilir mi? Onu konutumuza götürebiliriz."

"Kalabilir, ama kalmayacak." Haplo arabadan indi, köpeğe ıslık çalarak yanına çağırdı. "Ben nereye gidiyorsam, köpek de geliyor. Yoksa ikimiz de gitmiyoruz."

"Hayvan son derece iyi eğitimli." Kocası ile arabadan inen Jera, Nazır'a döndü. "Kent duvarlarının içinde iyi davranacağına ben kefil olurum."

"Yasa açık: Kent duvarlarının içine hayvan giremez," diye bildirdi Lord Yüksek Nazır, yüzü taş gibi sert ve keskin, "pazaryerine gidenler dışında ve onlar da girdikten sonra, belirlenen süre içinde kesilmeliler. Ve eğer yasalarımıza kendi rızanızla boyun eğmezseniz, bayım, güç kullanmak zorunda kalırız."

"Ah, demek öyle," dedi Haplo, ellerinin rünle kaplı sırtlarını ovuştururken, "işte bu ilginç olurdu."

Daha fazla sorun, diye öngördü Alfred mutsuzluk içinde. Köpek ve köpeğin Haplo ile ilişkisi hakkındaki şüphelere sahip Sartan'ın, bu durumun nasıl çözüleceğine ilişkin en ufak bir fikri bile yoktu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Haplo köpekten ayrılmaktansa, ölmeyi tercih ederdi ve dövüşme fırsatını da kaçırmazdı.

Şaşıracak bir şey yok. Halkını bin yıl boyunca cehennem gibi bir dünyada kilitli tutan düşmanı ile, sonunda yüz yüze. Büyü becerileri... ve çok daha fazlası yozlaşmış olan bir düşman! Ama Patryn ölüler ile başa çıkabilecek miydi? Mağarada çok kolay ele geçirmişlerdi onu. Alfred

adamın yüzünün acıyla buruştuğunu görmüştü ve Sartan Haplo'yu, onu bu kadar çaresiz gören pek az kişi olduğunu tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordu. Ama belki de şimdi hazırlıklıydı, belki de bedenindeki büyü uyum sağlamıştı.

"Bu tür saçmalıklara zamanım yok," dedi Lord Yüksek Nazır, soğuk bir sesle. "Zaten Majesteleri ile yapacağımız görüşmeye geç kaldık. Komutan, hallet şunu."

Köpek konuşmalar sırasında sıkılmış, paukayı bir kez daha koklayıp, hayvana haylaz bir ısırık atmaktan kendini alıkoyamamıştı. Haplo'nun gözleri Nazır'a dikilmişti. Muhafız komutanı eğildi, güçlü kollarıyla köpeği yakaladı ve Haplo onu engelleyemeden, hayvanı kaynayan bir çamur çukuruna fırlattı.

Köpek vahşi, acı dolu bir çığlık attı. Ön patileri çılgınca çukurun kenarını tırmaladı, parlak gözleri ümitsiz bir yakarı ile sahibine dikilmişti.

Haplo ona doğru atıldı, ama çamur koyu, yapışkan ve son derece sıcaktı. Patryn hayvanı kurtaramadan, köpek yüzeyin altına gömüldü ve tek bir iz bırakmadan yok oldu

Jera'nın nefesi kesildi, yüzünü kocasının göğsüne gömdü.

Dehşet ve şaşkınlık içindeki Jonathan, Nazır'a dik dik baktı. Prens acı, öfkeli bir itiraz çığlığı attı.

Haplo kendini kaybetti. Bedenindeki rünler canlandı, parlak mavi ve kan kırmızı renklerle parladılar. Parlak ışık, giysilerinin altından görülebiliyordu. Gömlek kumaşının altından fışkırıyor, kollarına çizilmiş rünleri açıkça gösteriyordu. Üzerindeki deri yelek sırtındaki ve göğsündeki rünleri gizliyor, deri pantolonu bacaklarındakilerin görünmesini engelliyordu, ama rünler o kadar güçlüydü ki, çevresinde parlak bir hale oluşmaya başlamıştı. Haplo sessiz, sert bir yüzle kendini doğaldan cesedin üzerine attı. Tehdidi gören ceset, akılıca davrandı.

Haplo'nun ağırlığı avını, komutan kılıcını kınından çekemeden yere devirdi. Ama Patryn'in boğucu elleri cesedin soğuk etine dokunduğu anda, beyaz şimşekler çaktı ve ikisinin çevresinde çılgınca dans etti. Haplo acı içinde bağırdı, geri geri sendeledi, kolları ve bacakları, akım bedeninden geçerken çırpınıyor, seğiriyordu. Arabanın yanına çarptı. İnleyerek kaydı ve görünürde baygın olarak, yolu kaplayan küllerin üzerinde uzandı.

Havayı acı bir sülfür kokusu doldurdu. Ceset, durmaksızın, kılıcını çekme işini tamamladı, sonra emir için Nazır'a baktı.

Lord Yüksek Nazır, faltaşı gibi açık gözlerle Haplo'ya, derisinde sönmeye başlamış rünlerin parıltısına bakıyordu, kurumuş dudaklarını yaladı

"Öldür onu," diye emretti.

"Ne?" Alfred inanmaz gözlerle bakarak titredi. "Onu öldürmek mi? Neden?"

"Çünkü," dedi Jera yumuşak bir sesle, elini Alfred'in koluna engellercesine koyarak, "bir cesetten bilgi almak, inatçı, yaşayan bir adamdan bilgi almaktan daha kolaydır. Şşş, yapabileceğin bir şey yok!"

"Benim yapabileceğim bir şey var," dedi Edmund soğuk bir sesle. "Savunmasız bir adamı öldüremezsiniz! İzin vermeyeceğim buna!" Öne bir adım attı, cesedin aldığı tüyler ürpertici emri engellemeye kararlı olduğu açıktı.

Komutan hiç duraksamadı, elini emredercesine kaldırdı. Birliğinden iki kişi koşarak geldiler. Ölü askerler Prens'i arkadan yakaladılar ve kollarını beceriyle yanına yapıştırdılar. Öfke içindeki Edmund, kendini kurtarmak için çabaladı.

"Bir dakika, Komutan," dedi Nazır. "Ekselansları, derisinde tuhaf işaretler olan bu adam bir Kairn Telest yurttaşı mı?"

"Olmadığını çok iyi biliyorsun," diye yanıt verdi Edmund. "O bir yabancı. Onunla daha bugün tanıştım, karşı kıyıda. Ama hiçbir zararı dokunmadı size ve sadık arkadaşının korkunç bir şekilde öldüğünü gördü. Küstahlığı için yeterince cezalandırdınız onu. Bırakın gitsin!"

"Ekselansları," dedi Lord Yüksek Nazır, "siz bir aptalsınız. Komutan, emri yerine getir."

"Benim halkım... benim halkım nasıl bu korkunç suçlan işleyebilir?" diye geveledi Alfred, kendi kendine konuşarak ve yanıtı kendi etinden koparacakmış gibi ellerini ovuşturarak. "Eğer Patrynlerin ortasında duruyor olsaydım, tamam, anlayabilirdim. Kalpsiz, hırslı, zalim olan onlardı... Biz... biz onları dengeliyorduk. Dalga kendini düzeltiyordu Onların kara büyüsüne karşı bizim ak büyümüz. Kötülüklerine karşı iyiliğimiz. Ama Haplo'da... Haplo'da iyilik gördüm... Ve şimdi de, Sartanlarda kötülük görüyorum.Ne yapacağım? Ne yapmalıyım."

Aklına gelen ilk yanıt, bayılmaktı.

"Hayır!" dedi Alfred nefes nefese, bu zayıflığına karşı mücadele ederek. Karanlık üzerine çökmeye başladı. "Eylem! Eyleme... geçmeliyim. Kılıcı

yakala. İşte bu. Kılıcı yakala." Sartan kendini muhafız komutanına doğru attı.

Planı buydu. Ne yazık ki Sartan, bedeninin yalnızca bir kısmını muhafız komutanına atarken buldu kendini. Alfred'in üst kısmı kılıca doğru uçtu. Ama alt kısmı hareket etmeyi reddetti. Düştü ve Haplo'nun üstüne sereserpe uzandı. Patryn'e bakan Alfred, gözkapaklarının kıpırdandığını gördü.

"Becerdin işte!" dedi Haplo sinirle ağzının köşesinden. "Her şey kontrolüm altındaydı! Kalk üzerimden!"

Ya ceset şimdi bir yerine iki kurbanının olduğunu fark etmemişti, ya da, belki de, ikisini de aynı anda hallederek zaman kazanmayı düşündü.

"Ben -ben yapamıyorum!" Korkuyla donakalan Alfred, yerinden kıpırdayamıyordu. Çılgınca bir dehşetle başını kaldırdığında, hafifçe paslanmış olsa da, keskin bir kılıcın inmekte olduğunu gördü.

Sartan dudaklarına gelen ilk rünleri söyledi.

Ölülerin komutanı, yaşarken cesur ve onurlu bir askerdi, adamlarından saygı görür, sevilirdi. Zembar Sütunu Savaşı'nda[8], karnına saplanan bir kılıç ile ölmüştü. Korkunç yara, kansız olsa da, büyük bir delik olarak cesedin karnında hâlâ görülebiliyordu.

Alfred'in rün şarkısı aynı öldürücü darbeyi tekrar vurmuş gibi oldu.

Kısa bir an için, ölü gözlerde yaşam parıldar gibi oldu. Cesedin iyi korunmuş yüzü acıyla buruştu, kılıcı elinden düştü ve eli istemsizce parçalanmış karnına gitti. Mavi dudaklar sessiz bir çığlıkla açıldı.

Ceset, karnını tutarak iki büklüm oldu. Donakalmış gibi izleyenler, ellerin görünmeyen bir saldırganın kılıcının üzerine kapandığını gördü. Sonra, görünüşe göre, kılıç yerinden kurtuldu. Ceset son, sessiz bir inlemeyle yere yığıldı. Bir daha ayağa kalkmadı, yarım kalmış saldırısını tamamlamadı. Komutan kül kaplı yerde, bir ölü olarak yattı.

Kimse kıpırdamadı, kimse konuşmadı; yakında duran herkes, aynı görünmez kılıç tarafından biçilmiş gibiydi. Eyleme geçen ilk kişi Lord Yüksek Nazır oldu.

"Komutanı geri getir!" diye emretti saray Ölüçağıranı'na.

Başlığı arkaya düşmüş bir şekilde, siyah cüppesi çevresinde dalgalanarak öne seğirten Ölüçağıran, Komutan'ın cesedine yaklaştı.

Rünleri söyledi.

Hiçbir şey olmadı. Komutan kıpırtısız yatıyordu. Ölüçağıran derin bir nefes aldı, gözleri hayret içinde açıldı, sonra öfkeyle kısıldı. Rünleri yine söyledi, ama büyü dudaklarında öldü.

Cesedin hayaleti, Ölüçağıran'ın önünde yükselmeye başladı ve cesedi ile Ölüçağıran'ın arasında durdu.

"Defol," diye emretti Ölüçağıran, bir ateşten yükselen dumanı kovalar gibi, hayaleti eliyle kenara kovarak.

Hayalet yerinden ayrılmadı, şekli değişmeye başladı. Artık o acınası sis değildi, güçlü ve gururlu bir adam görünümü kazanmıştı. Büyücüyle vakar içinde yüzleşti. Ve şaşkınlık içinde izlemekte olan herkes, cesedi yaşamdaki haliyle gördüklerini fark ettiler.

Komutan Ölüçağıran'la yüzleşti ve izleyenler hayaletin başını kararlı bir reddedişle salladığını gördüler ya da gördüklerini sandılar. Hayalet sırtını cesede döndü ve uzaklaşmaya başladı. Çevrelerini saran sisten büyük, hüzün dolu bir feryat yükseldi, kıskançlıkla dolu bir feryat.

Yoksa kayalar arasında inleyen rüzgârın sesi miydi bu? Ölüçağıran hayalete ağzı açık, bakakaldı. Hayalet yok oldu, Ölüçağıran aniden kendisini izleyenlerin farkına vardı ve ağzını kapattı.

"Eh, nihayet." Cesedin üzerine eğilerek, yine rünleri söyledi ve "Kalk ayağa, lanet olası," diye de ekledi.

Ceset kıpırdamadı.

Ölüçağıran'ın yüzü çirkin bir kırmızıya döndü. Cesedi tekmeledi. "Kalk ayağa! Savaş! Emirleri yerine getir!"

"Bırak artık!" diye haykırdı Alfred öfkeyle, güçlükle ayağa kalkarak. "Bırak artık! Bırak adam dinlensin!"

"Ne yaptın?" Ölüçağıran, Alfred'in üzerine yürüdü. "Ne yaptın ona? Ne yaptın?"

Şaşakalan Alfred, Haplo'nun ayak bileklerine takıldı. Patryn inledi ve kıpırdandı.

"Ben -bilmiyorum!" diye itiraz etti Alfred, arabanın yanına çarparak.

Ölüçağıran üzerine yürüdü. "Ne yaptın?" diye sordu, sesi tiz bir çığlık halinde yükselerek.

"Kehanet!" dedi Jera, kocasına tutunarak. "Kehanet!"

Ölüçağıran işitti, konuşmasının ortasında durdu Alfred'e kısık gözlerle baktı, sonra bakışlarını hızla Nazır'a çevirerek emir bekledi. Nazır sersemlemiş gibi görünüyordu.

"Neden ayağa kalkmıyor?" diye sordu sarsılmış bir sesle, cesede bakarak.

Ölüçağıran dudağını ısırdı, başını salladı. Konuyu alçak, telaşlı bir sesle konuşmak için Nazır'ın yanına gitti.

Jera, Nazır'ın dikkatinin dağılmasından faydalanarak Haplo'nun yanına seğirtti. Patryn'le ilgileniyordu, ama yeşil gözleri kekelemekte olan Alfred'e sessiz bir sorgulama ile dikilmiş- "Ben -bilmiyorum!" diye yanıt verdi Alfred, orada bulunan herkes kadar kafası karışmış bir halde. "Gerçekten, bilmiyorum. Çok çabuk oldu. Ve... ben korkmuştum! O kılıç..." Soğuktan ve korkudan titreyerek ürperdi. "Ben çok cesur değilim, görüyorsunuz. Çoğu zaman ben... bayılıyorum. Ona sorun." Titreyen parmağını Edmund'a çevirdi. "Adamları beni yakaladığı zaman bayılıp gittim! Bu sefer de bayılmak istedim, ama kendi kendime izin vermedim. Kılıcı gördüğüm zaman... aklıma gelen ilk rünleri söyledim! Ama ne söylediğimi ölsem hatırlayamam!"

"Ölsen hatırlayamazsın demek!" Ölüçağıran döndü, siyah başlığının derinliklerinden Alfred'e dik dik baktı. "Tam tersine, ölümden sonra öyle çabuk hatırlarsın ki! Ölüler asla yalan söyleyemez, hiçbir şeyi gizleyemez!"

"Size gerçeği söylüyorum," dedi Alfred uysallıkla," ve cesedimin bile ekleyecek bir şeyi olacağından kuşkuluyum."

Haplo yine inledi, sanki Alfred'in söylediklerini destekliyor gibiydi.

"O nasıl?" diye sordu Jonathan karısına.

Jera elini, Haplo'nun derisindeki rünler üzerinde gezdirmek üzere uzattı. "Sanırım iyileşecek. Akımın çoğunu rünler emmiş gibi görünüyor. Kalp atışları güçlü ve..."

Haplo'nun eli aniden, sıkıca kadının eli üzerinde kapandı. "Bir daha asla bana dokunma!" diye fısıldadı boğuk bir sesle.Jera kızardı, dudağını ısırdı. "Özür dilerim. Seni kızdırmak..." Jera kendini geri çekti, kolunu kıpırdatmaya çalıştı. "Canımı acıtıyorsun..."

Haplo onu ittirdi, kendi gücüyle ayağa kalktı. Yine de arabaya tutunması gerekmişti. Jonathan karısının yanına seğirtti.

"Ona böyle davranmaya nasıl cesaret edersin?" diye sordu Dük vahşice, dönüp Haplo'yla yüzleşerek. "Yalnızca yardım etmeye çalışıyordu..."

"Yapma, hayatım," diye sözünü kesti Jera. "Bunu hakettim. Hakkım yoktu. Beni affedin, bayım." Haplo homurdandı, hiç de zarif olmayan bir iki kabul sözü söyledi. Kendini hâlâ iyi hissetmediği açıktı, ama içinde bulundukları tehlikenin azalmış olmadığım da anlıyordu.

Tam tersine, diye düşündü Alfred, daha büyük bir tehlike içindeyiz şimdi.

Nazır birliklerine yeni talimatlar verdi. Askerler Prens ile arkadaşlarının çevresinde safları sıkılaştırarak, onları birbirine yaklaştırdılar.

"Labirent adına, ne halt ettin?" diye tısladı Haplo, bedbaht Alfred'e yanaşarak.

"Kehaneti gerçekleştirdi!" dedi Jera alçak sesle.

"Kehanet mi?" Haplo birinden diğerine baktı. "Ne kehaneti?"

Ama Jera yalnızca başını salladı. Berelenmiş kolunu ovarak sırtını döndü. Kocası, korumak istercesine kolunu ona doladı.

"Ne kehaneti?" diye sordu Haplo, suçlayıcı bakışlarını Alfred'e çevirerek, "O cesede ne halt ettin?"

"Onu öldürdüm," dedi Alfred, sonra açıklamak istercesine ekledi. "Seni öldürecekti..."

"Demek hayatımı, ölü bir adamı öldürerek kurtardın. Bu anlamlı. Yalnız sen..." Haplo konuşmayı bıraktı, cesede baktı, sonra bakışlarını Sartan'a çevirdi. "Onu 'öldürdüm' mü dedin?"

"Evet. Ölü artık. Oldukça ölü."

Patryn'in bakışları Alfred'den öfke içindeki Ölüçağıran'a, sonra keskin bakışlı Düşes'e, sonra daima dikkatli, daima şüpheci Prens'e kaydı.

"Gerçekten yapmak istememiştim," diye yalvardı Alfred mutsuzca. "Ben... korkmuştum."

"Muhafızlar! Onları birbirinden ayrı tutun!" Nazır işaret etti ve iki muhafız Haplo ile Alfred'i ayırmak için koşturdu. "Aranızda konuşmak yok! Hiçbiriniz! Hanımefendi, beyefendi." Dük ile Düşes'e döndü. "Korkarım bu olay... durumu değiştiriyor. Majesteleri sizinle de görüşmek isteyecektir. Muhafızlar, getirin onları!"

Nazır ile Ölüçağıranı kent duvarlarına doğru yürümeye başladılar. Cesetler muhafızların çevresinde safları sıkılaştırdılar, onları birbirlerinden ayırdılar ve yürümelerini emrettiler.

Alfred Patryn'in, sadık köpeğinin içinde kaybolduğu çamur çukuruna bir bakış fırlattığını gördü. Haplo'nun ağzı gerginleşti, sert gözleri kırpıştı. Sonra muhafızlar onu uzaklaştırdılar, Alfred ile arasına girdiler.

Bir anlık kargaşa oldu. Edmund cesedin soğuk ellerini bir kenara itti ve kente bir tutsak gibi değil, bir prens gibi gireceğini bildirdi. Gururla, yalnız başına ilerledi, muhafızlar onu arkadan takip etti.

Jera durumdan faydalanarak arabanın sürücüsüne aceleyle bazı talimatlar fısıldadı. Ceset başını salladı ve pankartın başını eve doğru çevirerek hayvanı, bir sure kent duvarı boyunca ilerleyen bir yola yöneltti Dük ile Düşes bakıştılar, bir konuda hemfikirdiler, ama bu konunun ne olduğu konusunda, mutsuz Alfred'in hiçbir fikri yoktu.

Ne de, o sırada, umurundaydı. Yalan söylememişti. Ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ve tüm kalbiyle, yapmamış olmayı diliyordu. Karanlık düşünceler içinde kaybolarak, Dük ile Düşes'in iki yanına geçtiğini, ölü muhafızların arkalarından yürüdüğünü fark etmedi. "

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

NECROPOLIS,

ABARRACH

Necropolis halkı, kent duvarlarını yaparken doğal bir kaya formasyonunu kullanmışlardı. Mağara zemininde yükselen uzun bir dikit sırası mağaranın bir ucundan diğerine, bir yarım daire oluşturacak şekilde uzanıyordu. Dikitler sarkıtların içine doğru yükseliyor, dışarıdan bakanlara korkutucu bir şekilde dev dişler gibi gelen bir duvar oluşturuyordu.

Dikit formasyonu çok eskiydi, dünyanın başlangıcına kadar gidiyordu ve kuşkusuz bu noktanın, Abarrach'ın en eski medeniyet merkezlerinden biri olmasının sebebiydi. Dev duvarda, doğal mimarinin bıraktığı boşlukları dolduran eski Sartan rünleri görülebiliyordu.

Ama Sartan büyüsü zayıflamıştı, daima yağan yağmur rünleri silmişti ve artık kimse onları yenilemenin sırrını hatırlamıyordu. Ölüler duvarları onarıyor, 'dişlerin' arasındaki boşlukları eriyik lav ile dolduruyor, oyuklara

magma pompalıyorlardı. Necropolis duvarlarının muhafızlığını da ölüler yapıyordu

Hükümdarın uyanıklık zamanında kent kapıları açık dururdu Bu Sartanların hatırladığı birkaç kaba rün ile sağlamlaştırılmış, güçlü Kairn otundan örülmüş dev kapılar, yalnızca o asıl gözler kapandığında kapanırdı Bu güneşsiz dünyada zaman, Necropolis hükümdarına göre düzenlenirdi. Bu da, Majesteleri'nin kaprislerine göre zamanın da değiştiği anlamına geliyordu. "

Bu yüzden zaman, "hükümdarın kahvaltı saati" ya da "hükümdarın görüşme saati" ya da "hükümdarın kestirme saati" gibi isimlerle anılıyordu. Erken kalkmaya alışık bir hükümdar, kullarını da, kendi dikkatli gözleri altında erken kalkmaya zorluyordu. Şimdiki hükümdarları gibi geç kalkan bir hükümdar, tüm bir kentin yaşam düzenini değiştiriyordu. Bu değişiklikler, yaşayan kentliler üzerinde büyük zorluklar yaratmıyordu, çünkü yaşamlarını hükümdarlarına göre düzenleyecek zamanları vardı.

Tüm işleri yapan ölüler ise, zaten uyumuyordu. Lord Yüksek Nazır ile mahkûmları kent kapılarından içeri, Hükümdar'ın görüşme saatinde girdiler. Bu, kent sakinleri için günün en işlek saatlerinden biriydi. Görüşme saati, kentin kapıları hükümdarın öğle yemeği saati ve hükümdarın kestirme saati için kapanmadan önce, son bir hareketlilik ânı demekti.

Sonuç olarak, Necropolis'in dar sokakları yaşayan ve ölü kentlilerle tıka basa doluydu. Sokaklar aslında, doğal olarak oluşmuş veya yapay yollarla oluşturulmuş tünellerden ibaretli ve kentlileri daima yağan yağmurdan korumak için tasarlanmıştı. Bu tüneller dar, kıvrım kıvrım ve karanlık, gölgeli yerler olurlardı ve tıslayan gaz lambaları tarafından pek az aydınlanırlardı.

Yaşayan ve ölü kalabalıklar tünelleri doldurmuştu. Alfred, Dük, Düşes ve muhafızların kendi bedenlerini de kalabalığa eklemeleri imkânsız görünüyordu. Alfred, kente hayvan sokmama yasasının sebepsiz olmadığını, gerekliliği sebebiyle konduğunu anlıyordu. Bir çamur ejder, trafiği ciddi bir şekilde engellerdi, paukanın dev bedeni ise, tüm sokaklardaki hareketi durdururdu. İttirip kaktıran kalabalığı inceleyen Alfred, ölülerin sayısının yaşayanların sayısından daha fazla olduğunu gördü. Yüreği büzülür gibi oldu.

Muhafızlar, mahkûmlarının çevresinde safları sıkılaştırdılar, pek çok grup kalabalık yüzünden hemen dağılmıştı. Haplo ile prens gözden

kayboldu. Dük ile Düşes Alfred'e iyice yanaştı, biri bir tarafında, diğeri diğer tarafında, kollarım tuttu.

Alfred bedenlerinde sıradışı bir gerginlik, sıradışı bir katılık hissetti ve her ikisine bir şüphe, ani, mide bulandırıcı bir kavrayışla baktı.

"Evet," dedi Jera alçak sesle, sokağı dolduran kalabalığın gürültüsünün üzerinden ancak duyulacak şekilde, "kaçmana yardım etmeye çalışacağız. Söylediğimiz şeyi, söylediğimiz anda yap, yeter."

"Ama... Prens... arka..." Alfred durdu. Haplo'yu arkadaşı olarak isimlendirmek üzereydi ve bu sözcüğün uygun kaçıp kaçmayacağını, hatta doğruyu yansıtıp yansıtmadığını huzursuzluk içinde düşündü.

Jonathan tedirgin göründü, karısına bir göz attı. Jera başını kararlılıkla salladı.

Dük içini çekti. "Üzgünüm. Ama onlara yardım etmemizin imkânsız olduğunu görüyorsun. Senin güven içinde uzaklaşmanı sağlayacağız. Belki daha sonra arkadaşlarına yardım etmek için birşeyler yapabiliriz."

'" Söylediği mantıklı geliyordu. Hem, Haplo olmadan Alfred'in, bu dünyada nerede olursa olsun bir mahkûm olacağını Dük nasıl bilebilirdi? Hafifçe içini çekti, muhtemelen kimse işitmedi onu. "Size kaçmak istemediğimi söylemem sizin için bir fark yaratmaz sanırım, değil mi?"

"Korkuyorsun," dedi Jera, kolunu okşayarak. "Bunu anlıyoruz. Ama bize güven. Sana gözkulak oluruz. O kadar zor olmayacak," diye ekledi, kalabalığı omuzlayarak kendilerine yol açan ölü muhafızlara horgörüyle bakarken.

"Hayır, zor olacağını düşünmemiştim," dedi Alfred, ama bunu kendi kendine söylemişti.

"Biz senin güvenliğini düşünüyoruz," diye ekledi Jonathan.

"Sahi mi?" diye sordu Alfred hüzünle. "Elbette!" dedi Dük ve Alfred, genç adamın söylediklerine inandığını hissetti.

Sartan, hafif bir melankoli ile, bu ikisinin, "kehaneti", o da her neyse, gerçekleştiren bir adam yerine, beceriksiz bir aptal için hayatlarını riske atmaya ne kadar istekli olacaklarını merak etti. Sormayı düşündü, sonra aslında bilmek istemediğine karar verdi.

"Prens'e ve... Haplo'ya ne olacak?"

"Pons'u duydun," dedi Düşes kısaca. "Kimi?"

"Nazır'ı."

"Ama o cinayetten bahsediyor!" Alfred dehşet içindeydi. Menşelilerin bunu yapabileceğine inanabilirdi, Patrynlerin yapabileceğine inanabilirdi...

ama kendi halkı!

"Daha önce de yapıldı," dedi Dük sertçe. "Ve bundan sonra da yapılacak."

"Sen kendini düşünmelisin," diye ekledi Jera yumuşak bir sesle. "Sen güvenliğe ulaşınca, arkadaşlarının kaçmasına yardım etmeyi düşünecek zamanın olacak."

"Ya da, en azından, cesetlerini kurtarabiliriz," diye öneride bulundu Jonathan ve genç adamın gözlerine bakan Alfred, Dükün son derece ciddi olduğunu gördü.

Alfred'in içindeki her şey uyuştu. Bir rüyada yürüyor gibiydi, ama eğer bu bir rüyaydıysa, bir başkasının rüyası olmalıydı, çünkü uyanamıyordu. Dük ile Düşes'in sıcak elleri onu ölülerden oluşan bir denizin içinde yönlendirdi, çevrelerinden bastıran cesetlerin mavi-beyaz, soğuk akıntısı ile savaştı. Çürüme kokusu çok güçlü geliyordu ve yalnızca ölülerden değil, bu dünyadaki her şeyden yayılıyor gibiydi. ,

Lavtası, granit ve soğumuş lavdan yapılmış binalar, daima yağan, asit yağmurlarına maruz kalıyordu. Cesetler gibi konutlar ve dükkânlar da ufalanıyor, parçalanıyordu. Alfred orada burada, eski rünler ya da onlardan kalanları gördü; bu kasvetli, ürkütücü kente bir zamanlar ısı ve ışık getirmiş olan desenler. Ama çoğu belirsizleşmişti, ya yağmurla silinmiş, ya da onarım işleri sırasında örtülmüşlerdi.

Dük ile Düşes adımlarım yavaşlattı. Alfred onlara endişeyle baktı.

"İleride bir tünel kesişimi var," dedi Jera, Alfred'e yaklaşarak. Yüzü sert, kararlı, sesi ısrarcıydı. "Her zamanki trafik sıkışıklıklarından birine yakalanacağız, kargaşa olacak. O noktaya ulaştığımızda, ne söylersek yapmaya hazırlıklı ol."

"Sizi uyarsam iyi olur, sanırım -ben koşmak, kaçmak gibi şeylerde pek iyi değilimdir," dedi Alfred.

Jera gülümsedi. Biraz gergin bir gülümsemeydi ve tek yanlıydı, ama yeşil gözleri sıcaktı. "Biliyoruz," dedi, yine kolunu okşayarak. "Endişelenme. Her şey kolay olacak."

"Olmalı," diye nefes verdi kocası, heyecan ile yutkunarak.

"Sakin ol, Jonathan," diye emretti karısı. "Hazır mısın?"

"Hazırım, hayatım," dedi genç adam.

Dört tünelin kesiştiği bir yol ayrımına geldiler. Dört farklı yönden kalabalıklar geliyordu. Alfred, düz, siyah cüppeler giyinmiş, kesişimin ortasında durmuş, trafiği yöneten dört ölüçağırana baktı.

Jera aniden döndü ve tam arkasında yürüyen ceset muhafızı sinirle ittirip kaktırmaya başladı. "Sana söylüyorum," diye bağırdı yüksek sesle, "bir hata yapıyorsun!"

"Evet, gidin başımızdan!" Jonathan sesini yükseltti ve kendi muhafızını paylamak için durdu. "Yanlış kişileri yakaladınız! Anlamıyor musunuz? Yanlış kişiler! Sizin mahkûmlarınız" -elini kaldırdı ve işaret etti- "şu yöne gitti!"

Ceset muhafızlar durdu, emredildiği üzere Alfred, Dük ve Düşes'i aralarına alarak birbirlerine yanaştılar. Çevreden geçenler durdu. Yaşayanlar neler olup bittiğini görmeye çalıştı, ölüler düşüncesizce, ne görev verilmişlerse onları tamamlamak üzere yürümeye çalıştı.

Bir sıkışıklık oluştu. Kalabalığın arka tarafında olup da göremeyenler, önlerindekileri ittirip kaktırmaya, sert seslerle trafiği neyin durdurduğunu sormaya başladılar. Durum gittikçe kötüleşiyordu ve ölüçağıranlar neyin yolunda gitmediğini görmek ve sıkışıklığı gidermek için hızla hareket etiler.

Düz, siyah cüppe giymiş bir tünel kesişimi gözetçisi kalabalığın arasından geçerek geldi. Dük ile Düşes'in siyah cüppelerindeki kırmızı şeritleri gören Ölüçağıran, önündekilerin orta seviye asillerden olduğunu anladı ve eğildi. Fakat giysilerinde kraliyet işaretleri olan cesetlere de soru dolu gözlerle bakmaktan kendini alamadı.

"Sizlere nasıl yardımcı olabilirim, efendim?" diye sordu gözetçi "Sorun nedir?"

"Pek emin değilim," dedi Jonathan, masum bir yüzle "Karım ve arkadaşımız kendi işimizin peşinde yürüyorduk ki bunlar" -onları tanımlayacak sözcük yokmuş gibi elini muhafızlara doğru salladı- "aniden çevremizi sardı ve bizi saraya götürmeye çalıştı!"

"Bir mahkûmu götürmek üzere emir almışlar, ama anlaşılan onu ellerinden kaçırmışlar ve bize yapıştılar," dedi Jera, çevresine çaresizce bakınarak.

Trafik gittikçe daha fena sıkışıyordu. Gözetçilerden ikisi, trafiği topluluğun çevresinden geçirmeye çalıştı. Rahatsız görünen bir dördüncüsü onları yolun bir kenarına çekmeye çalıştı, ama tünel duvarları fazla uzaklaşmalarını engelledi. Başı ve omuzları kalabalığın yukarısında kalan Alfred, tıkanıklığın her dört yöne yayıldığını gördü. Bu hızla giderse, tüm kent durmak zorunda kalacaktı.

Birisi ayağına basıyor, bir başkası kaburgalarını dirsekliyordu. Jera'nın bedeni kendi bedenine yapışmıştı, saçları çenesini gıdıklıyordu. Gözetçi de

akıntıya kapılmış, mücadele etmek zorunda kalıyordu, aksi halde o da kalabalıkla sürüklenecekti.

"Lord Yüksek Nazır ve üç politik mahkûm ile aynı anda kapıya geldik!" diye bağırdı Jonathan, seslerin yankılandığı tünelde sesini duyurmak için. "Onları gördünüz mü? Bir barbar kabilenin prensi ve ayaklı rün taşı oyununa benzeyen bir adam."

"Evet, gördük, bir Ve Lord Yüksek Nazır'ı da gördük."

"İşte, bir üçüncü adam vardı ve bunlar da onu götürüyorlardı, ama aniden bize yapıştılar ve adam da bir yerlere kaçtı."

"Belki de," dedi gittikçe şaşkınlaşan gözetçi, "bu muhafızlarla saray gitseniz ve..."

"Ben, Gedik Tepe Düşesi, Hükümdar'ın önüne adi bir suçlu gibi götürüleceğim, öyle mi? Bir daha yüzümü sarayda asla gösteremem." Jera'nın solgun yüzü kızardı, gözleri alevlendi. "Böyle bir şeyi nasıl önerirsiniz?"

"Özür -özür dilerim, hanımefendi," diye kekeledi gözetçi. "Düşünmeden konuştum. Kalabalık yüzünden, görüyorsunuz, bir de sıcak..."

"O zaman bu konuda bir şey yapmanızı öneririm," dedi Jonathan azametle.

Alfred çevrelerinde dönen kargaşanın ortasında duygusuzca bekleyen, yüzleri ifadesiz de olsa, kararlı görünen cesetlere baktı.

"Çavuş," dedi Ölüçağıran, küçük birliğin başındaki cesede dönerek, "ne görev verildi size?"

"Mahkûmları saraya götürmek," diye yanıt verdi ceset, boş sesi tünelde dolanan başka boş seslere karışarak.

"Hangi mahkûmlar?" diye sordu gözetçi.

Ceset durdu, geçmişi araştırdı ve bir anıya yapıştı. "Savaş mahkûmları, efendim."

"Hangi savaş?" diye sordu gözetçi, sesi öfkesini yansıtarak.

"Savaş." Cesedin mavi dudaklarına bir gülümseme uğradı. "Düşen Sütun Savaşı, efendim."

"Ah," dedi Jera, ısırır gibi.

Ölüçağıran derin bir göğüs geçirdi. "Son derece üzgünüm, efendim. Bununla benim ilgilenmemi arzu eder misiniz?"

"Lütfen. Kendim de yapabilirdim, ama bir hükümet görevlisi olduğunuza göre, siz ele alsanız çok daha iyi olur. Uygun raporları nasıl vereceğinizi biliyorsunuz."

"Ve bir rezalet çıksın istemeyiz," diye ekledi Jonathan. "Ölüler bazen çok inatçı olabiliyor. Kafalarına bizim mahkûm olduğumuzu bir kere koydular mı..." Omuzlarını silkti. "Eh, zor olabilirdi. Ben ve hanımefendi cesetlerle tartışırken görüldüğümüz de nasıl bir skandal kopacağını düşünsenize!"

Gözetçi düşünmüş gibiydi, çünkü eğildi ve sonra ellerini havada gezdirmeye, rünler çizmeye ve şarkı söylemeye başladı. Cesetlerin yüzleri şaşkınlaştı, kaybolmuş, savunmasız bir hal aldı.

"Saraya dönün," diye bildirdi gözetçi sertçe. "Üstlerinize, mahkûmunuzu kaybettiğinizi söyleyin. Yolda başkalarını rahatsız etmediklerinden emin olmak için yanlarında birisini göndereceğim. Ve şimdi, efendim," dedi gözetçi, eliyle başlığının kenarına dokunarak, "eğer bana izin verirseniz..."

"Elbette. Teşekkür ederiz. Çok yardımcı oldunuz." Jera elini kaldırdı ve bir kutsama rünü çizdi.

Gözetçi döndü ve aceleyle tüneli tıkayan trafikle uğraşmak üzere uzaklaştı. Jera kolunu kocasının koluna geçirdi. Kocası Alfred'in dirseğini yakaladı. Sartan'ı, daha önce içinde ilerledikleri tüneli dik açıyla kesen bir başka tünele yönlendirdiler.

Kalabalık, gürültü ve tünellerdeki klostrofobik atmosfer yüzünden sersemlemiş olan Alfred'in, kendisinin ve yoldaşlarının özgür olduklarını anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekti.

"Ne oldu?" diye sordu arkasına bakarak ve dengesini kaybedip sendeledi.

Jonathan dengesini sağlamasına yardımcı oldu. "Bir zamanlama meselesi, aslında. Adımlarını biraz hızlandırman ve nereye gittiğine bakman mümkün mü acaba? Henüz tehlikeden kurtulmuş değiliz ve Gedik Tepe'ye ne kadar çabuk ulaşırsak, o kadar iyi olur."

"Üzgünüm." Alfred yüzünün yandığını hissetti. Ayaklarını nereye koyduğuna büyük dikkat gösterdi ve onların son derece sıradışı yerlere gitmelerini -deliklerden içeri, başka ayakların üstüne, dönmeye hiç niyetlenmediği köşelerin ötesine- izledi.

"Pons Hükümdar'a gitmek için o kadar telaş ediyordu ki, işte, bırak sana yardım edeyim -ölülerin aldığı talimatları yenilemeyi unuttu. Bunu düzenli olarak yapman gerekir, aksi halde bizimkilerin yaptıklarını yaparlar. Kendi anılarına göre davranmaya başlarlar."

"Ama bizi saraya götürüyorlardı aslında..."

"Evet. Bu görevi oldukça başarılı bir şekilde yerine getireceklerdi. Aslında inatla sarılmışlardı görevlerine. Onlardan kendi kendimize kurtulmaya çalışmamamızın sebeplerinden biri bu zaten. Diğer ölüçağıran kafalarını, onları aldıkları emirlere bağlayan ince ipliği koparacak kadar karıştırdı. En ufak bir kafa karışıklığı bile onları eski günlere döndürebiliyor. Her tarafa gözetçilerin konulmasının sebebi bu. Amaçsızca ortalarda dolanan bütün ölülerle onlar ilgileniyor. Arabaya dikkat et! iyi misin? Biraz daha yolumuz kaldı, sonra trafiğin en yoğun kısmını atlatmış olacağız."

Jera ile Jonathan, çevrelerine endişeyle bakınarak, Alfred'i hızla yürüttüler. Olabildiğince gölgelerden ayrılmıyorlar, gaz lambalarının yaydığı ışık havuzlarından kaçınıyorlardı.

"Arkamızdan gelirler mi?"

"Bundan emin olabilirsin!" dedi Dük anlayışla. "Muhafızlar saraya dönünce, Pons bizim tanımlarımızla yeni muhafızlar gönderecek. Kapıya onlardan önce ulaşmalıyız."

Alfred başka hiçbir şey söylemedi -konuşacak nefesi kalmamıştı. Ölüm Kapısı'ndan geçiş, bu devir yaşadığı korkunç deneyimler, hayatta kalması için devamlı olarak büyüsünü tüketmesi, Sartan'ı bayıltacak derecede yormuştu. Körcesine, bitkinlik içinde, nereye götürülüyorsa oraya gitti.

Bir başka kapıya geldiklerini, bu tünel labirentinden çıktıklarını, Jera ile Jonathan'ın bir ölü muhafız tarafından sorulan soruları yanıtladıklarını, birinin hastalandığını, kim olduğunu merak ettiğini, sislerin içinden iri, kürk kaplı bir paukanın belirdiğini, bir arabaya yüzüstü düştüğünü ve bir rüyadaymışçasına Jera'nın, "...babamın evine..." dediğini, sonra bu ürkütücü dünyanın sonsuz, korkunç karanlığının üstüne çöktüğünü belirsizce fark etti.

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NECROPOLIS,

ABARRACH

"Ve, demek, Pons, onu kaybettin," dedi Hükümdar, tembel tembel stalagma olarak bilinen güçlü, alev alev, kırmızı bir içkiyi, Majesteleri'nin en sevdiği yemek sonrası içkisini yudumlayarak.

"Üzgünüm, efendim, ama beş mahkûm birden getirmek zorunda kalacağımı bilmiyordum. Yalnızca bir kişi, Prens olacak sanıyordum ve ben de onunla şahsen ilgilenecektim. Ölülere güvenmek zorunda kaldım. Başka hiç kimse yoktu."

Lord Yüksek Nazır endişeli değildi. Hükümdar adil fikirli biriydi ve cesetlerin yetersizlikleri yüzünden Nazırını sorumlu tutmayacaktı. Abarrach Sartanları, uzun zaman önce ölülerin sınırlarını öğrenmişlerdi. Yaşayanlar cesetlere, sevgi dolu ebeveynlerin çocuklarının yetersizliklerine tahammül etmesi gibi tahammül ediyorlardı.

"Bir bardak alır mısın, Pons?" diye sordu Hükümdar. Ceset hizmetkarı elini sallayarak uzaklaştırdı ve kendi elleriyle küçük, altın bir kadeh

doldurdu. "Gerçekten mükemmel bir lezzet."

"Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi Pons Stalagmadan nefret ederdi, ama kendisi ile içmeyi reddederek Hükümdar'ı gücendirmeyi kim göze alabilirdi ki? "Mahkûmları şimdi mi göreceksiniz?"

"Acelen nedir, Pons? Neredeyse rün taşı oyunu zamanımız geldi. Bunu biliyorsun."

Kâhya acı sıvıyı olabildiğince çabuk yuttu, nefes alabilmek için bir an çabaladı, sonra terleyen alnını mendiliyle sildi.

"Lady Jera kehanetle ilgili bir şey söyledi, efendim." '

Kleitus kadehini dudaklarına götürürken durdu. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Yabancı, muhafız komutanını .. eee... ona yaptığını yaptıktan sonra."

"Onu 'öldürdüğünü' söylemiştin, Pons. Kehanet ölülere yaşam getirmekten bahseder" Hükümdar içkiyi, deneyimli stalagma içicilerinin yaptığı gibi başını arkaya atıp, hemen yutarak içti. "Öldürmekten değil."

"Düşes'in, sözcükleri kendi istediği anlama çekmek gibi bir özelliği var, efendim. Bu yabancı hakkında yayacağı söylentileri düşünün. Halkı kendine inandırmak için bu yabancının yapabileceklerini bir düşünün."

"Doğru, doğru." Kleitus kaşlarını çattı. Önce endişelendi. Sonra omuzlarını silkti. "Nerede ve kiminle olduğunu biliyoruz." Stalagma onu rahat bir ruh haline sokmuştu. "Birlikleri gönderebiliriz..." diye öneride bulundu Nazır.

"Ve Kont'un birliklerinin silaha sarılmalarını sağlarız, öyle mi? Kairn Telest'li bu asilere katılmaları mümkün. Hayır, Pons, bu konuyu incelikle ele alacağız. Bu başbelası Kont ile Düşes kızını yolumuzdan sonsuza dek çekmek için geçerli bir sebebimiz olacak böylece. Her zamanki önlemleri aldığını düşünüyoruz, Pons."

"Evet, efendim. Konu çoktan ele alındı."

"O zaman neden boş yere endişeleniyorsun? Bu arada, genç Jonathan zamansız olarak ölürse düklük toprakları kime kalıyor?"

"Hiç çocuğu yok. Topraklar karısına kalır.

Hükümdar yorgun bir el işareti yaptı. Pons, anladığını ifade etmek için gözkapaklarını indirdi,

"Bu durumda, mülk tahta kalır, Majesteleri."

Kleitus başını sallayarak, bir hizmetkarı, kendisine bir kadeh içki doldurması için çağırdı. Ceset işini bitirip çekildiğinde, Hükümdar kadehini kaldırdı ve içkinin tadını çıkarmaya hazırlandı. Bakışları Nazır'ın bakışları ile karşılaştı ve içini çekerek kadehi indirdi.

"Nedir, Pons? O ekşi suratın bu mükemmel içkinin zevkini çıkarmamızı engelliyor."

"Affınıza sığınırım, efendim, ama bu konuyu yeterince ciddiye aldığınızdan emin değilim." Nazır biraz daha yanaştı ve cesetler haricinde yalnız olmalarına rağmen sesini alçaktı. "Prens ile getirdiğim diğer adam son derece sıradışı! Belki de kaçandan daha sıradışı. Sanırım bu mahkûmu hemen görmelisiniz."

"Bu adam hakkında belirsiz imalarda bulunup duruyorsun. Çıkar ağzından, Pons! Bu adam hakkında bu kadar... sıradışı... olan ne?"

Nazır durdu, en büyük etkiyi nasıl yapacağını düşündü. "Majesteleri, onu daha önce gördüm."

"Sosyal bağlantılarının ne kadar geniş olduğunu biliyorum, Pons." Stalagma Kleitus'u alaycı yapmıştı.

"Necropolis'te değil, efendim Ne de burada bir yerde Onu bu sabah... imgede gördüm "

Hükümdar kadehi dokunulmamış olarak, dirseğinin dibinde duran tepsiye koydu. "Onu göreceğiz... Prens'i de." Pons eğildi. "Çok iyi, efendim. Onları buraya mı, yoksa görüşme odasına mı getirteyim?"

Hükümdar odada çevresine bakındı. Oyun odası olarak bilinen bu oda, büyük görüşme salonundan daha küçük, daha samimi idi ve pek çok süslü lamba tarafından iyice aydınlatılmıştı. Odada kairn otundan pek çok masa duruyordu. Her birinin üstüne, kırmızı ve mavi rünlerle bezeli dört takım beyaz taş, düzgünce yığılmıştı. Duvarlar, Abarrach üzerinde savaşılan ünlü savaşları tasvir eden halılarla kaplanmıştı. Oda kuru, rahat ve sıcaktı. Demirden yapılmış, altın kaplı borulardan geçen buharla ısıtılıyordu.

Sarayın tümü aynı buharlı sistemle ısıtılıyordu, modern bir eklemeydi bu. Eski zamanlarda saray-kale olarak yapılmış, ilk gelen Sartanların en eski yapılarından biri -rahat yaşama koşulları sağlamak için mekanik yöntemlere bağımlı değildi. Eski rünlerin, içeride yaşayanlara sıcaklık, ışık ve taze hava getiren desenlerin izleri sarayın eski kısımlarında hâlâ görülebiliyordu. Nasıl kullanıldıkları unutulan bu rünlerin çoğu, bilinçli olarak silinmişti. Asil ailenin dostları bunları çirkin buluyordu. "Konuklarımız ile burada görüşeceğiz." Elinde yeni bir stalagma kadehi ile Kleitus, oyun masalarının birine oturdu ve tembel tembel, oyuna hazırlanılmış gibi rün taşlarını dizmeye başladı.

Pons bir hizmetkara el etti. hizmetkar bir muhafıza işaret etti Muhafız ortadan kayboldu ve bir süre sonra, bir muhafız birliği iki mahkûmu Kral'ın

huzuruna getirdi. Prens gururlu, meydan okuyan bir havayla girdi odaya. Öfkesi, görgü kurallarının soğuk yüzeyi altında köpürüyordu. Yüzünün bir tarafı berelenmisti, dudağı şişmiş, giysileri yırtılmış, saçları dağılmıştı.

"Kairn Telest'ten Prens Edmund'u tanıtmama izin verin, efendim," dedi, Pons. Prens başını hafifçe eğdi. Eğilmedi. Hükümdar oyun tahtasını kurmayı bıraktı ve kaşlarını kaldırarak genç adama baktı.

"En Asil Majesteleri Kral'ın önünde diz çökün!" diye tısladı Nazır ağzının köşesinden.

"O benim kralım değil," dedi Prens Edmund, dimdik durup, başını arkaya atarak. "Kairn Telest Hükümdarı olarak onu selamlayarak onurlandırıyorum." Prens başını yine eğdi. Yüz ifadesi zarif ve gururluydu.

Hükümdar'ın dudaklarında bir gülümseme dolaştı. Bir taşı yerine yerleştirdi,

"Tıpkı, Majesteleri'nin de beni onurlandıracağına inandığım gibi," diye devam etti Edmund, kıpkırmızı bir yüz ve çatılmış kaşlarla. "Prensi olduğum topraklar şimdi kötü duruma düşmüş olabilir, ama bir zamanlar zengin, güçlü ve güzeldiler."

"Evet, evet," dedi Hükümdar, elinde rün işaretli bir taş tutup, düşünceli düşünceli dudaklarına sürterek. "Tüm onurlar Kairn Telest Prensi'ne. Ve şimdi Nazır," -mor ve altın renkleri ile çevrelenmiş siyah başlığın gölgeleri içine gizli gözler, Haplo'ya doğru döndü- "huzurumuzda bulunan bu yabancının adı nedir?"

Prens öfkeyle nefes aldı, ama, belki de, anlatılanlara göre bir mağarada açlıktan ölmekte olan halkını düşünerek öfkesine hâkim oldu. Diğer adam, rün bezeli derisi olan, sessizce, şaşırmadan, etkilenmeden, sanki çevresinde olan bitenle hiç ilgilenmez gibi, ayakta durup bekliyordu. Gözleri her şeyi görüyor, ama ilgilendiğini hiç belli etmiyordu.

"Kendisine Haplo diyor, efendim," dedi Pons, yerlere kadar eğilerek. Tehlikeli bir adam, diye de ekleyebilirdi Nazır. Bir kere kontrolünü kaybeden, ama bir daha kaybetmeye zorlanamayacak bir adam. Gölgelerden çıkmayan bir adam. Saklanmak istediğinden değil, içgüdüleri öyle emrettiğinden, sanki uzun zaman önce, dikkat çekmenin kendisini hedef haline getireceğini öğrenmiş gibi.

Hükümdar sandalyesinde arkasına yaslandı. Haplo'ya, birer çizgi olana kadar kısılmış gözlerinin arasından baktı. Kleitus sıkılmış, enerji yoksunu görünüyordu. Pons ürperdi. Majesteleri bu ruh halindeyken çok tehlikeli olurdu.

"Önümüzde eğilmiyorsun. Sanıyoruz sen de, kralın olmadığımızı söyleyeceksin," dedi.

Haplo omuzlarını silkip, gülümsedi. "Alınmayın."

Majesteleri zarif eliyle, seğiren dudaklarım sakladı, boğazını temizledi. "Alınmadık... her ikinizden de. Belki zaman içinde birbirimizi anlamaya başlarız."

Sessizce, düşünceler içinde oturdu. Prens Edmund sabırsızlık içinde kıpırdanmaya başladı. Majesteleri bakışlarını hızla ona çevirdi, gevşek elini uzattı, masaya işaret etti.

"Oynar mıydınız, Ekselansları?"

Edmund şaşırmıştı. "Evet... efendim. Ama en son oynamamdan beri uzun bir zaman geçti. Gereksiz etkinlikler için pek az zamanım vardı," diye ekledi acı acı.

Hükümdar elinin bir hareketi ile bu tür düşünceleri bir kenara itti. "Bu akşamki oyunu iptal edeceğimizi sanmıştık, ama artık buna gerek kalmayacağını düşünüyoruz. Belki de oyun tahtasının başında birbirimizi anlamaya başlarız. Siz de bize katılır mısınız, bayım? Afedersiniz, ama siz bir prens misiniz... ya da... ya da, tanımamız gereken bir tür asil misiniz?"

"Hayır," dedi Haplo ve başka bir şey söylemedi.

"Hayır, bize katılmaz mısınız, yoksa hayır, prens değil misiniz, yoksa genel olarak hayır mı?" diye sordu Hükümdar.

"Bu, durumu oldukça iyi açıklıyor, derdim, efendim " Haplo'nun bakışları oyun taşlarına gitti, Majesteleri'nin gözünden kaçmayan bir ayrıntı.

Hükümdar uzun uzun güldü. "Gelin, bizimle oturun. Oyunun ince kuralları vardır, ama öğrenmesi zor değildir. Biz size öğretiriz. Pons, sen dördüncü olacaksın, elbette."

"Memnuniyetle, efendim," dedi Nazır.

Yeteneksiz bir rün taşı oyuncusu olan Pons, yeteneksizlere karşı pek az sabrı olan hükümdar ile oynamak için nadiren çağrılırdı. Ama bu geceki gerçek oyun farklı bir seviyede oynanacaktı, Lord Yüksek Nazır'ın son derece iyi tanıdığı bir seviyede.

Prens Edmund tereddüt etti. Pons, genç adamın ne düşündüğünü biliyordu. Bu tür bir etkinlik vakarına zarar verir miydi, amacının ciddiyetini bozar mıydı? Yoksa bu Kral'ın kaprislerine boyun eğmek politik açıdan daha faydalı mı olurdu? Nazır genç adamı, fark etmeyeceği

konusunda temin edebilirdi. Ne yapmayı seçerse seçsin, onun sonu belirlenmişti.

Lord Yüksek Nazır, kısa bir an için bu Prens için üzüldü. Edmund, ağır yükler taşımak zorunda kalan genç bir adamdı. Sorumluluklarını ciddiye aldığı, halkına yardım etmek konusunda samimi olduğu açıktı. Bir oyun taşından başka bir şey olmadığını görmemesi ne yazıktı. Majesteleri'nin uygun bulduğu yerlere sürülecekti. Ve Majesteleri uygun bulursa... yok edilecekti.

Prens'in nezaketi galip geldi. Oyun masasına doğru yürüdü, Hükümdarın karşısına oturdu ve taşları başlangıç pozisyonunda yerleştirmeye başladı. Bunun için, bir kalenin duvarlarına benzeyecek şekilde dizilmeleri gerekiyordu.

Haplo da tereddüt etti, ama onunkisi gölgeleri bırakıp, güçlü ışık altına girmeye karşı hissettiği bir isteksizlikti. Sonunda karar verdi ve masadaki yerini almak üzere yavaşça ilerledi. Ellerini masanın altından çıkarmadı, sandalyesinde arkasına yaslandı. Pons onun karşısına oturdu.

"Taşları şu şekilde dizerek başlıyorsunuz, bayım," dedi Nazır, Hükumdar'ın kaldırdığı kaşlarından ipucu alarak. "Mavi rünlerle işaretli olanlar temel. Kırmızı ile işaretli olanlar mavilerin üzerine yığılıyor. Hem kırmızı, hem mavi işaretliler ise, siperleri oluşturuyor."

Hükümdar kendi duvarını yapmayı bitirmişti. Öfke ve hayal kırıklığı içindeki Prens, isteksizce kendi duvarını yapıyordu. Pons da duvarını yapmakla ilgileniyormuş gibi yaptı, ama bakışları devamlı karşısındaki adama kayıyordu. Haplo sağ elini masanın altından çıkardı, bir rün taşını kaldırdı ve yerine koydu.

"Çok ilgi çekici," dedi Hükümdar.

Oyun masasındaki tüm hareketler dondu, tüm gözler Haplo'nun eline dikildi.

Kuşku yoktu. Taşlardaki rünler, adamın derisine işlenmiş olanlardan çok daha kabaydı -yetişkin birinin akıcı el yazısına karşı bir çocuğun karalamaları gibi- ama aynıydılar.

Bir anlık isteksiz büyülenmeden sonra Prens bakışlarını Haplo'nun elinden kopardı ve duvarını yapmaya devam etti. Kleitus, tutup daha yakından incelemek için elini uzattı.

"Ben olsam yapmazdım, efendim," dedi Haplo sessizce, elini kıpırdatmadan. Açık bir tehdit yoktu sesinde, ama bir şey Hükumdar'ın

durmasına sebep oldu "Belki de buradaki adamınız size söylemiştir " Gözleri Pons'a kaydı "Dokunulmaktan hoşlanmam."

"Muhafıza saldırdığınızda derinizdeki işaretlerin parladığını söyledi. Bu arada, bu trajik olay için özür dilemek isteriz. Son derece üzgünüz. Köpeğinize zarar vermek istemezdik. Ölüler bazen... aşırı tepki gösterme eğiliminde oluyor."

Dikkatle izleyen Pons, Haplo'nun çenesindeki kasın seğirdiğini, dudaklarının gerginleştiğini gördü. Bunun dışında yüzü duygusuzdu.

Majesteleri sözlerine devam ediyordu, "Bir askere saldırdığınızı söyledi. Silahınız yokmuş, ama kılıçla silahlanmış biriyle savaşabileceğinizden emin görünüyormuşsunuz. Çıplak ellerinizle dövüşmeyi düşünmemiştiniz, değil mi, bayım? Bu işaretler" -Hükümdar dokunmadan işaret etti- "bu desenler büyü. Büyünüzü silah olarak kullanmayı düşündünüz. Ne kadar etkilendiğimizi anladığınızdan eminim. Bu rünleri nereden buldunuz? Nasıl işliyorlar?"

Haplo bir başka rün taşını kaldırdı ve ilk taşın yanına yerleştirdi. Bir diğerini alarak, yine ilkinin yanına koydu.

"Size bir soru sorduk," dedi Hükümdar.

"Sizi duyduk," diye yanıt verdi Haplo, dudakları bir gülümsemeyle bükülerek.

Hükümdar, bu alaycılık karşısında, öfke ile kızardı. Pons gerginleşti. Prens duvarından başını kaldırdı.

"Küstahlık!" dedi Kleitus öfkeyle. "Yanıt vermeyi ret mi ediyorsunuz?"

"Bu reddetme meselesi değil, efendim. Bir yemin ettim. Büyüm hakkında size bir şey söyleyemem." Haplo'nun bakışları Hükümdar'a kaydı, sonra serinkanlılıkla oyuna döndü. "Sizin, büyünüzle ölüleri nasıl kaldırdığınızı söyleyemeyeceğiniz gibi."

Hükümdar, bir oyun taşını elinde çevirerek arkasına yaslandı. Pons rahatladı, tuttuğunu şimdiye kadar fark etmediği uzun bir nefes verdi.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Kleitus sonunda. "Nazır, oyunu geciktiriyorsun. Ekselansları duvarını neredeyse tamamladı ve buradaki acemi bile senden ileride."

"Affınıza sığınırım, efendim," dedi Pons alçakgönüllülükle, bu parodideki rolünü anlayıp kabullenerek.

"Bu saray eski, değil mi?" dedi Haplo, odayı inceleyerek.

Duvarını yapmaya dalmış gibi yapan Pons, adamı indirdiği gözkapaklarının altından izledi. Soru öylesine, nazik bir sohbet açmak için

sorulmuş gibiydi, ama bu, gereksiz gevezeliklere dalacak bir adam değildi. Neyin peşindeydi acaba? Dikkatle izleyen Pons, Haplo'nun bakışlarının, duvardaki yarı silinmiş rün işaretlerine gittiğini gördü.

Yanıt vermeyi Kleitus üstlendi. "Sarayın eski kısmı doğal bir oluşumun içinde yapılmış. Mağara içinde mağara da diyebiliriz. Kairn Necros'un en yüksek yerinde duruyor. Üst katlardaki odalar, eskiden Ateş Denizi'nin müthiş bir manzarasına bakıyormuş. En azından eski metinler öyle anlatıyor. Bu, elbette, deniz çekilmeden önceymiş." İçkisinden bir yudum almak için durdu ve Nazır'a baktı.

"Saray aslında bir kale olarak yapılmış," diye devam etti Pons itaatkârca, hikâyeye Hükümdar'ın kaldığı yerden devam ederek, "ve bir zamanlar buradan büyük sayılarda halkın geçtiğine ilişkin veriler var. Kuşkusuz, daha yukarıdaki bölgelere gidiyorlarmış."

Prens kaşlarını çattı. Eli titredi, kısmen tamamlanmış duvarındaki pek çok taşı yıktı.

"Tahmin etmiş olabileceğiniz gibi," diye devam etti Pons, "bu oda sarayın eski odalarından. Elbette, epeyce yenileme yaptık. Kraliyet ailesinin yaşam mekânları arkadadır, hava burada daha temiz, sizce de öyle değil mi? Resmi odalar, salonlar ve balo salonları önde, saraya girdiğiniz yerin yakınındadır."

"Kafa karıştırıcı bir yere benziyor," dedi Haplo. "Saraydan çok arı kovanı gibi."

"Arı kovanı mı?" diye sordu Hükümdar, bir kaşını kaldırıp, esnemesini bastırmaya çalışarak. "Bu deyişi bilmiyorum."

Haplo omuzlarını silkti. "Demek istediğim, burada fazla uğraşmadan kaybolunabilir."

"Zamanla alışıyorsunuz," dedi Hükümdar, eğlenerek. "Yine de, eğer gerçekten kolayca içinde kaybolunabilecek bir yer görmek istiyorsanız, size mezarları gösterebiliriz."

"Ya da, bizim verdiğimiz isimle, zindanları," diye araya girdi Nazır, alaycı alaycı gülerek.

"Duvarına dikkat et, Pons, yoksa bütün gece buradayız."

"Peki, efendim."

Başka hiçbir şey söylenmedi. Duvarlar tamamlandı. Pons, daha önce hiç oynamamış olduğunu söyleyen Haplo'nun, ilk kez oynayanlar taşlardaki işaretleri genelde kafa karıştırıcı bulsa da, duvarını hatasız bir şekilde

tamamladığını gördü. Sanki, diye düşündü Nazır, rünler ona, başka hiç kimseye söylemediği birşeyler söylüyordu.

"Beni affedin, bayım," dedi Pons titizlikle, Haplo'ya doğru eğilip fısıldayarak. "Sanırım bir hata yaptınız. Şu rün taşı sizin yapmış olduğunuz gibi siperlere ait değil. Aşağıya koymalıydınız."

"Doğru konuldu, yeri orası," dedi Haplo, her zamanki sessizliği ile.

"Haklı, Pons," dedi Kleitus.

"Gerçekten mi, efendim?" Nazır şaşkındı, kendi kendine güldü. "Ben - ben yanlış yapmış olmalıyım o zaman. Bu oyunda hiç iyi değilim, itiraf etmeliyim ki tüm taşlar aynı görünüyor. Bu işaretler benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Hiçbirimize bir şey ifade etmiyor, Nazır," dedi Hükümdar sertçe. "En azından şimdiye kadar etmiyordu." Haplo'ya bir bakış fırlattı. "Onları ezberlemelisin, Pons. Sana daha önce de söyledim."

"Evet, Majesteleri. Majesteleri bana böylesine sabır göstererek lütufta bulunuyor."

"Sizin sıranız, Ekselansları," dedi Kleitus Prens'e. Edmund huzursuzca sandalyesinde kıpırdandı. "Bir kırmızı altıgen."

Hükümdar başını salladı. "Korkarım o kırmızı altıgen uygun bir açılış taşı değil, Ekselansları."

Prens ayağa fırladı. "Majesteleri, tutuklandım, dövüldüm, hakaret edildim. Eğer yalnız olsaydım, başkalarının sorumluluğunu taşıyor olmasaydım, değil bir kralın bir diğer krala, bir Sartanın diğer bir Sartana yapmayacağı bu muameleye isyan ederdim! Ama ben bir prensim. Başkalarının yaşamlarının sorumluluğunu taşıyorum. Ve bir... bir oyun üzerinde yoğunlaşamıyorum" -hor görürcesine elini oyun tahtasına doğru salladı- "halkım soğuktan ve açlıktan acı çekiyor!"

"Halkınız masum bir köye saldırdı..."

"Saldırmadık, efendim!" Edmund hızla kontrolünü kaybediyordu. "Yiyecek ve şarap satın almak istedik. Karşılığını ödeyecektik, ama tek bir söz söyleme fırsatını bulamadan köylüler bize saldırdı! Şimdi düşünüyorum da, tuhaf, değil mi? Sanki bizim onlara saldıracağımıza inandırılmış gibiydiler!"

İmparator Haplo'ya, bir şey ekleyeyip eklemeyeceğini görmek için baktı. Haplo, canı sıkılıyor gibi, bir rün taşı oynadı.

"Son derece doğal bir önlem," dedi Hükümdar, dikkatini Prens'e çevirerek. "İzcilerimiz, kente yaklaşmakta olan, büyük, silahlı bir barbar

topluluk görüyor. Sizin varsayımınız ne olurdu?"

"Barbar mı?" Edmund dudaklarına kadar beyazladı "Barbar mı? Bu... bu Nazır züppesinden daha barbar değiliz biz! Medeniyetimiz sizinkinden eski, Koparılış'tan sonra ilk kurulanlardan biri! Bu kent, açık havadaki güzel kentimiz yanında kokmuş bir fare yuvasından başka bir şey değil!"

"Ama yine de, sanırım bu 'kokmuş fare yuvasında' yaşamanıza izin verilmesi için yalvarmaya geldiniz," dedi Kleitus, arkasına yaslanıp kısık gözkapaklarının arasından tembel tembel Prens'e bakarak.

Prens'in solgun yüzüne ateşli bir kırmızılık yayıldı. "Yalvarmaya gelmedim! Çalışacağız! Hayatımızı kazanmak için çalışacağız! Tek istediğimiz öldürücü yağmura karşı korunak ve çocuklarımızı beslemek için yiyecek. Ölülerimiz ve isterseniz yaşayanlarımız da tarlalarınızda çalışır, ordunuzda hizmet eder. Biz..." -Edmund yutkundu, sanki acı lezzetli stalagma yutmaya çalışıyordu- "biz sizi hükümdarımız olarak da kabul ederiz... "

"Ne kadar iyisiniz," diye mırıldandı Hükümdar.

Edmund sesindeki alayı duydu. Elleri sandalyesinin arkasında kapandı, parmakları, öfkesini kontrol etmeye çalışırken, güçlü kairn otunun içinde delikler açtı. "Bunu söylemeyecektim. Beni siz zorladınız."

Haplo burada kıpırdandı Araya girebilirdi, ama bundan vazgeçti ve önceki duygusuz gözlemci durumuna döndü

"Bunu bize borçlusunuz! Halkımın yurdunu yok ettiniz! Suyumuzu emdiniz, ısımızı çaldınız ve kendi kentiniz için kullandınız. Bizim güzel, gür topraklarımızı kıraç ve donmuş bir çöle çevirdiniz! Çocuklarımızı, yaşlılarımızı, hasta ve sakatlarımızı öldürdünüz! Halkıma bu felaketi başımıza bilmeden getirdiğinizi söyledim, Kairn Telest'in var olduğunu bile bilmediğinizi söyledim. Buraya sizi cezalandırmaya gelmedik. Buraya intikam almak için gelmedik, ama gelebilirdik Kardeşlerimizden, kasıtsızca yaptıkları hataları düzeltmelerini istemeye geldik. Onlara bunu söylemeye devam edeceğiz, ama artık, bunun bir yalan olduğunu biliyorum."

Edmund sandalyenin arkasındaki yerinden ayrıldı. Parmakları kanıyordu. Kıymıklanan kairn otunun sivri uçları etine batmıştı. Edmund fark etmiş görünmüyordu.

"Halkımı içeri alın, Majesteleri, ben de size, gerçeği onlardan saklayacağıma dair şeref sözü vereyim. Halkımı içeri alın, ben de onlarla birlikte, yan yana çalışayım. Halkımı içeri alın, efendim ve ben de

önünüzde, istediğiniz gibi diz çökeyim." Yüreğimin içinde sizi küçük görsem de.

Son sözler yüksek sesle söylenmemişti. Ama buna gerek yoktu. Havada, lambaları aydınlatan gaz gibi tısladı.

"Gördüğün gibi, haklıydık, Pons," dedi Kleitus. "Bir dilenci."

Nazır içini çekmekten kendini alıkoyamadı. Prens, bunca gençliği ve yakışıklılığı ile, halkına karşı duyduğu sevecenlik içinde, değil dilenci, onu krallardan daha yükseğe kaldıran bir görkeme sahipti.

Hükümdar parmakuçları birbirine değerken, öne eğildi. "Necropolis'te yardım bulamayacaksın Edmund, dilenciler prensi."

Prens ayağa kalktı, bastırdığı öfkesi derisinin ateşli kırmızısı üzerinde soğuk beyaz benekler bırakmıştı.

"O zaman söyleyecek bir şey kalmadı. Halkıma döneceğim."

Haplo ayağa kalktı. "Oyunu bozduğum için üzgünüm, ama ben de onunla birlikteyim," dedi, parmağını Prens'e doğru kıvırarak.

"Evet, öylesin," dedi Hükümdar, yalnızca Pons'un işittiği yumuşak, tehditkâr bir sesle. "Sanırım bu savaş demek, öyle değil mi, Ekselansları?"

Prens yürümeyi bırakmadı. Yanında Haplo ile, odanın yarısını aştı. "Size söyledim, efendim, halkım savaşmak istemiyor. yolumuza devam edeceğiz, belki kıyı boyunca daha ileriye gideriz. Eğer gemilerimiz olsaydı..."

"Gemiler mi!" Kleitus dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. "Asıl konuya şimdi geldik! Gerçeğe. Bunca zamandır peşinde olduğun buydu demek! Gemiler, Ölüm Kapısı'nı bulmak için! Aptal! Ölümden başka bir şey bulamayacaksın!"

İmparator silahlı muhafızlardan birine işaret etti. Muhafız karşılık olarak başını salladı. Mızrağını kaldıran ceset nişan aldı ve fırlattı.

Edmund tehdidi hissetti, döndü ve saldırıdan korunmak için elini kaldırdı. Nafile. Ölümün geldiğini gördü. Mızrak göğsüne öyle bir güçle çarptı ki, ucu göğüs kemiğini parçaladı ve adamın sırtından çıkarak onu yere mıhladı. Prens darbeyi aldığı anda, tek bir çığlık atamadan öldü. Keskin demir, yüreğini parçalamıştı.

Yüz ifadesindeki hüzne bakılırsa, son hissettiği, belki de, trajik bir şekilde kısa kesilen kendi yaşamı için değil, halkı için bir şey yapamadığından dolayı hüzünlü olmuştu.

Kleitus yine işaret etti, Haplo'yu gösterdi. Bir başka ceset mızrağını kaldırdı.

"Durdur onu," dedi Patryn, acele, gergin bir sesle, "yoksa Ölüm Kapısı hakkında hiçbir şey öğrenemezsin!"

"Ölüm Kapısı!" diye tekrarladı Kleitus yumuşak bir sesle, Haplo'ya bakarak. "Dur!"

Tam mızrağı fırlatırken durdurulan ceset, mızrağın elinden düşmesine izin verdi. Mızrak bir tıngırtıyla yere düştü, gergin sessizliği bozan tek ses bu idi.

"Ölüm Kapısı hakkında," diye sordu Hükümdar sonunda, "ne biliyorsun?"

"Ben ölürsem asla içinden geçemeyeceğini," diye yanıt verdi Haplo.

YİRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NECROPOLIS,

ABARRACH

Ölüm Kapısı konusunu açmak bir kumar olmuştu Hükümdar bir kere gözlerini kırpıp omuzlarını silkebilir, cesede düşürdüğü mızrağı alıp tekrar denemesini emredebilirdi.

Haplo hayatını tehlikeye atmıyordu. Büyüsü onu, Patryn'in ayaklarının dibinde ölü yatan zavallı Prens'in aksine, mızrağın ölümcül ucundan koruyabilirdi. Haplo'nun kaçınmaya çalıştığı, büyüsünün gücünün açığa çıkmasıydı Ceset ona yolda saldırdığı zaman bayılmış numarası yapmasının sebeplerinden biri buydu.

Ne yazık ki, Alfred'in yardımına koşacağını tahmin edememişti. Lanet olsun o adama! Bayılmasının işe yarayacağı tek seferde, lanet Sartan açıklanamaz bir biçimde karmaşık, güçlü bir büyü yapıyor ve herkesin saçlarını diken diken ediyor. Düşman gücünü gözünde büyüteceğine

küçümsesin, daha iyi. Haplo böylesinin daha faydalı olduğunu öğrenmişti. Onu uykuda yakalama ihtimalin artardı.

Ama en azından, bu kumar kazançlı olmuş gibiydi. Kleitus gözlerini bir kere kırpıp omuzlarını silkmemişti. Ölüm Kapısı'nı biliyordu, bilmek zorundaydı Görünüşe göre zeki bir adam ve güçlü bir Ölüçağırandı. Böyle bir adam kuşkusuz, Sartanların bırakmış olduğu eski kayıtları arar ve bulurdu.

Prens'in kanı Patryn'in rün kaplı derisinde hâlâ ılıkken, Haplo'nun "açılış stratejisi" zihninde pırıldadı.

Hükümdar kendisini toplamış, aldırmazmış gibi davranıyordu. "Cesedin ihtiyacım olan her tür bilgiyi verir, buna, o sözde Ölüm Kapısı hakkındaki bilgiler de dahil."

"Belki," diye karşılık verdi Haplo. "Belki de değil. Büyüm sizinkine akraba, bu gerçek, ama farklı. Çok daha farklı. Ölüçağırıcılık benim halkım arasında hiç uygulanmamıştır ve muhtemelen bunun bir sebebi vardı. Bu rünleri," -kolunu kaldırdı- "kontrol eden beyin öldüğünde, büyü de ölür. Sizin aksinize, benim fiziksel varlığım büyüme ayrılmaz bir şekilde bağlıdır. Birini diğerinden ayırırsan, bırak başka şeyleri, adını bile hatırlayamayan bir ceset olur elinizde."

"Ne hatırlayacağına önem verdiğimizi nereden çıkarıyorsun?"

"Gemiler, Ölüm Kapısı'nı bulmak için. Bu sözleri sen kullandın, bu zavallı aptalın işittiği son sözlerdi bunlar." Haplo Edmund'un deşilmiş bedenini işaret etti. "Dünyanız ölüyor. Ama bunun bir son olmadığını sen biliyorsun. Sen başka dünyaları biliyorsun. Ve haklısın da. Başka dünyalar var gerçekten. Ben gittim. Ve dönerken seni de yanımda götürebilirim."

Ceset mızrağı eline alıp kaldırmış, Haplo'nun kalbine hedeflemişti. Hükümdar ani bir hareket yaptı ve ceset silahı indirdi, arka ucunu mağara zeminine vurdu ve hazırolda beklemeye başladı.

"Ona zarar verme. Zindana götür," diye emir verdi Kleitus. "Pons, ikisini de zindanlara götür. Bu konuyu enine boyuna düşünmeliyiz."

"Prens'in bedeni, efendim Onu yokluğa gönderelim mi?"

"Beynin nerede, Pons?" diye sordu Hükümdar sinirle. "Elbette hayır! Halkı bize savaş ilan edecek. Ceset bize savunmamızı planlarken lazım olan her şeyi anlatacak. Elbette Kairn Telest tamamen yok edilmeli. Ondan sonra bu dilenciyi, kabilesinin geri kalanı ile birlikte yokluğa gönderebilirsin. Onu güvenli bir şekilde canlandırana kadar gerekecek bekleme süresi boyunca

ölümünü gizle. Biz hazır olmadan o ayaktakımının saldırıya geçmesini istemeyiz."

"Peki ne kadar bekletmemizi önerirsiniz, efendim?"

Kleitus profesyonel bir değerlendirme yaptı. "Onun gibi genç, enerjik ve yaşama kuvvetle sarılan bir adamın hayaletinin söz dinler hale gelmesi için üç gün geçmesi şart. Kaldırma törenlerini kendimiz yapacağız elbette. Bir miktar güçlük yaratması olası. Zindan ölüçağıranlarından biri koruma ayinlerini yapabilir."

Hükümdar, cüppesinin etekleri ayak bileklerinde telaşla dalganarak, hızla odayı terk etti.

Muhtemelen, diye düşündü Haplo, içten içe sırıtarak, doğrudan kütüphaneye, ya da eski kayıtlar nerede tutuluyorsa, oraya gidiyor.

Cesetler Pons'un emri üzerine seğirtti. İki muhafız, Prens'in bedenindeki mızrağı çıkardılar, bedeni aralarına aldılar ve taşıyıp götürdüler. Ölü hizmetkarlar yerdeki ve duvarlardaki kanı temizlemek üzere su ve sabun getirdiler. Haplo sabırla bir kenarda durmuş, faaliyetleri izliyordu. Nazırın kendisine bakmaktan kaçındığını fark etti. Pons odada, oradan oraya seğirtiyor, duvar halılarından biri üzerindeki kan lekesi üzerine yüksek sesle bağırıyor, üzerine serpmek üzere hizmetkarların kairn otu tozu getirmelerini büyük bir olay haline getiriyordu.

"Eh, sanırım yapabileceğimiz her şeyi yaptık." Pons derin bir iç çekti. "Gördüğü zaman Majesteleri Kraliçe'ye ne diyeceğim, bilmiyorum."

"Kocasına adam öldürmenin daha az vahşi yöntemlerini önerebilirsin," diye öneride bulundu Haplo. "

Nazır pek de numara olmayan bir tavırla irkildi ve Patryn'e korkuyla baktı. "Ah, sizsiniz!" Sanki rahatlamış gibiydi. "Fark etmedim -afedersiniz. O kadar az canlı mahkûmumuz vardır ki. Sizin de bir ceset olmadığınızı unutmuştum. Hadi, sizi aşağı kendim götüreceğim. Muhafızlar!"

Pons işaret etti. İki ceset yanına seğirtti ve hepsi, Nazır ile Haplo önde, muhafızlar arkada, oyun odasını terk ettiler. "Bir eylem adamına benziyorsunuz," dedi Nazır, Haplo'ya bir göz atarak. "Köpeğinizi öldüren silahlı askere saldırmakta tereddüt etmediniz. Prens'in ölümü canınızı sıktı mı?"

Canı sıkılmak mı? Bir Sartan'ın bir diğerini soğukkanlılıkla öldürmesi mi? Eğlenmişti, belki, ama canı sıkılmamıştı. Haplo, böyle hissediyor olması gerektiğini söyledi kendi kendine. Ama giysilerine bulaşan kan damlalarına tiksintiyle baktı ve elinin tersiyle ovuşturdu.

"Prens yalnızca doğru olduğuna inandığı şeyi yapıyordu. Öldürülmeyi hak etmemişti."

"Bu cinayet değil," diye terslendi Pons sertçe. "Prens Edmund'un hayatı Hükümdar'a aitti, tıpkı Majesteleri'nin tüm kullarının hayatlarının ona ait olması gibi. Hükümdar genç adamın ona ölüyken, yaşarken olduğundan daha faydalı olacağına karar verdi."

"Genç adamın konu hakkında fikrini söylemesine izin verebilirdi," dedi Haplo kuru bir sesle.

Patryn nerede olduğuna dikkat etmeye çalışıyordu, ama birbirinin aynı, birbirine bağlanan tünellerin oluşturduğu labirentte hemen kayboldu. Alçalmakta olduklarını, yalnızca pürüzsüz mağara zeminindeki eğimden anlamıştı. Kısa süre sonra, gaz lambalarını geride bıraktılar. Rutubetli duvardaki yerlerinde kaba meşaleler yanıyordu. Haplo, alev ışıklarının altında, zemin seviyesinde, duvar boyunca dizilmiş rünlerin soluk izlerini görebiliyordu. İleride, yük taşırmışçasına ağır ve sürüklenen adımların yankılanan seslerini duyabiliyordu. Prensin bedeni, pek de ebedi olmayacak dinlenme yerine gidiyordu.

Nazır kaşlarını çattı. "Sizi anlamayı oldukça güç buluyorum, bayım. Sözleriniz bana şimşekle aydınlanan bir karanlık bulutundan geliyor, içinizde şiddet görüyorum, beni ürperten, kanımı donduran bir şiddet. Övüngen bir hırs görüyorum, ne yolla olursa olsun, güç elde etmek için bir arzu. Ölüme yabancı değilsiniz. Yine de, gerçekte bir asinin, bir hainin infaz edilmesi olan olayın sizi oldukça rahatsız ettiğini hissediyorum."

"Biz kendi ırkımızdan olanları öldürmeyiz," dedi Haplo yumuşak bir sesle.

"Afedersiniz, işitemedim." Pons daha yakına eğildi. "Ne dediniz?"

"Dedim ki, 'Biz kendi ırkımızdan olanları öldürmeyiz,'" diye tekrarladı Haplo kısaca. Ağzını kapattı, rahatsız olmuştu ve rahatsız olduğu için öfkeliydi. Ve buralardaki herkesin, başka herkesin kalbine ve ruhuna bakmayı becerebiliyor görünmesinden hoşlanmamıştı.

Zindan bana iyi gelecek, diye düşündü. O yatıştırıcı, serinletici karanlık, o sessizlik iyi gelecek. Karanlığa ve sessizliğe ihtiyaç duyuyordu. Düşünmek, değerlendirmek ve bir eylem planına karar vermek için zamana ihtiyacı vardı. Bu sinir bozucu, kafa karıştırıcı düşünceleri sıraya dizmek, bastırmak için zamana ihtiyacı vardı. Bu da aklına, bir sorunun yanıtlanmaya ihtiyacı olduğunu getirdi

"Şu kehanet hakkında duyduklarım nedir?"

"Kehanet mi?" Pons'un gözleri Haplo'ya çevrildi, sonra aynı hızla geri kaydı. "Ne zaman duydunuz bu kehaneti?"

"Muhafızın beni öldürmeye çalıştıktan hemen sonra."

"Ah, ama henüz kendinize gelmiştiniz. Büyük zarar görmüştünüz."

"İşitme duyum zarar görmemişti. Düşes kehanet hakkında bir şey söyledi. Ne demek istediğini merak ediyorum."

"Kehanet." Nazır, bir parmağını düşünceli düşünceli çenesine vurdu. "Bakalım hatırlayabilecek miyim. İtiraf etmeliyim ki, şimdi düşününce, onun bu konuyu açmasına oldukça şaşırmıştım. Acaba ne düşünüyordu! Geçmiş yüzyıllar boyunca halkımıza iletilen o kadar çok kehanet var ki! Onları çocuklarımızı eğlendirmek için kullanıyoruz."

Haplo, Jera kehanetten bahsettiğinde Nazır'ın yüzündeki ifadeyi görmüştü. Pons eğlenmiş görünmüyordu.

Patryn konuyu devam ettiremeden, Nazır, görünürde masumca, oyun taşları üzerindeki rünlerden bahsetmeye başladı. Bilgi sızdırmaya çalıştığı açıktı. Şimdi Pons'un sorularından kaçınmaya çalışma sırası Haplo'daydı. Zaman içinde Nazır konuyu bıraktı, ikisi dar koridorlarda sessizlik içinde ilerlediler.

Mezarlığın havası rutubetli, ağır ve soğuktu. Çürüme kokusu öyle yoğundu ki, Haplo, boğazının arkasında, yağ gibi tadını alabildiğine yemin edebilirdi, işittikleri tek ayak sesi, önlerinde ilerleyen ölülerin adımlarıydı.

"Bu nedir?" dedi garip bir ses aniden.

Nazır soluğunu tuttu, istemsizce uzandı ve Haplo'nun kolunu tuttu. Yaşayan birine tutunan, bir başka yaşayan. Haplo yüreğinin yerinden fırlamış olmasından dolayı şaşırmıştı, bu yüzden kendisine dokunduğu için Pons'u terslemedi, hemen silkinip elin kavrayışından kurtulmakla yetindi.

Hayalet gibi bir şekil, gölgelerden meşale ışığına çıktı.

"Küller ve alevler adına, beni korkuttun, koruyucu!" diye payladı Pons, alnını siyah cüppesinin yeşil kenarlı -saraydaki rütbesini gösteriyordu- ucuyla kurulayarak. "Bir daha yapma bunu!"

"Affınıza sığınırım, Lordum, ama burada yaşayanları görmeye alışık değiliz."

Şekil eğildi. Haplo -itiraf etmekten hoşlanmasa da, rahatlayarak- adamın yaşayanlardan olduğunu gördü.

"Alışmaya başlasan iyi olur," dedi Pons huysuzlukla. Görünüşe göre, önceki zayıflığını örtmeye çalışıyordu. "Burada senin için yaşayan bir mahkûm var ve Majesteleri'nin emriyle, ona iyi davranılacak."

"Yaşayan mahkûmlar," dedi Koruyucu, Haplo'ya soğuk bir bakış fırlatarak, "baş belasından başka bir şey değildir."

"Biliyorum, biliyorum, ama başka çare yok. Bu adam..." Pons koruyucuyu bir kenara çekti ve adamın kulağına birşeyler fısıldadı.

İki adamın bakışları Haplo'nun ellerindeki ve kollarındaki rün desenlerine kaydı. Bu bakışlar Haplo'nun derisinin karıncalanmasına sebep oldu, ama Haplo kendisini kıpırdamadan durmaya zorladı Onlara, kendisinin huzursuz olduğunu gösterme tatmini yaşatmaktansa ölürdü, daha iyi.

Koruyucu pek de yumuşamış görünmüyordu. "Ucube veya değil, beslenip sulanması, takip edilmesi gerekiyor, değil mi? Ve uyku yarısı boyunca, yardımcı olacak kimse olmadan, buralarda kalan tek kişi benim. Halbuki kaç sefer yardımcı istemiştim."

"Majesteleri durumun farkında... çok üzgün... ama şu anda yapılacak bir şey yok..." diye mırıldanıyordu Pons.

Koruyucu, elini Haplo'ya doğru salladı ve ölülerden birine emir verdi. "Yaşayanı, bu gece gelen ölünün yanındaki hücreye koy. Birisi üzerinde çalışırken diğerine gözkulak olabilirim böylece."

"Eminim Majesteleri yarın sizinle konuşmak isteyecektir," dedi Nazır, Haplo'ya hoşçakal dercesine.

Eminim konuşacaktır, diye yanıt verdi Haplo, ama içinden. Cesedin dokunmak için uzanan ellerinden kaçındı. "Söyle, şu şey ellerini benden uzak tutsun!"

"Sana ne demiştim?" diye sordu Koruyucu Pons'a. "Benimle gel, o zaman."

Haplo ile yeni muhafızı, cesetlerin doldurduğu hücrelerin önünden geçtiler. Cesetlerin bazısı soğuk, taştan yataklarına uzanmıştı, kimi ayakta duruyor, kimi amaçsızca dolanıp duruyordu. Gölgelerin içinde, hayaletlerin cesetlerin üzerinde süzüldükleri görülebiliyordu. Soluk pırıltıları hücrelerin karanlığına yumuşak bir aydınlık veriyordu. Demir parmaklıkların üzerindeki kilitli kapılar, bu küçük, in gibi hücrelerden kaçışı engelliyordu.

"Ölülerin üzerine kilit mi vuruyorsunuz?" diye sordu Haplo, neredeyse kahkaha atacaktı.

Koruyucu ansızın durdu, bir anahtarla, boş bir hücrenin kapısını kurcaladı. Karşısındaki hücreye göz atan Haplo, göğsünde kocaman bir delikle Prens'in cesedinin, iki ceset tarafından taş bir altlık üzerine yerleştirilmekte olduğunu gördü.

"Elbette onları kilitli tutuyoruz! Ayak altında dolaşmalarını istediğimi sanmıyorsun, değil mı? Acele et. Bütün gece burada bekleyemem. O yeni gelen, zaman geçtikçe tazeleşmiyor. Her halde yiyecek ve içecek istersin, değil mi?" Koruyucu kap çarparak kapattı ve parmaklıkların arasından mahkûma dik dik baktı.

"Yalnızca su." Haplo'nun pek iştahı yoktu.

Koruyucu bir kupa getirdi, parmaklıkların arasından içeri itti, kepçeyle bir kovadan su doldurdu. Haplo bir yudum aldı ve tükürdü. Su, çevredeki her şey gibi çürük kokuyordu. Kalan suyu kullanarak elleri, kolları ve bacaklarındaki kanı yıkadı.

Koruyucu öfkeli öfkeli baktı. İyi suyun boşa harcandığını düşünür gibiydi, ama bir şey söylemedi. Görünüşe göre Prens üzerindeki çalışmasına başlamak için acele ediyordu. Haplo birkaç tutam kairn otu ile yumuşatılmış, sert taşın üzerine uzandı.

Tiz, kulak tırmalayan, hücreler arasında yankılanan bir Sartan şarkısı yükseldi. Ses duyulunca sanki, anlatılamaz bir hüzünle, işitme sınırında bir başka şarkı yükseldi. Hayalet gibi inleyen feryatlar. Hayaletler, dedi Haplo kendi kendine. Ama sesler ona köpeğini, o son acı dolu haykırışı hatırlattı. Ona bakan, Haplo'nun her zaman yaptığı gibi, kendisine yardım edeceğine güvenen gözleri gördü. Sonuna kadar sadık, sonuna kadar inançlı.

Haplo dişlerini gıcırdattı, görüntüyü zihninden atmaya çalıştı. Ellerini cebine daldırarak, oyun sırasında cebine atmayı başardığı rün taşını çıkardı. Karanlıkta göremiyordu, ama elinde çevirdi ve parmağını, üzerine oyulmuş olan desen üzerinde gezdirmeye başladı.

YİRMİBEŞİNCİ BÖLÜM

ESKİ TOPRAKLAR,

ABARRACH

"Ve sonra, baba," dedi Jera, "hayalet şekillenmeye başladı..."

"Katılaştı mı, kızım?"

"Hayır." Jera tereddüt etti. Kaşlarını çattı, düşündü ve anılarını sözlere dökmeye çalıştı. "Sis gibi, saydamdı hâlâ. Ona dokunmaya çalışsaydım, elim hiçbir şey hissetmezdi. Ama yine de... hatlarını, ayrıntılarını görebiliyordum. Göğüs zırhındaki arma, burnunun şekli, kollarındaki savaş yaraları. Baba, adamın gözlerini görebiliyordum! Evet, gözlerini! Bana baktı, hepimize baktı. Ve, sanki büyük bir zafer kazanmış gibiydi. Sonra... yok oldu."

Jera ellerini açtı. Sözleri o kadar canlı, jestleri o kadar etkiliydi ki, Alfred sanki o yarı şeffaf şeklin, parlak güneş altındaki sabah sisi gibi belirsizleşip solduğunu görebiliyordu.

"İhtiyar Pons'un yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz," diye ekledi Jonathan, sıcak, çocuksu kahkahasıyla. - "Mmmm, evet," diye mırıldandı Kont.

Jera kızardı. "Sevgili eşim, bu konu gerçekten de oldukça ciddi."

"Biliyorum, sevgilim, biliyorum." Jonathan kendisine hâkim olmak için çabaladı. "Ama kabul etmelisin, gerçekten komikti..."

Jera'nın dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Biraz daha şarap, baba," dedi ve telaşla babasının kadehini doldurdu.

Kont'un izlemediğini düşündüğü bir anda, Jera kocasına başını sevgi dolu, şakacı bir paylamayla salladı. Kocası ona sırıttı ve göz kırptı.

Kont gördü ama gülmedi. Alfred, Kont'un görmediği pek az şeyin olduğu duygusuna kapıldı. Kurumuş, bilgeleşmiş bir adam olan Kont, boncuk gibi, kara bakışlarını devamlı odada gezdiriyordu. Bakışlar aniden Alfred'e saplandı.

"O yaptığın büyüyü görmek isterim." Kont, sanki Alfred dahiyane bir iskambil numarası yapmış gibi konuşmuştu. Kont sandalyesinde öne eğildi ve sivri dirsekleri ile kendini dengeledi. "Bir daha yap. Cesetlerden birini çağırırım. Kızım, hangisinden vazgeçebiliriz..."

"Ben... yapamam!" diye kekeledi Alfred. İçine batmakta olduğu bataklık içinde yol aramaya çalışırken gittikçe heyecanlanıyor, şaşırıyordu. "İçgüdüydü. Bir anlık... bir eylem, anlıyor musunuz? Başımı kaldırdım ve... kılıç iniyordu. Rünler... aklıma geliverdi... yani... tabiri caizse."

"Sonra da hemen çıkıverdi, öyle mi?" Kont sivri kemikli parmağını Alfred'in kaburgalarına sapladı. Yaşlı adamın bedeninin her parçası, bileytaşında bileylenmiş gibi sivriydi.

"Tabiri caizse," diye yanıt verdi Alfred hafifçe.

Kont güldü ve onu tekrar dürtükledi. Alfred o bıçak gibi parmak ve o bıçak gibi gözler ona her dokunduğunda, gerçeğin kendisinden sökülüp alındığı izlenimine kapılıyordu. Ama gerçek neydi? Gerçekten de ne yaptığını bilmiyor muydu? Yoksa, bunca yıldır yapmaya alıştığı gibi, kimliğini gizlemek için bir parçası, diğer parçasından saklıyor muydu gerçeği?

Alfred titreyen eliyle dökülmekte olan saçlarını sıvazladı.

"Baba, onu rahat bırak." Jera gelip Alfred'in yanında durdu, ellerini omuzlarına koydu. "Biraz daha şarap alır mısın, bayım?"

"Hayır, teşekkür ederim, hanımefendi." Alfred'in kadehi dokunulmamış, tadılmamış olarak duruyordu. "Eğer bana izin verirseniz, çok yoruldum.

Biraz uzanıp..."

"Elbette, bayım," dedi Jonathan. "Çok düşüncesizce davrandık, seni hükümdarın uyku vaktinin geç saatlerine kadar ayakta tuttuk. Halbuki çok zor bir devir geçirmiş olmalısın..."

Bildiğinizden de zor, dedi Alfred kendi kendine hüzünle, ürpererek. Bildiğinizden çok daha zor! Sallanarak ayağa kalktı.

"Size odanızı göstereyim," diye önerdi Jera.

Bir çanın hafif sesi gaz ışığı ile aydınlanmış karanlığın içinde yumuşak bir sesle çınladı. Odada bulunan dört kişi sustu, üçü anlamlı anlamlı bakıştı.

"Bu, saraydan gelen bir haber olmalı," dedi Kont. Eklemleri gıcırdayarak ayağa kalkmaya yeltendi.

"Ben giderim," dedi Jera. "Ölülere güvenemeyiz." Gölgelerin içinde kayboldu.

"Eminim bunu işitmek isteyeceksin, bayım," dedi Kont, siyah gözleri pırıldayarak. Elini salladı ve Alfred'i oturmaya davet etti -ya da oturmasını emretti.

Alfred'in tekrar sandalyesine çökmekten başka çaresi yoktu, halbuki bu dünyanın dinlenme saatleri olan bir zamanda bunca hızla ve bunca gizlilik içinde gelen hiçbir haberi duymak istemediğinden, mutsuz bir şekilde emindi.

Adamlar sessizlik içinde beklediler, Jonathan'ın yüzü solgun ve endişeliydi, yaşlı Kont dikkatli ve hevesli görünüyordu. Alfred hüzün içinde, umutsuzca, boş bir duvara dikmişti gözlerini.

Kont Eski Topraklar'da yaşıyordu, bir zamanlar büyük ve zengin olan bir mülkte. Yüzyıllar önce, bu topraklar hayatla doluydu, inanılmaz sayıda ceset tarafından işleniyordu. Evin pencereleri, dalgalanan kairn otu tarlalarını ve yüksek, mavi çiçekli lanti ağaçlarını görüyordu. Şimdi evin kendisi de bir ceset halini almıştı. Çevresindeki tarlalar çoraktı, sonsuz yağmurun yarattığı, cansız kül-çamurdan denizlerle kaplıydı.

Kont'un konutu, Necropolis'teki pek çok konut gibi mağara şekilli bir yapı değildi. Taş bloklardan yapılmıştı ve Alfred'e, güçlerinin doruklarında iken, Sartanların Arianus'un Yüksek Âlemleri'nde yapmış oldukları şatoları hatırlatıyordu.

Şato büyüktü, ama arka odaların çoğu kapatılmış ve terk edilmişti, çünkü orada yaşayan tek kişi Kont idi ve eski hizmetkarlarının cesetlerinden başka yoldaşı da yoktu. Ama evin ön kısmı, Eski Topraklar'da

yaptıkları araba yolculuğu boyunca gördükleri diğer hüzünlü, harap olmuş konutlarla karşılaştırıldığında, oldukça iyi korunmuştu.

"Eski rünler," demişti Kont, Alfred'e, keskin bir bakışla. "Çoğu kişi onları yok etti Onları okuyamıyorlardı ve evlerini eski moda gösterdiğini düşünüyorlardı. Ama ben onları yerine bıraktım, onlara baktım. Ve onlar da bana baktılar. Pek çok ev tozun içinde yok olmuşken, benim evimi ayakta tuttular."

Alfred rünleri okuyabiliyor, yüzyıllar boyunca duvarları ayakta tutan büyünün gücünü hissedebiliyordu. Ama hiçbir şey söylemedi, fazla şey söylemekten korkuyordu.

Şatonun içinde yaşanan kısmı, alt katlardaki hizmet odalarından oluşuyordu: bir mutfak, hizmetkarların odaları, kiler, ön ve arka giriş holleri ve Kont'un Eski Topraklar'ın arazilerine yaşam getirmek için deneyler yaptığı bir laboratuvar. Yukarıdaki iki kat, aileye ait rahat yaşam odalarına bölünmüştü: yatak odaları, misafir odaları, oturma odası ve yemek odası.

Yatak odasına yönelmiş bir hükümdar saati[9] zamanı gösteriyordu. Alfred özlemle yatağı, uykuyu, bu uyanıkken görülen kâbusa dönmeden önce, birkaç saatliğine de olsa, o kutsanmış yokluğa gömülmeyi düşündü.

Aslında uyuklamış olmalıydı, çünkü bir kapı açıldığında, hiç dalmayı düşünmediği bir uykudan uyanmanın verdiği nahoş duyguyu hissetti. Gözlerini kırpıştırarak sulanmış gözlerini, odanın uzak ucundaki bir kapıdan giren Jera ile siyah bir pelerine sarınmış bir adamın üzerinde odakladı.

"Bu haberi Tomas'tan bizzat duymanız gerektiğini düşündüm. Belki soru sormak istersiniz," dedi Jera.

Alfred, o zaman, haberin kötü olduğunu anladı ve başını ellerinin arasına aldı. Daha ne kadar dayanabilirdi?

"Prens ile rün kaplı derisi olan yabancı, ikisi de öldüler," dedi Tomas alçak sesle. Işığa adım attı, başındaki başlığı çıkardı. Jonathan yaşlarında, genç bir adamdı. Cüppesi kirliydi, sanki bineğini hızla sürmüş gibi çamurlanmıştı. "Hükümdar ikisini de bu gece, sarayın oyun odasında öldürttü."

"Sen de orada miydin? Bizzat gördün mü?" diye sordu Kont. Keskin hatlı yüzü öne çıkmış ve merakıyla havayı keser gibi görünüyordu.

"Hayır, ama bedenleri mezarlara götürmekle görevli cesetlerden biriyle konuştum. Bana, koruyucunun iki adamın bedenini de korumak üzere çalışmaya başladığını söyledi."

"Sana ölü mü söyledi!" dedi yaşlı adam, dudak bükerek. "Ölülere güvenemezsin."

"Bunun farkındayım, Lordum. Hükümdarın rün taşı oyununu iptal ettiğini bilmiyormuş gibi davrandım ve oyun odasına daldım. Cesetler büyük bir kan birikintisini temizliyorlardı -taze kan birikintisi. Ucu çentiklenmiş, kanla kaplı bir mızrak yanında duruyordu. Pek az kuşku var. Adamlar ölmüş."

Jera başını sallayıp, içini çekti. "Zavallı Prens. Zavallı genç adam, öylesine yakışıklı, öylesine onurlu. Ama, dedikleri gibi, birisinin kötü şansı, bir diğerinin iyi şansı olabilir."

"Evet," dedi yaşlı adam şiddetle, hevesle. "Bizim şansımız!"

"Tek yapmamız gereken cesetleri kurtarmak. Prens'in ve arkadaşının cesetlerini." Jera hızla Alfred'e döndü. "Tehlikeli olacak elbette, ama -sevgili bayım," dedi ani bir şaşkınlıkla, "sen iyi misin? Jonathan, ona bir bardak stalagma getir."

Alfred gözlerini Jera'ya dikmiş, oturuyordu. Kıpırdayamıyor, mantıklı bir şekilde düşünemiyordu. Sözcükler içinden fışkırdı. Beceriksizce, sallanarak ayağa kalktı. "Haplo, Prens -ölmüş. Öldürülmüş. Kendi halkım. Ahlaksızca öldürüyorlar. Ve siz -siz duygusuz... Ölüme yalnızca önemsiz bir rahatsızlık, bir başbelası gibi davranıyorsunuz, sanki soğuk algınlığı gibi!"

"İşte, bunu iç." Jonathan bir kadeh kötü kokulu içkiyi uzattı. "Yemekte daha fazla yemeliydin..."

"Yemek mi!" diye haykırdı Alfred boğuk bir sesle. Kadehi itti, bir duvara toslayana kadar geriledi. "İki adamın yaşamları onlardan koparılıp alınmış ve siz daha fazla yemekten bahsediyorsunuz! Bedenlerini... bedenlerini kurtarmaktan bahsediyorsunuz!"

"Bayım, seni temin ederim. Cesetlere iyi davranılacak." Bu Tomas'tan, yabancıdan gelmişti. "Gece koruyucusunu kişisel olarak tanıyorum. Sanatında oldukça yeteneklidir. Arkadaşında pek az değişiklik fark edeceksin..."

"Pek az değişiklik!" Alfred titreyen eliyle kel kafasını sıvazladı. "Yaşama anlamını veren, ölümdür. Erkek, kadın, köylü, kral, zengin, fakir: yolun sonuna yürüyen yolcularız hepimiz. Yaşam kutsaldır, kıymetlidir, değer verilecek, üzerine titrenecek, hafife alınmayacak bir şeydir. Ölüme karşı bütün saygınızı yitirmişsiniz. Bir adamın yaşamını çalmak, sizin için... parasını çalmaktan daha büyük bir suç değil!"

"Suç mu?" diye karşılık verdi Jera. "Suçtan mı bahsediyorsun? Suç işleyen sensin. Bir bedeni yok ettin, hayaletini yokluğa gönderdin. Bir şekilden yoksun olarak, orada sonsuza dek acı çekecek."

"Bir şekli vardı!" diye haykırdı Alfred. "Gördünüz! Adam sonunda serbest kaldı!" Durdu, söyledikleri kendisini de şaşırtmıştı.

"Özgür mü?" Jera dehşet içinde bakakaldı. "Ne yapmak için özgür? Nereye gitmek için özgür?"

Alfred kıpkırmızı kesildi, buz keserek titredi. Sartanlar, yarı tanrılar. Yok olmaya mahkûm bir dünyadan dünyalar yaratmaya kadir varlıklar. Yaratma gücüne kadir varlıklar. Ama yaratım, yok oluştan doğmuştu. Büyümüz ölü çağırmaya yol açtı. Bu adım kaçınılmazdı. Yaşamı kontrol etmekten, ölümü kontrol etmeye.

Ama bu kadar dehşet verici olmasının sebebi ne? Neden varlığımın her zerresi bu uygulamaya isyan ediyor?

Bir kez daha, Arianus'taki anıtmezar, tabutlarında yatan arkadaşlarının bedenleri geldi gözlerinin önüne. Arianus'u terk etmeden önce, onları son bir kez ziyaret ettiğinde, bir hüzün hissetmişti. Bu hüzün onlar için değildi, bunu fark etmişti, kendisi içindi. Yalnız kalmıştı.

Aynı zamanda, anne babasının Labirent'teki ölümlerini de hatırladı...

Hayır, diye hatırladı Alfred, kafası karışarak. Onlar Haplo'nun anne babasıydı. Ama o iç paralayıcı acıyı, kabaran öfkeyi, korkunç dehşeti hatırlıyordu... Yine, kendisi için. Yani Haplo için. Yalnız kalmıştı. Savaşan ve mücadele eden parçalanmış bedenler, sonunda huzur bulmuştu. Ölüm Haplo'ya nefret etmeyi öğretmişti, anne babanı, onları öldüren bu zindana kapatan düşmandan nefret et. Ama, Haplo biliyor olmasa da, ölüm ona başka şeyler de öğretmişti.

Ve şimdi Haplo ölmüştü. Ve Alfred, artık kendisinin de...

Bir sızlanma Alfred'in düşüncelerini böldü. Bir dilin, derisi üzerindeki soğuk ve ıslak teması, yerinden sıçramasına sebep oldu.

Siyah, tanımlanamaz bir köpek bakışlarını ona endişeyle kaldırmış, başını bir yana eğmişti. Bir patisini kaldırdı ve Alfred'in dizine koydu. Parlak kahverengi gözler hissettiği endişeye karşı, anlamasa da, teselli sunuyordu.

Alfred köpeğe bakakaldı, sonra baştaki şokundan kurtularak kollarını hayvanın boynuna doladı. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini.

Köpek sempati sunmaya hazırdı, ama bu laubalilik, görünüşe göre, tahammül edilemezdi. Alfred'in kollarından kurtuldu ve adamı şaşkınlık

içinde süzdü.

Neden bu kadar tantana ediyorsun ki, der gibiydi. Yalnızca emirlere uyuyorum

İzle onu. Haplo'nun son emri.

"C -cici köpek," dedi Alfred, sakınarak uzanıp hayvanın kürklü, siyah başını okşayarak.

Köpek okşanmaya teslim oldu, vakur bir şekilde, başını okşamanın kabul edilebilir olduğunu, ilişkilerinin kulak kaşımaya kadar ilerleyebileceğini, ama bir yerlerde bir çizgi çekmek gerektiğini ve Alfred'in bunu anlayacağını umduğunu ima ediyordu.

Alfred anladı, "Haplo ölmedi! O hayatta!" diye haykırdı.

Çevresine bakındı ve odadaki herkesin ona bakmakta olduğunu gördü.

"Bunu nasıl yaptın?" Jera'nın yüzü solmuştu, dudakları bembeyazdı. "Hayvanın bedeni yok olmuştu! Gördük!"

"Söyle bana, kızım! Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu babası huysuz huysuz.

"O... o köpek, baba! Muhafızın çamur çukuruna attığı köpekti!"

"Emin misin? Belki de benziyordur..."

"Elbette eminim, baba! Alfred'e bak. Köpeği tanıyor! Ve köpek de onu tanıyor!"

"Bir numara daha. Bunu nasıl becerdin?" diye sordu Kont. "Bu ne kadar olağanüstü bir numara? Yok olan cesetleri geri getirebiliyorsan.

"Sana söylemiştim, baba!" dedi Jera soluk soluğa, içinde bulunduğu şaşkınlık yüzünden zorla konuşarak. "Kehanet!"

Sessizlik. Jonathan Alfred'e, bir çocuğun gizleme ihtiyacı duymadığı, hayranlık dolu şaşkınlığı ile baktı. Kont, kızı ve yabancı, Sartan'ı keskin, düşünceli gözlerle süzdüler, belki de ondan en iyi şekilde nasıl faydalanabileceklerini hesaplıyorlardı.

"Numara yok. 'Ben yapmadım' Ben hiçbir şey yapmadım,' diye itiraz etti Alfred "Köpeği geri getiren benim büyüm değildi Haplo'nunkiydi...

"Arkadaşının mı? Ama, sizi temin ederim, bayım, o öldü, dedi Jonathan, karısına açıkça *Zavallı adam çıldırdı,* diyen bir bakışla bakarak

Hayır, hayır, ölmedi Sızın arkadaşınız yanılmış olmalı Bedeni görmediniz aslında, değil mi?" diye sordu Alfred

"Görmedim Ama kan, mızrak..."

"Size söylüyorum," diye ısrar etti Alfred, "Haplo ölmüş olsaydı bu köpek burada olmazdı. Nasıl bilebildiğimi size açıklayamam, çünkü hayvan

hakkındaki teorimin doğru olduğundan emin değilim. Ama şunu biliyorum Benim... ee... arkadaşımı öldürmek için bir mızraktan daha fazlası gerekir Büyüsü güçlüdür, çok güçlü. "

"Pekâlâ, pekâlâ Bu konuda tartışmanın bir anlamı yok Hayatta veya değil. Onu ele geçirmemiz için daha da önemli bir sebep bu, ya da Hükümdarın ellerinden gen kalanları," dedi kont Tomas'a döndü "Ve şimdi bayım, Prens in diriltilmesi ne zaman gerçekleşecek'

'Bilgi kaynağıma göre üç devir sonra, Lordum "

"Bu bize yeterince zaman bırakıyor,' dedi Jera, parmaklarını birbirine dolayarak Yüz ifadesi düşünceliydi "Planlamak için. Ve halkına bir mesaj iletmek için Prens Edmund geri dönmediği zaman, ne olduğunu tahmin edecekler. Biz hazır olana kadar bir şey yapmamaları için uyarılmaları gerek."

"Hazır mı? Ne için hazır?" diye sordu Alfred, allak bullak.

"Savaş," dedi Jera

Savaş Sartanlarla savaşan Sartanlar. Sartan tarihi boyunca böylesine bir trajedi hiç görülmemişti. Düşmanımızın fethini engellemek için bir dünyayı kopardık ve amacımıza ulaştık Büyük bir zafer kazandık

Ve savaşı kaybettik

YİRMİALTINCI BÖLÜM

NECROPOLIS,

ABARRACH

Prens'in ölümünü takip eden devirde, Hükümdar görüşme saatini iptal etti. Daha önce görülmemiş bir şeydi bu. Lord Yüksek Nazır halka, Majestelerinin devlet sorunlarının yarattığı baskılar sebebiyle yorulduğunu açıkladı. Şahsi olarak, Pons birkaç ayrıcalıklı kişiye, "en gizli biçimde," Majesteleri'nin, Ateş Denizi'nin karşı kıyısına kamp kuran düşman bir ordu olduğuna dair rahatsız edici raporlar aldığını bildirdi.

Kleitus'un öngörmüş olduğu gibi, bu korkutucu haber Necropolis sakinleri arasında, durmak bilmez yağmur gibi yayıldı ve planlan için son derece uygun bir gerilim ve panik havası oluşturdu. O deviri saray kütüphanesine kapanmış, yapayalnız geçirdi. Yalnızca kendisine muhafızlık eden ölüler vardı, ama onlar da fark etmezdi zaten.

Elihn, Birlik'teki Tanrı, Kaos'a hoşnutsuzluk ile baktı. Elini uzattı ve bu hareket Başlangıç Dalgası'nı[10] *yarattı. Düzen kuruldu ve zekâ dolu yaşam ile kutsanmış bir dünya şeklini aldı. Elihn yaratımından memnun kaldı ve yaşamın sürmesi için gerekli olan bütün iyi şeyleri bahşetti. Dalga'yı harekete geçirdikten sonra, Dalga'nın dünyaya gözkulak olacağını ve bir Bakıcı'nın artık gerekmediğini bilen Elihn dünyayı terk etti. Dalga üç ırk yarattı, ahenk içinde yaşayan elfler, insanlar ve cüceler.*

"Menseli," dedi Kleitus hörgörüyle ve takip eden, düşük ırklar olarak bilinen ilk ırkların yaratımı ile ilgili birkaç paragrafı hızla taradı. Aradığı özel bilgi bu kısımda bulunmuyordu, ama tezin başlarına yakın olduğunu hatırlıyordu. Bu parşömeni okuyalı uzun zaman olmuştu ve o sırada pek az dikkat etmişti. Bu dünyadan bir çıkış yolu arıyordu, uzun zaman önce ölmüş ve yok olmuş bir dünyanın tarihini değil.

Ama, uykusuz geçen uyku yarısının uzun saatleri sırasında, Majesteleri'nin aklına bir deyiş gelmişti, bir metnin sayfaları arasında okuduğunu hatırladığı bir deyiş. Bu deyiş yatağında doğrulup oturmasına sebep olmuştu. Bu keşif o kadar önemliydi ki, devirsel görüşme saatini iptal etmek zorunda hissetmişti kendisini. Anılarını şöyle bir karıştırınca, kitabı hatırlamıştı. Tek yapması gereken arayıp, sözcükleri bulmaktı.

Denge sağlamak ve Kaos'a dönüşü engellemek için Dalga devamlı kendisini düzeltir. Bu yüzden Dalga yükselir ve alçalır. Bu yüzden iyi ve kötü var olur. Bu yüzden barış ve savaş vardır.

Dünyanın başlangıcında, hatalı bir şekilde Karanlık Çağlar olarak anılan dönemde, büyü yasalarına ve ruhani yasalara inanılıyordu ve bu yasalar fizik yasaları ile dengeleniyordu. Ama zaman geçtikçe, yeni bir inanış heryeri sardı. Bu inanış, "bilim" olarak biliniyordu. Fizik yasaların yaygınlaşmasını sağlayan bilim, ruhani ve büyüsel yasalar ile alay etti ve bunları "yanılsama" olarak niteledi.

Kısa yaşam süreleri sebebiyle, insan ırkı bu yeni dine hayran kaldı, çünkü sahte bir ölümsüzlük vaadi içeriyordu. Bu döneme, Rönesans ismini verdiler. Elf ırkı büyüye inançlarım sürdürdüler. Bunun sonucunda zulüm gördüler ve dünyadan sürüldüler. Mekanik konusundaki becerileri ile cüce ırkı, insanlarla çalışmayı önerdiler. Ama insanlar köle istiyordu, işbirliği değil, bu yüzden cüceler dünyayı kendi istekleri ile terk ederek, yeraltına sığındılar. Zaman içinde, insanlar diğer ırkları unuttular ve büyüye

inanmayı bıraktılar. Dalga şeklini kaybetti, istikrarsız bir hal kazandı, bir tarafı güç ile şişerken, diğer tarafı düz ve zayıf kaldı.

Ama Dalga kendisini düzeltecekti ve öyle de yaptı. Korkunç bir bedel karşılığında. Yirminci yüzyılın sonunda, insanlar kendi kendilerine korkunç bir savaş açtılar. Silahları bilimsel tasarım harikalarıydı ve sayısız milyon insana ölüm ve yok oluş getirdi. O gün, bilim kendisini yok etti.

Hükümdar hoşnutsuzluk içinde kaşlarını çattı. Bu çalışmanın bazı kısımları çılgınca varsayımlar ve tahminlerden oluşuyor gibiydi. Menşelilerden hiçkimseyi tanımamıştı -Kairn Necros'takiler kendisi doğmadan ölmüşlerdi- ama bir ırkın bilinçli olarak kendi kendisine yıkım getirmesini oldukça inanılmaz buluyordu.

"Bunu destekleyecek metinler buldum aslında." Kütüphanedeyken, sinir bozucu sessizliği bozmak için kendi kendine konuşmayı adet edinmişti. "Ama yazarlar tarihimizin aynı döneminden çıkmışlar ve muhtemelen aynı hatalı bilgiyi paylaşıyorlardı Bu yüzden, tamamı şüpheli sayılabilir. Bunu aklımda tutmalıyım."

Hayatta kalanlar, Toz Çağı olarak bilinen doneme girdiler Bu dönemde, hayatta kalmak için mücadele ettiler. Bu mücadele esnasında, bilimin daimi gürültüsü anık olmadığına göre, çevrelerindeki Dalga'nın akışını işitebilecek, içlerinde Dalga'yı hissedebilecek, mutasyona uğramış bir insan türü ortaya çıktı. Dalga'nın potansiyel büyü gücünü fark ettiler ve kullandılar. Büyüyü yönlendirmek ve sevketmek için rünleri geliştirdiler. Kadın ve erkek büyücüler, karanlıkta kaybolmuş yaşamlara umut getirmek için birlik oldular. Kendilerine Sartan dediler. Bu, rün dilince, "Işığı Geri Getirenler," anlamına gelir.

"Evet, evet." Hükümdar içini çekti. Önceleri tarihten hiç hoşlanmazdı. Çünkü geçmiş ölmüş, bitmişti, diriltilemeyecek noktaya gelmiş bir cesetti.

Ya da, belki de değildi.

Bu, muazzam bir görevdi. Biz Sartanlar, sayıca pek azdık. Dünyanın tekrar doğumunu kolaylaştırmak için, büyünün en temel kullanımlarını düşük ırklara öğrettik, ama Dalga'nın gerçek doğasını ve gücünü kendimize sakladık, ki aynı felaketin tekrar meydana gelmesini engelleyelim.

Sevgi ile, Dalga'nın biz olduğuna inandık. Fakat aslında yalnızca Dalga'nın bir parçası olduğumuzu, Dalga'da bir şişme oluşturduğumuzu ve

Dalga'nın kendisini düzeltmek üzere eyleme geçeceğini çok geç fark ettik Aramızdan bazılarının, çalışmalarımızın başkalarını hedefleyen amacından vazgeçtiğini çok geç fark ettik. Bu büyücüler, büyüleri aracılığıyla güç peşine düştüler, dünyanın hükümdarı olmayı hedeflediler. Kendilerine Patryn dediler, "Karanlığa Geri Dönenler."

"Ah!" Kleitus bir nefes aldı ve dikkatle okumak için yerine yerleşti.

Patrynler, bizimle, kardeşleriyle alay eden bir isim seçtiler, çünkü, başta, bizden saklanabilmek için karanlık ve gizli yerlerde çalışmak zorunda kalmışlardı. Bunlar birbirine sıkıca kenetlenmiş bir topluluktu, birbirlerine ve tek hedeflerine büyük bir sadakatleri vardı. Ve bu hedef, dünya üzerinde mutlak ve kesin bir hakimiyet elde etmekti.

"Mutlak ve kesin hakimiyet," diye tekrarladı Hükümdar, alnını ovuşturarak.

Böylesine sıkı bir topluluğun içine girip sırlarını öğrenmek mümkün olmadı. Biz, Sartanlar, denedik, ama Patrynlerin arasına gönderdiklerimiz kayboldu; fark edilip yok edildiklerinden başka varsayım yapılamadı. Bu yüzden, Patrynler ve büyüleri konusunda pek az bilgi sahibiyiz.

Kleitus hayal kırıklığı ile kaşlarını çattı, ama okumaya devam etti.

Patryn büyü kullanımının, Dalga'nın fiziksel kısmını temel aldığı varsayılır. Buna karşın bizim büyümüz, ruhani olanın üzerine kuruludur. Biz rünleri söyler, dans eder ve havada çizeriz, gereklilik doğduğunda, onları fiziksel olarak yaratırız.

Diğer yandan Patrynler rünlerın kendilerinin fiziksel betimlenmesini ağırlıkla kullanırlar. Hatta büyülerini güçlendirmek için onları kendi bedenlerine resmedecek kadar ileri giderler. Bunların bazılarını...

Hükümdar durdu, döndü ve sözcükleri tekrar okudu. "'Büyülerini güçlendirmek için onları kendi bedenlerine resmedecek kadar ileri giderler.'" Yüksek sesle okuyarak devam etti. "Bunların bazılarını, ilgilenenler için, aşağıya çiziyorum. Rünlerinin bizim rünlerimize benzerliğine dikkat edin, ama aynı zamanda, desenlerin, büyüyü radikal bir

şekilde değiştirecek, tamamen yeni bir büyü dili oluşturacak şekilde nasıl yapılandırıldığına dikkat edin. Bu yeni dilin, kabalığına karşın, büyü gücü son derece kuvvetlidir.'"

Kleitus birkaç oyun taşını kaldırdı ve sayfanın üzerine, eski Sartan yazarın çizimlerinin yanına koydu. Neredeyse tıpatıp aynıydılar. "O kadar açık ki! Neden daha önce fark etmedim?"

Kendi kendine sinirlenmiş bir şekilde başını sallayarak okumaya devam etti.

Şu anda, Dalga istikrarlı görünmektedir. Ama aramızda, Patrynlerin gittikçe güçlendiğinden ve Dalga'nın yine şişmeye başladığından korkanlar bulunmaktadır. Savaşa girmemizi, Patrynleri şimdi durdurmamızı savunanlar bulunmaktadır. Buna karşın, kendim de dahil, dengeyi bozacak hiçbir şey yapmamamız, aksi halde Dalga'nın aksi yönde şişmeye başlayacağı konusunda uyarıda bulunanlar vardır.

Tez devam ediyordu, ama Hükümdar metni kapadı. Patrynler hakkında daha fazla bilgi yoktu, yalnızca Dalga şişerse ne olacağı konusunda spekülasyonlar vardı Hükümdar yanıtı biliyordu. Şişmişti ve sonra Koparılış gelmişti ve sonra bu tabut gibi dünyadaki yaşam. Sartanların tarihi hakkında bu kadarını biliyordu. Ama Patrynleri, eski düşmanlarını, karanlığı getirenleri, "kaba ama güçlü" büyünün sahiplerini unutmuştu.

"Mutlak ve kesin hakimiyet..." diye tekrarladı kendi kendine yumuşak bir sesle. "Ne kadar aptalmışız. Ne büyük aptallarmışız. Ama çok geç değil. Akıllı olduklarını sanıyorlar. Bizi gafil avlayabileceklerini sanıyorlar. Ama işe yaramayacak."

Birkaç dakika daha düşündükten sonra cesetlerden birine işaret etti. "Lord Yüksek Nazır'ı çağırt."

Ölü hizmetkar gitti ve neredeyse aynı anda Pons ile geri döndü. Pons'u bu kadar kıymetli kılan, istendiği zaman kolayca bulunabilmesi, istenmediği zaman uygun bir şekilde kayıplara karışmasıydı.

"Majesteleri," dedi Pons, yerlere kadar eğilerek.

"Tomas döndü mü?"

"Hemen şu an, sanırım "

"Onu bize getir."

"Buraya mı, Majesteleri?"

Kleitus durdu, çevresine bakındı, sonra başını salladı. "Evet, buraya."

Konu son derece önemli olduğundan, Pons bu işi bizzat üstlendi. Cesetlerden biri genç adamı getirmek için görevlendirilebilirdi, ama ölü hizmetkarlar konu olduğunda, cesedin baştaki talimatları tamamen unutması ve bir sepet dolusu rez çiçeği ile geri dönmesi her zaman mümkündü.

Pons, büyük sayıda saraylının bulunduğu genel odalardan birine döndü. Hükümdarın odadaki varlığı onları ışık sütunlarının şimşek çakması gibi etkiler, hepsinin bir yaltaklanma,

Ateş Denizi eğilip bükülme, yerleri süpürme çılgınlığına kapılmasına sebep olurdu. Ama Lord Yüksek Nazır'ın belirmesi kalabalık arasında yalnızca ılımlı bir dalgalanma yarattı. Asil sınıfının birkaç düşük rütbeli üyesi alçakgönüllülükle eğildi, yüksek kademe-dekiler rün taşı oyunlarını ve sohbetlerini bırakıp, başlarını çevirdiler. Pons ile yakın olanlar, tanımayanları kıskandırarak selam verdiler.

"Ne haber, Pons?" diye sordu biri tembellikle.

Lord Yüksek Nazır gülümsedi. "Majesteleri'nin bir..."

Pek çok ulak hemen ayağa kalktı.

"...yaşayan haberciye ihtiyacı var," diye sözlerini bitirdi Pons. Odada, görünüşte sıkkın bir kayıtsızlıkla, gözlerini gezdirdi.

"Haberci çocuk, ha?" Bir baron esnedi.

Bunun bir ayak işi olduğunu, Hükümdar'ı görme fırsatı bile yaratmayacağını bilen yüksek sınıf, oyunlarına ve dedikodularına döndü.

"Sen, oradaki." Pons odanın arka tarafında, ayakta durmakta olan genç bir adama işaret etti. "Adın nedir?"

"Tomas, Lordum."

"Tomas. Sen iş görürsün. Benimle gel."

Tomas sessizce eğildi ve Lord Yüksek Nazır'ı takip ederek giriş salonundan, sarayın özel ve korunaklı kısımlarına geçti. Salondan çıkarken anlamlı anlamlı bakışmaları dışında, hiçbir şey konuşulmadı. Lord Yüksek Nazır genç adamın önünde yürüyordu. Genç adam, âdetlere uygun olarak ellerini yenlerinde kavuşturmuş, siyah, kenarı çevrilmemiş başlığını başının üzerine çekmiş, Pons'un epey arkasından geliyordu

Lord Yüksek Nazır kütüphanenin dışında durdu ve genç adama beklemesi için işaret etti. Tomas kendisine söyleneni yaptı ve sessizce gölgelerin içinde bekledi. Ölü muhafızlardan biri taş kapıyı iterek açtı. Pons içeri bir göz attı. Kleitus okumayı sürdürüyordu. Kapının açıldığını duyduğunda bakışlarını kaldırdı ve -Nazırını görünce -başını salladı.

Pons genç adamı çağırdı. Genç adam gölgelerden çıktı ve; kapıdan içeri kaydı. Lord Yüksek Nazır onunla beraber içeri girdi ve kapıyı arkasından nazikçe kapattı. Majesteleri'ni koruyan cesetler pozisyon aldılar.

Hükümdar, masada, önüne yayılmış metni okumaya devam etti.

Genç adam ile Pons sessizce beklediler.

"Kont'un konutuna gittin mi, Tomas?" diye sordu Kleitus başını kaldırmadan. '

"Biraz önce döndüm, efendim," dedi genç adam, eğilerek.

"Ve onları -Dük, Düşes ve yabancıyı-orada buldun mu?"

"Evet, Majesteleri."

"Ve söylediğimiz gibi mi davrandın?"

"Evet, elbette, efendim."

"Sonuç ne oldu?"

"Şey -oldukça garipti, efendim. Açıklamama izin verirseniz..." Tomas bir adım öne çıktı.

Gözleri metnin üzerinde, Kleitus elini önemsemezce salladı.

Tomas başını salladı ve Pons'a baktı. Hükümdar'ın dinleyip dinlemediğini soruyordu genç adam.

Lord Yüksek Nazır kaşlarını buyururcasına kaldırdı. "Majesteleri, senin dilediğinden de fazla dikkat gösteriyor," anlamına geliyordu bu.

Bir miktar rahatsız görünen Tomas, raporunu vermeye başladı. "Majesteleri'nin de bildiği gibi, Dük ile Düşes beni aralarından biri gibi, bu sapkın isyana katılan biri gibi görüyorlar." Genç adam durdu ve gerçek duygularını ifade etmek üzere eğildi. -Hükümdar bir sayfa çevirdi. Herhangi bir kabul ifadesi görmeyen Tomas, rahatsızlığı gittikçe artarak devam etti. "Onlara Prens cinayetini anlattım..."

"Cinayet mi?" Kleitus kıpırdandı, sayfayı çevirmekte olan eli durdu. Tomas, Pons'a yalvarırcasına baktı.

"Onu affedin, Majesteleri," dedi Lord Yüksek Nazır yumuşak bir sesle, "ama asiler Prens'in yasal infazını böyle görüyorlar. Tomas da onların fikrine katılır gibi görünmeli, ki kendilerinin de onlardan biri olduğu konusunda onları ikna etsin ve böylece Majesteleri'ne faydalı olabilsin."

Hükümdar sayfayı çevirdi ve eliyle düzeltti.

Küçük bir rahatlama iç çekişiyle, Tomas devam etti, "Onlara derisi rünlerle kaplı adamın da öldüğünü söyledim." Genç adam tereddüt etti, nasıl devam edeceğinden emin değildi.

"Ne etki yarattı?" diye sözlerine devam etmesi için teşvik etti Kleirus, parmağım sayfa boyunca gezdirerek. "

"Adamın arkadaşı, ölüyü öldüren, bunu reddetti."

Hükümdar başını kaldırdı. "Ret mi etti?"

"Evet, Majesteleri. 'Haplo' denilen arkadaşının hayatta olduğunu bildiğini söyledi."

"Bildiğini mi dedin?" Hükümdar, Lord Yüksek Nazır ile bakıştı.

"Evet, efendim. Bundan oldukça emin görünüyordu. Köpekle bir ilgisi vardı..."

Majesteleri bir şey söyleyecek oldu, ama Lord Yüksek Nazır, son derece saygılı bir tavırla, parmağını kaldırarak bunu engelledi.

"Köpek mi?" diye sordu Pons. "Köpeğe ne olmuş?"

"Ben oradayken bir köpek odaya girdi. Doğrudan, adı Alfred olan yabancıya gitti. Bu Alfred, köpeği gördüğü için çok memnun olmuş gibiydi ve artık Haplo'nun ölmediğini bildiğini söyledi."

"Bu köpek neye benziyordu?"

Tomas düşündü. "Büyükçe bir hayvan. Siyah tüylü, beyaz kaşlı. Çok zeki. Ya da öyle görünüyor. O... konuşulanları dinliyor. Sanki anlıyormuş gibi..."

"Aynı hayvan, efendim." Pons Kleitus'a döndü. "Kaynayan çamur çukuruna atılan. Öldüğünü gördüm! Bedeni çamurların dibine çekildi."

"Evet, bu kesinlikle doğru!" Tomas hayretler içinde kalmış gibiydi. "Düşes de aynı şeyleri söyledi Majesteleri! O ve Dük gözlerine inanamadılar. Düşes Jera kehanet hakkında birşeyler söyledi. Ama yabancı, Alfred, ısrarla, bununla bir ilgisi olduğunu reddetti."

"Köpek hakkında ne dedi? Nasıl hayata dönmüş?"

"Açıklayamayacağını söyledi; ama köpek hâlâ hayattaysa, o zaman Haplo'nun da hayatta olması gerektiğini söyledi."

"Son derece tuhaf" diye mırıldandı Kleitus. "Peki bu iki yabancının Kairn Necros'a nasıl geldiklerini öğrendin mi, Tomas?"

"Bir gemiyle, efendim. Ben giderken Dük, Emin Liman'a demirledikleri bir gemiyle geldiklerini söyledi Gemi garip, yabancı bir maddeden yapılmış ve Dük'un dediğine göre, bu yabancı, Haplo gibi rünlerle kaplıymış "

"Peki Dük, Düşes ve Kont şimdi ne yapmayı planlıyorlar?"

"Bu devir, Prens'in halkına bir mesaj gönderip, Prenslerinin zamansız ölümünü haber verecekler. Uç devir sonra, diriltme tamamlandığı zaman, Dük ile Düşes Prens'in cesedini kurtarmayı, onu halkına götürmeyi ve

Majesteleri'ne savaş açmalarını söylemeyi planlıyorlar. Kont'un birliği de Kairn Necros halkına katılacak."

"Demek, üç devir sonra saray zindanlarına girip prensi kurtarmayı düşünüyorlar."

"Evet, efendim."

"Peki onlara yardım önerdin mi, Tomas?"

"Emretmiş olduğunuz gibi, efendim. Son ayrıntıların üzerinden geçmek için onlarla bu akşam buluşacağım."

"Bizi haberdar et. Tehlike içindesin, bunu biliyor musun? Eğer senin bir casus olduğunu keşfederlerse, seni öldürüp yokluğa gönderirler."

"Bu tehlikeye razıyım, efendim." Tomas elini kalbinin üzerine koyup yerlere kadar eğildi. "Majestelerine tamamen sadığım."

"Çalışmalarında başarı göstermeye devam et, sadakatin ödüllendirilecektir." Kleitus gözkapaklarını indirdi ve okumasına devam etti.

Tomas, Pons'a baktı. Pons görüşmenin sona erdiğini ifade etti. Yine eğilen genç adam, hizmetkar cesetlerden birinin eşliğinde kütüphaneyi terk etti ve Hükümdar'ın şahsi odalarından geçirildi.

Tomas gidip, kapı arkasından kapatıldıktan sonra, Kleitus başını kitabından kaldırdı. Bakışlarındaki dalgın, arayış içindeki ifadeden, önünde açık duran sayfayı görmediği açıktı. Uzaklara, çevresindeki mağara duvarlarından çok ötesine bakıyordu.

Lord Yüksek Nazır gözlerin karanlık ve gölgeli bir ifade kazandığını, alındaki çizgilerin derinleştiğini gördü. Bir endişe ürpertisi Pons'un midesini burktu. Hafif adımlarla yürüyerek yaklaştı, ama rahatsız etmeye cesaret edemedi. İstendiğini biliyordu, çünkü huzurdan gönderilmemişti. Bir masaya yaklaştı, bir sandalyeye oturdu ve sessizlik içinde bekledi.

Uzun bir zaman geçti. Kleitus kıpırdandı, içini çekti.

Söylemesi gerekenleri bilen Pons, yumuşak bir sesle sordu, "Majesteleri bütün bunları anlıyor mu? İki yabancının gelişi, derisinde rünler olan bir adam, ölen, fakat şimdi hayatta olan bir köpek."

"Evet, Pons, anladığımıza inanıyoruz."

Lord Yüksek Nazır yine sessizlik içinde bekledi.

"Koparılış," dedi Hükümdar. "Evrenimize nihayet barış getirecek bir felaket, bir savaş. Sana, bunca senedir gururla varsaydığımızın aksine, bu savaşı aslında kazanmadığımızı söylesek? Aslında kaybettiğimizi söylesek, Pons?"

"Efendim!"

"Yenildik. Bize vaat edilmiş olan yardım bu yüzden hiç gelmedi. Patrynler diğer dünyaları fethetti. Şimdi, bunu da fethetmek için hazır, bekliyorlar. Geride kalan yalnız bizleriz. Evrenin umudu."

"Kehanet!" diye fısıldadı Pons, sesinde gerçek bir huşu vardı. Sonunda, inanmaya başlıyordu.

Kleitus, Nazırının dönüşümünü fark etti, geç gelen bir inancı fark etti, sert sert gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Önemi yoktu.

"Ve şimdi, Nazır, bizi yalnız bırak," diye ekledi, bir anlık dalgınlığından kurtularak. "Önümüzdeki iki devirin randevularını iptal et Ateş Denizi'nin karşı kıyısındaki saldırgan düşman güçleri hakkında endişe verici haberler aldığımızı ve kentimizi korumak için hazırlıklar yapmakta olduğumuzu söyle. Hiç kimseyi görmeyeceğiz."

"Bu Majesteleri Kraliçe'yi de kapsıyor mu, efendim?"

Evliliği bir mantık evliliği olmuştu, hükümdarlığın egemenliğini devam ettirmekten başka bir anlamı olmayan bir evlilik. 14. Kleitus, pek çok diğer oğul ve kızla beraber 15. Kleitus'a hayat vermişti. Hanedan soyunun sürmesi sağlanmıştı."

"Bir tek sen hariç, Pons. Ama bu da yalnızca acil durumlarda."

"Çok iyi, efendim. Peki bir şey danışmaya ihtiyacım olursa Majesteleri'ni nerede bulacağım?"

"Burada, Pons," dedi Kleitus, gözlerini kütüphanede gezdirerek. "Çalışıyor olacağım. Yapılacak çok şey var ve bunları yapmak için yalnızca iki devir."

YİRMİYEDİNCİ BÖLÜM

ESKİ TOPRAKLAR,

ABARRACH

Bu saatler, Hükümdar'ın uyanıklık saatleri olarak biliniyordu, Hükümdar'ın kendisinin çok uzakta, Necropolis Kentı'nde olmasına rağmen, Eski Topraklar'daki ev halkı uyanmış, harekete geçmişti Ölüler, uyku vaktinin uyuşukluğundan uyandırılmış, onları işlevsel kılan büyü yenilenmiş, günlük görevleri hatırlatılmıştı Babasının evinin ölüçağıranı olarak Jera, cesetler arasında ilerliyor, hizmetkarlara ve çalışanlara yaşam taklidini getiren rünleri söylüyordu

Ölüler, yaşayanlar gibi uyumazlar. Uyku vaktinde, evin yaşayan ahalisini rahatsız etmelerinden korkulduğu için, oturmaları, ortalarda gezinmemeleri söylenir Cesetler kendilerini itaatkârca, onlar için hangi ayak altında olmayan yer seçilmişse, oraya götürürler ve kıpırdamadan, sessizce, uyku saatleri boyunca beklerler.

"Uyumuyorlar, ama acaba rüya görüyorlar mı?" diye merak etti Alfred, onları bedbaht bir merhametle inceleyerek

Hayal ediyor olabilirdi, ama yaşayanlar ile ilişkilerin olmadığı bu süre boyunca, ölülerin yüzlerinin hüzünlendiğini düşünmüştü Fiziksel kabuklarının üzerinde süzülen hayaletleri ümitsizlikle feryat ediyorlardı. Yatağında uzanmış olan Alfred, bir o yana, bir bu yana dönüyordu. Uykusu acı ile fısıldaşan huzursuz iç çekişlerle bölünmüştü.

"Ne kadar tuhaf bir düşünce," dedi Jera kahvaltıda.

Dük, Düşes ve Alfred birlikte kahvaltı ediyorlardı. Kont'un kahvaltısını erken bitirdiğini ve laboratuvarında çalışmaya gittiğini açıkladı Jera, özür dilercesine. Alfred yaşlı adamın ne yaptığı hakkında yalnızca belirsiz bir fikir edinebilmişti, Eski Topraklar'ın soğuk ve çorak toprağında yetişebilecek zorlu bir tür elde etmek için kairn otu çeşitleri üzerinde deneyler yapıyordu.

"İşittiğin inlemeler rüzgârın sesi olmalı," diye devam etti Jera sözlerine, fincanlarına kairn otu çayı, tabaklarına torb[11] kızartması doldururken. (Sormaya korkan Alfred, yemeği yaşayan bir kadın hizmetkarın pişirmiş olduğunu fark edince son derece rahatlamıştı)

"Rüzgârın bir sesi ve konuşacak sözleri yoksa, hayır," dedi Alfred, ama bunu tabağına söyledi ve kimse onu işitmedi. f1'

"Biliyor musun, küçükken ben de aynı şeyi düşünürdüm," dedi Jonathan "Ne komik, sen konuyu açana kadar tamamen unutmuştum Uyku yarısı boyunca benimle oturan bir dadım vardı ve öldüğünde, cesedi canlandırıldı ve doğal olarak, yaşarken ne yapıyorduysa, onu yapmak için odama gelmeye devam etti. Ama o öldükten sonra, o odadayken uyuyamıyordum. Sanki ağlıyormuş gibi geliyordu bana. Annem, bunun yalnızca benim gördüğüm bir hayal olduğunu açıkladı Sanırım haklıydı, ama o zamanlarda bana gerçek gibi gelmişti."

"Ona ne oldu?" diye sordu Alfred?

Jonathan hafifçe utanmış gibiydi. "Zaman içinde annem ondan kurtuldu. Bazen çocuklar nasıl akıllarına bir şey takar, bilirsiniz. Bir çocukla mantıklı bir şekilde tartışamazsınız. Benimle konuştular, konuştular, ama dadı gidene kadar hiçbir şey beni ikna edemedi."

"Ne kadar şımarık bir veletmişsin!" dedi Jera, çay fincanının üzerinden kocasına gülümseyerek.

"Evet, herhalde öyleydim," dedi Jonathan, utanç içinde kızararak. "En küçük bendim, biliyorsun. Bu arada, hayatım, evden bahsetmişken..."

Jera çay fincanını masaya koydu ve başını salladı. "Söz konusu bile olamaz. Hasat hakkında ne kadar endişelendiğini biliyorum, ama Hükümdar'ın adamlarının bizi arayacağı ilk yer Gedik Tepe olacak."

"Ama ikinci yer de burası olmayacak mı?" diye sordu Jonathan, çatalı ağzına götürürken durarak.

Jera kendinden hoşnut bir şekilde kahvaltısına devam etti. "Bu sabah Tomas'tan bir mesaj aldım. Hükümdar'ın adamlan Gedik Tepe'ye doğru yola çıkmışlar. Şatomuza ulaşmaları en az yarım devirlerini alır. Bizi ararken de zaman kaybedecekler ve yarım devir de rapor vermek için geri dönerken. Artık savaşacak bir savaşı olduğuna göre, eğer Kleitus bizi hâlâ istiyorsa, buraya gelmelerini emredecek. Yarından önce Eski Topraklar'a ulaşamazlar. Ve biz de, bu devir, Tomas gelir gelmez burayı terk ediyoruz."

"Harika bir kadın, değil mi, Alfred?" dedi Jonathan, karısına hayran hayran bakarak. "Ben bunların hiçbirini akıl edemezdim. Ben düşünmeden, çılgınca dışarı koşar, doğrudan Hükümdar'ın adamlarının kollarına düşerdim."

"Evet, harika," diye mırıldandı Alfred.

Onları arayan birlikler, uyku vakti gizlice kaçmalar ve saklanmalar, tamamen sinirlerini bozmuştu. Tabağındaki yağlı torbun kokusu ve görüntüsü midesini bulandırıyordu. Jera ile Jonathan birbirlerinin gözlerine sevgiyle bakıyorlardı. Alfred büyükçe bir parça torbu tabağından kaldırdı ve ayaklarının dibinde yatmakta olan köpeğe attı. Yiyecek minnettarlık ifadesi olan, bir kuyruk sallamasıyla kabul edildi.

Kahvaltıdan sonra Dük ile Düşes o geceki kaçışları için hazırlık yapmak üzere kayboldular. Kont hâlâ laboratuvarmdaydı. Alfred (ve yanından hiç ayrılmayan köpek) kendi kendisine arkadaşlık etmek üzere yalnız kaldı. Evin içinde dolandı ve zaman içinde kütüphaneyi buldu. .

Oda küçük ve penceresizdi, duvarlardaki gaz lambalarından ışık geliyordu. Taş duvarlara yapılmış olan raflarda pek çok kitap cildi duruyordu. Bunlardan birkaçı eskiydi, deri kapakları çatlamış ve yıpranmıştı. Bunlara bir miktar endişeyle, bulacağı şeyden korkarak yaklaştı; belki de ona yenilgi ve başarısızlıktan bahseden, geçmişten gelen sesler bulacaktı. Tarım konusunda makalelerden daha korkutucu bir şey içermediklerini görünce büyük ölçüde rahatladı: ***Kaim Otu Yetiştirilmesi, Paukalarda Çok Görülen Hastalıklar.***

"Hatta," dedi sohbet edercesine, bakışlarını aşağı indirerek, "köpekler hakkında bir kitap bile var."

İsmini duyan hayvan kulaklarını dikti ve kuyruğunu yere vurdu.

"Ama sana benzer bir şeyden bahsedilmediğine bahse girerim!" diye mırıldandı Alfred.

Köpeğin ağzı bir sırıtışla aralandı, zeki gözleri bir kabullenme ifadesiyle gülüyor gibiydi.

Alfred gelişigüzel arayışına devam etti, zihnini meşgul edecek, çevresini saran kargaşa, tehlike ve kaostan koparıp alacak zararsız bir şey bulmayı umuyordu. Cildi altın varakla süslenmiş, zengin görünüşlü bir kitap dikkatini çekti. Güzel bir çalışmaydı, özenle yapılmış, sık sık okunduğu açık olsa da, dikkatle korunmuş bir ciltti. Kitabı aldı ve başlığını görmek için çevirdi.

Modern Bir Sanat: Ölüçağırıcılık.

Baştan ayağa ürperen Alfred kitabı raftaki yerine koymaya çalıştı. Her zamankinden fazla beceriksizleşen, titreyen elleri, başarısız oldu. Kitabı yere düşürdü, odadan kaçtı, hatta evin o kanadından kaçtı.

Avunmaz halde Kont'un kasvetli malikânesinde dolaştı. Dinlenemeden, oturamadan, odadan odaya gitti, pencerelerden dışarı, soğuk manzaraya baktı. Kocaman ayaklan küçük mobilya parçalarını yerinden kaydırıyor ya da köpeğe takılıyor, elleri kairn otu çayı ile dolu fincanları deviriyordu.

Neden korkuyorsun? diye sordu kendi kendine, düşünceleri devamlı kütüphaneye yönelirken. Kuşkusuz bu kara sanatın cazibesine teslim olmaktan değil! Bakışları, yaşarken, yere dökülmüş kairn otu fincanlarını temizlemiş olan ve ölümünden sonra da aynı işi devam ettiren bir ceset hizmetkara takıldı.

Alfred döndü ve pencereden dışarı, önünde uzanan kara, kül kaplı manzaraya baktı.

Sahibinin son talimatları uyarınca yanında yürümekte olan köpek, adamı dikkatle izledi. Belki de, sonunda Alfred'in yerinde kalacağına karar vererek, kendini yere attı, kuyruğunu burnuna doğru kıvırdı, derin derin iç çekip gözlerini kapattı

Köpeği ilk kez gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Haplo'yu, sargılı ellerinin görüntüsünü hatırlıyorum. Katil Hugh'yu, değiş-tokuş edilmiş çocuğu, Bane'i hatırlıyorum.

Bane.

Alfred'in yüzü çöktü. Sanki başı kaldıramayacağı kadar ağırlaşmış gibi, alnını pencereye dayadı.

...Hargast ormanı Pitrin'in Sürgünü'ndeydi, Arianus'un gök dünyasında yüzen bir mercankaya adasında. Orman korkunç bir yerdi -en azından Alfred için. Ama zaten, anıtmezarın rahatlatıcı huzurunun dışındaki her şey Sartan'ı korkutuyordu. Hargast ağacına kristal ağacı da derlerdi. Arianus'ta çok kıymet verilen bir ağaçtı, burada yetiştirilirler ve kırılgan, kristal gövdelerinde biriktirdikleri suyu hasat etmek için delinirlerdi. Ama orman bir hargast çiftliği değildi, ağaçlar küçük ve bakımlı değildi.

Yabanıl hayatta, hargast ağaçları çok büyürlerdi. Alfred'in üzerinde yürüdüğü zemin, adanın bu ucunda esen rüzgârların kırdığı dallarla doluydu. Dallara, dalların bıçak keskinliğindeki uçlarına inanamayarak bakıyordu. Yüksek sesli çatırtılar gökgürültüsü gibi gümbürdüyor, şangırtılar aklına dev dalların tepesine düşmesine ilişkin görüntüler dolduruyordu. Alfred ormanın kenarı boyunca uzanan bir yolda yürümekte olduğuna minnettardı, ama katil, Usta Hugh, durdu ve işaret etti.

"Bu taraftan." Ormanı gösteriyordu.

"Oraya mı?" Alfred kulaklarına inanamıyordu. Bir fırtına esnasında hargast ormanında yürümek çılgınlıktı, intihar etmek demekti. Ama belki de Hugh'nun aklındaki de buydu.

Alfred, uzun zaman önce bu Usta Hugh'nun birlikte yolculuk ettikleri çocuğu, Bane'i soğukkanlılıkla öldüremeyeceğinden kuşkulanmaya başlamıştı. Alfred katilin içindeki mücadeleyi izlemişti. Hugh'nun kendi kendine ettiği küfürleri duyar gibi oluyordu. Böylesine zayıf, böylesine duygusal bir aptal olduğu için küfrediyordu kendine. Usta Hugh -bundan önce, bir anlık vicdan azabı, bir anlık pişmanlık duymadan pek çok kişiyi öldürmüş olan adam.

Ama Bane öyle güzel bir çocuktu ki, sevimli, sokulgan... daha önce hiç görmediği, hiç karşılaşmadığı bir büyücü babanın fısıldadığı sözcüklerle kararmış, çarpılmış bir ruhu vardı. Hugh'un, örümceğin, örmeyi hayal bile edemeyeceği kadar kötücül, kurnaz bir ağa sarılmakta olduğunu bilmesinin bir yolu yoktu.

Üçü -Bane, Hugh ve Alfred- hargast ormanına girmişler, sık çalılıkların arasında ilerlemek için mücadele etmek zorunda kalmışlardı. Sonunda açık bir patikaya gelmişlerdi. Bane çok neşeliydi, Hugh'nun ünlü gemisini görmek için can atıyordu. Çocuk öne fırladı. Rüzgâr güçlü esiyordu, hargast ağaçlarının dallan birbirlerine çarpıyor, kristal sesleri Alfred'in zihnine sert ve kötücül geliyordu.

"Ah, efendim, onu durdursak iyi olmaz mı?" diye sormuştu Sartan.

"Merak etme," diye yanıt vermişti Hugh ve Alfred katilin sorumluluğundan kaçtığını, çocuğun ölümünü kaderin ya da şansın ya da, bu adam hangi ilahın bu yükü taşıyabileceğine inanıyorsa, onun ellerine bıraktığını anladı.

Bu eller sorumluluğu kabul etti.

Alfred çatırtıyı, Maelstrom'un sonsuz fırtınalarının gümbürtüsü gibi gelen sesi duydu. Dalın düştüğünü gördü ve dalın altında, dehşet içinde kendinden geçmiş Bane'in yerinde kalakaldığını gördü. Sartan öne atıldı, ama çok geçti. Dal çocuğun üzerine büyük bir şangırtı koparарak düştü.

Bir çığlık duydu, sonra aniden, sessizlik.

Alfred öne fırladı Düşen dal çok büyüktü. Yolu tamamen kaplamıştı Çocuğun bedeni hiçbir yerde görünmüyordu. Dal parçalarının altında gömülü kalmış olmalıydı. Alfred umutsuzca kırık dallara, mızrak gibi keskin uçlarına baktı.

Bırak. Karışma. Bu çocuğun ne olduğunu biliyorsun! Onun doğmasına sebep olan kötülüğü biliyorsun. Bırak o kötülük de onunla ölsün.

Ama o bir çocuk! Hiçbir seçeneği olmadı. Babasının günahlarının bedelini o mu ödemeli? Görmek, anlamak, yargılamak ve kendini kurtarmak, belki başkalarını da kurtarmak için hiçbir şansı olmasın mı?

Alfred geldiği yola doğru bir göz attı. Hugh dalın düştüğünü, çığlığı duymuş olmalıydı. Katil oyalanıyordu, ya da belki de bir şükran duası ediyordu. Ama kısa süre sonra gelirdi.

Dev dalı kaldırmak için erkeklerden kurulu bir takım ve halatlar gerekiyordu -ya da çok güçlü bir büyüye sahip olan tek bir adam. Dalın üzerinde duran Alfred, rünleri söylemeye başladı. Rünler kendilerini ördüler ve ağaç dalının çevresine dolandılar, dalı ikiye ayırdılar, her bir yarıyı kaldırdılar ve yolun kenarına bıraktılar. Paramparça dalın altında Bane yatıyordu.

Çocuk ölmemişti, ama ölüyordu. Kanla kaplıydı. Küçük beden kristal parçalarıyla delik deşik olmuştu, kaç tane kemiğin kırıldığını, kaç tanesinin parçalandığını anlamanın imkânı yoktu.

Ölülere yaşam getirirsen, Dalga kendisini düzeltir ve hayata dönen birine karşılık, bir başkası zamansızca ölür.

Çocuk baygındı, acı hissetmiyordu, yaşamı hızla akıp gidiyordu.

Bir doktor olsaydım, yaşamasına yardım etmeye çalışırdım. Yapmaya kadir olduğum şey yanlış mı?

Alfred küçük bir kristal parçası aldı. Genellikle son derece beceriksiz olan eller zarafet ve beceriyle hareket etti. Sartan kendi etinde bir kesik açtı. Çocuğun yanında diz çökerek, kendi kanıyla çocuğun parçalanmış bedeni üzerinde bir rün çizdi. Sonra rünleri söyledi ve diğer eliyle, onları havada çizdi.

Çocuğun kırık kemikleri birleşti. Kesilmiş eti kapandı. Hızlı, yüzeysel soluması kolaylaştı. Grimsi derisi pembeleşti, geri dönen yaşam ile kızardı.

Bane doğrulup oturdu ve Alfred'e hargast ağacının kristal dallarından daha keskin, mavi gözlerle baktı...

...Bane yaşadı. Ve Hugh öldü. Zamanı gelmeden. Alfred elini ağrıyan şakaklarına bastırdı. Ama diğerleri kurtulmuştu! Nasıl bilebilirim? Doğruyu mu yaptım, nasıl bilebilirim? Tek bildiğim, çocuğu kurtarmak elimdeydi ve yaptım. Ölmesine izin veremezdim.

Sonra Alfred korkusunu anladı. Ölüçağırıcılık hakkındaki o kitabı açsaydı, sayfalarında Bane'in bedeni üzerine çizdiği rünü görecekti.

Bu karanlık, dolambaçlı yola ilk adımımı attım ve kim bilir, belki ikinci ve üçüncü adımları da atmışımdır! Buradaki kardeşlerimden daha mı güçlüyüm ben?

Hayır, dedi Alfred kendi kendine ve ümitsizlik içinde bir sandalyeye çöktü. Hayır, ben de onlar gibiyim.

YİRMİSEKİZİNCİ BÖLÜM

NECROPOLIS,

ABARRACH

Haplo bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve hücresinin parmaklıkları arasından, karşısındaki hücrede yatmakta olan Prensin bedenine baktı. Koruyucu işini iyi yapmıştı. Kol ve bacaklarında gülünç katılaşmalar, yüz kaslarında yumuşama yoktu; göğsündeki büyük, kanlı delik de olmasa, Edmund huzur içinde uyuyor da sanılabilirdi. Koruyucu'ya yarayı aynı şekilde bırakması emredilmişti, Prens'in korkunç ölümünün görünür bir kanıtı, ceset geri döndüğünde halkını alevlendirerek savaşa götürecek bir işaret.

Patryn sırtüstü uzandı, sert, taş yatak üzerinde olabildiğince rahat etmeye çalıştı ve Hükümdar'ın onu ziyaret etmesi için ne kadar süre geçeceğini merak etti.

"Soğukkanlı birisin, değil mi?" O devrin işlerinden sonra hücrenin önünden geçmekte olan Koruyucu, Haplo'ya bakmak için bir anlığına

durmuştu. "Cesetlerin bile daha huzursuz olduklarını gördüm Örneğin o," -koruyucu kasvetle Prens'e baktı- "hayata döndüğünde oldukça ele avuca sığmaz olacak. Kilit altında olduklarını unutup parmaklıklara çarpıyorlar Sonra, anlamalarını sağladığımda, hücreyi adımlamaya başlıyorlar öne arkaya, öne arkaya Sonra gene unutuyorlar ve kendilerini parmaklıklara atıyorlar. Ama sen, sanki dünyada endişelenmen gereken hiçbir şey yokmuş gibi, oracıkta yatıyorsun."

Haplo omuzlarını silkti. "Enerji kaybı. Neden kendimi yorayım ki?"

Koruyucu başını sallayıp uzaklaştı, uzun, çetin bir vardiyadan sonra evine, ailesine dönüyor olmaktan memnundu. Haplo'nun bildiği her şeyi söylemediğinden en ufak bir şüphesi bile yoktuysa da, Koruyucu haklıydı. Zindan, yalnızca kaçamayacak birisi için zindandır. Ve Haplo o hücreden istediği an yürüyüp gidebilirdi.

Ama kalmak işine geliyordu.

Kleitus gelmekte gecikmedi. Pons da ona eşlik ediyordu. Konuşmaları sırasında mahkûm ile Hükümdar'ın rahatsız edilmemelerini sağlamak Nazır'ın göreviydi. Pons, hayretler içindeki, art arda eğilerek kendi başını döndürmekte olan uyanıklık vakti koruyucusunun koluna girdi ve oradan uzaklaştırdı. Hükümdar'ın mahkûmu ile sohbetine kulak misafiri olabilecek tek varlıklar, ölülerdi.

Kleitus Haplo'nun hücresinin kapısında durdu ve içerideki adamı dikkatle inceledi. Hükümdar'ın yüzü morumsu siyah cüppesinin başlığı ile gölgelenmişti. Haplo yüzündeki ifadeyi göremiyordu. Ama sessizce oturdu ve sakinlik içinde Hükümdar'ın bakışlarına karşılık verdi.

Kleitus elinin bir hareketi ve söylediği bir rün ile hücrenin kapısını açtı. Başka herkes anahtar kullanıyordu. Bir hareketi ve bir rün ile hücre kapılarını eritebilecek Patryn sırıttı.

Hükümdar içeriye süzüldü ve çevresine hoşnutsuzlukla bakındı. Oturabileceği hiçbir yer yoktu. Haplo taş yatağın bir ucunda kaydı ve eliyle yanını işaret etti. Kleitus sanki Patryn'e, şaka mı yapıyorsun, dercesine baktı Haplo omuzlarını silkti.

"Biz ayaktayken kimse oturmaz," dedi Kleitus soğuk bir sesle. Haplo'nun dilinin ucuna pek çok uygun yorum geldi, ama onları yuttu. Bu adamı düşman etmenin gereği yoktu. Hem, ikisi yol arkadaşı olacaktı. Haplo yavaşça ayağa kalktı.

"Neden geldin buraya?" diye sordu Kleitus, uzun parmaklı, zarif ellerini kaldırıp, başlığını yüzünü gösterecek şekilde katlayarak. "Askerlerin

getirdi," diye yanıt verdi Haplo.

Hükümdar hafifçe gülümsedi, ellerini arkasında kavuşturdu ve hücreyi adımlamaya başladı. Bir tam devir yaptıktan sonra -ki hücre oldukça ufak olduğundan fazla uzun sürmemişti- durdu ve Haplo'ya baktı.

"Kastettiğimiz, neden Ölüm Kapısı'ndan geçip bu dünyaya geldin?"

Soru Haplo'yu hazırlıksız yakaladı. "Ölüm Kapısı nerede?" ya da, belki "içinden nasıl geçtin?" gibi bir soru bekliyordu, ama "neden" sorusunu değil. Yanıt vermek için gerçeği ya da en azından gerçeğin bir kısmını söylemek gerekliydi. Hem, nasılsa bir şekilde öğreneceklerdi, çünkü Haplo'nun söylediği her sözcük bu Sartanların zihninde imge bulutları oluşturuyor gibiydi.

"Lordum gönderdi, Majesteleri," dedi Haplo.

Kleitus'un gözleri açıldı. Belki de Haplo'nun zihni aracılığı ile Nexus Lordu'nu görmüştü. Daha iyi. Karşılaştıkları zaman Lordu tanıyacaktı.

"Ne için? Neden yolladı Lordun seni?"

"Çevreye bir göz atmam, her şeyin nasıl gittiğini görmem için "

"Diğer dünyalara da gittin mı?"

Haplo kafasına Arianus ve Pryan'a ilişkin görüntülerin doluşmasını engelleyemedi ve onun zihninden, muhtemelen Kleıtus'un zihnine.

"Evet, efendim."

"Diğer dünyalarda durum nasıl?"

"Savaş. Kaos. Kargaşa. Menşelilerin kontrol ettiği bir dünyada ne beklerseniz, o."

"Menşelilerin kontrol ettiği mi?" Kleitus yine gülümsedi, bu sefer nazikçeydi gülümsemesi, sanki Haplo soğuk bir espri yapmış gibi. "Elbette, Abarrach'taki bizlerin, kendi savaşlarımız ve kendi kargaşalarımızla, menşelilerden daha iyi olmadığımızı ima ediyorsun." Başını eğdi, yarı kapalı gözkapaklarının arasından aşağı, Haplo'ya baktı. "Pons bize Abarrach üzerindeki Sartanları onaylamadığını söyledi. Ne demiştin, 'Biz kendi ırkımızdan olanları öldürmeyiz.'"

Hükümdar'ın bakışları kaydı, karşı hücrede, taşın üzerinde yatan Prens'in bedenine kaydı. Bakışlarını, dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi silmeye zaman bulamamış Haplo'ya çevirdi.

Kleitus solgunlaştı, kaşlarını çattı. "Sen, eski düşmanımız, zalim, barbar bir halkın evladı, açgözlülüğü ve hırsı ile dünyamızın yok olmasına yol açan bir halkın evladı, bizi yargılamaya nasıl cüret edersin! Evet, senin ne

olduğunu bildiğimizi görüyorsun. Araştırdık, seni -daha doğrusu halkını- anlatan eski metinler bulduk "

Haplo hiçbir şey söylemedi, bekledi.

Hükümdar bir kaşını kaldırdı. "Tekrar söyle bize, neden dünyamıza geldin?"

"Tekrar söylüyorum" Patryn sabırsızlanmaya başlamıştı, konuya doğrudan girmeye karar verdi. "Lordum gönderdi.

Eğer neden gönderdiğini ona sormak istersen, kendin yapabilirsin. Seni ona götürürüm. Hem, zaten bu yolculuğu önerecektim sana."

"Gerçekten mi? Beni Ölüm Kapısı'na götürür müsün?"

"Yalnızca bu değil, Majesteleri, içinden nasıl geçeceğini, nasıl geri döneceğini de gösteririm. Seni Lordum ile tanıştırır, dünyamızı gösterir..."

"Peki karşılığında ne istiyorsun? Halkınız hakkında okuduklarımıza bakılırsa, bize bu hizmetleri yüreğindeki iyilik aşkına yapacağını düşünmüyoruz."

"Karşılığında," dedi Haplo sessizce, "halkıma ölüçağırma sanatını öğreteceksin."

"Ah." Kleıtus'un bakışları Haplo'nun elinin üstüne işlenmiş rünlere gitti. "Sahip olmadığınız tek büyü becerisi. Pekâlâ, pekâlâ. Düşüneceğiz. Elbette, kentimizin huzuru tehdit altındayken gidemeyiz. Halkımız ile Kairn Telest halkı arasındaki bu mesele halledilene kadar beklemek zorunda kalacaksın."

Haplo kayıtsızca omuzlarını silkti. "Acelem yok." Halkından daha çok insanı öldür, dedi içinden. Lordumun planlarına karışacak ne kadar az Sartan hayatta kalırsa, o kadar iyi.

Kleitus'un gözleri kısıldı ve Haplo bir an fazla ileri gittiğini düşündü. Zihninin okunmasına alışık değildi. O aptal Alfred her zaman, Haplo'nun düşüncelerini kurcalayamayacak kadar kendi sorunlarına dalmış olurdu. Dikkat etmem gerekecek, diye düşündü Patryn.

"Bu arada," dedi Hükümdar yavaşça, "misafirimiz olmaya aldırmayacağını umuyoruz. Şartların pek rahat olmamasından dolayı üzgünüz. Sana sarayda bir oda önerirdik, ama bu dedikodulara yol açar ve açıklamalar gerektirir. Seni burada, emin ve sessiz bir yerde tutmamız daha iyi."

Kleitus gitmeye hazırlamışken, durdu, arkasını döndü. "Ah, bu arada, şu arkadaşın..."

"Benim arkadaşım yok," dedi Haplo kısaca. Oturacak oldu, ama ayakta kalmak zorundaydı.

"Gerçekten mi? Hayatını kurtaran Sartan'dan bahsediyorum. Seni öldürmek üzere olan ölü muhafızı öldüren..."

"Yalnızca kendini koruyordu, Majesteleri. Evine dönmesinin tek yolu benim."

"O zaman, bu tanıdığının düşmanlarla işbirliği içinde olduğunu ve böylelikle, hayatını tehlikeye attığını bilmek seni ilgilendirmeyecektir, öyle mi?"

Haplo sırıttı, taş yatağa oturdu. Beni konuşmaya zorlamak için Alfred'i tehdit ediyorsan, dostum, ne yazık ki yanılıyorsun. "Alfred'in Ateş Denizi'ne düştüğünü duysam da aldırmazdım."

Kleitus hücre kapısını çarparak kapattı. Bu sefer ellerini kullanmıştı, rün büyüsü değil. Uzaklaşmaya başladı.

"Ah, bu arada, Majesteleri..." diye seslendi Haplo, kolundaki dövmeleri kaşıyarak. Bu oyun iki kişi tarafından da oynanabilirdi.

Kleitus onu duymazdan geldi ve yürümeye devam etti.

"Bir kehanetten bahsedildiğini duydum..." Haplo durdu, sözlerinin mezarlığın soğuk, rutubetli havasında asılı kalmasına izin verdi.

Hükümdar durdu. Başlığını başına geçirmişti. Haplo'ya dönen başlık Kleitus'un yüzünü gölgeliyordu. Soğuk ve önemsemez tutmaya çalıştığı sesi, çelik keskinliğine sahipti.

"Eee, ne olmuş?"

"Ne olduğunu merak ettim yalnızca. Majesteleri'nin belki bana söyleyeceğini düşündüm."

Hükümdar donuk donuk güldü. "Uyanıklık saatlerimizin kalanını sana kehanetlerden bahsederek geçirebiliriz, Patryn ve uyku saatlerinin yarısını da."

"O kadar çok mu var?" dedi Haplo şaşkınlık içinde.

"O kadar çok var. Ve çoğu, bekleyebileceğin şeyler -deli ihtiyarların ya da transa girmiş kuru bakirelerin gevezelikleri. Neden soruyorsun?" Ses sorgulayıcıydı.

O kadar çok, ha? diye düşündü Haplo. Kehanet, demişti Jera ve herkes ne kastettiğini biliyordu -ya da bilir görünüyordu. Bana neden söylemediğini merak ediyorum, seni hilekâr ejder dölü. Belki de hedefe çok yaklaştığımdan, ne dersin? "Kehanetlerden birinin Lordumdan bahsediyor olabileceğini düşündüm," dedi Haplo, riske girerek.

Gelişigüzel yaptığı bu atışla ne elde etmeyi hedeflediğini tam olarak bilmiyordu. Ama kan çıkarmayı hedeflediyse, görünüşe göre hedefini

şaşırmıştı. Kleitus kılını bile kıpırdatmadı. Hiçbir yorum yapmadı, sohbetten çok sıkılmış gibi döndü ve dar koridordan aşağı yürüdü.

Dikkatle dinleyen Haplo, Hükümdar'ın Pons'u aynı sıkılmış, sıradan ses tonu ile selamladığını duydu. Seslerinin yankısı uzakta söndü ve Patryn yine ölülerin arkadaşlığında, yalnız kaldı. " it

En azından ölüler sessiz bir topluluktu... kulaklarında devamlı vızıldayan iç çekişler, sızlanmalar, ya da her ne ise, o sesler dışında.

Haplo kendini taş yatağa fırlattı ve Hükümdar'la konuşmalarını düşündü. Konuşulan her sözcüğün, konuşulmadan bırakılmış her sözün üzerinden geçti. Patryn bu ilk, iradeler savaşından önde çıktığına karar verdi. Kleitus bu taş parçasından ayrılmaya can atıyordu, diğer dünyalara hükmetmek istiyordu -bu kadarı açıktı.

"Eskilerin inandığı gibi, ruh diye bir şey varsa, bu adar kendisininkini bu amaç uğruna satabilir," diye yorum yaptı Haplo ölülere. "Ama onun yerine bana ölüçağırıcılık sanatını satacak. Onun için savaşan ölülerle, Lordum kendi kehanetini yaratacak!"

Karşıda yatan kıpırtısız figüre baktı. "Endişelenme, Ekselansları," dedi sessizce. "İntikamın alınacak."

"Yalan söylüyor, elbette, kurnaz şeytan," dedi Hükümdar Pons'a, iki Sartan yine kütüphanede yalnız kaldığında "Bizi diğer dünyaların kontrolünü menşelilerin ellerinde bulundurduğuna ikna etmeye çalıştı! Sanki menşeliler herhangi bir şeyi kontrol edebilirmiş gibi!"

"Ama gördüğünüz..."

"Görmek istediğimizi gördük! Bu Haplo ve ortakları, zayıflıklarımızı bulmak ve güçlü taraflarımızı keşfetmek için gönderilmiş casuslar. Hükmeden, o adamın Lordu. Adamı gördük." Kleitus hatırlayarak sustu. Yavaşça başını salladı. "Hesaba katılması gereken bir güç, Pons. Sıradışı bir beceri, disiplin ve iradeye sahip, yaşlı bir büyücü."

"Adamı bir imgede görerek bunu anlayabilir misiniz, efendim?"

"Aptal olma, Pons! Adamı hizmetkarının gözleri ile gördük. Bu Haplo tehlikeli, ?eki, ne kadar barbarca olsa da, büyü sanatlarında yetenekli bir adam. Lordum dediği bu adama saygı ve hayranlık duyuyor! Haplo gibi güçlü bir adam bedenini ve zihnini kendinden düşük birine, hatta kendi eşitine adamaz. Bu Lord dikkate değer bir hasım olmalı."

"Ama emrinde dünyalar varsa, efendim .."

"Bizim de ölülerimiz var, Nazır Ve ölüleri kaldırma sanatımız. Onun elinde yok. Casusu bu kadarını itiraf etti. Bizi bir pazarlığa çekmeye

çalışıyor."

"Bir pazarlık mı, Majesteleri?"

"Bizi Ölüm Kapısı'na götürecek ve biz de ona ölüçağırıcılık bilgisini vereceğiz." Kleitus, ince dudaklarıyla, neşesizce gülümsedi. "Bunu düşündüğümüzü sanmasını sağladık. Ve kehanet konusunu açtı, Pons."

Nazır'ın ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi?" "Ah, hiçbir şey bilmiyor gibi davranıyor. Hatta bizden ona anlatmamızı istedi! Gerçeği bildiğinden eminim, Pons. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?"

"Emin değilim, efendim." Nazır dikkatle ilerliyordu, aptal görünmek istemiyordu. "Düşes bahsettiğinde baygındı..."

"Baygın mı?" Kleitus burun kıvırdı. "Bizim olduğumuzdan daha baygın değildi! O güçlü bir büyücü, Pons. İstese o hücreden şu an çıkabilir. Neyse ki, duruma hâkim olduğuna inanıyor "Hayır, Pons, tüm o süre boyunca numara yapıyordu. Büyüsünü inceledik, anlıyor musun?" Kleitus bir rün taşını ışığa doğru kaldırdı. "Ve nasıl işlediğini anlamaya başladığımızı sanıyoruz. O bizim şişman, kendini beğenmiş atalarımız düşmanımız hakkında daha fazla bilgi edinme zahmetine girseydi, belki de bu felaketten kurtulurduk. Ama ne yaptılar? Kıt bilgilerini bir oyuna çevirdiler! Hah!" Hükümdar, nadir görülen bir öfke nöbeti içinde, rün taşı oyununun parçalarını masadan yere süpürdü. Ayağa kalkarak, adımlamaya başladı.

"Ya kehanet, Majesteleri?"

"Teşekkür ederim, Pons. Bize gerçekte neyin önemli olduğunu hatırlattın. Ve Haplo'nun kehaneti biliyor olması çok büyük öneme sahip."

"Afedersiniz, Majesteleri, ama anlamakta güçlük çekiyorum..."

"Pons!" Kleitus gelip Nazırının önünde durdu. "Düşün! Ölüm Kapısı'ndan, kehaneti bilen birisi geliyor. Bu, kehanetin bu dünyanın ötesinde de bilindiğini gösterir."

Karanlıktaki Nazır'ın kafasında bir ışık yanmaya başladı. "Majesteleri!"

"Bu Patryn Lordu bizden korkuyor, Pons," dedi Kleitus yumuşak bir sesle, gözleri çok uzaklara, yalnızca zihninde gördüğü dünyalara dikilmiş. "Ölüçağırma sanatımız ile şimdiye kadar yaşamış en güçlü Sartanlar olduk. Sırlarımızı öğrenmek, dünyamızda kargaşa çıkarmak için casus göndermesinin sebebi bu. Casuslarının dönmesini beklediğini görebiliyoruz. Ama boşuna bekliyor!"

"Casuslar, dediniz. Majesteleri'nin, diğer adamı, ölüyü yok eden Sartan'ı kastettiğinizi varsayıyorum. Bu adamın bir Sartan olduğunu saygıyla hatırlatmama izin verir misiniz, efendim. O bizden biri."

"Öyle mi? Ölülerimizi yok ederek mi? Hayır, bir Sartan olsa bile, kötülüğe dönmüş biri. Yüzyıllar içinde Patrynlerin halkımızdan bazılarını yozlaştırmış olması olası. Ama biz değil. Bizi yozlaştıramazlar. O Sartan'ı ele geçirmeliyiz. O büyüyü nasıl yaptığını öğrenmeliyiz."

"Daha önce söylediğim gibi, efendim, bildiğim bir rün yapısı kullanmadı..."

"Senin becerilerin sınırlıdır, Pons. Sen bir ölüçağıran değilsin."

"Doğru, efendim." Nazır bu eksikliğini büyük bir alçakgönüllülükle kabul etti. Pons kendi uzmanlık alanını bilirdi ve bu konudaki becerilerine güvenirdi -kralı için kendisini vazgeçilmez kılma becerisi,

"Bu Sartan'ın büyüsü önemli bir tehdit olabilir. 'Cesedin yaşamını' sona erdirmek için ne yaptığını bilmeliyiz."

"Kuşkusuz, efendim, ama eğer Kont'un yanındaysa, bu Sartan'ı ele geçirmek oldukça zor..."

"İşte tam da bu yüzden bunu denemeyeceğiz. Ne de 'ele geçirmek' gerekli olacak. Dük ile Düşes Prens'i kurtarmaya geliyorlar, öyle değil mi?"

"Tomas'a göre, planları ilerliyor."

"O zaman, bu Sartan da onlarla gelmek isteyecek."

"Prens'i kurtarmak için mi? Neden gelsin ki?"

"Hayır, Pons. Patryn arkadaşını kurtarmaya gelecek, çünkü o sırada arkadaşı ölüyor olacak." '

YİRMİDOKUZUNCU BÖLÜM

NECROPOLIS,

ABARRACH

Bir sonraki devir, komplocular kente, Tomas'ın evine hareket etmeyi planlamışlardı. Necropolis'e, uyku saatlerinin örtüsü altında sızmaları zor olmayacaktı. Kente giren tek bir ana kapı vardı ve o da ölülerce korunuyordu. Ama bir tüneller ve mağaralar ağı olan Necropolis'in o kadar çok giriş çıkışı vardı ki, her birine muhafız atamak mümkün değildi. Özellikle de karşı konulması gereken bir düşman yokken.

"Ama şimdi bir düşman var," dedi Jera. "Belki Hükümdar tüm 'fare deliklerinin' kapatılmasını emreder."

Ama Tomas, Hükümdar'ın bu tür bir emir vermediğinden emindi; hem, düşman Ateş Denizi'nin öbür yanındaydı. Jera şüpheli görünüyordu, ama Jonathan ona Tomas'ın Hükümdar'ın iyi tanıdığı biri olduğunu ve Majesteleri'nin düşünüş tarzı konusunda oldukça bilgi sahibi olduğunu hatırlattı Sonunda, herkes kente fare deliklerini kullanarak sızmayı kabul etti. Ama köpeği ne yapacaklardı'

"Onu burada bırakabiliriz," diye öneride bulundu Jera, hayvanı düşünceli düşünceli süzerek.

"Korkarım hayvan kalmaz," diye yanıt verdi Alfred

"Haklı," dedi Jonathan karısına alçak sesle "Köpek ölü bile kalmadı"

"Ama görülmesine izin veremeyiz Necropolis'te pek az kişi bize dikkat edecek, ama bazı işgüzar yurttaşlar kent duvarları içinde bir hayvan olduğunu hemen rapor edeceklerdir!"

Alfred onlara, endişelenmelerine gerek olmadığını söyleyebilirdi. Köpek istenildiği kadar kaynar çamur çukurlarına atılabilirdi. Sayısız muhafız tarafından götürülebilir, sayısız kafese kapatılabilirdi. Haplo yaşadığı sürece köpek eninde sonunda geri dönecekti. Fakat Sartan bunu nasıl söze dökeceğini bilemiyordu. Sonunda, tek çözümün onu ve köpeği arkada bırakmak olduğu açık olana kadar tartışmanın sürmesine izin verdi.

Yaşlı Kont bu planı savunuyordu. "Elli yıldır ölü olan, ama dört bir yana dağılması daha az olası olan cesetler gördüm!" dedi kızına sinirle.

Birkaç dakika önce, Alfred bir merdivenden düşüp boynunu kırmaktan ucuz kurtulmuştu.

"Burada çok daha güvende olursun, Alfred," diye ekledi Jera. "Prens'i Necropolis'ten çıkarmak zor olacağından değil, ama yine de..."

"Ben de geliyorum," diye ısrar etti Alfred inatla. Tomas'ın da kendisini hararetle desteklediğini görünce şaşırdı.

"Ben de size katılıyorum, efendim," dedi genç adam içtenlikle. "Kesinlikle siz de aramızda olmalısınız." Jera'yı bir kenara çekti ve birşeyler fısıldadı. Kadının zeki gözleri Alfred'e dikkatle, huzursuz edecek şekilde baktı.

"Evet, belki de haklısın."

Babası ile konuştu Alfred dikkatle dinledi ve konuşmadan birkaç sözcük yakaladı

"Onu burada bırakamayız... belki Hükümdar'ın birlikleri... gördüğümü söylediğim şeyi hatırlıyor musun .. ölüyü öldürmüştü."

"Pekâlâ!" diye bildirdi yaşlı adam hoşnutsuzlukla. "Ama onu saraya kadar götürmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi? Gidip birşeylere bulaşır ve bu da hepimizin sonu olur!"

"Hayır, hayır," diye sakinleştirdi babasını Jera. "Ama," diye ekledi bir iç çekişle, "köpeği ne yapacağız?"

Sonunda, şanslarını denemeye karar verdiler. Tomas'ın da işaret ettiği gibi, kente uyku saatlerinde giriyorlardı ve kent duvarları içinde bir hayvan

görmeye itiraz edecek herhangi bir yaşayan kentliyle karşılaşma olasılıkları oldukça düşüktü.

Eski Topraklar'ın arka yollarından geçtiler ve Necropolis'e uyku saatlerinin en derin döneminde ulaştılar. Kente giden ana yol terk edilmişti. Kent duvarları karanlık ve sessizdi. Gaz lambaları kısılmıştı. Tek ışık, uzaktaki Ateş Denizi'nde kırmızı kırmızı parlayan yumuşak ışıltıydı. Arabadan inerek Tomas'ı takip ettiler ve bir mağara duvarının altına kazılmış, deliğe benzer bir yere girdiler. Tüm kentliler fare delikleri olarak bilinen bu oyukları bilir, ana kapıdan girip, tıklım tıkış caddelerde ilerlemeye çalışmaktan daha kolay olduğu için sık sık kullanırdı.

"Hükümdar, bir istilacı ordusuna karşı bu girişleri nasıl savunmayı düşünüyor acaba?" diye fısıldadı Jera, ıslak ıslak parıldayan bir mağara tavanının altından geçmek için başını eğerken.

"Muhtemelen kendisi de merak ediyordur," dedi Tomas, hafif bir gülümsemeyle. "Belki haritaları ve askeri danışmanları ile odasına kapanmış olmasının sebebi budur."

"Diğer yandan, belki de hiç endişelenmiyordur," dedi Jonathan, Alfred'in ayağa kalkmasına yardım ederken. "Necropolis'in bir savaşta düştüğü görülmemiştir."

"Islak kaldırım taşlan," diye mırıldandı Alfred özür dilercesine, Kont'un sinirli bakışları altında kıvranarak. "Gerçekten de aranızda bu kadar çok savaş geçti mi?"

"Ah, evet," diye yanıt verdi Jonathan neşeyle. Rün taşı oyununu tartışıyor da olabilirlerdi. "İlgileniyorsan sana daha sonra anlatırım. Şimdi, muhtemelen sesimizi alçaltsak iyi olur. Hangi yöne, Tomas? Burada kafam bayağı karışıyor."

Tomas bir yön gösterdi ve topluluk karanlık, kesişen tünellerden mükemmel bir labirentin içinde girdi. Alfred birkaç dakika içinde nerede olduklarını tamamen şaşırmış, kafası karışmıştı. Çevresine bakındığında, köpeğin yanında yürümekte olduğunu gördü.

Duvara yakın uzanan ilk sokaklar boştu. Dar ve karanlık bir şekilde, siyah kayadan yapılmış veya lav oluşumlarının içine oyulmuş pespaye evlerin ve küçük dükkânların oluşturduğu bir kargaşanın içinde dolanıyordu.

Dükkânların kepenkleri uyku yansı için indirilmişti, evler karanlıktı. Pek çoğu terk edilmiş, yıkılmaya bırakılmış görünüyordu. Kapılar menteşelerin üzerinde çılgınca asılı kalmış, paçavralar ve kemik parçaları

sokaklara yayılmıştı. Çürüme kokusu burada sıradışı bir şekilde yoğundu. Meraklanan Alfred, kırık bir pencereden içeri baktı.

Bir ceset suratı karanlığın içinde beyaz beyaz belirdi. Bir çift boş, karanlık göz çukuru, görmezcesine sokağa baktı. Dehşete kapılan Alfred geri geri sendeledi, neredeyse Jonathan'ı yere yıkıyordu.

"Yavaş ol bakalım!" diye payladı onu Dük, dengesini sağlayıp, Alfred'in ayakta kalmasına yardımcı olarak "Can sıkıcı bir görüntü olduğunu kabul ediyorum. Kentin bu kısmı eskiden oldukça güzelmiş ya da eski kayıtlar öyle diyor. Eskiden, bu bölge Necropolis'in çalışan sınıfını barındırırmış. askerler, inşaat işçileri, dükkân sahipleri, düşük seviyeli ölüçağıranlar ve koruyucular.

"Sanırım," diye ekledi, karısının uyaran bakışları üzerine sesini alçaltarak, "hâlâ burada yaşadıkları söylenebilir, ama aslında çoğu ölmüş."

Bu boş sokaklar ve mezar gibi evler o kadar sinir bozucuydu ki, Alfred daha geniş bir tünele girdiklerinde ve çevrede dolanan kişiler gördüklerinde rahatlayarak nefes aldı. Sonra köpeğin görülmesi tehlikesini hatırladı. Jera'nın fısıldayarak her şeyin yolunda gideceğini söylemesine rağmen, Alfred endişeyle, duvarlara yakın kalarak, titreşen lambaların yaydığı zayıf ışık havuzlarından kaçınarak ilerledi. Köpek, sanki anlıyormuş ve işbirliği yapmak istiyormuş gibi, adımlarını yakından takip ediyordu.

Sokakta yürüyenler yanlarından, onlara tek bir bakış bile fırlatmadan geçip gidiyorlardı, sanki onları hiç fark etmiyor, onlara hiç aldırmıyorlardı. Zaman içinde, Alfred bunların yaşayanlardan olmadığını fark etti. Uyku saatleri boyunca Necropolis sokaklarında ölüler dolaşıyordu.

Cesetlerin çoğu, bir şeyin peşindeymiş gibi kararlılıkla yürüyorlardı. Yaşayanların uykuya dalmadan önce verdikleri bazı görevleri yerine getirmekte oldukları açıktı. Ama, orada burada, amaçsızca dolanan ya da uyanıklık saatlerinde yapıyor olmaları gereken işleri yapan cesetler görüyorlardı. Necropolis sokaklarında ölüçağıranlar devriye geziyor, kafası karışan, görevini unutan ya da sorun yaratan cesetleri tepkiyorlardı Alfred'in grubu bu ölüçağıranların yoluna çıkmamaya özen gösteriyor, kara cüppeli büyücüler geçene kadar kapı ağızlarının gölgelerine kayıyorlardı.

Necropolis, kaleden yayılan bir dizi yarım daire şeklinde yapılmıştı. Başta, kalenin içinde küçük bir mensch ve Sartan nüfusu yaşıyordu, ama bölgeye daha fazla halk yerleştikçe, nüfus kale duvarlarım aştı ve onun koruyucu duvarlarının dibine evler yapılmaya başlandı.

Necropolis'in refah günlerinde, o sıradaki hükümdar 3. Kleitus kaleyi kendi şatosu olarak kullanmaya başlamıştı. Asil sınıf şato duvarlarına yakın muhteşem evlerde yaşıyordu. Halkın kalanı, rütbe ve zenginliklerine göre, dışa doğru yayılmışlardı.

Tomas'ın evi kentin dış kısımlarındaki fakir evler ile, şato duvarlarına yakın zengin evlerin tam ortasında yapılmıştı. Yolculuklarının yorduğu ve sinirlerim bozduğu Alfred, karanlık ve çisentili havadan kaçmaktan ve sıcak, iyi aydınlatılmış odalara girmekten çok memnundu.

Tomas, Dük, Düşes ve Kont'tan, konutunun gösterişsizliği için özür diledi. Evi, mağaradaki pek çok konut gibi, yerden tasarruf etmek için yukarı doğru yükselecek şekilde inşa edilmişti.

"Babam önemsiz bir asildi. Bana diğer saraylılar ile birlikte, Majesteleri'nin bir gülümsemesi peşinde, sarayda dolanma hakkını bıraktı, daha fazlasını değil," dedi Tomas, sesinde bir acılıkla. "Şimdi ölülerle birlikte dolanıyor. Ben de yaşayanlarla birlikte. Aramızda pek az fark var."

Kont ellerini ovuşturdu. "Kısa süre sonra her şey değişecek. İsyan vakti gelince."

"İsyan vakti gelince," diye tekrarladı diğerleri, bir tür huşu dolu dua gibi

Alfred bitkinlik içinde bir sandalyeye çöktü ve ne yapacağını merak etti. Köpek ayaklarının dibine kıvrıldı. Alfred uyuşmuş hissediyordu, kendi iradesi ile düşünemiyor, hareket edemiyordu. O bir eylem adamı değildi, Haplo gibi değildi.

Olaylar beni etkiliyor, diye düşündü Alfred hüzünle, ben olayları etkileyemiyorum. Eskiden beri yasaklanmış olan ölüçağırma sanatına bir son vermek için bir şey yapması gerektiğini düşünüyordu, ama ne? O, tek kişiydi, yalnızdı. Ve çok güçlü, çok bilge bir adam da değildi.

Kafasındaki tek düşünce, tek dileği, tek arzusu, bu korkunç dünyadan kaçmak, onu unutmak ve bir daha da hatırlamamaktı.

"Afedersin, bayım," dedi Dük, yanına gelip dizine saygıyla dokunarak.

Alfred yerinde zıpladı ve korku dolu yüzünü kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordu Jonathan endişeyle.

Alfred başını salladı, eliyle belirsiz bir işaret yaptı, yürüyüşün yorucu olması konusunda birşeyler mırıldandı.

"Savaşlarımızın tarihi ile ilgilendiğini söylemiştin. Karım, Kont ve Tomas Prens'i kaçırma stratejimizi konuşuyorlar. Beni uzaklaştırdılar." Jonathan gülümsedi ve omuzlarını silkti. "Benim kafam entrikalara

çalışmaz. Benim görevim seni eğlendirmek. Ama çok yorgunsan, dinlenmeye çekilsen iyi olur, Tomas sana odanı gösterir..."

"Hayır, hayır!" Alfred'in istediği son şey, düşünceleriyle başbaşa bırakılmaktı. "Lütfen, şeyi dinlemeyi çok isterim... savaşları." Sözcüğü boğazında oluşan düğümden dışarı zorlaması gerekmişti.

"Yalnızca buralarda savaşılanları anlatabilirim." Dük bir sandalye çekip yerleşti. "Çay? Bisküvi? Aç değil misin? Nereden başlasam? Başta Necropolis küçük bir kasabadan başka bir şey değildi, Abarrach'ın başka yerlerine geçmeden önce toplulukların beklerken kaldığı bir yerdi. Ama, bir süre sonra, Sartanlar ve menşeliler -o zamanlar menşeliler de vardı- çevrelerine bakındılar ve burada yaşamanın iyi olduğuna, gitmeye ihtiyaç duymadıklarına karar verdiler. Kent hızla büyüdü. Verimli topraklar işlenmeye başlandı. Ürünler gelişti. Ne yazık ki menşeliler hayatta kalamadı."

Jonathan, Alfred'in dehşet verici bulduğu, kayıtsız, neşeli bir havayla konuşuyordu.

"Onlara fazla aldırıyormuş gibi görünmüyorsun," dedi, nazikçe paylayarak. "Sizden daha zayıf olanları korumanız gerekiyordu."

"Ah, sanırım başta atalarımız oldukça bozulmuştu," dedi Jonathan kendini savunurcasına. "Aslında perişan olmuşlardı. Ama bu bizim hatamız değildi. Diğer dünyalardan geleceğine dair söz verilen yardım hiç gelmedi. Menşelileri bu acımasız dünyada hayatta tutmak için gerekli büyü çok fazlaydı. Atalarımız bunu sağlayamadı. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Zaman içinde kendilerini suçlamaktan vageçtiler. O zamanlar, atalarımın çoğu Menschlerin, ölümünün kaçınılmaz, hatta gerekli olduğuna inanmaya başladılar."

Alfred hiçbir şey söylemedi, başını hüzünle salladı.

"Bu çağda, belki de bu çağa tepki olarak," diye sözlerine devam etti Jonathan, "ölüçağırma sanatı incelenmeye başlandı."

"Yasak sanat," diye düzeltti Alfred, ama o kadar kısık bir sesle konuşmuştu ki, Dük onu işitmedi.

"Artık menşelileri hayatta tutmaya çalışmadıklarından, bu dünyada oldukça iyi koşullarda yaşayabildiklerini keşfettiler. Ateş Denizi üzerinde yüzebilecek demir gemiler icat ettiler.

Sartan kolonileri Abarrach üzerinde yayıldı, ticaret gelişti. Kairn Necros âlemi kuruldu. Ve onlar geliştikçe, ölüçağırma sanatı da gelişti. Kısa sürede,

yaşayanlar ölenlerin yardımı ile hayatlarını sürdürmeye başladılar." Evet, Jonathan konuşurken Alfred bunu görebiliyordu.

Abarrach üzerinde yaşam güzeldi. Ölüm de kötü değildi. Ama sonra, tam her şey yolunda gidiyor görünürken (menşeliler hariç, ama onlar da o zamana kadar unutulmuştu zaten), aniden hiçbir şey yolunda gitmemeye başladı.

"Ateş Denizi, tüm magma gölleri, ırmakları ve okyanusları soğumaya, çekilmeye başladı. Daha önce ticaret bağları ile bağlı komşular, kıymetli yiyecek stoklarını birbirinden saklayan, yaşam veren büyük sütunlar üzerine kavga eden büyük düşmanlar haline geldiler. İlk savaşlar bu dönemde başladı.

"Sanırım bunlara savaş değil, arbede ya da çatışma demek daha doğru olur. Asıl savaşlar," dedi Jonathan ciddileşerek, "daha sonra geldi. Atalarımız, anlaşılan, o dönemde savaşmayı bilmiyordu."

"Elbette bilmiyorlardı!" dedi Alfred sertçe. "Biz savaşı hor görürüz. Biz barış tesis edenleriz. Biz barışı yayarız!"

"Sizin bu lüksünüz var," dedi Jonathan sessizce. "Ama bizim yoktu."

Alfred genç Dük'ün sözleri karşısında irkildi, kalakaldı. Barış yalnızca "şişman" bir dünyanın lüksü müydü? Prens Edmund'un perişan, donmakta, açlıktan ölmekte olan halkını hatırladı; bu kentin içinde sıcaklık, yiyecek varken çocuklarının, yaşlılarının ölmesini izlemek zorunda kalan halkı. Ben onların yerinde olsam ne yapardım? Boyun eğip ölür muydum, çocuklarımın ölmesini izler miydim? Yoksa savaşır mıydım? Alfred, aniden kendisini rahatsız hissederek sandalyesinde kıpırdandı.

Benim ne yapacağımı biliyorum, diye düşündü acı acı. Ben bayılırdım!

"Zaman geçtikçe, halkımız savaş konusunda ustalaştı." Jonathan kairn otu çayı dolu fincanından bir yudum aldı. "Genç adamlar asker olarak eğitim görmeye başladılar, ordular oluşturuldu. Başta, büyülerini silah olarak kullanmaya çalıştılar, ama bu hayatta kalmak için ihtiyaç duyulan büyüden çok fazla enerji götürüyordu. "Bu yüzden eski silah yapım sanatını araştırdık. Kılıçlar ve mızraklar büyüden çok daha kabadır, ama etkilidirler. Çekişmeler savaş halini aldı ve kaçınılmaz olarak, yüzyıl önce büyük bir savaşa yol açtı -Terk Ediş Savaşı.

"Bethel isimli güçlü bir büyücü bu dünyadan bir çıkış olduğunu ve onu keşfettiğini öne sürdü. Gitmeyi planladığını, onunla beraber gelmek isteyenleri de beraber götüreceğini açıkladı. Büyük topluluklar arkasından gitti. O topluluk gitseydi, zaten hızla azalmakta olan nüfusun büyük kısmı

yok olacaktı. Herkesin, büyücünün 'Kapı' dediği şey açıldığı zaman ne olacağından korkması gerçeğinden hiç bahsetmiyorum. Nasıl bir korkunç gücün içeri girip, kontrolü ele geçireceğini kim bilebilirdi?

"Kairn Necros Hükümdarı, 7. Kleitus, Bethel ile takipçilerinin gitmelerini yasakladı. Bethel bu yasağa uymayı reddetti ve halkını, gitmeye hazırlanmak üzere Ateş Denizi'nin karşı kıyısına, Zembar Sütunu'na götürdü. İki hizip arasındaki savaş yıllarca sürdü, ta ki Bethel'e ihanet edilene ve Bethel yakalanana kadar. Ateş Denizi üzerinden getirilirken ellerinden kurtuldu ve cesedi diriltilmesin diye kendisini magmaya attı. Atlamadan önce, daha sonra Kapı hakkındaki kehanet olarak bilinecek sözleri haykırdı."

Alfred geminin pruvasında durmuş, meydan okurcasına haykıran bir kadın hayal etti. Onun kendisini alev alev okyanusa attığını hayal etti. Jonathan'ın hikâyesini, ancak genç adam aniden sesini alçalttığı zaman tekrar dinlemeye başladı."Ölü orduları bu savaş sırasında oluşturuldu ve birbirlerine karşı kullanıldı. Aslında, bazı komutanların, ceset birlikleri elde etmek için yaşayan askerlerinden bir kısmını öldürdükleri söylenir..."

" Alfred'in başı aniden kalktı. "Ne? Ne anlatıyorsun bana sen? Kendi gençlerini mi öldürdüler? Kutsal Sartan! Hangi karanlık derinliklere batmışız?" Beti benzi atmıştı, titriyordu. "Hayır, bana yaklaşma!" Elini kaldırdı, dalgın dalgın sandalyesinden kalktı. "Buradan çıkmalıyım! Burayı terk etmeliyim!" Hararetli tavırlarına bakılırsa, hemen o an evden kaçmayı düşünüyordu.

"Jonathan, onu böylesine alt üst eden neler anlattın?" diye sordu Jera, yanında Tomas ile odaya girerken. "Sevgili bayım, lütfen otur, sakinleş"

"Ona yalnızca savaş sırasında kendi adamlarını öldüren generalleri anlattım..."

"Ah, Jonathan!" Jera başını salladı. "Elbette gidebilirsin, Alfred. istediğin an. Burada bir mahkûm değilsin!"

Evet, öyleyim! Alfred içten içe inledi. Ben bir mahkûmum, kendi beceriksizliğimin mahkûmu! Ölüm Kapısı'ndan içeri kazara girdim! Yalnız başıma geri dönecek ne cesaretim, ne de bilgim var!

"Arkadaşını düşün," diye ekledi Tomas yatıştırırcasına, bir fincan kairn otu çayı doldururken. "Arkadaşını geride bırakmak istemezsin, değil mi?"

"Üzgünüm." Alfred sandalyesine çöktü "Beni affedin. Ben... yorgunum, o kadar. Çok yorgunum. Sanırım yatsam iyi olacak. Hadi, oğlum."

Titreyen elini köpeğin başına koydu. Hayvan başını kaldırıp inledi, kuyruğunu yavaşça salladı, ama yerinden kıpırdamadı.

İnlemesinde garip bir şey vardı, köpeğin daha önce çıkardığını hiç duymadığı bir ses. Bunu fark etti ve köpeğe dikkatle baktı. Köpek başını kaldırmaya çalıştı, sonra tekrar patilerinin üzerine koydu. Ama, adamın ilgisini takdir ettiğini göstermek için kuyruk sallaması hafifçe arttı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Jera, köpeğe bakarak. "Hayvan hasta mı sence?"

"Emin değilim. Köpekler hakkında fazla bilgim yok, korkarım," diye mırıldandı Alfred, dehşetin içini burktuğunu hissederek.

Köpek hakkında birşeyler biliyordu aslında ya da en azından şüpheleniyordu. Ve şüphelendiği şey doğruysa, o zaman köpeğin her nesi varsa, aynısı Haplo'ya da oluyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

NECROPOLIS,

ABARRACH

Köpeğin durumu gittikçe kötüleşti. Bir sonraki devir artık hiç kıpırdayamıyor, nefes almakta zorlanıyor, göğsü inip kalkıyordu. Hayvan, yemek yemesi ve su içmesi için yapılan tüm girişimleri reddetti.

Evdeki herkes köpeğin çektiği acıları için üzülüyor olsa da, Alfred dışında kimse fazla ilgilenmiyordu. Düşünceleri şatoya yapacakları saldırı ve Prens'in cesedini kurtarma girişimleri üzerinde yoğunlaşmıştı. Planlar yapılmış, tartışılmış ve her açıdan değerlendirilerek kusur aranmıştı. Hiçbir kusur bulunamamıştı.

"Aptallık derecesinde kolay olacak," dedi Jera kahvaltıda.

"Afedersiniz," dedi Alfred çekingen bir sesle, "ama ben... ee... geldiğim dünyada sarayda bir süre yaşadım ve Kral Stephen'ın... yani .. kralın zindanları oldukça iyi korunuyordu. Nasıl içeri girmeyi planlıyorsunuz..."

"Seni ilgilendirmez." Kont hıhladı. "Bu yüzden endişelenmene gerek yok"

Belki de artık beni ilgilendiriyordur, diye düşündü Alfred. Bakışları hasta köpeğe kaydı Ama yüksek sesle hiçbir şey söylememiş, elinde daha fazla gerçek olana kadar zamanını beklemeye karar vermişti.

"Bu kadar aksi olmayın, Lordum," dedi Jonathan gülerek. "Alfred'e güveniyoruz, değil mi?"

Topluluğun üzerine bir sessizlik çöktü, Jera'nın yanaklarına hafif bir kırmızılık yayıldı, istemsizce Tomas'a baktı. Tomas bakışlarına karşılık verdi, başını hafifçe salladı ve gözlerini tabağına indirdi. Kont yine burun kıvırdı. Jonathan şaşkınlık içinde birinden ötekine baktı.

"Ah, hadi ama..." diye başladı.

"Biraz daha çay alır mıydınız, bayım," diye sözünü kesti Jera, taş çaydanlığı kaldırıp Alfred'in çay fincanının üzerinde tutarak.

"Hayır teşekkür ederim, hanımefendi."

Kimse bir şey söylemedi. Jonathan yine konuşacak oldu, ama karısının bakışları üzerine vazgeçti. İşitilen tek sesler köpeğin zorlukla aldığı nefesler, çatal bıçakların arada bir tıkırdaması ya da bir tabağın şıngırdaması idi. Hepsi, Tomas masadan kalktığında oldukça rahatlamış göründü.

"Eğer bana izin verirseniz, hanımefendi." Jera'ya doğru eğildi. "Saraya gitmemin zamanı geldi. En ufak bir önemim olmasa da" -diye ekledi kendini küçük gören bir gülümseme ile- "bu devir üzerime dikkat çekecek hiçbir şey yapmamam gerek. Her zamanki zamanımda, her zamanki yerimde görünmem gerek."

Herkes ayrılıp, sabah işleri ile uğraşmak üzere gidene kadar, Alfred topluluğun kenarlarında oyalandı. Tomas alt katta yalnız kalmış, konutunun kapısına yönelmişti. Alfred gölgeli bir köşeden çıktı ve adamın cüppesinin yenini tuttu.

Tomas irkildi, çevresine solgun bir yüz ve faltaşı gibi açık gözlerle baktı.

"Afedersiniz," dedi Alfred şaşırarak. "Sizi ürkütmek istememiştim."

Tomas kolunu yakalayanın kim olduğunu görünce kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun?" diye sordu sabırsızca, kolunu Alfred'in elinden kurtararak. "Zaten geç kaldım."

"Acaba mümkün olur muydu -yani zindanlardaki arkadaşınızla konuşup... arkadaşımın durumunu öğrenebilir misiniz?"

"Sana daha önce de söyledim. Senin de söylediğin gibi, hayatta," diye tersledi Tomas. "Bütün bildiğim bu."

"Ama... bugün nasıl olduğunu öğrenebilir misiniz," diye ısrar etti Alfred, kendi cüretine şaşarak. "Hasta olduğunu düşünüyorum. Çok hasta"

"Köpek yüzünden mi?"

"Lütfen..."

"Eh, pekâlâ. Elimden geleni yaparım. Ama hiçbir şey için söz vermiyorum. Artık gerçekten gitmeliyim." "Teşekkür ederim, istediğim yalnızca bu..."

Ama Tomas gitmişti. Telaşla kapıdan çıkmış, Necropolis sokaklarını dolduran yaşayan ve ölü kalabalığına karışmıştı.

Alfred köpeğin yanına çöktü, eliyle yatıştırmak ister gibi hayvanın yumuşak tüylerini okşadı. Hayvan fena halde hastaydı.

O gün, daha sonra, Tomas geri döndü. Hükümdar'ın yemek zamanına yakındı ve yemeğe çağrılmayacak kadar şanssız olan saraylıların, canları ne isterse onu yapmak üzere sarayı terk ettikleri saatlerdi.

"Eee, ne haberler var?" diye sordu Jera. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye yanıt verdi Tomas ciddiyetle. "Majesteleri, Prens'i lamba kısma saatinde[12] diriltecek."

"Peki Ana Kraliçe'yi ziyaret etmeye iznimiz var mı?"

"Kraliçe bizzat izin vermekten memnunluk duydu."

"Jera babasına başını salladı. "Her şey hazır. Ama merak ediyorum, acaba..."

Tomas Alfred'e anlamlı anlamlı baktı ve Düşes sustu. "Afedersiniz," diye mırıldandı Alfred, gergin bir şekilde ayağa kalkarken. "Sizi yalnız bırakayım..."

"Hayır, bekle." Tomas elini kaldırdı. Yüzü daha da ciddileşti. "Senin için bir haberim var ve bu hepimizi, planlarımızın tümünü etkiliyor, korkarım. Uyku vakti koruyucusu olan arkadaşım ile bu sabah şatoyu terk etmesinden önce konuştum. Korktuğun şeyin doğru olduğunu söylediğim için üzgünüm, Alfred. Arkadaşının ölmekte olduğu söyleniyor."

Zehir,

Haplo midesini burkan ilk kramplarda, mide bulantısı her tarafını kapladığı anda anlamıştı. Biliyordu, ama kendi kendine itiraf etmiyordu. Mantıksızdı bu! Neden?

Kusmaktan zayıf düşmüş bir vaziyette, taştan yatağına uzanmış, içini alevden bıçaklarla hançerleyen acı yüzünden iki büklüm olmuştu. Susuz kalmıştı, kavruluyordu. Uyanıklık vakti koruyucusu ona su getirdi. Adamın eline çarpıp tası düşürecek kadar gücü anca kalmıştı. Tas, kaya zemin üzerinde parçalandı. Koruyucu telaşla geri çekildi. Su hızla zemindeki çatlakların arasında kayboldu Haplo yatağa yıkıldı, suyun yok olmasını izledi ve merak etti, Neden?

Kendisini iyileştirmeyi denedi, ama çabaları zayıf, yüreksizdi ve sonunda pes etti. İyileştirmenin işe yaramayacağını daha baştan biliyordu. Kurnaz ve zeki bir zihin bir Sartan zihni -bu cinayeti planlamıştı. Zehir güçlüydü, hem büyüsüne, hem bedenine aynı anda etki ediyordu. Yaşamının özü olan karmaşık, birbirinin içine işlemiş rünler ayrılıyordu ve onları tekrar bir araya getiremiyordu. Sanki rünlerin kenarları yanıp gitmişti, birleşmiyorlardı. Neden?

"Neden?"

Bu sorunun yüksek sesle tekrarlanmış olduğunu anlamak, sersemlemiş Haplo'nun bir dakikasını aldı. Başını kaldırdı -her hareketi acı ile doluydu, her hareketi sıradışı bir irade ve çaba gerektiriyordu. Ölümün gölgeleri ile sönmekte olan gözleri, hücrenin dışında duran Hükümdar'ı zar zor seçti.

"Neden olan ne?" diye sordu Kleitus sessizce.

"Neden... beni öldürüyorsun?" dedi Haplo nefes nefese. Boğazı tıkandı, midesini tutarak iki büklüm oldu. Yüzünden aşağı ter damlaları yuvarlandı, ıstırap dolu bir haykırışı bastırdı.

"Ah, sana neler olduğunu anlamışsın. Acılı, değil mi? Bunun için üzgünüz. Ama işini yavaş yavaş yapacak bir zehire ihtiyacımız vardı ve çalışmalarımıza ayıracak fazla zamanımız yoktu. Tasarladığımız şey zalimce, ama etkili. Seni öldürüyor mu?"

Hükümdar, öğrencisine simya deneyinin tatminkâr gidip gitmediğini soran bir profesör de olabilirdi.

"Evet, lanet olsun! Beni öldürüyor!" diye hırladı Haplo.

İçine öfke doldu. Ölmekte olduğu için değil. Daha önce, kaodinler saldırdığı zaman da ölüme yaklaşmıştı, ama o zaman ölmekten memnundu, iyi mücadele etmişti, düşmanını altetmişti. Muzafferdi Şimdi, alçakça, bir başkasının eli ile, utanç içinde, kendini savunma imkânı olmadan ölüyordu.

Taş yataktan fırlayarak kendisini hücre kapısına attı ve yere düştü. Ellerini uzattı ve irkilen adam geri çekilemeden, Hükümdar'ın cüppesinin eteklerini yakaladı.

"Neden?" diye sordu Haplo, mor boyalı siyah kumaşa tutunarak. "Seni... Ölüm Kapısı'na götürecektim!"

"Ama senin beni götürmene gerek yok ki," diye yanıt verdi Kleitus sakinlikle. "Ölüm Kapısı'nın nerede olduğunu ben biliyorum. İçinden nasıl geçileceğini biliyorum. Sana... bunun için ihtiyacım yok." Hükümdar eğildi, siyah cüppeye tutunan rün kaplı ele dokunmak için uzandı.

Haplo dişlerini sıktı, ama kavrayışını gevşetmedi. Zarif parmaklar Patryn'in derisindeki rünlerin üzerinde gezindi.

"Evet, artık anlamaya başlıyorsun. Ölülere yaşam getirmek büyü gücümüzü o kadar emiyor ki, bizi tüketiyor. Seninle karşılaşana kadar ne kadar tükendiğimizin farkında değildik. Sen gücünü saklamaya çalıştın, ama biz hissettik. Sana mızrak fırlatabilirdik, hatta yüzlerce mızrak ve hiçbiri derini çizmezdi bile. Doğru mu? Evet, elbette doğru. Aslında, bu şatoyu tepene fırlatabilirdik ve sen gene de altından sağ salim çıkardın." Parmaklar dövmeyle işlenmiş rünlerin üzerinde yavaş yavaş, özlemle, ihtirasla gezindi.

Haplo anlayarak, inanamayarak bakakaldı.

"Kendi büyümüzden elde edebileceğimiz başka bir şey kalmadı. Ama seninkinden çok şey elde edebiliriz! İşte bu yüzden," diye sözlerini bitirdi aniden. Ayağa kalktı ve ölmekte olan Haplo'ya, korkunç bir yükseklik gibi görünen yerden baktı. "Bedenine zarar verme riskini göze alamazdık. Rün desenleri kusursuz kalmalı, bozulmamalı, uzun uzun incelenmeli. Kuşkusuz cesedin bu desenlerin anlamını açıklayarak bana yardımcı olacak.

"'Barbarca' diyordu atalarımız büyünüz hakkında. Aptaldılar. Senin büyünün gücünü bizimkine eklersek, yenilmez olacağız. Hatta, bu senin sözde Nexus Lordu'na karşı bile."

Haplo sırtüstü yuvarlandı. Eli Hükümdar'ın cüppesini bıraktı; artık parmaklarında güç kalmamıştı.

"Hem, bir de şu arkadaşın var, müttefikin -ölülere ölüm getirebilen kişi."

"Arkadaşım değil," diye fısıldadı Haplo, ne söylediğinin, kendisine ne söylendiğinin ancak farkında olarak. "Düşmanım."

Kleitus gülümsedi. "Senin hayatını kurtarmak için kendisininkini tehlikeye atan bir adam mı? Hiç sanmıyorum. Tomas, adamın söylediği bazı şeylerden, onun ölüçağırıcılıktan tiksindiğini ve ölsen, cesedim kurtarmaya gelmeyeceğini çıkardı. Büyük ihtimalle bu dünyadan kaçardı ve biz de onu kaybederdik. Ama, aranızda bir tür duyusal bağlantı olduğunu çıkarsadık.

Haklı olduğumuz anlaşıldı. Tomas, arkadaşının, bir şekilde, ölmekte olduğunu bildiğini söyledi. Arkadaşın senin kurtarılabileceğine inanıyor. Elbette, bu mümkün değil, ama arkadaşın için fark etmez. Ya da, en azından uzun zaman boyunca fark etmeyecek."

Hükümdar cüppesinin eteklerini yana çekti. "Ve şimdi, Prens Edmund'un diriltilmesi işine başlamalıyım."

Haplo adamın sesinin uzaklaştığını duydu, cüppesinin kumaşının zeminde süründüğünü, sesinin hışırtı olduğunu ya da hışırtının ses olduğunu işitti. "Endişelenme. Izdırabın bitmek üzere. Sona doğru, acının azaldığını düşünüyoruz.

"Ve, görüyorsun, Haplo, neden, diye sormanın bir gereği yok Kehanet," dedi hışırdayan ses. "Hepsi kehanet için."

Haplo sırtüstü yattı, kıpırdayamayacak kadar zayıftı. Piç herif haklı. Acı azalmaya başladı .. çünkü yaşamım sönüyor. Ölüyorum. Ölüyorum ve yapabileceğim tek bir lanet şey bile yok. Kehanetin gerçekleşmesi için öleceğim.

"Kehanet... ne?" diye haykırdı Haplo.

Ama haykırışı, aslında, bir nefes verişten başka bir şey değildi. Kimse yanıt vermedi. Kimse onu duymadı. Kendisi bile duyamamıştı.

OTUZBİRİNCİ BÖLÜM

NECROPOLIS,

ABARRACH

Komplocular yalvardı, tartıştı, rica etti ve sonunda yaşlı Kont Alfred'in saraya giderken onlara eşlik etmesine izin verdi. Tomas, Alfred lehine etkileyici sözler söyledi, Sartan'ı oldukça şaşırtan bir gerçekti bu. Bundan önce, Alfred, Tomas'ın kendisine hiç güvenmediği izlenimi altındaydı. Alfred huzursuzca, bu değişimin sebebinin ne olabileceğini merak etti.

Ama şatoya gitmeye kararlıydı, Haplo'nun yardımına koşmaya kararlıydı, başının etini yiyen iç sesinin Patryn'in ölmesine izin vermesinin daha iyi, daha kolay olacağı konusunda ısrar etmesine rağmen.

Planladığı kötülükleri biliyorsun, yaptığı kötülükleri biliyorsun. Arianus'ta bir savaş başlattı.

Belki Haplo kıvılcımdı, diye kendi kendisiyle tartıştı Alfred, ama barut dökülmüştü ve biz oraya gitmeden çok önce patlamaya hazırdı. Dahası, diye ekledi, bu korkunç dünyadan kaçabilmek için Haplo'ya ihtiyacım var!

Haplo'ya ihtiyacın yok! diye alay etti iç sesi. Ölüm Kapısı'na kendi kendine de gidebilirsin. Büyün yeterince güçlü Seni Nexus'a kadar götürdü Ve eğer ölüyorsa, ne yapacaksın? Yaşamını mı kurtaracaksın." Bane'ın yaşamını kurtardığın gibi mi? Oğlan ölüyordu ve onu sen geri getirdin. Ölüçağıran!

Alfred'in vicdanı kararsızlıkla kıvrandı. Yine aynı korkunç seçim ile başbaşayım. Ya Haplo'yu, sırf kötülük yapması için kurtarmış olursam? Patryn korkunç suçlar işlemeye kadir. Bunu biliyorum. Zihninde gördüm. Kolay olurdu, çok kolay, burada kalmak, sırtımı dönmek, Patryn'in ölmesine izin vermek çok kolay olurdu. Eğer durum tam tersine olsaydı, Haplo beni kurtarmak için tek bir rün kaplı el kaldırmazdı. Ama yine de... yine de... Ya merhamet? Acıma?

Bir sızlanma sesi Sartan'ı karmaşık düşüncelerinden uyandırdı, dikkatini, ayaklarının dibinde yatmakta olan köpeğe çevirdi. Hayvan başını kaldıramıyordu, yalnızca kuyruğunu zayıfça yere vurabiliyordu. Alfred tüm devir boyunca köpeğin başından ayrılmamıştı, hayvan o yanındayken, onu görebildiği zaman daha iyi hissediyordu sanki. Pek çok sefer, hayvanın öldüğünden korktu ve kalp atışlarını hissetmek için elini böğrüne koyma ihtiyacını hissetti. Ama kalbi hâlâ, onun narin parmaklarının altında atıyordu.

Köpeğin gözleri ona, Neden bu şekilde acı çekiyorum, bilmiyorum, ama senin her şeyi düzelteceğini biliyorum, dercesine bakıyordu.

Alfred eğildi, hayvanın başını okşadı. Sabır dolu gözler kapandı, köpek dokunuşuyla rahatlamıştı.

Diyelim ki, dedi içindeki rahatsız edici sese, Haplo'yu değil, köpeğini kurtarıyorum. Ya da, onu kurtarmaya çalışıyorum, diye ekledi endişe ve mutsuzlukla.

"Ne dedin?" diye sordu Jera. "Alfred, bir şey mi söyledin?"

"Ben .. yalnızca arkadaşıma neler olduğunu bilip bilmediklerini merak ettim "

"Koruyucu," diye yanıt verdi Tomas, "arkadaşının büyüsünün onu bu dünyada hayatta tutmaya yeterli olmadığını düşünüyor. Tıpkı menşelilerin hayatta kalamadıkları gibi"

"Anlıyorum," diye mırıldandı Alfred, ama anlamıyordu, dahası, inanmıyordu. Alfred Labirent'te uzun süre yaşamamıştı (yalnızca Haplo'nun bedeni aracılığı ile birkaç an), ama o dehşet verici yerde hayatta kalan birinin Abarrach'ta düşüp ölmeyeceğinden emindi. Birisi Tomas'a yalan

söylüyordu... ya da Tomas onlara yalan söylüyordu. Endişeli bir titreme Alfred'in bacaklarından birini kastı. Eliyle seğiren kası yakaladı ve sesinin titremesini engellemeye çalıştı.

"Bu durumda, sizinle gelmek konusunda ısrar etmek zorundayım. Ona yardım edebileceğimden eminim."

"Ve arkadaşına yardım edebilse de, edemese de," dedi Jera, Alfred'e dik dik bakan babasına, "onun yardımına biz ihtiyaç duyacağız. Jonathan ve ben Prens'e yol gösteriyor olacağız. Tomas tek başına hasta bir adam ya da -afedersiniz, bayım, ama bu konuda gerçekçi olmamız gerek- bir ölü ile başedemez. Durumu ne olursa olsun Haplo'yu orada, Hükümdar'ın ellerinde bırakmak istemeyiz."

"Yirmi yaş genç olsaydım..."

"Ama değilsin, baba," dedi Jera.

"Ondan daha büyük bir rahatlıkla ortalarda dolaşabilirim!" diye kükredi Kont, kemikli parmağıyla Alfred'i göstererek.

"Ama Haplo'ya yardım etmek için hiçbir şey yapamazsın."

"Tüm planlarımız aynı kalacak, Lordum," diye ekledi Tomas. "Yalnızca sayımız bir kişi artacak, o kadar."

"Son derece basit ve güvenli, tıpkı karımın ve Tomas'ın planladığı gibi," diye bildirdi Jonathan, Düşese gururla bakarak. "Prens'ı aldığımız zaman, planımıza göre, sizinle kapıda buluşacağız."

"Her şey yolunda gidecek, baba." Jera eğildi ve adamın kırışık yanağını öptü. "Bu uyku vakti Kleitus hanedanının sonunu başlatacak!"

Sonun başlangıcı. Sözleri Alfred'in içinden Dalga'nın bir kıpırtısı gibi geçti, sinir uçlarını karıncalandırdı, duygu geçip gittiğinde onu içi boşalmış, dümdüz olmuş gibi bıraktı.

"Saraya bu giysilerle gidemezsin," dedi Jera Alfred'e, solmuş, kadife pantolonuna, eski püskü kadife ceketine bakarak. "Çok fazla dikkat çekiyorsun. Sana uyan bir cüppe bulmamız lazım."

"Üzgünüm, hayatım," dedi Jonathan, Alfred üstünü başını değiştirdikten sonra, "ama durumu fazla iyileştirdiğin söylenemez."

Alfred'in çökmüş omuzları boyu konusunda yanlış bir izlenim veriyor, olduğundan daha kısa boylu görünmesine sebep oluyordu. Jera başta ona Tomas'ın gri cüppelerinden birini giydirmeyi düşünmüştü, ama genç adam bir Sartan için kısa boyluydu ve cüppesinin etekleri Alfred'in baldırlarının yarısına geliyordu. Görüntüsü çok saçma olmuştu. Düşes bulabileceği en

uzun giysiyi aradı ve sonunda Sartan'a Tomas'ın artık kullanmadığı saray cüppelerinden birini giydirdi.

Alfred bir ölüçağıran cüppesi ile kendisini son derece rahatsız hissediyordu ve zayıfça itiraz etti, ama kimse onu dinlemiyordu. Cüppe geniş, kemikli ayak bileklerinin biraz üstüne kadar geliyordu. En azından kendi ayakkabılarını giyebiliyordu; ayağına olacak tek bir başka çift bile bulunamamıştı

"Onu mültecilerden biri sanacaklardır," dedi Jera, içini çekerek. "Başlığını başından çıkarma sakın," dedi Alfred'e "ve kimseyle konuşma Bırak tüm konuşmaları biz yapalım."

Cüppenin beli gevşekçe toplanıyordu. Tomas belinde taşımak üzere nakışlı bir cüzdan verdi. Jera demir bir hançer de ekleyecekti -cüzdanda saklanmak üzere- ama Alfred kararlılıkla reddetti.

"Hayır, silah taşımayacağım", dedi, sanki hançer Arianus'un ölümcül yılanlarından biriymişçesine uzaklaşarak.

"Yalnızca bir önlem," dedi Jonathan. "Kimse silah kullanmak zorunda kalacağımızı düşünmüyor. Bak, benimki de yanımda." Kıymetli taşlar kakılmış gümüş bir hançer gösterdi. "Babamındı."

"Hayır," dedi Alfred inatla. "Bir yemin ettim..."

"Bir yemin etmiş! Bir yemin etmiş!" diye taklit etti kont tiksintiyle. "Onu zorlama, Jera. Fark etmez. Muhtemelen kendi elini keser zaten."

Alfred silahı almadı.

Hükümdar'ın uyku vaktinin köründe, gizlice gireceklerini sanmıştı saraya. Tomas, akşam yemeğinden kısa bir süre sonra gitme vaktinin geldiğini ilan ettiğinde, oldukça şaşırdı. " Vedalaşmalar kısa ve önemsemez bir havadaydı, kısa süre sonra tekrar buluşacaklarını bilenlerin vedalaşması gibi. Herkes heyecanlı ve sinirliydi, en ufak bir korku, en ufak bir tehlike beklentisi içinde değillerdi. Muhtemelen Tomas dışında.

Tomas'ın Haplo hakkında söylediği yalanı yakalayan Alfred, onu dikkatle izliyor ve uysal gülümsemesinin zorlama, tasasız kahkahasının doğal olmaktan birazcık uzak olduğunu, birisi ona doğrudan baktığı zaman gözlerini kaçırma eğiliminde olduğunu düşünüyordu. Alfred kuşkularından Jera'ya bahsetmeyi düşündü, ama sonra bu fikirden vazgeçti.

Ben bir yabancıyım, aralarından biri değilim. Onu, beni tanıdıklarından daha uzun bir süredir tanıyorlar. Beni dinlemeyecektir ve her şeyi düzeltmek yerine, daha da kötüleştirebilirim. Zaten bana güvenmiyorlar. Beni arkada bırakmaya karar verebilirler!

Alfred, yanından ayrılmadan önce köpeğe son bir kez baktı.

"Hayvan ölüyor," diye bildirdi Kont patavatsızca.

"Evet, biliyorum." Alfred yumuşak kürkü okşadı, kabarıp inen böğrü sevdi.

"Öldüğü zaman ne yapacağım onu?" diye sordu yaşlı adam. "Kapıya yanımda bir cesetle gidemem."

"Olduğu yerde kalsın," dedi Alfred, içini çekip ayağa kalkarak. "Eğer her şey yoluna girerse, köpek bizi karşılamaya gelecektir. Eğer yoluna girmezse de, fark etmez."

Hükümdar halk arasında görünmüyor olsa da, saray yine ağzına kadar doluydu. Alfred, bir de tünel caddelerin kalabalık ve klostrofobik olduğunu düşünmüştü! Necropolis'in yaşayan sakinlerinin çoğu geceleyin orada dans ederken, en son dedikoduları paylaşırken, rün taşı oynarken, Hükümdar'ın yiyeceklerini yerken bulunabilirlerdi.

Kalabalık giriş salonuna giren ve Jonathan'ın topuklarına takılmamak, Jera'nın cüppesinin eteklerine basmamak için elinden geleni yapan Alfred, sıcaklık, rez çiçeği kokusu, tiz kahkahalar ve müzik yüzünden neredeyse boğulur gibi olmuştu. Rez kokusu harikaydı, tatlı ve baharatlıydı. Ama balo salonunda hüküm süren başka bir kokuyu tam olarak kapatamıyordu, altta yatan, her yeri kaplayan, iç bayıltıcı, o sıcak içinde mide bulandırıcı bir koku -ölümün kokusu.

Yaşayanlar yiyip içiyor, şakalar yapıp flört ediyordu. Ölüler yaşayanların arasında dolaşıyor, emirlerini bekliyor, hizmet ediyorlardı. Cesetlerin arkasında süzülen hayalet gölgeler, parlak ışıkların altında neredeyse gözden kayboluyordu.

Karşılaştıkları herkes Dük ile Düşes'i şevkle selamladı.

"Haberi duydunuz mu, canlarım? Savaş çıkacak! Ne kadar dehşet verici, değil mi?" diye haykırdı leylak rengi cüppe içindeki bir kadın, gözlerini büyük bir keyifle yuvarlayarak." Jera, Jonathan ve Tomas güldüler, dans ettiler, dedikodu ettiler ve beceriyle kalabalık salonda kayarak ilerlediler, ittirdiler, kaktırdılar ve sendeleyen, endişe içindeki Alfred'i yanlarında sürüklediler. Giriş salonundan balo salonuna geçtiler. Burası, eğer böyle bir şey mümkünse, daha da kalabalıktı. Kalabalıktaki bir dalgalanma aniden Alfred'i gruptan kopardı. Jera'nın parlak saçını en son gördüğü yere doğru tereddüt dolu bir adım attı ve kendisini, bir cesedin dans etmesini izleyerek eğlenen genç insanlardan kurulu bir kalabalığın içinde buldu.

Ceset ciddi ve oturaklı bir çehreye sahip yaşlı bir adama aitti. Cesedin ve giydiği giysilerin harap haline bakılırsa, hem ceset, hem de giysileri uzun zamandır buralardaydı. Gençlerin kıkırdamaları ile teşvik edilen ceset, muhtemelen gençliğinde ettiği bir dansı yineliyordu.

Gençler yuhaladı, alay etti ve cesedin çevresinde, eski moda adımlarını taklit ederek dans etmeye başladı. Ceset onlara hiç dikkat etmiyor, çürüyen bacaklarının üstünde dans etmeye devam ediyor, yalnızca kendisinin işitebildiği bir müziğe uyarak açması bir zarafetle, ciddiyetle hareket ediyordu

"Onu buldum. Ateş ve küller adına! Bayılacak!" dedi Tomas nefes nefese, Alfred'i yakalayıp, tam Sartan yerinde çökmeye başlamışken ayaklarının üstüne dikerek.

"Yakaladım," dedi Jonathan, Alfred'in gevşek, sarkan kolunu yakalayarak.

"Nesi var?" diye sordu Jera. "Alfred' iyi misin?"

"Şey... sıcak!" dedi Alfred nefes nefese, yüzündeki gözyaşlarının ter olarak algılanacağını umarak. "Gürültü... ben... çok üzgünüm."

"Şüpheleri savuşturacak kadar kaldık balo salonunda. Jonathan, git kâhyayı bul ve Ana Kraliçe'nin kabullerine başlayıp başlamadığını öğren."

Jonathan kalabalığın arasında kıvrılarak gitti. Tomas ve Jera, Alfred'i aralarına alarak nispeten daha sessiz bir köşeye çektiler, cüsseli ve homurdanan bir ölüçağıranı koltuğundan ettiler ve sarsılmış Alfred'i koltuğa bırakıverdiler. Sartan gözlerini kapattı ve midesinin bulanmasını bastırmayı başarabileceğini umdu.

Jonathan kısa süre sonra Ana Kraliçe'nin kabullerine başladığı ve onu ziyaret edip saygılarını sunmalarına izin verdiği haberiyle döndü.

Üçü, Alfred'i ayağa kaldırdılar ve onu kalabalığın arasından balo salonunun dışına, uzun, boş bir koridora sürüklediler. Balo salonunun sıcaklığı ve gürültüsünden sonra burası serin ve sessiz bir huzur sığınağıydı.

"Efendim." Kâhya önlerinde duruyordu. "Eğer beni takip ederseniz."

Kâhya onları koridordan aşağı götürdü. Epeyce önlerinde yürüyor, her beş adımda bir asasını taş zemine vurarak çınlatıyordu. Alfred, son derece kafası karışmış bir şekilde, hapisteki bir prensin cesedini kurtarma girişimleri arasında neden kraliyet ailesinden birini ziyaret ettiklerini merak ediyordu. Yanında yürümekte olan Jonathan'a sorabilirdi, ama en ufak bir ses bile koridorlar boyunca yankılanıyor gibiydi ve kâhyanın duymasından korkuyordu.

"Alfred'in kafa karışıklığı daha da arttı. Kraliyet ailesinin yaşam bölümlerine gitmekte olduklarını düşünmüştü. Ama şatafatlı, güzelce dekore edilmiş koridorları arkalarında bıraktılar, içinde bulundukları koridor dar, dolambaçlıydı ve aşağı doğru eğim kazanmıştı. Gaz lambalarının arasındaki açıklık arttı ve sonunda lambalar hepten bitti; karanlık derin ve ağırdı, güçlü bir çürüme ve küf kokusu taşıyordu.

Kâhya bir rün söyledi ve asasının ucunda bir ışık parladı, ama ışık yalnızca nereye gittiklerine işaret edebiliyordu. Neyse ki, taş zemin pürüzsüz ve engebesizdi, herhangi bir zorluk çekmeden yürüyebiliyorlardı, elbette en ufak bir çatlağa bile takılıp yüzüstü yere serilen Alfred dışında.

"Ben çok iyiyim. Lütfen, endişelenmeyin," diye itiraz etti. Burnu yere yapıştığında, taş duvarların diplerine iyice bakma fırsatı elde etmişti.

Rün işaretleri. Alfred gözlerini kırpıştırdı, bakakaldı, düşünceleri anıtmezara, halkının Arianus'un Geg âlemi Drevlin'in çok altına yaptıkları yeraltı tüneline gitti. Tünel boyunca uzanan rün işaretleri uygun büyüyle işlevsel hale getirilince, karanlık içinde yolu gösteren rehber ışıklara dönüşüyorlardı. Arianus'taki tüneller iyi durumda kalmıştı, onları görecek gözleri olanlar için rün işaretleri, kolayca görülebiliyordu. Abarrach'ta ise, desenler solmuş, kir ile belirsizleşmiş, birkaç yerde tamamen silinmişti. Uzun zamandır kullanılmamışlardı Belki de nasıl kullanılacakları tamamen unutulmuştu.

"Sevgili bayım, yaralandınız mı?" Kâhya kontrol etmek için geri geliyordu.

"Ayağa kalk!" diye tısladı Tomas "Neler oluyor sana?"

"Ah, hiçbir şey. Ben iyiyim " Alfred ayağa kalktı. "Te.. teşekkür ederim "

Tünel kıvrıldı, başka tünellerle karşılaştı, başka tünellerle kesişti, başka tünellerin içinden, üzerinden, altından geçti. Her tünel, tıpatıp diğer tünellere benziyordu. Alfred tamamen şaşalamış, nerede olduklarını karıştırmıştı ve bu labirentin içinde tereddütsüz ilerleyen kâhyaya hayret etti.

Kâhya yerdeki rehber rünleri okuyor olsaydı, yolu bulmak kolay olurdu, ama o tarafa göz bile atmamıştı. Alfred onları karanlıkta göremiyordu ve büyüyü işleterek dikkatleri kendi üzerine çekmek istemiyordu, bu yüzden körcesine ileri doğru sendeledi. Tek bildiği aşağı doğru indikleriydi ve oturma odasını yerleştirmek için Ana Kraliçe'nin oldukça tuhaf bir yer seçmiş olduğunu düşündü.

OTUZİKİNCİ BÖLÜM

MEZARLAR,

ABARRACH

Eğimli zemin düzeldi, gaz lambaları tekrar belirdi ve karanlığın içinde sarı sarı parladılar Alfred Jera'nın nefeslerinin heyecanla, hafifçe sıklaştığını duydu Jonathan'ın bedeninin gerginleştiğini hissetti Bir gaz lambasının altından geçerken, Tomas'ın cesetler kadar solmuş olduğunu gördü. Bu işaretlerden, Alfred hedeflerine yaklaşmış olduklarını kestirdi. Yüreği çırpınmaya, elleri titremeye başladı ve o rahatlatıcı bayılma fikrini kafasından atmak zorunda kaldı.

Kâhya onları asasının gösterişli bir hareketi ile durdurdu. "Lütfen burada bekleyin. Geldiğiniz bildirilecek" Seslenerek uzaklaştı, "Koruyucu!

Ana Kraliçe'nin ziyaretçileri var"

"Neredeyiz?" Alfred bir anlık yalnızlıktan faydalanarak Jonathan'a fısıldadı

"Mezarlarda!" diye yanıt verdi Jonathan, gözleri heyecan ve eğlenti ile parlayarak.

"Ne?" Alfred şaşkınlık içinde kalmıştı "Mezarlar mı? Haplo ile Prens'in bulunduğu.. "

"Evet, evet1" diye mırıldandı Jera

"Kolay olacağını söylemiştik," diye ekledi Jonathan

Alfred, Tomas'ın hiçbir şey söylemediğim, bir kenarda, gölgelerin içinde saklanarak, gaz lambalarının ışığından kaçınarak durduğunu fark etmişti

"Elbette bu, Ana Kraliçe'yi ziyaret etme komedisini yerine getirmemiz lazım," diye fısıldadı Jera, kâhyadan bir işaret arayarak sabırsızca diğer mezarlara bakarken "Acaba nereye gitti?"

"Ana Kraliçe. Burada." Alfred tamamen alt üst olmuştu. "Bir tur suç mu işledi?"

"Ah, hayır, hayır!" Jonathan dehşet içinde kalmıştı. "Hayattayken çok iyi bir hanımefendiydi Ama cesedi biraz zorluk çıkardı."

"Cesedi," diye tekrarladı Alfred hafifçe, rutubetli taş duvara yaslanarak.

"Devamlı işlere karışıyordu," dedi Jera alçak sesle "Artık kraliyet işlerinde istenmediğini anlayamıyordu bir türlü. Cesedi en uygunsuz anlarda işlere burnunu sokup duruyordu. Sonunda, cesedi buraya, sorun yaratmayacağı bir yere kapatmaktan başka çaresi kalmadı Hükümdar'ın. Ama şimdi burayı ziyaret etmek oldukça moda. Ve bu, Hükümdar'ı da memnun ediyor. Başka açılardan iyi olmasa da, iyi bir evlattı."

"Şşş!" dedi Tomas keskin bir sesle "Kâhya dönüyor."

"Bu taraftan, zahmet olmazsa," diye seslendi adam, gür bir sesle

Hışırdayan cüppelerin ve sürüklenen ayakların sesi dar koridorlarda ve rutubetli duvarlarda yankılandı Etekleri işlenmemiş siyah cüppe giymiş bir adam saygıyla kenara çekildi. Alfred hayal mi etmişti, yoksa Tomas ile bu siyah cüppeli adam anlamlı anlamlı bakışmışlar mıydı' Alfred soğuk ve anlamaya başladığı şeylerden dolayı titremeye başladı

Bir dört yol ağzına geldiler, dört yöne de dar koridorlar uzanıyordu. Alfred sağına doğru uzanan koridora doğru hızlı bir bakış fırlattı. Koridorun her iki yanında kara gölgeli hücreler uzanıyordu. Sartan Prens'i ve belki Haplo'yu görebilir miyim, diye bakındı. Hiçbir şey göremedi ve daha

dikkatli bir inceleme için zaman harcamaya da cesaret edemedi. Koruyucu'nun gözleri kendisinin üzerine dikilmiş gibi tekinsiz bir duyguya kapılmıştı.

Kâhya sola döndü ve topluluk onu takip etti. Bir köşeyi dönünce, koridorların loş ışığından sonra neredeyse gözlerini kör eden parlak bir ışığa adım attılar. Şatafatlı bir şekilde süslenmiş olan mağara, kraliyet odalarının arasından kaldırılıp, hiç bozulmadan buraya konulmuş olabilirdi, etkiye zarar veren demir parmaklıklar dışında. Parmaklıkların arkasında, iyi korunmuş bir ceset, her tür lüksle çevrili olarak yüksek sırtlı bir sandalyeye oturmuş, boş bir çay fincanından hava içiyordu. Ceset gümüş simli bir cüppe giymişti, mumsu parmaklarında altınlar ve mücevherler pırıldıyordu. Gümüş saçı güzel bir şekilde şekillendirilmiş ve özenle bakılmıştı.

Düz, siyah bir cüppe giymiş genç bir kadın, yanındaki sandalyeye oturmuş, gelişigüzel konulardan bahsediyordu. Alfred dehşet içinde, genç kadının yaşayanlardan olduğunu fark etti; yaşayanlar ölülere hizmet ediyordu.

"Ana Kraliçe'nin şahsi ölüçağıranı," dedi Jera.

Genç kadın onları görünce canlandı, yüz ifadesi hevesle değişti. Sandalyesinden telaşla ve saygıyla ayağa kalktı. Ana Kraliçe'nin cesedi onlara doğru baktı ve buruşuk eliyle görkemli bir davet hareketi yaptı.

"Mezarlardan dışarı size eşlik etmek için bekleyeceğim, efendim," dedi kâhya. "Lütfen ziyaretinizi uzun tutmamaya dikkat edin. Saygıdeğer Majesteleri hemen yoruluyorlar."

"Sizi görevlerinizden alıkoymayı düşünemeyiz bile," diye itiraz etti Jera. "Lütfen sizin için rahatsızlık yaratmamıza izin vermeyin. Biz yolu biliyoruz.

Başta kâhya böyle bir şeyi işitmek bile istemedi, ama saygıdeğer hanımefendi ikna ediciydi ve saygıdeğer beyefendi dikkatsiz davranarak bir kese dolusu altını kâhyanın ellerine düşürdü. Kâhya yanlarından ayrıldı, asasını yere vura vura koridorda uzaklaştı. Alfred onun uzaklaşmasını izledi ve kâhyanın siyah cüppeli ölüçağırana bir kere başını salladığını gördüğünü düşündü. Bedenindeki her lif onu ya kaçması, ya bayılması, ya da belki, her ikisini de aynı anda yapması için uyarıyordu.

Genç kadın hücre kapısını açmıştı.

"Hayır, hayatım, bu gerekli olmayacak," dedi Jera yumuşak bir sesle.

Komplocular bir arada durdular, dinlediler ve kâhyanın asasının sesinin uzakta kaybolmasını beklediler. Artık işitilmez olduğunda, Koruyucu onları

çağırdı.

"Bu taraftan!" diye seslendi.

Hızla hareket ettiler. Arkasına bakan Alfred, genç kadının yüzündeki acı hayal kırıklığını gördü. Genç kadının sandalyesine çöküp, monoton ve cansız bir sesle, cesetle sohbetine kaldığı yerden devam ettiğini gördü.

Koruyucu onları, Ana Kraliçe'yi barındıran koridorun tam karşısındaki koridora yönlendirdi. Terk ettikleri koridordan çok daha karanlıktı, şimdiye kadar içinde yürüdükleri tüm koridorlardan daha karanlık. Tomas'ın yanında hızla yürüyen Alfred, duvarda pek çok gaz lambası gördü, ama bir sebepten çoğu yakılmamıştı Ya sönmüşlerdi... ya da söndürülmüş

Koridorda yalnızca bir tek gaz lambası yanıyordu, ileride bir yerlerde parlıyor, onları çevreleyen karanlığın daha da karanlık görünmesine sebep oluyordu. Yaklaştıklarında, Alfred ışığın, taş bir yatak üzerinde oturan bir cesedi aydınlattığını gördü. Gözleri dümdüz ileri bakıyor, kolları cansızca bacaklarının arasından sarkıyordu.

"Prens'in hücresi orası!" dedi Tomas, sesi gergin ve sert. "İçinde ışık olan. Arkadaşın, cesedin hücresinin karşısındaki hücrede."

Jera hevesle öne atıldı. Jonathan karısının yanından ayrılmadı. Alfred her iki ayağını da aynı yönde tutma işine yoğunlaşmak zorunda kaldı. Kendisini en arkada buldu ve aniden, daha önceden önlerinde gitmekte olan Koruyucu'nun anlaşılmaz bir şekilde en arkada kalmış olduğunu fark etti. Tomas da artık ortalarda yoktu.

Karanlığın içinden zırhların tıkırdaması duyuluyordu. Alfred tehlikeyi, gözleri ile olmasa bile zihninde açıkça gördü. Bir uyarı haykırışı koparmak için derin bir nefes aldı ve nereye gittiğine dikkat etmeyi unuttu. Bir ayağının baş parmağı diğerinin topuğuna takıldı. Öne fırladı ve taş zeminin üzerine şiddetle düştü, çarpışmanın şiddeti bedenindeki tüm nefesi boşaltmıştı. Haykırışı, hışırdayarak boşalan havadan başka bir şey değildi ve bunu, arkasından gelen bir tangırdama takip etti. Bir ok başının üstünden uçtu, bir an önce Alfred'in içinde bulunduğu havayı deldi.

Çaresizce nefes almaya çalışan Alfred ileri baktı ve ışığa karşı duran Jera ile Jonathan'ı gördü -mükemmel hedefler.

"Jonathan!" diye haykırdı Jera. İki siluet karmaşık bir şekilde bir araya geldi. Arkalarından bir sürü ok atıldı.

Baygınlık Alfred'i çağırdı, onu o rahatlatıcı yokluğa davet etti. Alfred baygınlıkla mücadele etti ve kesik kesik, rünleri söylemeyi başardı,

bilinçaltı, ne söylediği hakkında en ufak bir fikri bile olmayan dudaklara sözcükler getirmişti.

Bir ağırlık Alfred'in tepesine indi. Alfred sersemlemiş bir şekilde, mağara tavanını tepelerine mi indirdiğini merak etti. Ama, soğuk etin kokusundan ve dokunuşundan, derisine dokunan soğuk zırhın temasından, daha önce bir kere yapmış olduğu büyüyü gene yapmayı başardığını anladı. Ölüyü öldürmüştü.

"Jera!" Jonathan'ın sesi panik doluydu ve inanmazlıkla bir çığlığa dönüştü. "Jera!"

Askerin cesedi Alfred'in bacaklarının üstüne düşmüştü. Sartan kendisini cesedin altından çekti. Hayalet çevresinde yüzüyor, karanlığın içinde kaybolmadan önce yaşayan şeklini, terk etmiş olduğu bedenin şeklini alıyordu. Alfred belli belirsiz adımların farkına vardı -yaşayan adım sesleri- koridorda koşarak hızla uzaklaşıyordu. Koruyucu, asker cesedinin yanında diz çökmüş, emredercesine konuşuyor, ayağa kalkmasını söylüyordu.

Alfred'in, ne yapması, nereye gitmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ayağa kalkmayı başardı ve dehşet dolu bir kafa karışıklığı içinde çevresine bakındı. Acı dolu, perişan hıçkırıklar onu ileri, karanlığa doğru sürükledi.

Jonathan yere diz dökmüştü. Kollarında Jera'yı tutuyordu.

İkisi Prens'in hücresine neredeyse ulaşmışlardı. Hücrenin üzerindeki gaz lambasının ışığı onları aydınlığa boğuyor, Jera'nın sağ göğsüne gömülmüş bir oktan yansıyordu. Gözleri kocasının üzerine sabitlenmişti ve tam Alfred onlara ulaştığında, dudakları, bedenindeki son nefesi alıp götüren bir iç çekişle aralandı.

"Önüme atladı," diye haykırdı Jonathan sersemlemişçesine. "Ok bana atılmıştı ve... o benim önüme atladı. Jera!" Sanki derin bir uykudan uyandırmaya çalışır gibi cesedi sarstı. Jera'nın cansız eli yere kaydı. Başı bir yana düştü. Güzelim saçları yüzünü, bir kefen gibi kapladı.

"Jera!" Jonathan onu göğsüne bastırdı.

Alfred ölü muhafızı kaldırmaya çalışan Koruyucu'nun sesini hâlâ işitebiliyordu... "Kısa süre sonra faydasız olduğunu anlayacak ve başka muhafızlar çağıracaktır. Belki de Tomas, o hain de bunun için gitmiştir." Alfred kendi kendine konuşuyordu, kendi kendine konuştuğunu biliyordu, ama aksi elinde değildi. "Buradan gitmek zorundayız, ama nereye gideceğiz? Ve Haplo nerede?"

Telaffuz ettiği isme yanıt verir gibi, Jonathan'ın haykırışlarının ve Koruyucu'nun şarkılarının arasından yumuşak bir inleme geldi. Alfred telaşla çevresine bakındı, hücre kapısının yanında, yerde yatmakta olan Haplo'yu gördü.

Düşünülmeden, hızla söylenen rünler ve ellerin zarif bir hareketiyle, hücrenin demir parmaklıkları düzenli bir sıra halinde yerde yatan pas tepelerine dönüştü.

Alfred Haplo'nun boynuna dokundu. Nabzını bulamadı, yaşamının ifadesi iyice duyulmaz olmuştu ve Alfred çok geç kaldığından korktu. Çekingen, titrek elini uzattı ve adamın başını ışığa doğru çevirdi. Gözkapaklarının titreştiğini gördü. Patryn'in çatlak, kurumuş dudaklarının yakınına tuttuğu elinin derisinde, ılık bir nefesin hafif kımıltısını hissedebiliyordu. Hayattaydı, ama hiç iyi değildi.

"Haplo!" Alfred yakına eğildi ve telaşla fısıldadı. "Haplo! Beni duyabiliyor musun?" Endişeyle izlediğinde, adamın başının zayıf bir hareketle sallandığını gördü. Alfred'i bir rahatlama dalgası kapladı. "Haplo! Sana ne oldu? Hasta mısın? Yaralı mısın? Söyle bana! Ben" -Alfred derin bir nefes aldı, ama verdiği karar hakkında pek az tereddüdü vardı aslında- "seni iyileştirebilirim?"

"Hayır!" Kabuk bağlamış dudaklar zar zor hareket edebiliyordu, ama Haplo sözcüğü şekillendirmeyi başardı, sözcüğü telaffuz edecek kadar nefes almayı başardı. "Hayatımı., bir Sartan'a... borçlu olmayacağım." Konuşmayı bıraktı, gözlerini kapattı. Bir spazm vücudunu kastı ve ızdırap içinde haykırdı.

Alfred bunu öngörememişti, bununla nasıl başa çıkabileceğini düşünemiyordu. "Hayatım bana borçlu olmazsın! Ben sana borçluyum!" Saçmalıyordı, ama bu şartlar altında düşünebildiği tek şev buydu. "Beni ejderden kurtardın. Arianus'ta..."

Haplo dişlerinin arasından bir nefes aldı. Gözlerini açtı, uzandı ve Alfred'in cüppesini yakaladı. "Kes sesini ve... elinle. Benim için... bir şey yapabilirsin... Sartan. Söz ver! Yemin et!"

"Ben -yemin ederim." dedi Alfred, söyleyecek başka bir şey bulamayarak. Patryn ölüme çok yaklaşmıştı.

Haplo durmak ve zayıflamakta olan gücünü toplamak zorunda kaldı. Şişmiş dilini garip, siyah bir madde ile kaplanmış dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Beni... diriltmelerine izin verme. Bedenimi... yak. Yok et. Anladın mı?" Gözler açıldı, dikkatle Alfred'e baktı. "Anladın mı?"

Alfred yavaş yavaş başını salladı. "Ölmene izin veremem."

"Lanet olsun sana!" Haplo'nun nefesi kesildi, zayıf elinin kavrayışı gevşiyordu.

Alfred havaya rünler çizdi, şarkısına başladı. Şimdi tek sorusu, kalbinde tek bir korku vardı: büyüsü bir Patryn üzerinde işe yarayacak mıydı?

Arkasında, kendi sözlerinin bir yankısı gibi, yumuşak bir sesle söylenmiş cümleyi duydu. "Ölmene izin vermeyeceğim!" Ve söylenen rünleri işitti. İşine yoğunlaşan Alfred, duyduklarına dikkat etmedi.

"Lanet olsun sana!" diye küfretti Haplo.

OTUZÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MEZARLAR,

ABARRACH

Alfred Arianus'ta, Haplo ile ilk karşılaşmasından sonra, Patrynleri, eski düşmanlarını araştırmak için epey çaba göstermişti. İlk Sartanlar titiz kayıt tutuculardı ve Alfred Drevlin'in altındaki anıtmezarın kayıt mahzenlerinde saklanan tezleri, tarihçeleri dikkatle incelemişti. Özellikle de Patrynler ve büyü kavramları ile doğrudan ilgili bilgileri aramıştı. Patrynler düşmanlarına sırlarını açıklamamak konusunda çok dikkatli olduklarından, pek az şey bulmuştu. Ama bir metin Alfred'in özellikle dikkatini çekmişti ve şimdi aklına gelen metin de buydu.

Bir Sartan tarafından değil, bir Patryn ile kısa ve fırtınalı bir aşk ilişkisine girmiş kadın bir elf büyücüsü tarafından yazılmıştı.

Patryn büyüsünün kavramını anlamak konusundaki anahtar, çemberdir. Çember, yalnızca bedenlerine işledikleri rünleri ve bu rünlerin nasıl yapılandırıldığına hükmetmez. Aynı zamanda yaşamlarının her alanına

uzanır -zihin ile beden arasındaki ilişki, iki kişi arasındaki ilişki, topluluk ile ilişki Çemberin kırılması, bedene verilen bir zarar ile de olsa, ilişkilerin bozulması yolu ile de, ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir durumdur

Patrynler ile ilişki kurmuş olan, onların sert, zalim ve diktatörce kişiliklerini tanıyan Sartanlar ve diğerleri, onların kendi türlerine (Ve yalnız kendi türlerine!) karşı duydukları güçlü sadakat karşısında her zaman şaşkınlık içinde kalmışlardır. Fakat çember kavramını anlayanlar için bu sadakat şaşırtıcı değildir. Çember, Patryn'leri kendilerinden düşük olarak gördükleri diğerlerinden soyutlayarak, topluluklarının gücünü korur. (*Burada büyücü ile başarısız aşk ilişkisi hakkında ilgisiz bilgiler vardı*)

Bir Patryn'i yere yıkan şey bir hastalık da olsa, bir yaralanma da, beden ile zihin arasında oluşan çemberin bozulması olarak görülür. Patrynler arasında uygulanan iyileştirme yöntemlerinde en önemli faktör, çemberin tekrar kurulmasıdır. Bu hasta ya da yaralı kişinin kendisi tarafından ya da bir başka Patryn tarafından yapılabilir. Bu kavramı anlayan bir Sartan da muhtemelen aynı işlevi yerine getirebilir, ama bunun gerçekleşmesi hayli kuşkuludur, çünkü 1: Patryn buna izin vermeyecektir ve 2: bir Sartan'ın bile, en ufak bir vicdan azabı duymadan, anında dönüp kendisini katledecek bir düşmana acıma ve merhamet duyabileceği kuşkuludur.

Mensch büyücü ne Patrynlerden, ne de Sartanlardan fazla hoşlanmamıştı Metni ilk okuduğunda Alfred, kadının tonuna biraz bozulmuş, halkına haksızlık ettiğini düşünmüştü. Şimdi o kadar emin değildi.

Acıma ve merhamet. kendisine, bunların hiçbirini göstermeyecek bir düşmana karşı. Sözcükleri önemsemeden, öylesine, üzerlerinde düşünmeden okumuştu Şimdi bu sorunu düşünecek zamanı yoktu, ama cümlenin bir yerlerinde yanıtın var olduğundan emindi.

Haplo'nun varlığına ait çember bozulmuş, paramparça olmuştu. Zehir, diye tahmin etti Alfred, dudaklarındaki siyah maddeye, şişmiş diline ve adamın korkunç acılar içinde kıvrandığına ilişkin izlere bakarak.

"Çemberi onarmalıyım, o zaman adamı da onarabilirim."

Alfred Haplo'nun rün bezeli ellerini tuttu -Patryn'in sol eli Sartan'ın sağ elinin içinde, Sartan'ın sol eli Patryn'in sağ elini tutar durumda. Çember oluşmuştu. Alfred gözlerini kapattı. Dışarıdaki her sesi dışarıda bıraktı,

daha fazla muhafız geldiği bilgisini, hâlâ ölümcül tehlike içinde oldukları bilgisini dışarıda bıraktı. Yumuşak bir sesle rünleri söylemeye başladı.

İçinde bir sıcaklık kabardı, kanı güçlü bir şekilde bedeninde nabız gibi attı, içinde can yükseldi. Rünler canı yüreğinden aldı, başından sol koluna, sol eline taşıdı. Alfred canın elinden Haplo'nun eline geçtiğini hissetti. Ölmekte olan adamın soğuk derisi, eline sıcak gelmeye başladı. Adamın nefesinin rahatladığını duydu ya da duyduğunu sandı.

Patrynler Sartan büyülerini durdurma, önleme gücüne sahiptir. Başta, Alfred Haplo'nun da bunu yapacağından çok korkuyordu. Ama adam ya Alfred'in çevresine ördüğü rünleri kıramayacak kadar zayıf düşmüştü, ya da yaşama içgüdüsü çok güçlüydü.

Haplo gittikçe iyileşiyordu, ama, aniden, Alfred acının pençesine düştü. Zehir bedenine girdi, Patryn'den Sartan'a aktı, içini alevden bıçaklarla hançerledi. Alfred'in nefesi kesildi, inledi, iki büklüm oldu. Bulantı midesini burkuyor, içini parçalıyor gibi geliyordu.

En ufak bir vicdan azabı duymadan donup onu katledecek bir düşman.

Alfred dehşet verici bir kuşkuya kapıldı. Haplo onu öldürüyordu! Patryn yaşayıp yaşamadığına aldırmıyor, ölürken, bu fırsatı, bir düşmanı da yanında götürmek için kullanıyordu.

Şüphe bir anda kayboldu. Gittikçe ısınan ve güçlenen Haplo'nun elleri Sartan'ın ellerini daha sıkı yakaladı ve Alfred'e geri vermesi gereken yaşamı ve gücü verdi. İkisi arasında çember tam olarak oluşmuş, tamamlanmıştı.

Ve Alfred, onu boğan bir üzüntü ile, Haplo'nun onu asla affetmeyeceğini anladı.

"Durun! Hayır! Ne yapıyorsunuz?" Birisi panik içinde bağırıyordu.

Alfred irkilerek kendine geldi ve çevresinin, içinde bulundukları tehlikenin farkında vardı. Haplo doğrulup oturdu. Hâlâ solgun ve titremekte olmasına rağmen, bakışları netti ve gözleri, büyük bir düşmanlıkla Alfred üzerine dikilmişti.

Haplo çemberi kırdı ve ellerini Alfred'in ellerinden çekti.

"Sen... sen iyi misin?" diye sordu Alfred, Haplo'ya endişeyle bakarak.

"Beni rahat bırak!" diye hırladı Haplo. Ayağa kalkmaya çalıştı, yerine çöktü.

Alfred yardım etmek içini elini uzattı. Haplo eli kabaca itti. "Beni rahat bırak, dedim!"

Dişlerini sıkarak taş yatağa yaslandı ve kendisini çekti. Tam ayağa kalkmaya çalışıyordu ki, Alfred'in omzunun üzerinden hücrenin dışına

baktı. Patryn'in gözleri kısıldı, bedeni gerginleşti.

Panik dolu haykırışların farkına varan Alfred, telaşla arkasına döndü. Koruyucu bağırıyordu, ama Alfred'e değil, Dük'e bağırıyordu.

"Sen delisin! Bunu yapamazsın! Tüm yasalara aykırı! Bırak şunu, seni aptal!"

Jonathan rünleri söylüyor, ölü karısının bedeni üzerinde büyüyü oluşturuyordu.

"Ne yaptığını bilmiyorsun!"

Koruyucu Jonathan'a doğru atıldı, onu cesetten uzaklaştırmaya çalıştı. Alfred Koruyucu'nun "lazar" hakkında bir şey söylediğini duydu, ama tutarsız haykırışlar yüzünden bir şey anlamadı.

Jonathan, acı, ümitsizlik, çılgınlıktan doğmuş bir güç ile koruyucu'yu üzerinden attı. Adam bir duvara çarptı, başını vurup yere yıkıldı. Dük ona hiç dikkat etmedi, uzaktan gelen, ama yaklaşmakta olan ayak seslerine hiç dikkat etmedi. Karısının hâlâ ılık bedenini göğsüne bastırdı ve gözyaşları yanaklarından akarken rünleri söylemeye devam etti.

"Muhafızlar geliyor," dedi Haplo, keskin, acıtıcı bir sesle. "Muhtemelen hayatımı, tekrar öldürülebilmem için kurtardın. Buradan nasıl çıkacağımız hakkında bir fikrin yoktur herhalde."

Alfred istemsizce geldikleri yöne baktı ve ayak seslerinin tam da o yönden geldiğini fark etti. "Ben... ben..." diye kekeledi.

Haplo alayla burun kıvırdı ve Dük'e sertçe baktı. "Bize yardımı dokunamayacak kadar kendini kaptırmış." Patryn, sersemce ayağa kalktı, neredeyse taş yatağın üzerine düşüyordu. Öfkeli bir bakış Alfred'i uzak durması için uyardı. Haplo dengesini sağladı, sendeleyerek hücreden çıktı ve hâlâ aşılmaz bir karanlıkla dolu koridora doğru baktı.

"Buradan dışarı çıkıyor mu acaba? Yoksa çıkmaz yol mu? Eğer çıkmazsa, bizim de sonumuz gelecek Ya da sonsuza dek bu labirentte dolanıp durabiliriz. Yine de, belki... Hey, merhaba, oğlum! Sen nereden çıktın?"

Karanlıktan maddeleşmiş gibi görünen köpek, neşeli bir havlama ile sahibinin üzerine atladı. Haplo eğilip köpeği kucakladı. Köpek kıvrandı, dans etti, sahibinin ayak bileklerini bir sevgi çılgınlığı içinde dişledi.

Ayak sesleri yaklaştı, ama şimdi yavaşlamışlardı. Alfred, ayırt edilemez, ama işitilebilir sesler duydu. Konuşmadan anlaşılabildiği kadarıyla, mezarlara girip gizemli yabancının büyüsü ile karşılaşmakta tereddüt ediyorlardı.

Haplo köpeğin böğrünü okşadı, sorgularcasına Alfred'e baktı.

"Bana ne soracağını biliyorum!" diye haykırdı Alfred şaşkın şaşkın. Sartan telaşla ayağa kalktı ve Patryn'in bakışlarından kaçınarak koridoru geçip bir yığın halinde yatmakta olan Koruyucu'nün yanına gitti. Baygın adamın yanında diz çöktü. "Ve, hayır! Ölüleri öldürmek için kullandığım büyüyü hatırlayamıyorum. Deniyorum, ama imkânsız. Baygınlıklarım gibi. Kontrol edemediğim bir şey!"

"O zaman ne halt etmeye zaman harcıyorsun?" diye sordu Haplo öfkeyle. "Buradan uzaklaşmamız gerek! Yolu bilseydim..."

"Rünler!" diye hatırladı Alfred ve ışık altında parlamakta olan mezar duvarlarına baktı. Titreyen elini uzattı. "Rünler!"

"Eee, yani?"

"Bizi dışarı götürecekler! Ben -Bekle!"

Alfred'in parmakları duvardaki şekillere dokundu, burguların, düğümlerin, karmaşık desenlerin üzerinde gezindi Birine dokunarak rünü söyledi. Parmaklarının altındaki şekil yumuşak, parlak bir maviyle ışıldamaya başladı. Dokunduğu rünün yanındaki rün de büyülü ateşle alevlendi ve parlamaya başladı. Kısa süre sonra, bir biri ardına, bir dizi rün karanlıkta belirmiş, koridor boyunca uzanıyor ve görme sınırının ötesinde gözden kayboluyorlardı.

"Bunlar bizi dışarı mı götürecek?"

"Evet," dedi Alfred güvenle. "Yani..." Tereddüt etti, yukarıdaki katlarda gördüklerini hatırlayarak kararsız kaldı. Omuzları çöktü. "Desenler yok edilmemiş ya da zarar verilmemişlerse..."

Haplo homurdandı. "Eh, en azından başlangıç sayılır." Sesler daha yüksek geliyordu. "Hadi. Sanki lanet bir ordu topluyor gibiler! Sen önden git. Ben Prens'i alırım. Baltazar'ı tanımışsam eğer, Ekselanslan'nı yanımızda götürmezsek, gemiye ulaşmaya çalışırken başımız derde girebilir."

Koruyucu baygındı, ama hayattaydı. Alfred onu iç rahatlığı ile bırakabilirdi. Sartan, Dük'ün yanına seğirtti, artık hayatına hiç kıymet vermeyen acı dolu bir adamı kaçmaya ikna edebilecek ne yapabileceğini, ne söyleyebileceğini bilemeden eğildi.Alfred konuşmaya yeltendi, durdu, dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı.

Jonathan'ın büyüsü işe yaramıştı. Jera'nın gözleri açıktı, çevresine bakıyordu. Gözlerini, yaşayanların sıcak, parlak bakışlarıyla kocasına kaldırdı. Jonathan ona doğru uzandı, ama o anda görüntü dalgalandı, çözüldü ve Jera ona bir ölünün soğuk, boş gözleri ile bakmaya başladı.

"Jonathan!" diye inledi yaşayan sesi acı içinde. "Ne yaptın?"

Ve, sanki mezardan -gelirmiş gibi, soğuk bir ses inledi, "Ne yaptın?"

Alfred'i dehşet doldurdu, dondurdu Geri çekildi, Haplo'ya çarptı ve minnetle tutundu ona.

"Sana önden gitmeni söylediğimi sanıyordum!" diye terslendi Patryn. Bir eli Prens'in kolundaydı, ceset uysallıkla hareket ediyordu. "Gelmiyorsa Dük'ü bırak. Bize bir faydası yok. Neler oluyor sana? Yemin ederim..."

Haplo'nun bakışları kaydı, sesi söndü gitti. Çenesi düştü.

Jonathan ayağa kalkmış, karısının kalkmasına yardım ediyordu. Ok Jera'nın göğsünde duruyordu, cüppesinin önü kanıyla lekelenmişti. Görüntüsüne ilişkin bu kadarı, zihinlerinde kalmıştı, katıydı. Ama yüzü...

"Bir kere, Drevlin'de, boğulmuş bir kadın görmüştüm," dedi Alfred yumuşak, şaşkınlık dolu bir sesle. "Suyun altında yatıyordu, gözleri açıktı, su saçlarını kımıldatıyordu. Canlı görünüyordu! Ama olmadığını baştan beri biliyordum..."

Hayır, değildi. Mağarada tanık olduğu töreni, cesetlerin arkasında ayrılmış, bölünmüş olarak duran hayaletleri hatırladı.

"Jonathan?" diye haykırdı ses tekrar tekrar. "Ne yaptın?"

Ve o dehşet verici yankı, "Ne yaptın?"

Jera'nın hayaleti, bedenden kurtulacak zamana sahip olmamıştı. Kadın iki dünya arasında sıkışıp kalmıştı, ölülerin dünyası ile ruhun dünyası. Bir lazar olmuştu.[13]

OTUZDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MEZARLAR,

ABARRACH

Koruyucu inledi ve ayılmaya başlayarak kıpırdandı. Ayak sesleri yine başlamıştı, tartışan sesler susmuştu. Görünüşe bakılırsa, emir almışlar ve arkalarından geliyorlardı.

Prens Edmund'un canlandırılmış cesedi çevresine zorla uyandırılmış birinin sersem bakışlarıyla bakıyordu; hayaleti Prens'in omzunun üzerinde süzülüyor, tutarsızca fısıldıyor, soğuk rüzgârın esişi gibi bir ses çıkarıyordu. Düşes'in cesedi dehşet verici bir görünüme sahipti. Görüntüsü her an değişiyor, bir an kıvranan bir hayalete, bir an solgun ve kanlı bir cesede dönüşüyordu. Kocası ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu; işlediği korkunç suçun büyüklüğü, bütün duyularını körleştirmişti. Alfred ölü gibi beyazlamıştı, cesetten de solgundu ve sanki her an iki büklüm olup devrilebilirmiş gibi görünüyordu. Köpek çılgınca havlıyordu.

"Aslında," dedi Haplo kendi kendine acı acı, "yatıp ölmek daha kolay olurdu, ama bedenimi arkada bırakmaya cesaret edemem.

"Hadi yürü!" diye emretti, Alfred'in kaburgalarım hiç de nazikçe olmayan bir tavırla dürtükleyerek. "Ben Prens'i aldım. Hadi!"

"Ya onlar..." Alfred'in bakışları dük ile, bir zamanlar Düşes olan o korkunç şeklin üzerindeydi.

"Unut onları! Buradan çıkmak zorundayız Askerler ve muhtemelen Hükümdar'ın kendisi buraya geliyorlar." Haplo isteksiz Alfred'i koridor boyunca ittirdi. "Kleitus Dük ve düşes ile ilgilenir."

"Beni yokluğa gönderecekler!" diye haykırdı lazar.

"...yokluğa gönderecekler..." diye geldi yankı.

Korku lazarın bedenini ve ruhunu harekete geçirdi. Haplo ürkütücü, mavi, rünle aydınlanmış koridorda arkasına baktı ve arkasından iki kadının koşmakta olduğu gibi ürkütücü bir duyguya kapıldı.

Jera'nın kaçışı Jonathan'ı da harekete geçmeye zorladı. Dük karısını takip etti. Elleri ona doğru uzandı, ama ona dokunacak cesarete sahip değilmiş gibi görünüyordu. Elleri gevşekçe yanlarına düştü.

Alfred rünleri söyledi. Duvardaki desenler parlak bir şekilde ışıldadılar ve mezarlığın içlerine doğru yolu aydınlattılar. Işıklar nadiren kesiliyordu. Duvarın bir yanındaki desenler soluyor, kararıyorsa, diğer duvardakiler mutlaka parlak bir şekilde ışıldıyorlardı.

Rünler onları mezarlığın içlerine doğru, daha derinlere götürdü. Zemin keskin bir açıyla yukarı doğru eğim kazanmış, ilerlemeyi zorlaştırmıştı. Hücrelerden oluşan bölüm kısa süre sonra sona erdi. Gaz lambası gibi modern yenilikler de öyle.

"Bu kısım... çok eski!" dedi Alfred, koşma, takılma, sendeleme çabaları sonucunda nefes nefese. "Rünler... zarar görmemiş."

"Ama bizi ne cehenneme götürüyorlar?" diye sordu Haplo. "Bizi bir delikten aşağı atmayacaklar, değil mi? Ya da boş bir duvarın önünde bırakmayacaklar."

"Ben... sanmıyorum."

"Sanmıyor musun?" diye tısladı Haplo.

"En azından, rünler düşmanımızı bize getirmiyor," diye bir denemede bulundu Alfred. Geldikleri yola doğru işaret etti. Koridor karanlık içinde kaybolmuştu, rünler sönmüştü.

Haplo dikkatle dinledi. Ayak sesi ya da konuşma duymuyordu. Belki de aptal Alfred sonunda bir şeyi doğru yapmayı becerebilmişti. Belki de Hükümdar kovalamacadan vazgeçmişti.

"Ya öyle, ya da buraya gelmeyecek kadar akıllan başlarında," diye mırıldandı Haplo. Hasta hissediyordu, bacakları tutmuyordu. Her nefes alışı çaba gerektiriyordu. Rünler gözlerinin önünde bulanık bulanık yüzüyordu.

"Bir dakika... dinlenebilseydim. Düşünebilseydim..." diye öneride bulundu Alfred çekingenlikle.

Haplo durmak istemiyordu. Kleitus'un onların parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vereceğini düşünmüyordu. Ama Patryn, kendi kendisine itiraf etmese de, bir adım daha atamayacağını biliyordu.

"Pekâlâ." Minnetle yere çöktü. Köpek yanına yanaşıp, yere kıvrıldı ve başını Haplo'nun bacağına koydu.

"Onları izle, oğlum," diye emir verdi Haplo ve köpeğin başını yavaşça çevirerek dar tüneldeki herkesi gösterdi. Prens'in cesedi durmuş, boşluğa bakıyordu. Jera'nın bedeni ve ruhu huzursuzca koridorun bir ucundan diğerine yürüyordu. Jonathan tünel zeminine yığılmış, yüzünü kollarına gömmüştü. Kaçmaya başladıklarından beri tek bir sözcük bile söylememişti

Patryn gözlerini kapattı ve bitkinlik içinde, iyileştirme sürecini tamamlamak için yeterli gücünün olup olmadığını merak etti. Ya da iyileştirmenin mümkün olup olmadığını, üzerinde kullanılan güçlü zehir düşünülünce...

Köpek başını kaldırdı, bir kere keskin bir sesle havladı. Haplo gözlerini açtı.

"Bir yere gitme, Ekselansları."

Prens'in cesedi döndü. Koridordan aşağı yürümeye başlamıştı. Muhtemelen sersem bir kafa karışıklığı, yerini kararlılığa bırakmıştı.

"Siz benim halkım değilsiniz. Halkıma dönmeliyim."

"Seni oraya götüreceğiz. Ama sabırlı olmak zorundasın."

Yanıt Edmund'un cesedini tatmin etmiş gibiydi. Yerinde kıpırdamadan durdu. Fakat hayaleti dalgalandı ve fısıldadı. Lazar huzursuz adımlamasını bıraktı ve bir ses onunla konuşmuş gibi döndü.

"İstediğin bu mu? Hoş bir deneyim olmayacak! Bana bak!" diye haykırdı dehşet verici ses.

"...bana bak..." diye geldi yankı. 'f

Hayalet kararlı görünüyordu.

Lazar kollarını kaldırdı ve kanlı elleri ile Prens'in cesedi çevresinde garip rünler ördü. Prens'in, önceden ölümün huzuru ile kaplı yüzü acıyla kasıldı. Hayalet yok oldu, cesedin gözlerinde yaşam parladı. Dudakları

kıpırdadı, sözcükler şekillendirdi, ama aralarından yalnızca biri onu duyabildi.

Lazar, Haplo'ya döndü."Ekselansları neden ona yardım ettiğini merak ediyor."

Haplo lazara bakmaya, gözleriyle karşılaşmaya çalıştı, ama yapamadı. Kanın, okun, devamlı değişen yüzün görüntüsü dayanabileceğinden fazlaydı. Zayıflığı için kendi kendine küfretti ve bakışlarını Prens'in üzerinde tuttu.

"O nasıl herhangi bir şeyi merak edebilir? O öldü."

"Bedeni öldü," diye yanıt verdi lazar. "Ama ruhu canlı. Prens'in hayaleti çevresinde olup bitenlerin farkında. Konuşamıyor, eyleme geçemiyor. İçinde kısılı kaldığımız bu yaşayan ölü durumu bu yüzden bu kadar korkunç!"

"...bu kadar korkunç..." dedi yankı.

"Ama şimdi," diye devam etti lazar, korkunç görüntüsü gururla buz kesmiş gibi, "ben ona, elimden geldiğince, konuşma, iletişim kurma yetisini verdim. Ona, ruhu ile bedeni bir olarak, eyleme geçme yetisini verdim."

"Ama... onu işitemiyoruz," dedi Alfred zayıf bir sesle.

"Hayır, ruhu ile bedeni ayrılalı çok uzun zaman olmuş. Bir araya geldiler, ama görebildiğiniz gibi bu birleşme acı verici. Uzun sürmeyecek. Benimki gibi değil. Benim çektiğim işkence ebedi!"

"...ebedi..."

Jonathan inledi, en az karısının ki kadar büyük bir acıyla kıvrandı. Alfred kuşkuyla gözlerini kırpıştırdı, ağzını açtı. Haplo onu şiddetle dürtükledi ve susması için uyardı.

"Ekselansları sorusunu yineliyor: Neden ona yardım ediyorsunuz?"

"Ekselansları," dedi Haplo, Prens'e doğru yavaşça, sözleri üzerine düşünüp taşınarak konuştu, "size yardım ederek, kendime de yardım etmiş oluyorum. Gemim... gemimi hatırlıyor musunuz?"

Ceset başını salladı.

"Gemim," diye devam etti Haplo, Ateş Denizi'nin karşı kıyısında, Emin Liman'da demirli. Eğer halkınızın bana saldırmasına engel olursanız ve rıhtımdan çıkmama izin verirseniz sizi Ateş Denizi'nden geçireceğim."

Ceset kıpırdamadan durdu, yalnızca ölü gözler bir yanıtla pırıldadı.

Lazar dinledi ve sonra, hafif bir alayla konuştu, "Ekselansları anlıyor ve bu plana rıza gösteriyor."

Düşes ile sarsılmış kocasını burada bırakma planım buraya kadarmış, dedi Haplo. Kadın -ya da her neye dönüştüyse-olağanüstü faydalı olabilir. Eğildi ve Alfred'in cüppesini yakaladı.

"Bir şey anlayabildin mi? Bu rünlerin bizi nereye götürdüğünü biliyor musun?"

"Şey... sanırım." Alfred sesini alçalttı, bakışları Jera'ya kaydı. "Onun -ölülerle iletişim kurabildiğini fark ettin mi?"

"Evet, fark ettim! Ve eğer onu ele geçirebilirse, Kleitus da fark edecek." Haplo kollarını ovuşturdu. Derisi karıncalanıyor, yanıyordu. "Bundan hoşlanmadım. Birisi geliyor. Birisi bizi takip ediyor. Ve gelen her kim ya da her ne ise, ben savaşacak durumda değilim. Bizi kurtarmak sana kaldı, Sartan."

"Ve şimdi anlıyorum," diyordu lazar yumuşak bir sesle, ya Prens'le ya da varlığının diğer yarısı ile konuşarak. "Acı sözlerini duyuyorum. Izdırabım, çaresizliğini, hayal kırıklığını paylaşıyorum!"

Lazar ellerini kavuşturdu ve sesini yükseltti. "Onların dinlemesini sağlamayı o kadar istiyorsun ve onlar işitemiyor! Bu acı yüreğimdeki okun verdiği acıdan da fazla!" Okun sapını tutarak yerinden kurtardı ve fırlattı. "O acı çabucak sona erdi Bu acı sonsuza dek sürecek! Asla bitmeyecek! Ah, Jonathan, ölmeme izin vermeliydin!"

"...ölmeme izin vermeliydin..." dedi yankı ve yaslı sesi tünelin sessizliği içinde söndü.

"Ne hissettiğini anlayabiliyorum," dedi Haplo sertçe. "Bana dikkatini ver, Sartan! Gözyaşları için daha sonra bol bol zamanın olacak... eğer şanslıysak. Rünler, lanet olsun!"

Alfred bakışlarını Jera'dan kopardı. "Evet, rünler." Yutkundu. "Rünler bizi belirli bir yöne götürüyor, tek bir yola sadık kalıyor. Eğer fark ettiysen, bu tünel pek çok başka tünele ayrıldı ve rünler bizi onlardan herhangi birine götürmedi. Rünleri söylediğimde, dışarı çıkmak istediğim fikri zihnimdeydi ve sanırım rünler bizi gitmek istediğim yere götürüyor. Ama..." Alfred tereddüt etti, rahatsız göründü. "

"Ama?"

"Ama bu çıkış pekâlâ da sarayın ön kısmına açılıyor olabilir," diye bitirdi Alfred mutsuzca.

Haplo içini çekti, top gibi kıvrılıp hasta yatma düşüncesiyle savaştı. "Devam etmekten başka seçeneğimiz yok." Derisinde rünler güçlü bir şekilde yanıyordu. Yavaşça, acıyla ayağa kalktı ve köpeğe ıslık çaldı.

"Haplo." Alfred ayağa kalktı ve çekingen elini Patryn'in omzuna koydu. "Ne hissettiğini anlayabiliyorum, derken neyi kastettin? Ölmene izin vermeliydim mi demek istiyorsun?"

Haplo adamın dokunuşundan kaçındı. "Eğer hayatımı kurtardığın için teşekkür bekliyorsan, Sartan, alamayacaksın. Beni geri getirmekle halkımı, kendi halkını ve o kadar önemsiyor gibi göründüğün bütün o aptal menşelileri tehlikeye atmış olabilirsin! Evet, ölmeme izin vermeliydin, Sartan1 Ölmeme izin vermeli, sonra senden istediğimi yapıp bedenimi yok etmeliydin!"

Alfred kafası karışmış, korkmuş bir şekilde bakakaldı. "Tehlikeye mi attım... anlamıyorum."

Haplo rün bezeli kolunu kaldırdı, Alfred'in yüzüne doğru tuttu ve derisindeki desenlere işaret etti. "Sence Kleitus beni öldürmek için neden bir mızrak ya da ok değil, zehir kullandı? Neden zehir? Deriye zarar verecek bir silah yerine?"

Alfred bembeyaz kesildi. "Kutsal Sartan!" ' -Haplo kısaca güldü. "Evet! Kutsal Sartan, değil mi! Ne kadar da kutsal bir topluluksunuz! Hadi artık. Bizi buradan çıkar."

Alfred koridorda yürümeye başladı. Duvardaki desenler o yaklaşınca yumuşak bir maviyle ışıldamaya başladı. Prens'in cesedi lazarı bekledi, elini, göğsündeki kocaman deliğe rağmen, krallara yakışır bir vakar ile uzattı.

Lazar, ölü Prens'ten kocasına çevirdi bakışlarını.

Jonathan'ın başı eğikti, elleri uzun saçlarını yakalamış, acı bir pişmanık içinde yoluyordu.

Lazar onu merhametsiz bakışlarla süzdü, yüzü ölümün maskesi ile donmuş, pürüzsüzdü. İçeride kısılı kalmış hayaleti lazara bir yaşam veriyordu, ölü gözlerden ani, korkunç bir kötücüllük ile bakan bir yaşam.

"Bize bunu yapanlar yaşayanlar," diye tısladı.

"...yaşayanlar..." diye fısıldadı yankı.

Dük kasıp kavrulmuş yüzünü kaldırdı, gözleri açıldı. Lazar ona doğru bir adım attı. Korkuyla sinen Dük, bir zamanlar karısı olan yaratıktan uzaklaştı.

Lazar onu sessizlik içinde süzdü. Varlığının iki yarısı kaydı, ayrıldı, ruhu çaresizce ve boş yere kendini bedenin hapsinden kurtarmaya çalışıyordu. Tek bir söz söylemeden dönen lazar, ölü Prens'e katıldı. Ayağı biraz önce yere fırlattığı oku pervasızca ezdi.

Jonathan, çılgın bakışlarla, cüppesinin altından bir nesne aldı. Rünlerin solmakta olan ışıklarının altında çelik pırıldadı.

"Köpek!'" diye bağırdı Haplo "Durdur onu!"

Köpek atlayıp, dişledi, Jonathan şaşkınlık ve acı içinde haykırdı. Elindeki hançer tünel zemininde tıkırdadı. Dük hançere doğru atıldı, ama köpek daha hızlıydı. Hançerin üzerinde durarak dişlerini çıkardı ve hırladı. Jonathan geri çekildi, kanamakta olan bileğiyle ilgilendi.

Haplo elini Dük'ün koluna koydu ve onu tünelde, Alfred'in arkasından yürüttü. Bir ıslık köpeği yanına getirdi.

"Beni neden durdurdun!" diye sordu Jonathan cansız bir sesle. Ayaklarını sürüyordu. Bakmadan yürüyordu. "Ölmek istiyorum!"

Haplo homurdandı. "Zaten tek ihtiyacım olan yeni bir cesetti! Hadi, yürü!"

OTUZBEŞİNCİ BÖLÜM

MEZARLAR,

ABARRACH

Mezarlıkların tünelleri ılımlı bir eğimle alçalmaya devam ediyordu. Pürüzsüz yolu aydınlatan rünler doğrudan bu dünyanın derinliklerine dalıyor gibiydi. Alfred'in üstlendiği her tür görev konusunda şüpheleri olan Patryn bile tünelin, eski olmasına rağmen, kuru, geniş ve iyi durumda olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Önemli miktarda trafiği kaldırmak için yapılmış olduğunu çıkarsamakta haklı olduğunu umuyordu.

Neden? diye düşündü, çok sayıda kişiyi belirli bir yere götürmeyi hedeflemiyorsa. Ve orası da, büyük ihtimalle, dışarısı olmaz mıydı?

Mantıklı geliyordu. Yine de, diye hatırlattı kendi kendine hüzünle, Sartanlar söz konusu olduğunda emin olmak imkânsızdı.

Ama, yol onları her nereye götürüyorduysa, takip etmek zorundaydılar Geri dönmek mümkün değildi. Haplo dinlemek için sık sık duruyordu ve şimdi ayak sesleri, zırh takırdamaları, bir kılıcın ya da mızrağın çınlamasını

işittiğinden emindi. Sorumluluğu altında olanlara bir göz attı. Ölüler yaşayanlardan daha iyi durumda görünüyordu. Lazar ile Prens'in cesedi tünel boyunca sakın, kararlı adımlarla yürüyorlardı. Arkalarında, Jonathan amaçsızca sendeliyor, çevresine pek az ilgi gösteriyor, bakışlarını hayret dolu bir dehşetle, karısının işkence görmüş şeklinden ayıramıyordu.

Haplo da pek rahat hareket ediyor sayılmazdı. Zehir hâlâ içindeydi. Yalnızca iyileştirici bir uyku onu tamamen iyileştirebilirdi. Derisinin üzerindeki rünler hastalıklı bir şekilde parlıyordu. Büyüsü, bir adımdan sonra yeni bir adım atabilmek için mücadele ediyordu. Biraz daha zorlu bir şeyle karşılaşsalar, derisindeki desenler titreşip tamamen ölebilirdi. Köpek sessizce, tetikte, Dük'ün ayağının dibinde yürüyordu.

Patryn dar tünelde ilerledi, yaşayanları ve ölüleri geçti ve Alfred'e yetişti. Sartan rünleri alçak, yumuşak bir sesle söylüyor, desenlerin alev alarak yaşama dönmesini, yollarını aydınlatmasını izliyordu.

"Takip ediliyoruz," diye bildirdi Haplo alçak sesle.

Sartan rünlere yoğunlaşmıştı, Haplo'nun yakında olduğunun farkında bile değildi. Alfred yerinde sıçrayınca, takıldı. Neredeyse düşecekti. Pürüzsüz, kum bir duvara tutunarak kendini kurtardı ve endişeyle arkasına baktı.

Haplo başını salladı. "Yakında olduklarını sanmıyorum, ama emin de değilim. Bu lanet tüneller sesleri çarpıtıyor. Ne tarata gittiğimizden emin olamazlar. Tahminim, her yol ağzında durup araştırıyorlar, izimizi kaybetmemek için her ayrılan tünele izciler gönderiyorlar." Duvarda ışıldayan rün işaretlerine işaret etti. "Bu rünler tekrar alev alıp onlara yolu göstermez, değil mi?"

"Belki." Alfred düşünerek durdu. Mutsuz görünüyordu, "Eğer Hükümdar doğru büyüleri biliyorsa..."

Haplo yürümeyi bıraktı ve akıcı bir şekilde küfretmeye başladı. "O lanet ok!"

"Ne oku?" Alfred, çelik uçların yanından uçup gitmesini bekleyerek duvara doğru çekildi.

"Saygıdeğer hanımefendinin bedeninden çıkardığı ok!" Haplo geldikleri yönü gösterdi. "Onu bulduklarında, doğru yol üzerinde olduklarını bilecekler!"

"Ne yaptığını fark etmeden o yöne doğru bir adım attı.

"Geri dönmeyi düşünüyor olamazsın!" diye haykırdı Alfred panik içinde. "Doğru yolu bir daha asla bulamazsın!"

Benim düşündüğüm de bu değil mi? diye merak etti Haplo sessizce, kendi kendine, sinir uçları bu düşünceyle gıdıklanarak. Oku almayı bahane olarak kullanırım, geldiğimiz yoldan dönerim. Askerler ilerlemeye devam eder. Tek yapmam gereken, onlar gidene kadar gizlenmek, ondan sonra kendi yoluma gider, bu Sartanları hakettikleri kaderle başbaşa bırakırım.

Cazipti, çok cazip. Ama bu, düşman bölgede demirlenmiş olan gemisine geri dönme sorununu açıkta bırakıyordu.

Haplo, Alfred'in yanında yürümeye devam etti.

"Geri dönmenin bir yolunu bulurdum," dedi acı acı. "Senin asıl kastettiğin, senin asla geri dönüş yolunu bulamayacağın -Ölüm Kapısı'na giden yolu. Hayatımı kurtarmanın sebebi de buydu, değil mi, Sartan?"

"Elbette," diye yanıt verdi Alfred hüzünle, yumuşak bir sesle. "Başka ne olabilir ki?"

"Evet. Başka ne olabilir ki?"

Alfred rün söyleme işine iyice dalmış gibiydi. Haplo sözleri duyamıyordu, ama Sartan'ın dudaklarının kıpırdadığını, rünlerin alev almaya devam ettiğini görebiliyordu. Zeminin eğimi dikkate değer bir şekilde azalmıştı. Artık düz gidiyordu, bu da bir yerlere vardıkları anlamına geliyor olabilirdi. Patryn bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilemiyordu.

"Kehanet yüzünden olamaz, değil mi?" diye sordu aniden, dikkatli bakışlarını Alfred'in yüzünden ayırmadan.

Sartan'ın tüm bedeni, sanki bir kuklacının ipinin ucunda dans edermiş gibi irkildi -başı, elleri kalktı, gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hayır!" diye itiraz etti. "Hayır, seni temin ederim! Bu... bu kehanet hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Haplo adamı inceledi. Alfred, gerektiğinde, yalan da söyleyebilirdi, ama korkunç bir yalancıydı, kaçamak sözlerini, sanki ona inanılması için yalvarıyormuş gibi özlem ve yakarı dolu bir ifade ile sunardı. Şimdi Haplo'ya bakıyordu ve bakışları korku, üzüntü doluydu...

"Sana inanmıyorum!"

"Evet, inanıyorsun," diye yanıt verdi Alfred hafifçe.

Haplo öfke ve hayal kırıklığı ile köpürdü. "O zaman sen bir aptalsın! Onlara sormalıydın. Hem, kehanetten, seninle bağlantılıymış gibi bahsediliyordu."

"Asla öğrenmek istememem için bir sebep daha!"

"İşte bu çok mantıklı!"

"Bir kehanet, bir şey yapmamızın kaderimiz olduğu anlamına gelir. Bu da, konu üzerinde hiçbir seçeneğimiz olmadığı demektir. Bu bizi irade özgürlüğünden mahrum bırakır. Kehanetler genellikle kendi yazgılarını yazarlar. Bu düşünce bir kere zihinlerimize girince, bilinçli olarak ya da bilinçsizce, onu yerine getirmek için hareket ederiz. Tek açıklama bu olabilir... elbette daha yüksek bir güce inanmıyorsan."

"Daha yüksek bir güç!" diye alay etti Haplo. "Nerede? Menşeliler mi? Bu 'kehanete' inanmayı planlamıyorum. Bu Sartanlar inanıyor ve beni ilgilendiren de bu. Dediğin gibi" -Haplo göz kırptı- "bu kehanet de kendi yazgısını yazabilir."

"Sen de ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" diye tahminde bulundu Alfred.

"Hayır, ama öğrenmeye kararlıyım. Ama endişelenme. Sana söylemeyi planlamıyorum. Söylesene, bayım..." Jonathan'a döndü.

"Haplo!" Alfred nefesini tuttu ve Patryn'in kolunu yakaladı.

"Beni durdurmaya çalışma!" Haplo elinden kurtuldu. "Seni uyarıyorum...""Rünler! Rünlere bak!"

Alfred titreyen parmağıyla duvara işaret etti. Haplo Sartan'a dik dik baktı. Onun Dük ile konuşmasını engellemek için bir oyun zannetmişti. Ama Alfred gerçekten altüst olmuş gibiydi. Patryn isteksizce ve ihtiyatla bakışlarını kaydırdı. /

Birer birer alev alan desenler, zindanı terk ettiklerinden beri duvarın dibi boyunca, aynı şekilde uzanmışlardı. Ama bu noktada, duvarın dibindeki yerlerinden uzaklaşmışlar, yukarı kayarak parlak mavi ışıktan bir kemer oluşturmuşlardı. Haplo parlaklık karşısında gözlerini kıstı ve ileriyi görmeye çalıştı. Karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordu.

"Bu bir kapı. Bir kapıya geldik," dedi Alfred endişeyle.

"Bunu görebiliyorum! nereye açılıyor?"

"Ben -bilmiyorum. Rünler söylemiyor. Ama... daha ileri gitmesek iyi olur bence."

"Peki ne yapmamızı önerirsin? Hükümdar'a saygılarımızı sunmak için burada mı bekleyelim?"

Alfred dudaklarını yaladı. Kelleşen kafasında boncuk boncuk terler oluşmuştu. "Ha... hayır. Yalnızca... yani ben olsam..."

Haplo dümdüz kemere doğru yürüdü. Yaklaşınca rünler renk değiştirdiler ve maviden, alev alev bir kırmızıya dönüştüler. Rünler kızardı, alev aldı. Haplo eli ile yüzünü kapayarak ilerlemeye çalıştı. Ateş kükredi,

çatırdadı, duman gözlerini körleştirdi. Aşırı ısınmış hava ciğerlerini dağladı. Kollarındaki rünler yanıt olarak mavi mavi parladı, ama rünlerin gücü Haplo'yu, etini yakan alevlerden koruyamıyordu. Haplo nefes almaya çalışarak geri çekildi. Kemerden geçmeye kalkarsa kızaracaktı.

Patryn dik dik Alfred'e baktı, mantıksızca onu suçluyor gibiydi. Haplo geri çekilince desenlerin alevleri kızıl-sarı bir ışıltıya dönüştü.

"Bunlar koruyucu rünler. İçeri giremezsin," dedi Alfred, faltaşı gibi acık gözleri rün ışığını yansıtarak. "Hiçbirimiz giremeyiz! Şurada başka bir koridor var." İçinde durdukları tünele dik açı oluşturan bir başka tüneli gösterdi.

Alev alev yanan kemeri terk ettiler. Rünler arkalarında soldu. Diğer koridora girdiler. Alfred şarkı söylemeye başladı, mavi rünler duvarın dibi boyunca ışıldadı ve yolu gösterdi. -Ama yaklaşık kırk adım sonra, koridorun tekrar sağa döndüğünü ve onları geldikleri yöne götürdüğünü keşfettiler. Haplo önlerinde bir başka kemerin alevlendiğini görünce şaşırmadı.

"Ah, eyvah," diye mırıldandı Alfred endişe ile. "Ama bu aynısı olamaz!"

"Değil," dedi Haplo sert bir sesle.

"Bak, koridor çevresinde dolaşmaya devam ediyor..."

"Ve tahminimce, bizi bir başka kemere götürecek. Gidip bakabilirsin istersen, ama..."

"Ölüler geliyor." Lazar aniden, soğuk dudakları tuhaf, kutucu bir gülümseme ile kıvrılarak konuşmuştu. "Onları işitebiliyorum."

"...işitebiliyorum..." diye mırıldandı hayalet.

"Ben de duyuyorum," dedi Haplo, "soğuk çeliğin şıngırtısı." Alfred'e baktı. Sartan duvarın dibine çekilmişti. Yüz ifadesine bakılırsa, kıvrılıp kayanın içinde kaybolmayı çok isterdi. "Koruyucu rünler, dedin. Bu kapıyı 'koruyacağı' anlamına gelir, asla girilemeyeceği değil."

Alfred rünlere çaresiz bir bakış fırlattı. "Bu rünlere rastlayan kimse girmeyi istemez."

Haplo acı, sinirli bir yorum yapmaktan alıkoydu kendisini ve Jonathan'a döndü. "İçeride ne olduğu konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

Dük cam gibi gözlerini kaldırdı, çevresine ilgisizce baktı. Nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu ve aldırmıyordu da. Haplo yumuşak bir sesle küfretti ve yine Alfred'e döndü. "Rünleri kırabilir misin?"

Sartan'ın yüzünden aşağı ter damlaları aktı. Yutkundu. "Evet." Sesi titrekti, ancak işitilebiliyordu. "Ama anlamıyorsun. Bu rünler, kullanılabilecek en güçlü rünlerden. O kapının ötesinde korkunç bir şey var! Açmayacağım!"

Haplo Alfred'e dikkatle baktı, Sartan'ı eyleme geçmeye zorlamak için ne yapabileceğini düşündü. Alfred solgundu, ama kararlıydı. Çökmüş omuzlar dikleşmiş, gözler Haplo'nun gözlerine büyük, beklenmedik bir kararlılıkla dikilmişti.

"Öyle olsun," diye mırıldandı Haplo ve dönerek kemere doğru yürümeye başladı. Desenler kıpkırmızı alev aldı, yüzündeki ve kollarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. Dişlerini sıkarak, ilerlemeye devam etti. Köpek çılgınca havlamaya başladı.

"Bekle!" diye emir verdi Haplo köpeğe ve yürümeye devam etti.

"Dur!" diye haykırdı Alfred, köpek kadar çılgın bir sesle. "Ne yapıyorsun? Büyün seni koruyama/!"

Sıcaklık inanılmazdı. Nefes almak zorlaşmıştı. Kapı alev alev, bir ateş çemberi gibi yanıyordu.

"Haklısın, Sartan," dedi Haplo öksürerek ve durmadan ilerleyerek. "Ama... çabuk biter. Ve" -ileri baktı- "daha sonra bedenim kimsenin işine yaramaz"

"Hayır! Yapma! Ben... ben açarım!" diye haykırdı Alfred, ürpererek. Duvardan uzaklaştı ve ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Haplo durdu, bir kenara çekildi ve sessiz, tatmin olmuş bir gülümseme ile izlemeye başladı. "Seni zayıf yaratık," dedi horgörüyle, Alfred yavaş yavaş yürüyerek yanından geçerken.

OTUZALTINCI BÖLÜM

LANETLİLER ODASI,

ABARRACH

Kemerin önünde, fazla kısa cüppesi ve biçimsiz gövdesiyle duran Alfred, ağırbaşlı bir dansa başladı.

Kendi kendilerine takılıp on adım atamayan ayaklar, sıradışı bir zarafet ve incelik ile karmaşık adımlar atmaya başladılar. Yüzü ciddi ve ağırbaşlıydı, tamamen müziğe kaptırmıştı kendini. Dansına, ciddi ve ağırbaşlı bir şarkıyla eşlik ediyordu. Elleri havada rünler örüyor, ayakları aynı desenleri yerde tekrarlıyordu. Haplo içindeki, yoldan çıkmış bir noktanın bu güzellik karşısında duygulandığını, transa geçtiğini keşfedene kadar izledi.

"Bu ne kadar sürecek?" diye sordu sert ve ahenksiz bir sesle, şarkıya müdahale ederek.

Alfred ona dikkat etmedi, ama Haplo konuştuktan kısa süre sonra şarkı ve dans sona erdi. Koruyucu rünlerin kızıl ışığı pırıldadı, soldu, tekrar

alevlendi ve öldü Alfred silkindi, sanki suyun derinliklerinden çıkarmış gibi derin bir nefes aldı. Rünlerin ölmekte olan ışıklarına baktı ve içini çekti.

"Artık içeri girebiliriz," dedi, alnındaki teri silerek.

Kemerin altından herhangi bir olay yaşamadan geçtiler, ama Haplo anı, boğucu bir isteksizlikle mücadele etmek zorunda kaldı ve derisinde hoş olmayan bir karıncalanma hissetti.

Eğer labirentte olsaydım, bu uyanlara kulak asardım. Yanında yürüyen köpekle, kemerin altından geçen son kişi Haplo oldu. Rünler hemen tekrar yandı ve kırmızı parıltıları tüneli aydınlattı.

"Bu bizi takip edenleri durdurmalı, en azından yavaşlatmalı. Sartanların çoğu eski büyüyü unutmuş olabilir, ama ben Kleitus'a bu konuda güvenmezdim..." Haplo kaşlarını çatarak durdu. Kızıl kızıl parlayan desenler kemerin her iki yanında parlıyordu. "Bu ne demek, Sartan?"

"Rünler farklı," dedi Alfred yumuşak, korku dolu bir sesle. "Dışarıdaki rünler, gelenleri dışarıda tutmak için konulmuş. Bunlar" -döndü ve karanlığa doğru baktı -"birşeyleri içeride tutmak için."

Haplo ihtiyatla tünel duvarına yaslandı. Patrynler hayal güçleri ve yaratıcılıkları ile bilinmezler, ama Haplo'nun, bu dünyanın derinliklerinde saklanmakta olan muhtelif korkunç canavarlara ilişkin hayaller yaratması için bu iki özellikten de fazlaca olması gerekmiyordu.

Ve öfkeli bir ev kedisi ile savaşacak kadar bile gücüm kalmadı.

Üzerinde bakışlar hissetti ve hızla başını kaldırdı. Lazar onu izliyordu. Ölü yüzdeki gözler sabit, ifadesizdi. Ama hayaletin gözleri zaman zaman olu gözlere yerleşiyor, sezgi sahibi bir gölge gibi dışarı bakıyordu.

Bakışları sertti. Hafif bir gülümseme lazarın mavi-gri dudaklarına dokundu. "Neden çabalıyorsun ki? Seni hiçbir şey kurtaramaz. Sonunda, bizimle geleceksin."

Korku Haplo'nun içini burktu, suya çevirdi, midesini kastı; bu, bir erkeğe sahip olmadığı bir gücü, kararlılığı, dayanıklılığı veren, adrenalinle pompalanmış savaş korkusu değildi. Bu korku, bir çocuğun karanlığa karşı duyduğu korkuydu, bilinmeyen korkusu, anlamadığı ve bu yüzden de kontrol edemediği bir şeyin, eli kolu bağlayan korkusuydu.

Tehlikeyi sezen köpek, tüylerini kabartarak hırladı ve sahibi ile lazarın arasına girdi. Cesedin kötücül gözleri aşağı indi ve o korkunç büyü bozuldu. Alfred koridorda ilerlemişti, kendi kendine rünler söylüyordu. Duvardaki rünler bir kez daha onlara yol gösteriyordu. Prens Edmund'un cesedi uzun

adımlarla önlerinde yürüyordu. Hayaleti bedeninden ayrılmış, cesedin arkasında, yırtık pırtık bir ipek eşarp gibi dalgalanıyordu.

Sarsılmış ve sinirleri bozulmuş Haplo, kendine gelmeye çalışarak, rünlerin ışığı hemen hemen sönene kadar duvara yaslanıp kaldı. Loşluğun içinde konuşan bir ses, bedenindeki her sinirin yerinden sıçramasına ve seğirmesine sebep oldu.

"Sence ölüler bizden o kadar mı nefret ediyorlar?" Acı içindeki Jonathan'ın sesiydi bu.

Haplo dikkat etmiyordu, Dük'ün yakında olduğunun farkında değildi. Bu tür bir dikkatsizlik, Labirent'te Patryn'in hayatına mal olurdu! Kendi kendine, tünele, zehire ve Alfred'e küfreden Haplo, Jonathan'a da epey bir küfür salladı. Dük'ün dirseğini yakalayarak, onu kabaca koridora doğru itti.

Tünel geniş ve havadardı, tavanı ve duvarları kuruydu. Kalın bir toz tabakası bozulmamış bir şekilde taş zeminde yatıyordu. Ne ayak, ne pençe izleri, ne de yılanların ya da ejderlerin bıraktığı kıvrılan izler vardı. Rünleri silmek için hiçbir teşebbüste bulunulmamıştı, rehber rünler önlerinde her ne varsa, oraya doğru parlak bir şekilde yol gösteriyorlardı.

Haplo dinledi ve kokladı, havayı hissetti ve tattı. Derisindeki rünleri dikkatle izledi, bedeninin her lifi onu tehlikeye karşı uyarmak üzere tetikteydi.

Hiçbir şey.

Bu kadar saçma gelmeseydi, aslında huzur hissettiğine yemin edebilirdi. Gergin kasları rahatlamış, laçka olmuş sinirleri sakinleşmişti. Duygu açıklanamazdı, mantıksızdı ve sinirlerini daha da bozmaktan başka bir işe yaramadı,

İleride tehlike hissetti, ama arkadan kovalayanları da açıkça hissedebiliyordu.

Tünel onları dosdoğru ileri götürüyordu, dönmüyor, kıvrılmıyor, başka tünellere dallanmıyordu. Pek çok kemerin altından geçtiler, ama hiçbiri ilkinde olduğu gibi koruyucu rünlerle bezenmemişti. Sonra, herhangi bir uyarıda bulunmaksızın, mavi rehber rünler, sanki boş bir duvara gelmişler gibi bitiverdi.

Ve, diye keşfetti Haplo, Alfred'e yetişerek, olan da tam olarak bu. "

Siyah taştan bir duvar, kaskatı ve yol vermez, önlerinde yükseliyordu. Pürüzsüz yüzeyinde soluk işaretler vardı.

Rünler, Sartan rünleri, diye gözlemledi Haplo, mavi rünlerin yansıttığı ışık altında dikkatle inceleyerek. Ama, alışık olmayan gözlere göre bile, bu rünlerde yanlış olan bir şey vardı.

"Ne tuhaf" diye mırıldandı Alfred, duvara bakarken.

"Ne?" diye sordu Haplo, diken üstünde. "Köpek, izle," diye emir verdi. Elinin bir hareketi hayvanı geldikleri tarafa gidip nöbet beklemeye gönderdi. "Tuhaf olan ne? Çıkmaz yol mu bu?"

"Ah, hayır. Burada bir kapı var..."

"Açabilir misin?"

"Tabii, evet. Aslında bir çocuk bile açabilir."

"O zaman açacak bir çocuk bulalım!" diye köpürdü Haplo sabırsızlıkla.

Alfred duvara akademik bir ilgi ile baktı. "Rün yapısı karmaşık değil, kendi evindeki yatak odasına koyduğun kilit gibi, ama..."

"Ama ne?" Haplo, Sartan'ın sıska boyununu sıkmamak için kendi kendisiyle mücadele etti. "Gevezelik etmeyi bırak!"

"Burada iki dizi rün var." Alfred parmağını kaldırdı ve duvar boyunca gezdirdi. "Kuşkusuz bunu görebiliyorsun, değil mi?"

Evet, Haplo görebiliyordu ve ilk yaklaştığında fark ettiği şeyi fark etti.

"İki dizi rün." Alfred kendi kendine konuşuyordu. "Birinin daha sonra eklendiği açık... çok daha sonra, tahminen... ilkinin üstüne yazılmış." Yüksek, kubbeli alın kırıştı; ince, gri kaşlar düşünceli düşünceli bir araya geldi.

Köpek bir kere, yüksek sesle, uyarırcasına havladı.

"Lanet kapıyı açabilir misin?" diye tekrarladı Haplo, dişleri ve yumrukları sıkılmış, kendine hâkim olmak için elinden geleni yaparak.

Alfred dalgın dalgın başını salladı.

"O zaman aç," dedi Haplo sessizce, bağırmamaya çalışarak.

Alfred dönüp onunla yüzleşti, Sartan'ın yüzü mutsuzdu. "Yapmalı mıyım, emin değilim."

"Emin değil misin?" Haplo inanamayarak bakakaldı. "Neden? O kapıda kötü birşeyler mi yazıyor' Başka koruma rünleri mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Alfred, endişeyle yutkunarak. "Kutsama rünleri. Burası kutsal. Hissetmiyor musun?"

"Hayır!" diye yalan söyledi Haplo, köpürerek. "Tek hissettiğim Kleitus'un ensemdeki nefesi! Lanet kapıyı aç!"

"Kutsal... kutsanmış. Haklısın," diye fısıldadı Jonathan huşu içinde. Yüzü biraz renk kazanmıştı, çevresine hayret içinde baktı. "Acaba burası

neresi? Burada olduğunu neden kimse bilmiyordu?"

"Rünler eski, neredeyse Koparılış'a kadar gidiyor. Koruyucu rünler herkesi uzak tutmuş olmalı ve yüzyıllar içinde, burada olduğu unutulmuş, sanırım."

O koruyucu rünler, kapının arkasında her ne varsa, daha öteye gitmesin diye konulmuştu. Haplo bu nahoş fikri kafasından attı. -

Köpek yine havladı. Dönerek sahibine koştu ve nefes nefese, bedeni gergin, ayaklarının dibinde durdu.

"Kleitus geliyor. Kapıyı aç," dedi Haplo yine. "Ya da burada kal ve öl."

Alfred korkuyla arkasına baktı, sonra yine korkuyla ileriye çevirdi bakışlarını. İçini çekerek, ellerini duvarın üzerinde gezdirdi, rün desenleri çizdi ve alçak sesle tekrar etti. Taş parmaklarının altında çözülmeye başladı ve gözün görebileceğinden daha büyük bir hızla, mavi rehber rünlerin hatlarını çizdiği bir açıklık belirdi.

"Geri çekil!" diye emretti Haplo. Duvara yaslandı, ilerideki karanlığa baktı ve salyalı çeneler, yırtıcı dişler, belki de daha kötüsü ile karşılaşmak için hazırlandı.

Biraz daha fazla tozdan başka hiçbir şey yoktu. Köpek kokladı ve hapşırdı.

Haplo doğruldu, kapıdan içeri karanlığa doğru atıldı. Bir şeyin üzerine atlayacağını ummuştu sanki, görebileceği ve sayaşabileceği bir şeyin.

Ayakları yerde bir şeye takıldı. Onu nazikçe itti. Nesne takırdayarak uzaklaştı.

"Işığa ihtiyacım var!" diye terslendi Haplo, Alfred ile Jonathan'a bakarak. İkisi birbirlerine yanaşmış, kapının yanında duruyorlardı.

Alfred uzun bedenini kemerin altından geçebilmek için eğerek, öne seğirtti. Elleri dalgalandı, Haplo'nun dişlerini kamaştıran bir şarkı söyledi. Yumuşak, beyaz bir ışık yüksek, kubbeli bir tavandan sarkan, rün bezeli bir küreden yayılmaya başladı.

Kürenin altında, saf, beyaz bir ahşaptan oyulmuş, dikdörtgen bir masa duruyordu -bu dünyadan olmayan bir masa. Muhtemelen içinden geçtiklerine benzer yedi başka tünele açılan ve hepsi aynı yerde -bu odada- birleşen yedi mühürlü kapı vardı. Ve tünellerin hepsi, kuşkusuz, aynı ölümcül koruyucu rünlerle işaretlenmişti.

Bir zamanlar masanın çevresinde dizili olması gereken sandalyeler devrilmiş, yere saçılmıştı. Ve bütün bu yıkıntının ortasında...

"Merhametli Sartan!" dedi Alfred. Nefesi kesilmiş, ellerini kavuşturmuştu. ı

Haplo bakışlarını yere indirdi. Ayağının yerinden ettiği şey, bir kafatasıydı.

OTUZYEDİNCİ BÖLÜM

LANETLİLER ODASI,

ABARRACH

Kafatası onu iteklediği yerde, kuru kemiklerden bir yığının üzerinde duruyordu. Odayı başka kemikler ve başka kafatasları -sayılamayacak kadar çoktular- dolduruyordu. Zemin kemiklerle kaplıydı. Bu mühürlü odada iyi korunmuş, yüzyıllar boyunca rahatsız edilmemiş ölüler, öldükleri yerde kalmışlardı. Kol ve bacakları ürkütücü şekillerde bükülmüştü.

"Nasıl ölmüşler? Ne öldürmüş onları?" Alfred oraya buraya bakındı, sanki katilin her an ortaya çıkmasını bekler gibiydi.

"Rahatlayabilirsin," dedi Haplo. "Onları hiçbir şey öldürmemiş. Birbirlerini öldürmüşler. Ve bazıları silahlı bile değilmiş. Şu ikisine bak."

Kemikli bir el bir kılıcın kabzasını tutuyordu. Parlak metal kuru, sıcak havada paslanmamıştı. Çentikli ucu, omuzlarından ayrılmış bir kafanın yanında yatıyordu.

"Bir silah, iki beden."

"Ama o zaman, katilleri kim öldürmüş'" diye sordu Alfred

"İyi soru," diye itiraf etti Haplo.

Diz çökerek bedenleri daha yakından inceledi. İskelet eller bir hançerin sapını yakalamıştı Hançerin ucu sağlam bir şekilde iskeletin kendi bedenine saplanmıştı.

"Öyle görünüyor ki, katiller kendilerini öldürmüşler," dedi Haplo.

Alfred dehşet içinde geri çekildi. Haplo hızla çevresine bakındı ve birden fazla kişinin kendi elleriyle ölümü seçtiğine ilişkin izler gördü."

"Toplu katliam." Ayağa kalktı. "Toplu intihar."

Alfred dehşet içinde donakalmıştı. "Bu imkânsız! Biz Sartanlar yaşama saygı duyarız! Biz asla..."

"Asla ölüçağrıcılık yapmadığınız gibi mi?" diye sözünü kesti Haplo ters ters.

Alfred gözlerini kapattı, omuzları çöktü, yüzünü ellerinin arasına gömdü. Jonathan dikkatle kenara çekildi ve sersem sersem odaya bakındı Prens Edmund'un cesedi aldırışsızca bir duvarın dibinde duruyor, hiçbir şeye ilgi göstermiyordu. Bunlar onun halkı değildi. Lazar iskelet artıkları arasında kaydı, ölü-yaşar gözleri hızla dolanıyordu.

Haplo kendi gözlerinden birini Jera'dan ayırmıyordu. Bir duvara yaslanarak çökmüş olan Alfred'e doğru yürüdü.

"Kendine gel, Sartan. O kapıyı kapatabilir misin?"

Alfred ızdırap dolu yüzünü kaldırdı. "Ne?"

"Kapıyı dedim! Kapıyı kapatabilir misin?"

"Kleitus'u durdurmaz Koruyucu rünleri aşıp geldi."

"Onu yavaşlatır. Ne halt oluyor sana?"

"Kapatmamı istediğinden emin misin? Burada... kapalı kalmak ister miyiz'"

Haplo odadaki altı diğer kapıyı sabırsızca işaret etti.

"Ah, tamam, pekâlâ, anlıyorum," diye mırıldandı Alfred. "Sanırım sorun olmaz.. "

"Ne sanmak istiyorsan san. Ama şu lanet kapıyı kapat!" Haplo döndü ve çıkışları inceledi "Şimdi, bunların nereye gittiğini anlamanın bir yolu olmalı. İşaretlenmiş olmalılar..."

Bir sürtünme sesi sözünü kesti; kapı kapanmaya başlamıştı.

Nihayet, sağol, demek üzereydi Haplo alayla, ki Alfred'in yüzü dikkatini çekti.

"Ben yapmadım!" diye itiraz etti Sartan, açıklık boyunca engel tanımazcasına kayan taş kapıya faltaşı gibi açık gözlerle bakarken.

Aniden, mantıksız bir biçimde, Haplo burada kısılı kalmak istemediğine karar verdi. Öne sıçradı ve bedenini duvar ile kapı araşma koydu.

Ağır kapı üzerine dayandı.

Haplo tüm gücüyle ittirdi. Alfred çılgınca kapıyı yakaladı, parmakları taşı tırmaladı.

"Büyü kullan!" diye emretti Haplo.

" Alfred, ümitsizce bir rün bağırdı. Kapı kapanmaya devam etti. Köpek çılgınca havlıyordu. Haplo kendi büyüsünü kullanarak kapıyı durdurmaya çalıştı, elleri bedenini neredeyse dümdüz edecek kapının üzerinde rünler çizdi.

"İşe yaramıyor!" diye haykırdı Alfred, kapıyı durdurma çabasına son vererek. "Hiçbir şey işe yaramayacak. Büyü çok güçlü.

Haplo kabul etmek zorundaydı. Kapı ile duvar arasında ezilmek üzereyken, yan tarafa atılıp kendini kurtardı. Kapı, havaya toz parçacıkları saçan, iskeletlerin kemiklerini takırdatan, monoton bir gümlemeyle kapandı.

Kapı kapandı işte. İstediğim de buydu. Neden öyle paniğe kapıldım, diye sordu Haplo öfkeyle, kendi kendine. Bu yer yüzünden, bu yerin hissettirdikleri yüzünden. Bu Sartanları birbirlerini öldürmeye götüren neydi? Ve neden koruyucu rünler içeri girmeyi ve dışarı çıkmayı engelliyor?...

Yumuşak, mavi-beyaz bir ışık odayı aydınlatmaya başladı. Haplo hızla bakışlarını kaldırdı ve odanın duvarlarının üst kısmı boyunca uzanan rünlerin belirdiğini gördü.

Alfred derin bir nefes aldı.

"Bu nedir? Ne diyorlar?" Haplo gelebilecek birşeylere hazırlandı.

"Burası... kutsal!" dedi Alfred huşu içinde, parlaklıkları gittikçe artan, hepsini ışığa boğan rünlere bakarak.. "Sanırım anlamaya başlıyorum. 'Buraya şiddet getiren... aynı şiddetin kendisini bulduğunu görür!' Söyledikleri bu işte."

Haplo rahatlayarak iç çekti. Mühürlü bir odada kapalı kalmış, boğularak, çıldırarak ölen, sonlarını hızla getirmek isteyen kişilere ilişkin görüntüler doldurmaya başlamıştı kafasını.

"Bu her şeyi açıklıyor. Bu Sartanlar kendi aralarında savaşıyorlarmış, büyü durdurmak için tepki göstermiş, işte bu."

Alfred'i kapılardan birine doğru itti. Nereye gittiği önemli değildi. Haplo yalnızca buradan çıkmak istiyordu. Sartan'ı neredeyse kapıya fırlattı. "Aç şunu!"

"Ama bu oda neden kutsal? Kimin adına kutsanmış? Ve, eğer kutsalsa, neden bu kadar güçlü bir şekilde korunması lazım?" Alfred kapıdaki rünleri inceleyeceğine, belirsizce çevresine bakmıyordu. '":.

Haplo ellerini gerdi ve sonra yumruklarım sıktı. "Senin cesedin için kutsanmış olacak, Sartan, eğer o kapıyı açmazsan!"

Alfred çıldırtıcı bir yavaşlıkla çalışmaya koyuldu, elleri taşın yüzeyini yokluyordu. Dikkatle baktı, alçak sesle rünler mırıldandı. Haplo yanında durmuş, Sartan'ın dikkatinin dağılmamasına dikkat ediyordu.

"Bu kaçmamız için mükemmel bir fırsat. Kleitus buraya kadar gelmeyi basarsa bile, ne tarafa gittiğimizi bilemeyecek..."

"Burada hiç hayalet yok," dedi lazarın sesi.

"...hiç hayalet yok..." diye fısıldadı yankı.

Haplo çevresine bakındı ve lazarın bir cesetten diğerine gitmekte olduğunu gördü. Prens'in cesedi kapının yanından ayrılmış, odanın ortasındaki masanın başına gitmişti.

Hayal mi ediyorum, diye merak etti Haplo, yoksa Prens'in hayaleti biçim mi kazanıyor?

Patryn gözlerini kırpıştırdı, elleriyle ovuşturdu. Bu lanet ışık yüzündendi! Hiçbir şey gerçekte görünmesi gerektiği gibi görünmüyordu."

"Üzgünüm," dedi Alfred zayıfça. "Açılmıyor."

"Ne demek, açılmıyor?" diye sordu Haplo.

"Bu rünlerle ilgili bir şey olmalı," dedi Sartan, belirsizce tavana işaret ederek. "Onların büyüsü etkinken, başka hiçbir büyü işe yaramıyor. Elbette! Sebep bu," diye devam etti memnun olmuş bir sesle, sanki karmaşık bir matematik problemini çözmüş gibi. "Burada ne yapıyorlardıysa, o esnada rahatsız edilmek istemiyorlardı."

"Ama rahatsız edilmişler!" diye işaret etti Haplo, kafataslarından birini tekmeleyerek. "Elbette çıldırıp birbirlerine saldırmadılarsa."

Ki bu da oldukça muhtemel görünüyordu. Buradan çıkmam lazım! Haplo nefes alamıyordu. Odada garip bir güç genişliyor, havayı dışarı doğru sıkıştırıyordu. Işıklar çok parlaktı, gözlerini acıtıyordu.

Kör olmadan önce, boğulmadan önce buradan çıkmam gerek! Yapış yapış bir ter avuçlarını ıslatmış, bedenini buz gibi yapmıştı. Buradan çıkmam lazım!

Haplo Alfred'i bir kenara itti ve kendini mühürlü kapıya fırlattı. Taşın üzerinde rünler çizmeye başladı, Patryn rünleri. Çılgına dönmüştü, elleri öyle titriyordu ki, çocukluğundan beri bildiği ve kullandığı desenleri zar zor şekillendirebiliyordu. Desenler kıpkırmızı yandı, sonra soldu ve söndü. Bir hata yapmıştı. Aptalca bir hata. Küfrederek dişlerini sıktı ve tekrar başladı. Alfred'in kendisini durdurmaya çalıştığını belli belirsiz fark ediyordu. Bir sivrisineği uzaklaştırır gibi uzaklaştırdı onu. Mavi beyaz ışık güçlenmiş, parlaklaşmış, güneş gibi yakıyordu Haplo'yu.

"Durdur onu!" dedi lazarın tiz sesi. "Bizi terk ediyor!"

"... terk ediyor..." dedi yankı.

Haplo gülmeye başladı. Hiçbir yere gitmiyordu, farkındaydı. Kahkahasında isterik bir ton vardı. Duydu, ama aldırmadı. Öleceğiz. Hepimiz öleceğiz...

"Prens!" Alfred'in sesi ve köpeğin uyaran havlaması aynı anda geldi, sanki Sartan köpeğin sesine söz kazandırmış gibi, birbirinden ayırt edilemezdi.

Bedeni ve zihni hastalık ve yorgunlukla duyarsızlaşmış, yalnızca panik olarak adlandırılabilecek bir ruh hali içinde, Haplo gruplarından bir kişinin çıkış yolunu keşfetmiş olduğunu gördü.

; Prens'in cesedi masanın üzerine yığılmıştı, onu hayatta tutan o korkunç büyü yok olmuştu. Edmund'un hayaleti, zindanı olan kabuktan uzaklaşıyordu. Ruhun duruşu, hayatta iken olduğu gibi dik ve asildi. Yüzü dalgın bir hayretle yücelmişti. Cesedin kolları mermerin üzerinde gevşek vaziyette uzanmış, yatıyordu. Hayaletin kolları uzandı. Öne bir adım attı ve sanki hayalet olan masaymış gibi, katı tahta masanın içinden geçti. Sonra bir adım, bir adım daha. Hayalet bedenini geride bırakıyordu.

"Durdurun onu!" Lazarın devamlı kayan, yaşayan ve ölü hatları birleştiren yüzü, Haplo ile yüzleşti. "O olmadan gemini asla geri alamazsın! Şimdi bile, halkı üzerine koyduğun rünleri kırmaya çalışıyor. Baltazar, Ateş Denizi'ni aşıp Necropolis'e saldırmayı planlıyor."

"Bütün bunları nasıl bilebiliyorsun?" diye bağırdı Haplo. Bağırdığını duydu, ama kendini durduramıyordu. Kontrolünü kaybediyordu.

"Ölüler bana sesleniyor!" diye yanıt verdi lazar. "Dünyanın her yerinden, onları işitiyorum. Prens'i durdur, yoksa senin sesin de onlara katılır!"

"...sesin de onlara katılır..." diye tısladı yankı.

Bunların hiçbiri artık anlam ifade etmiyordu. Hepsi çılgınca bir rüyaydı. Haplo Alfred'e suçlar bir bakış fırlattı.

"Büyüyü ben yapmadım! Bu... bu sefer değil!" diye itiraz etti Alfred, ellerini ovuşturarak. "Ama dediği doğru. Gidiyor!"

Prens'in hayaleti, kollarım uzatmış bir şekilde, masanın içinde kayıyor, merkeze yaklaşıyordu. Ruh izleyenlerin gözünde gittikçe daha net bir hale geliyordu. Cansız ceset yere kaymaya başladı. Nereye gidiyordu? Onu uzaklaştıran neydi?

Onu ne geri getirebilirdi?

"Ekselansları," diye seslendi Jonathan, sesi çılgın bir telaşla çatlayarak. "Halkınız! Onları terk edemezsiniz! Size ihtiyaçları var!"

"Halkınız!" diye ekledi lazar inandırıcı bir şekilde. "Halkınız tehlike içinde. Şimdi, sizin yokluğunuzda, Baltazar başlarında ve onları savaşa götürüyor, kazanma umutları olmayan bir savaşa."

"Bizi duyabiliyor mu?" diye sordu Haplo.

Hayalet duydu. Tereddüt etti, çevresinde duranlara göz gezdirdi. Yüzündeki hayret ifadesi bulanmıştı, kuşku ve üzüntü ile bulutlanmıştı.

"Onu geri çağırmak ne yazık!" diye mırıldandı Alfred.

Haplo alaycı bir yorum yapabilirdi, ama enerjisi kalmamıştı. Aynı şeyi düşünmekte olduğu için kendi kendine sinirlenmişti.

"Halkınıza dönün." Lazar hayaleti cesede geri çağırıyordu, bir annenin çocuğunu, bir uçurumun kıyısından çağırması gibi, onu mırıldanarak geri çağırıyordu. "Bu sizin göreviniz, Ekselansları. Sorumluluk taşıyorsunuz. Onların sorumluluğunu hep siz taşıdınız. Size en çok ihtiyaç duydukları anda terk edecek kadar bencil olamazsınız!"

Hayalet soluklaştı, ta ki daha önceki belirsiz hayal haline gelene kadar. Ve sonra, tamamen ortadan yok oldu.

Haplo gözlerini sıkıca yumdu, o tüyler ürperten mavi ışığın bir oyunu olduğunu düşünüyordu. Gözlerini kırpıştırarak, başkalarının da fark edip fark etmediğim anlamak için çevresine bakındı.

Alfred beyaz, ahşap masaya boş boş bakıyordu. Jonathan tekrar canlanan cesede, ayağa kalkması için yardım ediyordu.

Güpegündüz sokakta yürüyen bir adamın gölgesinin olmadığını kimse fark etmez miydi?

"Halkım," dedi ceset. "Halkıma dönmeliyim."

Sözler aynıydı, ama tonlaması farklıydı. Fark çok ufaktı, tizliğinde bir değişiklik, tonlamasında bir fark. Düşünmeden tekrarlamıyordu sözleri,

onları hissediyordu. Ve Haplo, Edmund'un cesedinin artık bir nesne değil, bir insan olduğunu fark etti. Görmeyen gözler artık görüyordu. Lazara dikilmişlerdi ve bu gözler kuşkuyla doluydu. Haplo o zaman, Edmund'un hayaletinin nereye gittiğini anladı. Bir kez daha cesetle birleşmişti.

Lazara baktığında, onun da aynı tuhaf olguyu görmüş olduğunu ve bundan hoşlanmadığını anladı.

Haplo neden olduğunu bilmiyordu, aldırmıyordu da. Bu odada tuhaf şeyler olmuştu ve olmaya da devam ediyordu. Durdukça, buradan daha da az hoşlanıyordu ve baştan da fazla hoşlanmamıştı zaten. O lanet mavi ışıkları söndürmenin bir yolu olmalıydı.

"Masa," dedi Alfred aniden. "Anahtar, masa." Yerde dağılmış yatan bedenlerin üzerinden dikkatle aşarak masaya yaklaştı. Haplo, adım adım takip ederek, arkasından gitti. "Bir de şuna bak! Masanın çevresindeki bedenler, sanki onu savunurken ölmüş gibi, dışa bakıyor."

"Ve silahlı olmayanlar da onlar," diye ekledi Haplo. "Kutsal rünler; masayı savunmak uğruna ölenler. Bunlar mensch olsalardı, masanın bir sunak olduğunu söylerdim." Gözleri Alfred'in gözleriyle birleşti, ikisinin bakışlarında da aynı soru vardı.

Sartanlar kendilerini tanrı gibi görürlerdi. Acaba neye tapınıyor olabilirlerdi?

Haplo ve Alfred masaya iyice yaklaşmışlardı şimdi. Jonathan kaşlarını çatmış, dikkatle inceliyordu. Elini uzattı.

"Dokunma!" diye haykırdı Alfred.

Dük elini geri çekti. "Ne? Neden?"

"Üzerinde rünler var. Okuyamıyor musun?"

"Pek okuyamıyorum." Jonathan kızardı. "Rünler eski."

"Çok eski," diye onayladı Alfred ciddiyetle. "Büyüleri iletişimle ilgili olmalı."

"İletişim mi?" Haplo hayal kırıklığına uğramış, tiksinmişti. "O kadar mı?"

Alfred yavaşça, dolaşık çileyi açmaya başladı. "Bu masa çok eski. Bu dünyadan gelmemiş. Onu eski dünyadan, koparılmış dünyadan almışlar Bu dünyaya beraberlerinde getirmiş, burada, inşa ettikleri ilk rün yapısının altında kurmuşlar. Amaç neymiş acaba? Eski Sartanların yapmaya teşebbüs edecekleri ilk şey ne olabilirdi?"

"İletişim kurmak!" dedi Haplo, masayı daha büyük bir ilgiyle inceleyerek. "İletişim kurmak. Bu dünyadakilerle değil, bunu büyüleri

aracılığı ile yapabilirlerdi. Diğer dünyalarla iletişim kurmaya çalışıyor olmalılardı."

"Ama başarısız oldular."

"Acaba?" Alfred masayı inceledi. Parmaklarını açtı, avcunu aşağı çevirdi, elini rün oymalı ahşabın üzerinde, havada gezdirdi. "Varsayalım ki, diğer dünyalarla iletişim kurmaya çalışırlarken, başka bir... şeyle, başka birisiyle iletişim kurdular."

Karşımızdaki güç eski ve kuvvetli. Mücadele edilemiyor, teskin edilemiyor. Gözyaşları onu etkilemiyor, ne de elimizdeki silahlarımız da. Varlığını itiraf etmek için çok geç kaldık. Önünde eğiliyor ve veda ediyoruz...

Haplo sözleri hatırladı, ama şu anda, nerede duyduğunu hatırlayamıyordu. Bir başka dünya. Arianus mu? Pryan mı? Bu sözleri söyleyen Sartan'ın görüntüsü Haplo'nun gözlerinin önüne geldi, ama Haplo, buraya gelmeden önce, Alfred dışında hiçbir Sartanla konuşmamıştı. Mantıklı gelmiyordu.

"Buradan nasıl cehennem olup gideceğimizi söylüyor mu?" diye sordu Haplo.

Alfred, Patryn'ın sesindeki keskinliği duyunca, ciddileşti.

"İçimizden birisi iletişimi denemeli."

"Peki tam olarak kiminle iletişim kuracaksın?"

"Bilmiyorum.".

"Pekâlâ. Şu durum bitsin de Hayır, bekle, Sartan. Ben de bu işin içindeyim," dedi Haplo sertçe. "Sen neyi işitiyorsan, ben de işiteceğim."

"Ya sen, Jonathan'" Alfred Dük'e döndü. "Sen bu dünyanın temsilcisisin."

"Evet. Belki şeye... nasıl yardımcı olabileceğimi öğrenirim." Jonathan'ın bakışları karısına gitti, sözcükler dudaklarında öldü. "Evet," dedi yine, alçak bir sesle.

"Ben kapıyı korurum," diye öneride bulundu lazar, mühürlü kapının yanına gidip durarak.

"Bu aslında pek gerekli değil." Alfred ölü kadına doğrudan bakmayı güç buluyordu. Denedi, ama bakışları kayıyor, ondan uzaklaşıyordu. "Kimse kutsal odaya giremez."

"Son seferinde girdiler," dedi lazar.

"...girdiler..." diye fısıldadı hayaleti.

"Evet, girdiler!" Alfred kum dudaklarını yaladı, yutkundu.

"Bunun hakkında endişelenecek zamanımız yok," dedi Haplo kısaca. "Ne yapıyoruz?"

"Ee... ellerinizi... ee, masanın üzerine koyun. Ellerin konacağı yerdeki oyukları görebilirsiniz. Bu şekilde, avuç aşağı, başparmaklar birbirine dokunacak şekilde, parmaklar açık. Haplo, derindeki rünlerden hiçbirinin masaya dokunmamasına dikkat et Zihninizi boşaltın..."

"Bir Sartan gibi düşüneyim, ha? Bunu becerebilirim." Haplo denilenleri yaptı. Dikkatle, ellerini masaya yerleştirdi Kasları, bir sarsıntı, bir acı, herhangi bir şey bekleyerek istemsiz olarak seğirdi Ellerinin altında katı, serin, güven verici duran ahşaba dokundu.

"Sizi uyarıyorum, ne olacağını bilmiyorum," diye tekrarladı Alfred ve endişeyle ellerini masaya koydu.

Karşılarındaki Jonathan da aynı şeyi yaptı.

Alfred rünleri söylemeye başladı. Bir anlık tereddütten sonra Dük de ona katıldı ve eskilerin dilini beceriksizce, emin olamayarak tekrarlamaya başladı. Haplo kıpırdamadan oturdu, sesini çıkarmadı. Köpek sahibinin yanında, yere kıvrıldı.

Kısa süre sonra, üç adam Alfred'in şarkısı dışında hiçbir şey duymaz oldular. Ve kısa süre sonra, onu da duyamaz oldular.

Lazar kapının yanında durmuş, sessizlik içinde izliyordu. Alfred'in öne doğru yığıldığını, Haplo'nun başının masaya yaslandığını, Jonathan'ın yanağını serin, beyaz ahşaba dayadığını gördü. Köpek gözlerini uykulu uykulu kırpıştırdı, sonra kapattı.

Lazar buz gibi sesini yükseltti. "Bana gelin. Çağrımı izleyin. Hiçbir koruyucu ründen korkmayın. Onlar yaşayanlar içindir. Ölülerin üzerinde güçleri yoktur. Bana gelin. Bu odaya gelin. Uzun zaman önce, kendi yıkımlarını içeri aldıkları gibi, sizi de içeri alacaklardır. Bunu bize yapanlar, yaşayanlar."

".. .yaşayanlar..." dedi yankı.

"Artık yaşayanlar olmadığında," diye devam etti lazar, "ölüler özgür kalacak."

"...özgür kalacak..."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

LANETLİLER ODASI,

ABARRACH

...Alfred'i bir pişmanlık ve üzüntü duygusu doldurdu, ne kadar acı olsa da, bu kardeşliğe katılmadan önce hissettiği duygusuzluktan iyiydi -çok daha iyiydi- bu üzüntü ve mutsuzluk. Önceden boştu, bir kabuktu, içinde hiçbir şey olmayan bir kabuk. Ölüler -ölüçağırıcılık ile uğraşmaya başlamış olanların o dehşet verici yaratımları- bile ondan daha fazla hayat doluydu. Alfred derin bir iç çekti ve başını kaldırdı. Masanın çevresinde oturanlara göz gezdirince, bu kutsal odada toplanmış olan erkek ve kadınların yüzlerinin de aynı duygularla yumuşamış olduğunu gördü

Pişmanlık ve hüzün keskindi. Kendi kendilerine, kendi hataları sonucunda trajedi getirenlerin duygusudur pişmanlık ve Alfred, bu çılgınlığa bir son verilmezse halkının tamamının acı bir pişmanlığa boğulacağı zamanı öngörebiliyordu.

Yine içini çekti Birkaç dakika önce, kuşkularının ve korkularının kaynayan magma denizi üzerine bir merhem sürülmüşçesine, neşe ve huzura boğulduğunu hatırlıyordu. Ama bu dünyada o sarhoş edici coşku fazla süremezdi. Dönüp soranlarla ve tehlikelerle yüzleşmek zorundaydı Hüzün ve pişmanlıkla yüzleşmek zorundaydı.

Bir el uzandı, Alfred'in elini tuttu. Alfred'in yaşlı, pürüzlü derisine, zayıf kavrayışına karşılık, elin kavrayışı sıkıydı, derisi pürüzsüz, kırışıksızdı.

"Umut, kardeşim," dedi genç adam sessizce. "Umutlu olmalıyız."

Alfred dönüp yanında oturan adama baktı. Genç yüz yakışıklı, güçlü ve kararlıydı -demirci ocağının ateşinde dövülmüş iyi çelik gibi. Parlak yüzeyini hiçbir kuşku yaralamamıştı, ucu keskin, kesiciydi. Genç adam Alfred'e tanıdık geliyordu. Sanki ismini hatırlayacak gibiydi, ama bir türlü hatırlayamıyordu.

"Deniyorum," diye yanıt verdi Alfred, aniden gözlerini dolduran yaşları tutmaya çalışarak. "Belki de uzun yaşamım süresince bu kadar çok şey gördüğüm içindir. Daha önce de umut ettim, ama her seferinde kurudu ve öldü, tıpkı bizim sorumluluğumuza bırakılan menşeliler gibi. Halkımız dosdoğru kötülüğe doğru atılıyor -kendisini aşağıdaki yokluğa atmaya kararlı delilerin, uçurumun kenarına doğru atılması gibi. Onları nasıl durdurabiliriz? Sayımız o kadar az ..."

"Önlerinde duracağız," dedi genç adam. "Onlara gerçekleri açıklayacağız..."

Ve onlarla beraber uçurumdan aşağı sürükleneceğiz, diye düşündü Alfred. Sözlerini kendine sakladı; genç adamın, o parlak rüyada yaşamasına izin verdi.

"Nasıl," dedi bunun yerine, hüzünle, "nasıl oldu da hiçbir şey yolunda gitmemeye başladı?"

Genç adamın bir yanıtı vardı, gençlerin her zaman yanıtları vardır. "Tarihimiz boyunca hep, kontrol edemediğimiz bir dünyanın güçlerinden korktuk. Bizi sevmeyen, engin bir evrenin içinde yapayalnızdık. Bu yüzden eski günlerde, yıldırım çaktığında ve gök gürlediğinde, bizi kurtarması için tanrılara yakardık.

"Daha yakın geçmişte, evren ve onun yasalarını anlamaya başladık. Teknoloji ve bilim aracılığı ile, evreni kontrol edebilmek için yöntemler geliştirdik. Ne yazık ki, tıpkı golemi yaratan haham gibi, biz de kendi yaratımımızı kontrol edemediğimizi fark ettik. Bu yüzden, evreni kontrol edebilmek yerine, neredeyse onu yok ettiğimiz bir noktaya geldik.

"Katliamdan sonra, inanabileceğimiz bir şey kalmamıştı; tüm tanrılar bizi terk etmişti. Bu yüzden, biz de kendi içimizdeki güçlere döndük. Ve büyüyü bulduk. Zaman içinde büyü bize, binlerce yıllık çabamız sonucunda elde edemediğimiz bir güç getirdi. Artık tanrılara ihtiyacımız yoktu. Bizler tanrıydık."

"Evet, inandığımız buydu," diye onayladı Alfred, düşüncelere dalarak. "Ve tanrı olmak ağır bir sorumluluk, ağır bir yüktü -ya da kendi kendimize öyle dedik: bizden daha zayıf olanlara hükmetmek ve yaşamlarını kontrol etmek, onları kendi yollarını seçme hakkında yoksun kılmak, onları bizim iyi olduğuna inandığımız yolda yürümeye zorlamak..."

"Ve bundan nasıl da hoşlandık!" dedi genç adam.

Alfred içini çekti. "Nasıl da hoşlandık. Nasıl da hâlâ hoşlanıyor, peşinde koşuyoruz! İşte bu yüzden zor olacak, çok zor..."

"Kardeşlerim." Masanın başında oturmuş bir kadın araya girdi. "Geliyorlar."

Kimse tek bir söz bile söylemedi, yalnızca gözler iletişim kurdu. Başlar döndü, her birey bir diğerini aradı, birbirlerinden güç ve güven aldılar, birbirlerine güç ve güven verdiler. Alfred genç adamın gözlerini kararlılık ve vahşi bir coşkunun doldurduğunu gördü.

"Bırakın gelsinler!" dedi aniden. "Biz bulduğumuz altını islifleyen cimriler değiliz! Bırakın gelsinler ve memnunlukla paylaşalım1"

Masanın çevresinde oturan diğer gençler, genç adamın meşalesindeki ateşle alevlendiler. İlhamla yanarak, onay sözleri haykırdılar. Yaşlılar hoşgörüyle, üzüntüyle gülümsediler. Pek çoğu, acı bilgilerinin, talihsiz bilgeliklerinin parlak alevleri söndürmesini istemeyerek gözkapaklarını indirdi.

Hem, diye düşündü Alfred, belki de biz haksızızdır. Belki de gençler haklıdır. Zaten, eğer ileri taşımayacaksak, neden bize açıklandı ki...

Mühürlü odanın ötesinde sesler işitilebiliyordu, pek çok kişi geldiğini gösteren sesler. Düzen ve disiplin içinde yürüyen adımların sesleri değildi bunlar. Disiplinsizliğin, kaos ve isyanın, çapulcuların karmaşık sesleri, ayak sürümeleri, tepinmeleriydi. Masanın çevresinde oturan Sartanlar yine bakıştılar, bu sefer kuşku ile sorgulayarak.

Biz açmazsak kimse bu odaya giremez. Sonsuza kadar mühürlü kalabiliriz, bilgimiz ile gururlanarak, onu yalnızca kendimize saklayarak.

"Kardeşimiz haklı," dedi, aralarındaki en yaşlı Sartan. Bedeni bir kuşunki kadar zarif, bir kuşunki kadar kırılgan, saygıdeğer bir kadın, yılmaz

ruhu ve güçlü büyüsü ile onları bu muhteşem keşfe götürmüştü. "Evet, biz cimriler gibiydik. Zenginliğimizi şiltenin altına saklıyor, gündüzleri yoksulluk içinde yaşıyorduk Geceleri altınımızı dışarı çıkarıyor, kıskanç gözlerle seyrediyor, sonra sakladığımız yere geri koyuyorduk Tıpkı altını ile hiçbir iyi eylemde bulunmayan cimri gibi, biz de içten içe büzülüp öleceğiz. Zenginliğimizi paylaşmak bizim yalnızca sorumluluğumuz değil, bizim mutluluğumuz da Koruma rünlerıni kaldırın."

Yapılacak doğru şey bu, biliyorum, diye düşündü Alfred, başını eğerek. Ama ben güçlü değilim. Korkuyorum.

Bir el Alfred'in elini kavradı, sıcak, güçlü bir el ve onu yönlendiren kişiliğin güvenini paylaşmaya çalıştı.

"Bizi dinleyeceklerdir," dedi genç adam yumuşak bir sesle, sevinçle. "Dinlemek zorundalar!"

O parlak, güzelim mavi-beyaz ışık soldu, söndü. Mühürlü kapıların ötesindeki sesler aniden çok daha yüksek, çok daha kötücül gelmeye başladı. Bağırışların, alayların, öfke ve nefretin sesiydi bunlar. Alfred'in yüreği sindi. Genç adamın eline sıkı sıkı tutunan eli titredi.

Haklıyız. Yaptığımız doğru, diye tekrar tekrar hatırlattı kendisine. Ama, ah, o kadar zor ki!

Taş kapılar gıcırdayarak açıldı. Çapulcular içeri daldı. Arkadakiler, hedeflerine ulaşmak için öndekileri ittirdiler. Ama öndekiler, masanın çevresinde oturanların sakin tavırları, ciddi, ağırbaşlı yüzleri karşısında kalakalmışlardı. Bir çapulcu çetesi, korku ile beslenir. Mantık ve sakinlikle karşılaşınca, çete, enerjisinin bir kısmının dağılıp gittiğini görür.

Öfkeli haykırışlar, zaman zaman arkadan birinin ne olduğunu soran bağırışları ile kesilen mırıldanmalara dönüştü. Şiddet yaratmaya kararlı bir şekilde odaya doluşanlar aptallaştılar, aralarında bir lider, o rahatlatıcı öfke ateşini tekrar yakacak birini aradılar.

Bir adam öne adım attı. Alfred'in, ani bir umut kıpırtısı ile çırpınan kalbinin kanatları kırıldı, ümitsizliğe boğuldu. Adam, yeni keşfedilen, eskiden yasaklanmış olan ölüçağırıcılık sanatı ile uğraşanların siyah cüppesini giymişti, güçlüydü, karizmatikti ve kral olarak başa geçmeye çalıştığı söyleniyordu.

Ağzını açtı, ama o konuşamadan, ona büyüklerinin sözünü kesen haylaz bir çocuğa bakar gibi bakan yaşlı kadın, ılımlı bir sesle sordu, "Neden sen ve takipçilerin çalışmamızı kestiniz, Kleitus?"

"Çünkü çalışmalarınız, sapkınların çalışması ve biz de buna bir son vermeye geldik," diye yanıt verdi Ölüçağıran.

"Burada yaptığımız çalışmalar konsey tarafından başlatıldı..."

"...ve onlar da bu eylemlerinden oldukça pişmanlar!" diye alay etti Kleitus.

Arkasında duranlar onaylayarak bağrıştılar. Artık Kleitus kontrolün kendisinde olduğunu biliyordu. Ya da belki, diye fark etti Alfred, ani bir öngörü ışıltısıyla, kontrol bütün bu zaman boyunca Kleitus'taydı zaten. Ateşi yakan onun kıvılcımıydı. Şimdi, öfkeli bir cehennem yaratmak için kömürlere üflemesi yeterli.

"Konsey size diğer dünyalarla iletişim kurma, içinde bulunduğumuz ümitsiz tehlikeyi açıklama ve bize Koparılış'tan önce vaat edilen yardım için yalvarma görevini verdi. Peki sonuç ne oldu? Aylarca hiçbir şey yapmadınız. Sonra, aniden, gelip, yalnızca bir çocuğun inanacağı saçmalıklar gevelemeye başladınız..."

"Eğer bu saçmaysa," diye sözünü kesti yaşlı kadın, sesi suçlayanın yükselen, tiz sesine karşılık sakin ve alçak, "neden bizi rahatsız ediyorsunuz? Bırakın işimize devam edelim..."

"Çünkü bu, tehlikeli bir saçmalık!" diye bağırdı Kleitus. Tekrar kendisine hâkim olmaya çalışarak sessizliğe gömüldü. Zeki bir adamdı, öfkeyle esip savrulmanın, gerçek kılıç oyununda olduğu gibi söz düellosunda da kendisine zarar vereceğini bilirdi. "Çünkü, ne yazık ki, halkımızın arasında bazıları, çocukların saf zihinlerine sahip. Ve bunun gibi diğerleri de." Kleitus'un bakışları genç adama gitti. Ölüçağıran'ın gözleri öfke ile karardı. "Önlerine çıkardığınız parlak oyuncakla tuzağınıza çektiğiniz gençler!"

Genç adam hiçbir şey söylemedi, Alfred'in elini tutan eli kavrayışını güçlendirdi, yakışıklı yüz daha da yüceleşti. Kleitus bu genç adama neden bu denli aldırış ediyor? Oğlu olamaz, Kleitus bu yaşta bir gencin babası olacak kadar yaşlı değil. Kardeşi, belki, gerçeği öğrenmeden önce ağabeyine tapınarak bakan kardeşi. Bir zamanlar idolleştirdiği öğretmenin çırağı. Alfred'in aklına, genç adamın adını bilmediği geldi. Masanın çevresinde toplananlar için isimler hiçbir zaman önemli olmamıştı. İçinin derinliklerindeki bir şey Alfred'e, asla öğrenemeyeceğini söyledi. Ve bunun, bir şekilde, hiç önemi yoktu. Alfred daha güçlü hissetti kendini. Genç adamın elinin kavrayışına aynı şekilde karşılık verebiliyordu. Genç adam ona baktı ve gülümsedi.

Ne yazık ki bu gülümseme, Kleitus'un için için yanmakta olan ateşine atılan gaz etkisi yaptı. "Gençlerin zihinlerini yozlaştırmaktan suçlanıyorsunuz! İşte" -hançer gibi parmağını genç adama uzattı- "bu da kanıtımız!"

Kalabalık öne doğru kabardı, öfkesi Ateş Denizi'nin püskürmesi, yerdeki taşların çatlaklarından fışkırması gibi gümbürdedi.

, Yaşlı kadın ona saygıyla yardım etmeye çalışan kardeşlerinin ellerini ittirdi ve kendi gücüyle ayağa kalktı. "O zaman bizi konseyin önüne çıkarın!" diye yanıt verdi, alev alev dalgayı bastıran bir sesle. "Aleyhimize getirilen her türlü suçlamaya yanıt veririz."

"Konsey, barışı korumak adına sizin atıp tutmalarınıza gereğinden de uzun bir süredir katlanmakta olan bir avuç geveze ihtiyardan başka bir şey değil. Konsey önderliği bana devretti!"

Çete tezahürat yapmaya başladı. Cesaretlenen Kleitus, suçlayan parmağını genç adamdan yaşlı kadına çevirdi.

"Sizin sapkın yalanlarınız masumlara daha fazla zarar veremeyecek!"

Çetenin tezahüratı yükseldi, daha da kötücül bir hal aldı. Tekrar öne doğru dalgalandılar. Hançerler, kılıçlar pırıldadı.

"Bu kutsal odada silah kullananlar, o silahın ucunun kendi göğüslerine çevrildiğini görürler!" diye uyardı yaşlı kadın.

Elini kaldırıp, çeteyi durduran, tantanalarını, homurdanan bir sessizliğe çeviren Kleitus oldu. Tehdidi, merhametinden ya da korkudan durdurmamıştı; kontrolünü sergiliyordu, bu kurt çetesini, arzu ettiği her an serbest bırakabileceğinin bilinmesini istiyordu.

"Size zarar vermek istemiyoruz," dedi yumuşak bir sesle. "Halkın önüne çıkıp, yalan söylediğinizi onlara açıklamayı kabul edin. Onlara..." Klaeitus ağını örerek durdu. "Onlara aslında, diğer dünyalarla iletişim kurmayı başardığınızı söyleyin. Bu dünyaların zenginliklerini kendinize saklayabileceğinizi umduğunuzu söyleyin. Aslında, şimdi düşününce, bu gerçekten çok da uzak olmayan bir şey."

"Yalancı!" diye haykırdı genç adam, ayağa fırlayarak. "Ne yaptığımızı biliyorsun! Sana söyledim! Sana her şeyi anlattım! Ben yalnızca seninle paylaşmak istemiştim..." Ellerini açarak, masanın çevresinde toplanmış olanlara döndü. "Beni affedin. Bütün bunları başımıza ben getirdim."

"Er ya da geç, sonunda gelecekti," dedi yaşlı kadın yumuşak bir sesle. "Gelecekti Masadaki yerini al."

Üzüntü içindeki genç adam sandalyesine çöktü Şimdi teselli etme sırası, teselli ne kadar mümkünse, Alfred'deydi. Elini genç adamın koluna koydu.

Kendini topla, dedi ona sessizce. Gelecek olan şeye hazırlan. Er ya da geç. Lütfen, çok geç olmasın! Elimizde kalan tek şey umut.

Kleitus bir şey söylüyordu: "...halkın önüne çıkın, şarlatan olduğunuzu ilan edin. Uygun bir ceza belirlenecektir. Şimdi o masadan uzaklasın1" diye emretti, sesi taş kapı kadar soğuk ve gıcırtılı. Takipçilerinin pek çoğu, ellerinde demir balyozlar ve keskilerle öne çıktılar.

"Ne yapmayı planlıyorsun, Kleitus?"

Kleitus bu sefer parmağını beyaz ahşaba çevirdi. "Yok edilecek, başkalarını da kötülüğe sevketmesin diye!"

"Gerçeğe, demek istiyorsun, öyle değil mi?" dedi yaşlı kadın sessizce. "Korktuğun şey bu değil mi?" "

"Kenara çekilin. Yoksa siz de aynı kaderi paylaşırsınız!"

Genç adam başını kaldırdı, çarpılmış gibi Kleitus'a bakakaldı. Ölüçağıran'ın aklındaki dehşet verici amacı ancak şimdi anlamıştı. Alfred genç adam için derin bir üzüntü duydu. Yaşlı kadın hâlâ ayaktaydı. Masanın çevresinde toplanan erkek ve kadınlar, tek bir beden gibi onunla beraber durmak için ayağa kalktılar.

"Zamanınızı ve muhtemelen canlarınızı boşa harcıyorsunuz, Kleitus. Seslerimizi susturabilirsin, ama bizi başkaları takip edecektir. Masa yok edilmeyecek!"

"Onu savunmayı mı planlıyorsunuz?" Kleitus yine alaycı alaycı güldü

"Bedenlerimiz ile değil. Dualarımız ile. Kardeşlerim, şiddet kullanmayın. Kimseye zarar vermeyin Bunlar bizim halkımız. Hiçbir büyü savunması yapmayın Buna ihtiyaç duyulmayacak. Seni tekrar uyarıyorum, Kleitus!" Yaşlı kadının sesi güçlü ve gururluydu. "Bu oda kutsaldır. Buraya şiddet getirenler..."

Bir yay şakladı, bir ok masanın üzerinde uçtu ve kadının göğsüne saplandı. "'

"...affedilsin," diye fısıldadı ve öne yığıldı. Kırmızı kan beyaz ahşabı lekelemişti.

Bir hareket sezen Alfred döndü. Bir adam yayını kaldırmış, Alfred'e doğrultmuştu. Adamın yüzü korku ile, korkunun doğurduğu öfke ile buruşmuştu. Alfred kıpırdayamadı. İstese bile, bir büyü duvarı öremezdi. Adam yayı çekti ve oku bırakmaya hazırlandı. Alfred ölümü bekledi. Cesaretle değil, diye fark etti hüzünle, aptalcasına.

Alfred'in arkasından gelen güçlü bir el, onu kenara itti. Düşüyordu...

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

LANETLİLER ODASI,

ABARRACH

"Lanet olsun, Sartan! Ne yaptığını sanıyorsun?"

Bir el onu yakaladı ve kabaca sarstı.

Alfred başını kaldırdı ve kafası karışmış bir şekilde çevresine bakındı. Yerde yatıyordu. Kanla lekelenmiş beyaz cüppeler, çapulcu çetesinin ezen ayaklarını görmeyi umdu. Bunun yerine, tepesinde dikilen köpeği ve Haplo'yu gördü. Sesler, bağırışlar ve ayak sesleri duyabiliyordu. Ama, hayır, çete daha gelmemişti...

"Masayı korumalıyız..." Alfred ayağa kalkmaya çalıştı.

"Daha başka numaraların için zaman yok!" diye köpürdü Haplo. "Şunları duyuyor musun? Askerler geliyor!"

"Evet, çete... saldırıyor..."

Haplo onu yakaladı ve sanki dağılmış kafasını yerine getirmek istercesine sarstı. "Büyünle kötü numaralar yapmayı bırak ve bizi buradan

nasıl çıkaracağın üzerinde yoğunlaş!"

"Anlamıyorum... lütfen! Bana neler olup bittiğini anlat! Ben... ben gerçekten anlamıyorum!"

Patryn gözlerini kapıdan ayırmadı, ama Alfred'in cüppesini kızgınlık içinde bıraktı. "Neden bu beni şaşırtmıyor acaba? Pekâlâ, Sartan. Görünüşe bakılırsa, bizim için sahneye koyduğun 'oyun' sırasında.. "

"Ben yapmadım..."

"Sesini kes ve dinle! Düşesimiz bir şekilde kutsal ışıkları söndürüp kapıyı açan rünleri harekete geçirmeyi başarmış. Ve sen aynısını, şu kapı üzerinde uygulayacaksın" -Haplo ilkine göre kırk beş derece açıyla duran bir başka kapıyı gösterdi-"ben söylediğim zaman. Şimdi yürüyebileceğini düşünüyor musun?"

"Evet," dedi Alfred tereddütle. Ayaklarının üstünde titreyerek sallandı, destek olması için masaya tutundu. Kafası karışmıştı, sanki aynı anda iki farklı yerdeymiş gibi hissediyordu ve tehlikeye rağmen geçmişteki yeri terk etmeye karşı güçlü bir isteksizlik hissediyordu. O insanı kaplayan huzur ve... uzun zamandır aradığın şeyi bulmuşsun... ve yine kaybetmişsin duygusu...

"Neden sordum, bilmem." Haplo dik dik baktı. "Eskiden de iyi yürüyemezdin zaten. Eğil, lanet olası! Sırtına bir ok saplıyken bana bir faydan olmaz! Ve bayılırsan, seni burada bırakırım!"

"Bayılmayacağım," dedi Alfred, vakarla. "Ve benim kendi büyüm, beni.. saldırıdan koruyacak kadar güçlüdür," diye ekledi.

Kardeşlerim, şiddet kullanmayın. Kimseye zarar vermeyin. Bunlar bizim halkımız Hiçbir büyü savunması yapmayın

Onun istediğini yaptım. Hiçbir büyülü savunmam yoktu. Haplo bunu biliyordu. Biliyordu, çünkü o da benimle beraberdi! Yanımdaydı! Gördüklerimi gördü Biz ne gördük?

Kapının dışında derin bir ses işitilebiliyordu. Ses uzak geliyordu, ama ölü askerlerin tantanası durdu.

"Kleitus," dedi Haplo sertçe. "Koşmak zorunda kalacağız!"

Sartan'ı öne itti. Yerdeki kemik yığınlarının üzerinde ona yol gösterdi, sendelediği zaman ayağa kaldırdı.

"Jonathan!" Alfred dönüp Dük'ü görmeye çalıştı.

"Ben onunla ilgileniyorum," dedi bir ses.

Prens Edmund'un cesedi arkalarından geliyor, şaşkınlık içindeki, görünüşe bakılırsa sersemlemiş genç Dük'e yol gösteriyordu.

"Büyün onun üzerinde işe yaradı." Haplo alayla güldü. "Lanet aptalın nerede olduğuna ilişkin en ufak bir fikri bile yok!"

"O benim büyüm değildi!" diye itiraz etti Alfred. "Ben yapma..."

"Kes sesini ve yürü. Nefesini kapıdaki rünleri etkinleştirmeye sakla."

"Ya Jera'yı ne yapacağız?"

Lazar açık kapının yanında duruyordu. Cesedin gözleri dümdüz önüne dikilmişti, ruh bedene dolanıyor, bazen bedenin dışından, bazen ölü gözlerden bakıyordu. Ölü dudaklar sözcükler şekillendiriyordu ve Alfred onları işitebiliyordu. Aslında, gördüğü hayalden uyandığından beri işitmekte olduğunu fark etti.

"Yaşayanlar bizi esir aldılar. Biz yaşayanların köleleriyiz. Yaşayanlar artık var olmadığında, özgür kalacağız."

"...özgür kalacağız..." diye fısıldadı yankı.

"Kutsal Sartan!" Alfred ürperdi.

"Evet," dedi Haplo kısaca. "Yanına yandaş arıyor. Belki Kleitus ona bir tür büyü yapmıştır..."

"Hayır," dedi Prens Edmund. "Bu büyü değil. Benim gördüğümü gördü. Ama anlamıyor."

Sen gördün! Ve ben de gördüm! Ama ben aslında görmedim! Alfred özlemle masaya baktı. Odanın dışında, bağırılarak ne verilen emirleri, ayak sürümeleri duyabiliyordu. Kapıyı açması için rünleri etkinleştirmesi yeterliydi. Kutsal ışık yok olmuştu, kapı açılacaktı. Ama sözcükler boğazını tıkadı, büyüsü kafasında kıvrandı. Eğer kalırsam, eğer biraz daha zaman harcarsam, hatırlarım...

"Yap şunu, Sartan!" diye tısladı Haplo, sıkılmış dişlerinin arasından. "Eğer Kleitus beni canlı ele geçirirse, dünyalarımızın işi biter!"

Onu iki ayn yöne çeken iki güç. Halkın umudu, halkın kıyameti, ikisi de bu odada! Eğer gidersem, birini sonsuza dek yitireceğim. Eğer gitmezsem...

"Bak ne bulduk, Pons." Kleitus'un siyah cüppeli cüssesi girişi doldurdu. Nazırının daha küçük figürü yanında seğirtiyordu. "Önünde Lanetliler Odası'nı görüyorsun. Bu alçakların burayı nasıl bulduğunu, koruyucu rünleri kırmayı nasıl başardıklarını öğrenmek ilginç olurdu. Ne yazık ki, bize anlatacak kadar yaşamalarına izin veremeyiz."

"Lanetliler Odası!" Pons'un sözleri hafif gelmişti, sanki ancak konuşabiliyormuş gibi. Nazır odada gözlerini gezdirdi, yere saçılmış cesetlere baktı, beyaz ahşap masaya baktı. "Gerçekmiş! Efsane değilmiş!"

"Elbette gerçek. Ve lanet de öyle. Muhafızlar." Kleitus'un hareketi, kapıyı dolduracak kadar ölü askeri öne çıkardı. "Öldürün onları."

Kardeşlerim, şiddet kullanmayın. Kimseye zarar vermeyin. Bunlar bizim halkımız. Hiçbir büyü savunması yapmayın.

Alfred kapıyı açacak rünleri arandı, yaşlı kadının sesi kulaklarında çınlıyor, rün yapısını bozuyordu. Haplo'nun yanında durduğunun anca farkındaydı. Yorgun Patryn dövüşmeye hazırlıklıydı, kendi yaşamı için olmasa bile, bedeninden faydalanılmayacağından emin olmak için.

Ama askerler savaşmıyordu

"Emrimi duymadınız mı?" diye sordu Kleıtus öfkeyle. "Öldürün onları!"

Ölü muhafızlar silahlarını kaldırmış, oklarını hazırlamış, kılıçlarını çekmiş duruyorlar, ama saldırmıyorlardı. Zar zor görülen hayaletleri, sanki sıcak bir rüzgâr çarpmışçasına kıpırdanıyordu. Alfred yanağının yanında bir nefes gibi, heyecanlı fısıldaşmalarını hissedebiliyordu.

"Sana itaat etmeyecekler," dedi lazar. "Bu oda kutsal. Şiddet, onu kullanana döner."

"...onu kullanana döner..." dedi yankı.

Kleitus döndü. Gözleri kısıldı, siyah kaşları kadının dehşet verici görüntüsü karşısında bir araya geldi. Pons'un nefesi kesildi ve kendisini ölü birliklerinin arkasında saklamaya çalışarak geri çekildi.

"Ölülerin ne düşündüğünü nereden biliyorsun?" diye sordu Hükümdar, lazarı dikkatle inceleyerek.

Rünler! dedi Alfred kendi kendine, çılgınca ve onları zihninde kurmaya başladı Evet, evet. Kapıdaki desenler alev aldı, yumuşak bir maviyle parlamaya başladılar.

"Onlarla iletişim kurabiliyorum. Düşüncelerini, ihtiyaçlarını, arzularını anlayabiliyorum."

"Hah! Ölüler hiçbir şey düşünmez. Hiçbir şeye ihtiyaç duymaz! Hiçbir şey arzu etmez!"

"Yanılıyorsun," dedi lazar, Pons'un yüzünü ter damlacıklarıyla dolduran boş bir sesle. "Ölüler tek bir şey istiyor özgürlüklerini. Despotlar öldüğünde özgürlüğümüze kavuşmuş olacağız!"

"...kavuşmuş olacağız .."

"Görüyorsun, Pons," dedi Kleitus ürkütücü bir gülümseme ile, soğukkanlıymış gibi görünmeye çalışarak. Halbuki sesindeki titremeyi kontrol etmek için büyük çaba gösteriyordu. "Lazar olmuş. Ölüler gereğinden çabuk kaldırıldığında bu olur işte. Şimdi, hayalet onu tamamen

terk edene kadar bedenin dinlenmeye bırakılması gerektiğini söyleyen atalarımızın bilgeliğini anlayabiliyor musun? Onun cesedi ile deneyler yapmamız lazım. Kitaplar, bu durumda bedenin tekrar 'öldürülmesini' tavsiye eder. Ama yine de kesin olarak emin olunamaz..." Hükümdar durdu, omuzlarını silkti. "Ama daha ayrıntılı olarak inceleyecek zamanımız olacak. Muhafızlar, yakalayın onu."

Soğuk, mavi dudaklarda hafif, korkunç bir gülümseme dolandı. Lazar şarkı söylemeye başladı. Cesetlerin üzerinde sis gibi süzülen hayaletler aniden kayboldu Ölü gözler canlandı. Ölü kollar uzandı. Ölü eller silahlarını kaldırdı, ama lazara karşı değil. Ölü gözler Kleitus'a, Lord Yüksek Nazır'a, yaşayanlara döndü

Pons, Hükümdar'ın siyah cüppesini yakaladı. "Majesteleri! Bu lanetli oda yüzünden! Çıkalım! Mühürleyin! Onları içeride bırakın! Lütfen, Majesteleri!"

Alfred'in rünlerinin ışığı parıl parıl yandı. Kapı gıcırdayarak açılmaya başladı. Sonunda! Bir şeyi doğru yapmıştı!

"Haplo..."

Bir hareket hissetti. Alfred döndü.

Kleitus bir muhafızın yayını kapmıştı.

Bir hareket sezen Alfred döndü. Bir adam yayını kaldırmış, Alfred'e doğrultmuştu. Adamın yüzü korku ile, korkunun doğurduğu öfke ile buruşmuştu. Alfred kıpırdayamadı. İstese bile, bir büyü duvarı öremezdi.

"Şiddet uygulamayın!"

Adam yayı çekti ve oku bırakmaya hazırlandı Alfred ölümü bekledi. Cesaretle değil, diye fark etti hüzünle, Alfred'in arkasından gelen güçlü bir el, onu bir kenara itti. Düşüyordu.

Kıpkırmızı, kör edici bir ışık odayı doldurdu, gözleri hançerledi, beyni ateşle dağladı. Alfred yerdeydi, elleri ve dizleri üzerinde sürünüyordu. Üzerine çıkan, çarpan bacakların ve yanındaki köpeğin sıcak bedeninin farkındaydı. Bir el cüppesinin yakasını yakalayıp çekerek onu ayağa kaldırdı. Sert bir ses kulağına bağırdı "Şimdi eşitlendik, Sartan!" Aynı el onu, gıcırdama sesine bakılırsa tekrar kapanmakta olan kapıya doğru

"Koş, seni lanet olası!"

Alfred öne doğru sendeledi. Alevlerin, dumanın arasından koşuyordu. Çevresindeki her şey alev almış, yanıyordu: Prens Edmund, Jonathan, Haplo, köpek, kaya duvarlar, taş zemin, kapı. Yanıyor, yanıyordu...

Haplo açıklığa doğru atladı, Alfred'i de arkasından çekti. Sartan taş kapının üzerine ağırlık yaptığını, kayarak kapandığını hissedebiliyordu. Ama, o anda bile, yüreği burkuldu. Harika bir şeyi arkasında bırakıyordu, çok kıymetli bir şeyi, çok...

"...yalnızca yaşayanlar öldüğünde!" diye haykırdı lazarın sesi.

Alfred kızıl ışığın içine baktı Düşes'in elindeki hançer kırmızı kırmızı parlıyordu. Hançer kabzasına kadar Kleitus'un göğsüne saplandı.

Adamın öfkeli bağırışı bir acı haykırışına dönüştü.

Lazar kanlı hançeri kurtardı ve tekrar sapladı.

Kleitus acı ile bağırdı, lazarı yakaladı ve hançeri elinden almaya çalıştı. Lazar, Hükümdar'ı tekrar hançerledi ve ölü muhafızlar onun saldırısına katıldılar. Hükümdar düştü, uçuşan ellerin, saplanan kılıçların ve mızrakların altında kayboldu.

Alfred'in kolu, omzundan çıkacak gibi oldu. Kafaüstü Haplo'ya doğru devrildi. Alfred yalvaran haykırışın acı dolu bir hırıltıyla kesildiğini duydu - Lord Yüksek Nazır.

Kapı sürtünerek kapandı. Ama karanlık tünelde duran herkes lazarı, ya duvarların içinden, ya da yüreklerinin içinde, işitebiliyorlardı. '"

"Şimdi, Hükümdar, sana gerçek gücü göstereceğim. Abarrach dünyası bize, ölülere ait olacak."

Ve yankısı, "...ölülere ait olacak..."

Lazarın sesi, diriltme Kinlerinin şarkısıyla yükseldi,

KIRKINCI BÖLÜM

MEZARLAR,

ABARRACH

Alfred'in gözleri yavaş yavaş tünelin karanlığına alıştı. Odanın parlak ışığından ilk çıktığında korktuğu gibi, karanlık mutlak değildi. Kaygan duvarlı koridorun yansıttığı ışıkla loş, kırmızımsı renkliydi. Işığın rengine ve ısıya bakılırsa, bir magma havuzu uzak olmamalıydı. Alfred, Haplo'ya, rehber rünleri yaksak mı diye sormak üzere döndüğünde, Patryn'in yere yığıldığını gördü.

Endişeyle Haplo'nun yanına seğirtti.

Köpek sahibinin başında durdu, dişlerini çıkarttı ve uyarırcasına hırladı.

Alfred köpeği ikna etmeye çalıştı. "Yaralı olup olmadığını görmek istiyorum. Yardımcı olabilirim..." Bir adım atıp, elini uzattı.

Köpeğin hırlaması derinleşti. Gözleri kısıldı, kulakları yattı. Bazı hoş anlar paylaştık, der gibiydi köpek Alfred'e. Ve iyi bir adam olduğunu

düşünüyorum ve zarar gördüğünü görmek beni üzer Ama o el biraz daha yaklaşırsa, dişlerimi üzerinde bulursun. ^

Alfred telaşla elini geri çekti, adımını geri aldı

Köpek onu ihtiyatla izledi.

Köpeğin omzunun üzerinden Haplo'ya bakan Alfred, adamı inceledi ve yaralanmamış olduğuna karar verdi. Uykuya dalmıştı -ya cesaretinin, ya da budalalığın doruklarındaydı, Alfred hangisi olduğuna karar veremiyordu.

Belki de, aslında yalnızca sağduyuydu. Uykuda Patrynlerin kendilerini iyileştirebildiğini hatırlar gibiydi. Şimdi düşününce, Alfred de kemiklerine kadar yorgun hissediyordu. Ama hareket etmeye devam edebilirdi, o odada gördüklerinin yarattığı büyük dehşet, yere yıkılana kadar onu koşturabilirdi. Belki de dinlenmek, gücünü ileride ne ile karşılaşacaklara, onun için saklamak daha iyi olurdu. Endişeyle, korkuyla, mühürlü kapıya baktı.

"Sen... sence burada güvende miyiz?" diye sordu yüksek sesle, soruyu kime yönelttiğine emin olamadan.

"Bu lanetli kentte herhangi bir yerde olacağımızdan daha fazla güvendeyiz," diye yanıt verdi Prens Edmund.

Ceset, yaşayanlardan daha canlı görünüyordu. Hayaleti bir kez daha bedenden ayrılmıştı, ama ikisi birlikte hareket ediyor gibiydi. Fakat bu sefer, sanki ceset gölgede kalmış gibiydi.

"Onun nesi var?" Alfred'in merhamet dolu bakışları Jonathan'a kaydı. Kendinden geçerek hayallere dalmış, Prens tarafından, bir çocuk gibi odadan çıkarılmıştı. Cesedin soğuk eli, Dük'ün, daha sıcak olmayan elini tutuyordu. "Onun... aklı başında mı?"

"Senin gördüğünü gördü Ama senin aksine, görmeye devam ediyor."

O trajik, tarihi katliama tanık olan Jonathan, görünüşe bakılırsa çevresindeki dehşetin farkında değildi. Cesedin nazik yönlendirmesi ile yere, taş zemine oturdu Gözleri dosdoğru geçmişe bakıyordu. Zaman zaman haykırıyor ya da göremediği birisine yardım etmeye çalışırcasına el hareketleri yapıyordu.

Prens Edmund'un hayaleti karanlıkta, negatif gölge gibi, karanlıkla çevrilmiş cesedin beyaz-mavi taslağı gibi, açıkça görülebiliyordu. "Güvendeyiz," diye tekrarladı. "Ölülerin bizi kovalamaktan daha acil işleri var."

Alfred onun sert, ağırbaşlı ses tonunu duyunca ürperdi. "İş mi? Ne demek istiyorsun?"

Hayalet parlayan gözlerini kapıya çevirdi. "Onu duydun. 'Yalnızca zorbalar öldüğünde özgür kalacağız.' Yaşayanları kastediyor. Yaşayanların tamamını."

"Onları öldürecekler..." Alfred şaşkınlık içinde kalakaldı. Zihni bu fikirden uzaklaşmaya çalıştı. "Hayır, bu mümkün değil!" Ama lazarın sözlerini hatırladı, yüzündeki, bazen ölü, bazen dehşet verici bir şekilde canlı ifadeyi hatırladı.

"Halkı uyarmalıyız," diye mırıldandı, zayıf ve bitkin bedenini hareket etmeye zorlama düşüncesi onu ağlamaklı kılsa da. Ne kadar yorulmuş olduğunun farkında değildi.

"Çok geç," dedi hayalet. "Katliam başladı ve şimdi Kleitus da lazarın saflarına katıldığına göre, devam edecek. Jera'nın ona söylediği gibi, gerçek gücü keşfedecek -sonsuza kadar sahip olabileceği bir güç. Onu tehdit eden tek şey, yaşayanlar ve bu tehdidin uzun süre boyunca hayatta kalmaması için ne gerekiyorsa yapacak."

"Ama yaşayanlar ona karşı ne yapabilir?" diye sordu Alfred, korkunç hatıralarla ürpererek. "O... o ölü!"

"Ama sen ölülerin ölmesine sebep olan bir büyü yapmıştın," dedi Prens Edmund. "Ve sen yapabiliyorsan, bir başkası da yapabilir. Kleitus risk alamaz. Böyle olmasa bile, lazarlar sırf nefretleri yüzünden öldüreceklerdir. Kleitus ve Jera artık, yaşayanların ölülere ne yaptıklarını anlıyor."

"Ama sen değil," dedi Alfred, hayalete şaşkınlık içinde bakarak. "Sen anladığını söylemiştin. Yine de sende nefret değil, büyük bir hüzün hissediyorum."

"Sen de oradaydın. Gördün." '"

"Gördüm, ama anlamıyorum! Bana açıklar mısın?" ;

Hayaletin gözleri aniden örtüldü, görünmez kapaklar kapandı. "Benim sözlerim ölüler için, yaşayanlar için değil. Yalnızca arayanlar bulacaktır."

"Ama ben arıyorum!" diye itiraz etti Alfred. "Gerçekten bilmek, anlamak istiyorum!"

"Ararsan, bulursun," dedi Prens.

Jonathan korku dolu bir haykırış kopardı, göğsünü tuttu ve acı ile kıvranarak öne devrildi. Alfred adamın yanına seğirtti.

"Ona ne oldu?" dedi nefes nefese, omzunun üstünden bakarak. "Birileri mi saldırıyor?"

"Onu vuran bu zamana ait bir silah değil," dedi hayalet, "geçmişe ait bir silah. Hâlâ olmuş olanların içinde. Becerebiliyorsan, onu uyandırman iyi

olur." ' '

Alfred Jonathan'ı çevirdi, gergin, mavi dudakları, yerlerinden uğramış gözleri gördü, yapış yapış deriyi, gümbürdeyen kalbi hissetti. Dük o büyüye öyle dalmıştı ki, pekâlâ da şoktan ölebilirdi. Yine de, onu uyandırmak daha kötü olabilirdi. Alfred uyumakta olan Haplo'ya baktı, solgun yüzün huzurlu olduğunu, hastalık ve acının yarattığı çizgilerin yok olduğunu gördü.

Uyku. Ya da, eskilerin söylediği gibi, "küçük ölüm."

Alfred Dük'ü kollarında tuttu, genç adamı teselli etti, rahatlatıcı sözler söyledi ve aralarına ninni gibi şarkılar serpiştirdi. Jonathan'ın katılaşmış kollan rahatladı, acıyla buruşmuş yüz hatları gevşedi. Derin, titrek bir nefes aldı. Gözleri kapandı.

Alfred Jonathan'ı, gerçekten uykuya daldığından emin olmak için bir süre daha tuttu, sonra yavaşça taş zemine bıraktı.

"Zavallı adam," dedi Alfred yumuşak bir sesle. "Bu korkunç felaketi halkının başına kendisinin getirdiği düşüncesiyle yaşayacak hayatı boyunca."

Prens Edmund başını salladı. "Her ne yaptıysa, sevgisi için yaptı. Sonucu kötü oldu, ama -eğer güçlüyse-iyiniyet hüküm sürecek."

Bu tür bir fikir bir çocuğun uyku zamanı masallarında iyi gidebilirdi, ama bu ateş ışıklı tünelde, yukarıdaki kentte tarif edilemez dehşetler sürerken...

Alfred duvara yaslandı ve yere çöktü.

"Ya senin halkın?" diye sordu, aniden Kairn Telest'i hatırlayarak. "Onlar da tehlikede değil mi? Onları uyarmak için, onlara yardım etmek için bir şey yapıyor olman gerekmez mi?"

Prens'in yüz ifadesi değişti, hüzünlendi. Ya da belki, Alfred hüzünü yalnızca hissetmiş, zihni cesedin yüzünün bu duyguya göre değiştiğini söylemişti.

"Halkım ve acıları bana büyük ızdırap veriyor. Ama onlar yaşayanlar arasında ve artık benim sorumluluğum altında değil. Onları terk ettim ve ötelere gittim. Benim sözlerim ölüler için."

"Ama ne yapacaksın?" diye sordu Alfred çaresizce. "Onlar için ne yapabilirsin?"

"Henüz bilmiyorum," dedi hayalet. "Ama bana bildirilecek. Senin yaşayan bedeninin uykuya ihtiyacı var. Sen dinlenirken ben nöbet tutacağım. Hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Kimse bizi bulamaz. Şu an için, güvendesiniz."

Alfred'in Prens'e güvenmek ve yorgunluğuna teslim olmaktan başka çaresi yoktu. Büyü, hatta Sartan büyüsü bile, bu korkunç dünyanın kanıtladığı gibi, fiziksel sınırlara sahiptir.

Ancak gücü yenilendikçe büyüsüne güvenebilirdi. Sert taş zemin üzerinde olabildiğince rahat etmeye çalıştı.

Alfred'i dikkatle gözlemekte olan köpek de, rahatlayabileceğine karar verdi. Sahibinin yanında kıvrılan hayvan başını Haplo'nun göğsüne koydu, ama gözlerini açık tuttu.

Haplo bedenini iyileştiren, ama zihnine rahat ya da huzur getirmeyen uzun bir uykudan uyandı. Açıklanamaz bir şekilde huzursuzdu, belirsiz bir öfke içini kemiriyordu. Karanlıkta yerde yatarken, köpeğin başını okşadı ve ona neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Yapılacak, söylenecek, birisine iletilecek son derece önemli bir şey vardı. Acil bir şey, kıymet taşıyan bir şey ve... ne olduğunu hatırlayamıyordu.

"Saçmalık," dedi köpeğe. "İmkânsız. O kadar önemli olsaydı, hatırlardım." Ama, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hatırlayamıyordu ve kaybettiği bilgi içinde başka bir tür zehir gibi yanıyordu. w, '

Bu huzursuzluğa bir de açlık ve büyük bir susuzluk eklenmişti. Neredeyse son yemeği olacak o akşam yemeğinden bu yana hiçbir şey yememiş, içmemişti. Doğrulup oturdu, çevresine bakındı ve su aradı -belki de duvardaki bir çatlaktan akan minik bir sızıntı, tavandan damlayan bir su damlası. Bir damlayı kullanarak, rün büyüsü ile suyu çoğaltabilirdi, ama katı taştan su yaratamazdı.

Su yok. Hiçbir şey. Her şey yanlış gidiyor, bu lanet dünyaya geldiğinden beri hiçbir şey yolunda gitmiyor. En azından, suçun kimde olduğunu biliyordu.

Alfred bir köşeye büzülmüş, ağzını ardına dek açmış, yumuşak bir sesle horluyordu.

O piçin orada ölmesine izin vermeliydim. Özellikle de o büyüyü bana yaptıktan, masanın çevresinde oturanları görmeme, o sözleri söylememe neden olduktan sonra -Haplo silkinip bu nahoş anılardan kurtuldu. Ama en azından şimdi eşitiz. Onun yaşamımı kurtarmasına karşılık, ben de onun yaşamını kurtardım. Ona tek bir lanet şey bile borçlu değilim.

Haplo aniden doğruldu. Ürken köpek ayağa fırladı ve ona hafif bir paylama havasıyla baktı.

"Kendi başına gideceksin." Prens Edmund'un cesedi koridorun sonunda, Jonathan'ın büyülenmiş bir şekilde yerde uyuduğu yerin, mühürlü kapının yanında, kıpırdamadan duruyordu.

"Bu şekilde daha hızlı ilerlerim." Haplo kollarını uzattı, tutulmuş boynunu ovuşturdu. Hayalete bakmaktan hoşlanmıyordu. Onu görünce, unutmuş olduğu şey aklına geliyordu.

"Rehber rünler olmadan gideceksin." Hayalet, görünüşe bakılırsa, onu ikna etmeye çalışmıyordu. Önemsemiyordu, yalnızca açık olanı söylüyordu. Muhtemelen kendini yalnız hissediyor, kendi sesini duymaktan hoşlanıyordu.

"Mezarlıkların altında olduğumuzu düşünüyorum," dedi Haplo. "Yukarıya giden bir koridor bulurum, yukarıya çıkana kadar o koridoru takip ederim. Onu izlerken vardığım yerden daha kötü bir yere ulaşmam mümkün değil!"

Alfred'e doğru işaret etti. Alfred karnının üzerine bükülmüş, sırtını hiç de vakur olmayan bir şekilde kamburlaştırmıştı.

"Dahası," diye homurdandı Haplo, "daha kötü yerlerde de bulunmuştum. Doğduğum yer böyle bir yerdi. Hadi, köpek."

Köpek esnedi, ön bacaklarını uzattı, gerindi, sonra arka bacaklarını uzatıp tekrar gerindi ve tüm bedeniyle silkindi.

"Yukarıda neler olup bittiğini biliyor musun?" Hayalet gözlerini kaldırdı.

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı, bu konudan bahsetmekten hoşlanmayarak.

"Asla gemine canlı olarak ulaşamayacaksın. Kleitus ile Jera gibi olacaksın -ölü bedenlerde kısılı kalmış, onları bu âleme bağlayan yaşam taklidinden nefret eden, onları özgür kılacak ölümden korkan ruhlar gibi."

"Bu almam gereken bir risk," diye terslendi Haplo, ama avuçları yapış yapış olmuştu. Sanki tünelin havası sıcak ve baskın gibi, tüm bedenini ter kaplamıştı.

Pekâlâ, korkuyorum! Biz korkuya saygı duyarız, ondan utanmayız - Labirent'te büyüklerimiz bunu öğretti. Tilkiden kaçan tavşan hiçbir utanç hissetmez, aslandan kaçan tilki de öyle. Korkunu dinle, onunla yüzleş, anla ve üstesinden gel.

Haplo yürüdü, Prens'in hayaleti ile yüzleşti. Hayaletin içinden, arkasındaki duvarı görebiliyordu ve gözlerindeki soğukkanlı, kararlı bakışlara bakılırsa, o da Haplo'nun içini görüyordu.

"Bana kehanetin ne olduğunu söyle."

"Benim sözlerim," dedi Prens, "ölüler içindir."

Haplo aniden, hızla döndü ve yanında yürümekte olan köpeğe takılıp düştü. Köpek acı içinde ciyakladı, geri sıçradı ve sinerek ne kusur işlediğini düşündü.

Alfred irkilerek uyandı. "Ne...? Nerede...?" diye geveledi.

Haplo akıcı bir şekilde küfretti ve elini köpeğe uzattı. "Üzgünüm, oğlum. Gel buraya, istemeden oldu."

Hayvan özrü kabul etti, kulaklarının arkasının kaşınması için lütufkârca yaklaştı ve böylece aralarında kırgınlık olmadığını ifade etti.

Haplo'yu gören Alfred rahatlayarak yutkundu ve alnını sildi. "Daha iyi misin?" diye sordu endişeyle.

Som Haplo'yu dayanamayacağı kadar sinirlendirdi. Sağlığım hakkında endişelenen bir Sartan! Kısa, acı bir kahkaha attı ve dönerek su aramaya devam etti.

Alfred içini çekti, kel kafasını salladı. Acılar içinde olduğu açıktı, tutulmuş bedeni yaşlı, boğum boğum bir ağaç gibi hareket ediyordu. Bir an Haplo'yu izledi, ne yapmakta olduğunu tahmin etti.

"Su, bu iyi bir fikir. Boğazım kupkuru. Zor konuşuyorum..."

"O zaman konuşma!" Haplo, köpek arkasında, tünelde dördüncü kez boşuna döndü. "Burada hiçbir şey yok. Yüzeyde su olmalı. Yola çıksak iyi olur." Dük'e gitti ve ayağıyla dürttü. "Uyan, saygıdeğer beyefendi."

"Ah, eyvah! Unuttum." Alfred kızardı. "Büyü etkisi altında. Ölüyordu. Eh, yani ölmüyordu, ama öldüğünü düşünüyordu ve bu telkinle..."

"Evet. Telkinin gücünü biliyorum! Sen ve senin büyülerin! Onu uyandır da buradan çıkalım. Ve rehber rün falan da yok, Sartan!" Haplo parmağını uyarırcasına kaldırdı. "Bu sefer bizi, Labirent bilir nereye götürür! Bu sefer, sen beni izleyeceksin. Ve hızlı olacaksın, yoksa sen olmadan giderim."

Ama yapmadı bunu. Bekledi. Alfred'in Dük'ü uyandırmasını, bedbaht Jonathan'ın kendine gelmesini bekledi.

Haplo, sabırsızlıktan sinirlenerek, susuzlukla yanarak bekledi, ama bekledi.

Yalnız gitmek konusunda neden fikrini değiştirdiğini kendi kendine sorduğunda, kalabalık olarak yolculuk yapmanın mantıklı olduğu yanıtını verdi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

MEZARLAR,

ABARRACH

Tünel yön değiştirmeden yukarı tırmandı ve onları dışarı, Lanetliler Odası'ndan uzağa, engin bir magma havuzunun kıyısına götürdü. Magmanın ateşi, mağaranın sonsuz karanlığını kızıl bir parıltıyla aydınlatıyordu. Çevresinden dolaşmanın bir yolu yoktu, üzerinden geçmek zorundaydılar. Dar, taştan bir köprü eriyik lavın üzerinde, cehennemin üzerinde uzanan ince, siyah bir yılan gibi uzanıyordu.

Haplo'nun derisine işlenmiş desenler masmavi parladı ve büyüleri onu ısıdan ve gazlardan korudu. Alfred alçak sesle şarkı söyledi; büyüsü ya nefes almasına yardım ediyordu, ya da yürümesine. Haplo emin değildi, ama yürümesine yardım ettiğini düşünüyordu, çünkü sakar Sanan tehlikeli açıklığı geçmeyi başarmıştı.

Jonathan başını eğmiş, arkalarından geliyordu. Başkalarının konuşmalarıyla ilgilenmiyordu, kendi düşüncelerine dalmıştı. Fakat önceki

günden beri değişmişti. Artık yürüyüşü amaçsız değildi, sendelemiyordu Adımları kararlı ve sağlamdı Çevresine ilgi gösteriyor, kendine dikkat ediyordu, köprü üzerinde dikkat ve ihtiyatla ilerliyordu

"Genç zaten," dedi Alfred yumuşak bir sesle, cesedin eşlik ettiği Dük'ün köprünün sonuna ulaşmasını endişeyle izleyerek. "Hayatta kalma içgüdüsü, yaşamını sona erdirerek acılarına son verme arzusuna üstün geldi."

"Yüzüne bak," dedi Haplo, yüzüncü kez Alfred'in beyninden uzak durmasını ve onun, Haplo'nun düşündüklerini söylemekten vazgeçmesini dileyerek.

Jonathan başını kaldırmış, Prens'in, yanında süzülen hayaletine bakıyordu. Magmanın alev alev parıltısının aydınlattığı genç yüzü, zamanından önce yaşlanmıştı; acı ve dehşet, bir zamanlar gülümseyen dudakları germiş, gözlerdeki ışığı gölgelendirmişti. Bakışları sık sık Prens'e dikiliyordu,

Tünel onları yukarı götürmeye devam etti, zemin, aşağıda yatan dehşeti arkada bırakmak için sabırsızlanıyormuş gibi, dik bir açıyla tırmanıyordu. Ama ya ileride nasıl bir dehşet vardı? Haplo bilmiyordu ve şu noktada aldırmıyordu da."Büyünle ona ne yaptın?" Kendisini meşgul etmek, susuzluğunu unutmak için konuşmaya devam ediyordu. Bir hareketi köpeği, Dük ile cesedi izlemesi için göndermeye yetti,

"Yalnızca basit bir uyku büyüsü idi..." Alfred sendeledi ve kafaüstü kendi ayaklarının üstüne düştü.

Haplo arkasından gelen sürtünme ve nefes seslerini duymazdan gelerek, sertçe yürümeye devam etti.

"Oldukça karanlık oldu," dedi Alfred çekingenlikle, Haplo'ya yetişerek. "Işık olarak rehber rünleri kullanabilirdik..."

"Unut bunu! Hayatım boyunca yetecek kadar Sartan büyüsü gördüm zaten. Ve bahsettiğim uyku büyüsü değildi. O odada yaptığın büyüden bahsediyorum."

"Yanılıyorsun. Ben büyü yapmadım. Senin ve onun gördüğünüzü gördüm. En azından, öyle olduğunu sanıyorum..." Alfred yan yan Haplo'ya baktı, gördükleri hakkında konuşması için açık bir davetti bu.

Patryn dudak büktü ve sessizlik içinde yürümeye devam etti.

Tünel genişledi, aydınlandı. Farklı yönlere giden, başka tünellere dallandı. Hava daha serin, daha nemliydi, nefes almak kolaylaşmıştı. Gaz lambaları tıslıyor, karanlık havuzların arasında sarı ışık havuzları oluşturuyordu. Haplo'nun kente yaklaştıklarından kuşkusu yoktu.

Tepeye ulaşınca ne bulacaklardı acaba? Onları bekleyen muhafızlar mı? Tüm çıkışların tutulduğunu mu?

Su. Şu anda Haplo'nun tek düşündüğü buydu. En azından su bulacaklardı. Bir yudum için ölülerden bir ordu ile savaşabilirdi.

Arkasında, Prens ile Jonathan alçak sesle konuşuyorlardı. Köpek ayaklarının dibinde yürüyor, konuşmalarını sessizce, dikkat çekmeden dinliyordu.

"Her ne olursa, hepsi benim suçum olacak," diyordu Jonathan. Sesi üzgün, pişmanlık doluydu. Suçu kabulleniyor, ama kendi kendine acıyarak sızlanmıyordu. "Her zaman pervasız, kayıtsız oldum! Bana öğretilen her şeyi unuttum. Hayır, bu tam olarak doğru değil. Unutmayı seçtim. Jera'ya o büyüyü yaparken, yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum... Ama onun gitmesine dayanamazdım!"

Bir an durdu ve ekledi, "Biz Sartanlar yaşama takıntılı hale geldik. Ölüme saygı duymayı unuttuk. Bir yaşam taklidi, bir yaşam benzeri bile bizim için ölümden daha iyiydi. Böylesine bir tavır, kendimizi tanrı olarak görmemizden ileri geliyordu. Hem, insanoğlunu tanrılardan ayıran nedir ki' Yaşam ve ölüm üzerindeki mutlak hükümleri değil mi? Büyümüz aracılığıyla yaşamı kontrol edebiliyorduk. Sonra ölümü kontrol edebilene kadar çalışmaya devam ettik -ya da kontrol ettiğimizi sanana kadar."

Kendi ve halkı hakkında konuşurken, geçmiş zaman kipini kullandığını fark etti Haplo. Sanki bir değil, iki cesedin konuşmasına kulak misafiri oluyordu.

"Anlamaya başlıyorsun," dedi Prens.

"Daha fazlasını anlamak istiyorum," diye konuştu Jonathan alçakgönüllülükle.

"Yanıtlar için nereye bakman gerektiğini biliyorsun."

Lanetliler odasına, kuşkusuz. Ya da, bizim ihtiyar Alfred'in o lanet Kinlerini yine söylemesini sağla. Hatırlamam gereken neydi? O kadar açıkça görmüştüm ki... Neyi açıkça görmüştüm?... Anlamıştım... ama neyi? Bir hatırlayabilsem...

Cehenneme kadar yolu var! Bilmem gereken her şeyi biliyorum. Lordum her şeyden güçlü, her şeyden bilge, her şeyi bilir. Bir gün Lordum bu ve diğer dünyalara hükmedecek. Benim sorumluluğum Lorduma ve onun davasına karşı. Bu kuşkular, bu kafa karıştırıcı tuhaflıklar, hep Sartan'ın numaraları. .' '"Haplo..." Alfred'in sesiydi.

"Şimdi ne var?"

Arkasını dönen Haplo, Sartan'ın bir kez daha kazaya uğramış olduğunu gördü. Alfred bacakları açık bir biçimde yerde yatıyordu, yüzü acıyla burkulmuştu. Elini uzattı ve avcunu açtı.

"Eğer sana yardım edeceğimi sanıyorsan, bunu unutabilirsin. Orada yatıp çürüyebilirsin, umurumda bile olmaz."

Köpek Alfred'e doğru seğirtti ve adamın yanağını yalamaya başladı. Haplo tiksinti içinde döndü.

"Hayır, o değil! Sanırım -yani... su buldum. Ben... bir su birikintisinin içinde yatıyorum."

Neyse ki, Alfred'in giysileri ancak küçük bir miktar su çekmişti, ama kıymetli sıvıdan biraz elde edince, büyüyle çoğaltabilirlerdi. Haplo kaynağı bulana kadar araştırdı, tavandaki bir çatlaktan sızan daimi bir damlamaydı.

"Yukarı seviyeye yakın olmalıyız. Tetikte olsak iyi olur. Fazla içme," diye uyardı. "Midenin kasılmasına yol açar. Yavaş yavaş, küçük yudumlarla." Kendi tavsiyesine uymayı güç buluyordu. Sıvı çamurluydu ve büyüyle saflaştırılmış olmasına rağmen hafifçe sülfür kokuyordu. Ama susuzluğu gideriyor, bedeni işler kılıyordu.

"Bizde de biraz tanrılık var ama," dedi Haplo kendi kendine, birikintiye batırdığı bir kumaş parçasını emerken. Alfred'in hızlı bakışını yakaladı ve kaşlarını çatarak, sinirle döndü. Neden aklından böyle bir düşünce geçmişti acaba? Sartan'ın işi, kuşkusuz...

Köpek başını kaldırdı, kulaklarını dikti. Alçak, yumuşak bir sesle hırladı.

"Birisi geliyor!" diye fısıldadı Haplo, kedi gibi dönüp ayakları üzerine konarak.

Koridorun sonunda, siyah cüppeye bürünmüş bir şekil belirdi. Sanki yaralanmış ya da çok yorulmuş gibi yavaş yavaş, dura dura yürüyor, sık sık arkasına bakıyordu.

"Tomas!" diye haykırdı Jonathan aniden, bir siyah cüppeli ölüçağıranı bir diğerinden nasıl ayırt edebildiği Haplo'nun kavrayışının ötesinde olsa da. "Hain!" Herhangi biri onu durduramadan genç Dük, cüppesinin etekleri çevresinde dalgalana dalgalana, öne fırladı.

Tomas dönüp onlara baktı, panik dolu haykırışı koridorlarda yankılandı. Koşmaya çalıştı. Yaralı bacağı ya da bileği iflas etti ve yere düştü. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Jonathan kolaylıkla ona yetişti ve elini adamın omzuna koydu.

Korkuyla haykıran Tomas, sırtüstü döndü ve elleriyle yüzünü örttü. Bir korku krizi içinde, "Hayır!" diye geveledi tekrar tekrar, bedeni yerde kıvranıp yuvarlanırken.

Dük adama bakakaldı. "Tomas! Seni incitmeyeceğim! Tomas!" Jonathan perişan adamı yakalayıp yatıştırmak istedi. Ama yaklaşan ellerinin görüntüsü adamın paniğini arttırdı.

"Kes şunun sesini!" diye emretti Haplo öfkeyle. "Saraydaki bütün muhafızları tepemize yığacak!"

"Yapamıyorum!" Jonathan çaresiz görünüyordu. "O... o çıldırmış!"

Alfred, Tomas'ın yanında diz çöktü, ellerini üzerinde hareket ettirmeye, rünleri söylemeye başladı.

"Onu uyutma, Sartan! Bilgiye ihtiyacımız var."

Alfred, Haplo'ya sertçe, paylarcasına baktı.

"Onu yanımızda, bütün koridorlar boyunca taşımak istemezsin, değil mi?" diye sordu Haplo. "Ya da burada bilinçsiz halde bırakmayı?"

Bozulan Alfred, başını salladı. Elinin hareketleri adamın üzerine görünmez bir battaniye örttü. Tomas'ın haykırışları durdu, daha kolay nefes almaya başladı. Ama hâlâ onlara faltaşı gibi açık gözlerle bakıyor, kolları ve bacakları titriyor, sarsılıyordu. Haplo adamın yanında, yere diz çöktü. Yanına gelen köpek, Tomas'ın cüppesini büyük bir ilgi ile koklamaya başladı. Haplo elini uzattı ve cüppenin kumaşına dokundu. Islaktı. Elini ışığa tuttu, parmakları kıpkırmızı olmuştu.

Alfred adamın cüppesini kenara itti ve altındaki bacağa baktı. Bereliydi, ama bunun dışında incinmemişti. Kan adamın değildi Alfred'in beti benzi attı.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu Haplo, Jonathan'a.

"Evet, onu tanıyorum."

"Konuş onunla. Yukarıda neler olup bittiğini öğren."

"Tomas. Benim, Jonathan. Beni tanıdın mı?" Dük merhameti içinde, öfkesini unutmuştu. Çekinerek elini uzattı.

Tomas'ın gözleri eli izledi, bakışları aniden Jonathan'ın yüzüne kaydı. "Sen canlısın!" dedi nefes nefese. Jonathan'ın elini sıkıca tuttu. "Sen canlısın!" diye fısıldadı tekrar tekrar ve gözyaşlarına boğuldu.

"Tomas, sana ne oldu? Yaralandın mı? Bu kan..."

"Kan!" Adam ürperdi. "Havada var. Kan tadı alıyorum! Kan soluyorum! Her taraf kan havuzu, magma gibi yanıyor. Damla damla, damlıyor. Duyabiliyorum. Tüm devir. Şıp, şıp."

"Tomas..." diye uyardı Jonathan.

Adam dikkat etmedi. Dükün elini yakaladı, gölgelere doğru baktı. "O geldi... babası için. Babasının kanı zeminden aşağı sızdı... şıp, şıp."

Jonathan'ın yüzü soldu. Tomas'ın elini bıraktı, topuklarının üstüne oturdu.

Haplo, araya girme zamanının geldiğine karar verdi. Dük'ü kabaca kenara iterek, Tomas'ı yakaladı ve sarstı. "Kentte neler oluyor? Yukarıda neler oluyor?"

"Yalnızca biri hayatta. Yalnızca biri..." Boğulur gibi oldu, gözleri yerinden uğradı, dili ağzından fırladı.

"Sartan! Bir şey yap, lanet olsun! Bir tür kriz geçiriyor! Öğrenmek zorundayım..."

Alfred adamla ilgilenmek için yanaştı. Ama çok geçti artık. Tomas'ın gözleri arkaya yuvarlandı, bedeni katılaştı, sonra gevşedi.

Haplo nabzını aradı, ama başını salladı.

"O.. O... öldü mü?" Jonathan'ın sesi zar zor duyuluyordu. "Nasıl?"

"Kendi korkusu onu öldürdü," diye yanıt verdi Alfred. "Orada gördüğü her neyse, işte o."

" 'Yalnızca biri hayatta,' " Haplo sözleri yavaş yavaş tekrarladı.

"Ölülerin seslerini işitiyorum," dedi hayalet. Prens Edmund'un cesedi Jonathan'ın yanında duruyordu. Hayaletin parıltılı gözleri duygusuzca cesede bakıyordu. "Sayıları çok ve öfke dolular. Rahat ol, zavallı ruh," diye ekledi Prens, görünmeyen bir şeyle konuşarak. "Bekleyişin uzamayacak. Zaman kısalıyor. Kehanet gerçekleşmek üzere."

Kehanet! Haplo kehaneti unutmuştu. Ayağa kalktı. "Bana bu kehaneti anlat..."

Köpek hırladı, başını eğdi.

"Kahretsin! Işıktan çekilin!" diye emretti Haplo, karanlığa karışarak. "Sessiz olun!" Yüzü başlıklarca gizlenmiş, gölgeli şekiller belirdi.

"Adam bu yana koştu," dedi biri. "Eminim. Sıcaklığını hissedebiliyorum. Burada yaşam var!"

"...yaşam var..." dedi hafif bir fısıltı, tıslarcasına.

"Lazarlar..." dedi Alfred, hafifçe iç çekti ve duvardan aşağı kaydı.

"Bayıldı!" diye fısıldadı Jonathan

Tam da faydalı olabileceği bir anda, Haplo içten içe küfretti. Koridora, geldikleri yöne baktı. Başka koridorlar geçtik. Yalnız olsaydım, koşabilirdim. Kaçma şansım olurdu, özellikle de lazarlar Dük ve Alfred ile

ilgileneceğinden. Kurtadamlardan böyle kaçarsın. Onlara yeni öldürülmüş bir beden atarsın. Hayvan kendine ziyafet çekerken, sen ortadan kaybolursun.

Yerde yatan Alfred'e, onun üzerine eğilen Jonathan'a baktı. Güçlü olan hayatta kalırdı. Zayıflar ise olurdu

"Köpek! Gel buraya, oğlum!" diye seslendi Haplo yumuşak bir sesle. "Hadi!"

Köpek Alfred'in tepesinde duruyordu.

Lazarlar başka bir koridoru araştırmak için durmuştu. Tam zamanıydı.

"Köpek!" diye emretti Haplo.

Hayvan kuyruğunu salladı, sızlanmaya başladı. ,, ,

"Köpek! Şimdi!" diye ısrar etti Haplo, parmaklarım şıklatarak.

Köpek Haplo'ya doğru birkaç adım attı, sonra dönüp Alfred'e gitti. Lazarlar yine ilerlemeye başlamıştı. Jonathan bakışlarını Haplo'ya kaldırdı.

"Sen git. Yeterince şey yaptın. Bizim için hayatını vermeni isteyemem senden. Eminim arkadaşın da böyle olmasını isterdi."

O benim arkadaşım değil! diye bağıracak oldu Haplo. O benim düşmanım! Sen de benim düşmanımsın! Siz Sartanlar benim annemle babamı öldürdünüz, halkımı tutsak ettiniz. Sayısız binler sizin yüzünüzden acı çekti ve oldu. Elbette sizin için hayatımı vermem! Hak ettiğinizi buldunuz.

"Köpek!" diye bağırdı Haplo öfkeyle, hayvanı yakalamaya çalışarak.

Köpek ulaşamayacağı bir yere kaydı, dondu ve dosdoğru lazarlara doğru atıldı.

KIRKIKINCI BÖLÜM

MEZARLAR,

ABARRACH

Lazarları saymak kolay değildi. Gölgelerin içindeyken, bedenleri ve ruhları devamlı birleşiyor, ayrılıyor, gözü şaşırtıyor, kafa karıştırıyordu. Siyah cüppelere bürünmüşlerdi, ölüçağıranlardı bunlar -diğer yeni ölenleri ne ölü, ne de diri olanlara çevirme gücüne sahip olanlar.

Haplo'nun bir tek tesellisi vardı. Onun derisi ile ilgilenmeyeceklerdi. Onu hemen öldüreceklerdi. Buna minnettar olması gerektiğini düşünüyordu.

Lazarlar durdu. Güçlü eller sinir bozucu köpeği yakalamak, boğmak, boynunu kırmak için uzandı.

Haplo havada bir desen çizdi. Desen alev aldı, bir şimşek gibi çakarak ellerinden aktı ve köpeğe çarptı. Mavi-kızıl alevler hayvanı çevreledi. Köpek irileşmeye başladı ve her sıçrayışta biraz daha, biraz daha büyüdü.

Kocaman kafası tavanı süpürüyordu, dev pençeleri yeri sarsıyordu. Gözleri ateş gibiydi ve burnundan sıcak duman çıkıyordu

Köpek lazarların üzerine atladı, bedenlerini dev pençesi altında ezdi. Hayvanın dişleri ölü etlerde gömüldü. Boğazları parçalamıyor, kafaları toptan koparıyordu

"Bu onları durdurur, ama fazla sürmez," diye bağırdı Haplo, köpeğin boğuk hırlamaları üzerinden. "Alfred'i ayağa kaldır da gidelim artık!"

Jonathan korku dolu bakışlarını koridorun sonunda gerçekleşmekte olan kıyımdan kopardı. Yeni yeni kendine gelmeye başlamış, sersemlemiş Alfred'i yakalayan Dük ile Prens'in cesedi, Sartan'ı ayağa kaldırmayı başardı.

Haplo stratejisine karar vermek için bir an düşündü. Geri dönmek imkânsızdı. Tek umutları kente ulaşmak, yaşayanlardan geri kalanlarla güçlerini birleştirmekte yatıyordu. Ve kente ulaşmak için, lazarların önünden geçmek gerekliydi. "

Arkasına bakmadan koridorda koşmaya başladı. Eğer beni takip ederlerse, ne âlâ. Etmezlerse de benim için fark etmez.

Köpek parçalanmış cesetlerden ve yırtılmış siyah cüppelerden oluşan, tüyler ürpertici bir savaş alanının ortasında duruyordu. Taş zemin kanla kayganlaşmıştı.

Haplo duvara yakın duruyor, bastığı yere dikkat ediyordu. Arkasında, genç Dük'ün nefesinin boğazında hırıldadığını, adımlarını şaşırdığını işitebiliyordu.

"Haplo!" diye haykırdı korkuya boğulmuş bir ses.

Parçalanmış cesetlerden biri hareket etmeye başlamıştı. Bir kol gövdeye doğru sürünüyor, bir bacak onlara katılmak için kıvranıyordu. Lazarın, karanlıkta pırıldayan hayaleti, büyü gücünü kullanıyor, parçalara ayrılmış bedenini bir araya getiriyordu.

"Koşun!" diye bağırdı Haplo

"Ben -yapamıyorum," dedi Jonathan nefes nefese Adam korkudan kaskatı kesilmişti.

Alfred ayakları üzerinde sallandı, sersem sersem çevresine bakındı. Prens Edmund'un cesedi tehdide hiç aldırmadan, kıpırdamadan duruyordu.

Haplo hafif, delici bir ıslık çaldı. Köpeğin çevresindeki alevler kıpırdandı ve öldü, hayvan normal boyutuna döndü. Kolayca tekrar birleşmekte olan cesetlerin üzerinden atladı, koştu ve Alfred'in çıplak, kemikli ayak bileğini dişledi.

Acı, Sartan'ı kendine getirdi. İçinde bulundukları tehlikeyi gördü, Jonathan'ın durumunu anladı. Dük'ün omzunu yakalayarak, onu lazarların önünden sürükledi. Köpek çevrelerinde koşturuyor, kıpırdanan ceset parçalarına doğru tehdit edercesine havlıyordu. Prens Edmund'un cesedi arkalarında ciddiyetle, ağırbaşlı bir şekilde yürüyordu. Ölü ellerden biri ona tutundu. Prens onu kayıtsızca silkeledi.

"Ben iyiyim," dedi Jonathan, kaskatı kesilmiş dudaklarının arasından. "Artık beni bırakabilirsin."

Alfred ona endişeyle baktı.

"Gerçekten," diye onu temin etti Dük. Korkunç bir büyülenmenin çekimindeymiş gibi başını çevirmeye yeltendi. "Yalnızca... yalnızca o gördüğümüz şeylerin dehşeti..."

"Arkana bakma!" Haplo Jonathan'ı yakaladı ve önüne dönmeye zorladı. "Neler olduğunu görmek istemezsin. Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

Mezarlık sona ermişti. Parlak bir şekilde aydınlatılmış, şatafatlı döşenmiş koridorlarda duruyorlardı.

"Sarayda," dedi Jonathan.

"Bizi kente götürebilir misin?"

Patryn başta Jonathan'ın dayanamayacağı kadar çok şey yaşadığından, hiçbir yardımı olmayacağından korkmuştu. Ama Dük, muhtemelen sahip olduğunu hiç bilmediği gücünden geriye kalanları toplamıştı. Solgun yanaklar hafifçe renklendi.

"Evet," dedi Jonathan, hafif ama sağlam bir sesle. "Götürebilirim. Beni takip edin" Önlerinde yürümeye başladı. Alfred yanında yürüyor, Prens arkadan takip ediyordu

Haplo lazarlara son bir bakış fırlattı. Bir tür silah bulmam lazım, diye düşündü. Bir kılıç onları öldürmez, ama kaçmama yetecek kadar oyalar...

Soğuk bir burun eline sürtündü.

"Çevremde dolanıp durma," diye tersledi Haplo, hayvanı itekleyerek. Yürümeye başladı. "Sartan'ı bu kadar seviyorsan, git onun köpeği ol. Seni istemiyorum."

Hayvan sırıttı. Kuyruğunu sallayarak, Haplo'nun yanında yürümeye başladı.

Yalnızca bir kişi hayatta.

Haplo yaşamı boyunca pek çok korkunç şey görmüştü. Labirent merhametsizce, acımasızca öldürürdü. Ama o gün Necropolis sarayında

gördükleri, hayatının kalanı boyunca aklından çıkmayacaktı.

Jonathan sarayı biliyordu, onları hızla kıvrılan koridorlardan ve odalardan oluşan karmaşık bir bulmacanın içinden geçirdi. Başta ihtiyatla, dikkatle ilerliyorlardı, gölgelerden ayrılmıyor, kapı ağızlarında saklanıyor, her köşede, yeni kurban arayan lazarlarla karşılaşmaktan korkuyorlardı.

Yaşayanlar bizi tutsak ettiler. Biz yaşayanların köleleriyiz. Yaşayanlar artık olmadığında, özgür kalacağız

Jera'nın sesi hâlâ koridorlarda yankılanıyordu, ama ondan ya da canlı ya da yarı-canlı, başka herhangi bir varlıktan iz yoktu.

Fakat her yer ölülerle doluydu. ,

Cesetler koridorları dolduruyor, öldükleri yerde yatıyorlardı. Hiçbiri dıriltilmemişti, hiçbirine, herhangi bir tören yapılmamıştı. Bir okun öldürdüğü bir kadın, kollarında katledilmiş bir bebek tutuyordu. Gafil avlanan, arkadan vurulan bir adam, görmeden onlara bakıyordu, ölü yüzde, adeta komik bir hayret ifadesi vardı.

Haplo bedendeki kılıcı kurtardı ve kendisi kullanmak için el koydu. '

"Artık bu silaha ihtiyacın yok," dedi Prens. "Lazarlar bizi kovalamıyor. Kleitus çağırdı onları. Daha acil işleri var."

"Tavsiyen için teşekkürler, ama gene de o yanımdayken kendimi daha iyi hissederim."

Hızlı bir şekilde, yürürken hem grubun ilerlemeye devam etmesini sağladı, hem de kılıcın üzerindeki kanlı izlerden giderek bazı rünler çizdi. Başını kaldırdığında, Alfred'in dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştı.

"Kaba, kabul ediyorum," dedi Haplo ona. "Ama süslü birşeyler yapmak için zamanım yok."

Alfred itiraz etmek için ağzını açtı.

"Bu büyü," diye ekledi Patryn serinkanlılıkla, "lazarları bağlayan, bedenlerini bir arada tutan büyülü yaşamı sona erdirebilir. Elbette, onlara yaptığın o büyüyü hatırlayabilirsen başka."

Alfred ağzını kapattı ve gözlerini kaçırdı. Sartan hasta ve bitkin görünüyordu. Derisi griydi, elleri titriyordu. Omuzları büyük bir yük altında çökmüştü. Büyük acı çekiyordu ve Haplo sevinebilir, düşmanının çektiği acılar karşısında neşelenebilirdi.

Ama yapamıyordu ve bu duygu onu öfkelendirdi. Eski düşmanının kanı ile bir rün çizdi ve yalnızca midesini burkan bir acı hissetti. Hoşlansam da, hoşlanmasam da, Alfred ve ben aynı kaynaktan geliyoruz. Birbirinden çok uzağa düşmüş dallar, biri en tepede, biri aşağıda; birisi ışığa uzanıyor, biri

gölgeden çıkmıyor. Ama ikimiz de aynı gövdede yetişiyoruz. Balta gövdeye iniyor, tüm ağacı devirmeye kararlı. Sartanların sonunda, Haplo kendi sonunu okuyabiliyordu.

Bu ölüçağırıcılık bilgisini Lorduma götürecek miyim? Yoksa kendime mi saklayacağım? Bu, Lorduma yalan söylemem anlamına gelir. Hayatımı kurtaran adama yalan söylemem anlamına gelir.

Ne düşünüyorum ben? Elbette bu bilgiyi Lorduma götüreceğim. Jonathan'ı da alacağım. Neler oluyor bana? Zayıflıyorum! Duygusallaşıyorum! Hepsi o lanet Alfred'in suçu. O da benimle gelecek. Lordum onunla ilgilenir.

Ve ben de izleyip, her dakikanın zevkini çıkaracağım.

Yalnızca biri hayatta.

Taht odasının yanındaki giriş salonuna geldiler. Kleitus'a hizmet eden, gözüne girmeye çalışan, Hükümdar'ın bir bakışı ile şereflendirilmeyi uman saraylılar, yerde ölü yatıyorlardı. Hiçbiri silahlı değildi, hiçbiri hayatı için mücadele edememişti, ama birkaçı, çaresizce kaçmaya çalışmıştı. Onlar da arkadan bıçaklanmıştı.

"İstedikleri şeyi aldılar," dedi Jonathan, bedenlere duygusuzca bakarken. "Sonunda Kleitus onlara dikkat etti, her birine."

Haplo genç adama baktı. Alfred her ölünün çektiği acıları, onların yerine çekiyordu sanki. Buna karşın Jonathan, cesetlerden biri bile olabilirdi. O ve Prens Edmund, esrarengiz bir şekilde birbirlerine benziyorlardı. Sakin, ağırbaşlı, bu trajedi karşısında duygusuz.

"Peki Kleitus nerede?" diye merak etti Haplo yüksek sesle. "Ve neden bu ölüleri arkada bıraktı? Neden onları lazara çevirmedi?"

"Bu grubun içinde hiç ölüçağıran olmayışı dikkatini çekmiş olmalı," diye yanıt verdi Alfred hafif, titrek bir sesle. "Kleitus kontrol sağlamalı. Birkaç gün içinde geri dönüp, daha önce yaptığı gibi ölüleri kaldıracak."

"Tabii," diye ekledi Jonathan, "artık Kleitus ölülerle doğrudan iletişim kurabiliyor. Lazarlar sayesinde ölüler zekâ kazandı."

Bir amaç ve kararlılıkla hareket eden ölü orduları; kıskandıkları ve nefret ettikleri kişileri -yaşayanları- öldürmek için.

"Sarayda hiçkimseyi bulamamış olmamızın sebebi bu," dedi Prens. "Kleitus ve Jera, ordularıyla ilerlediler. Ateş Denizi'ni geçmeye, bu dünyadaki son yaşayan halka saldırmaya ve onları öldürmeye hazırlanıyorlar"

"Senin halkın," dedi Haplo.

"Onlar artık benim halkım değil," dedi Prens. "Artık benim halkım bunlar." Beyaz, pırıldayan hayalet, soğuk ışığı solgun yüzlere hafif bir ışık saçarak, cesetlerin ortasında durdu. Mutsuz ruhların fısıltıları, sanki ona yanıt veriyorlarmış gibi, havayı doldurmuştu.

Ya da ona yalvarıyorlarmış gibi.

"Baltazar'ı uyarmalıyız. Peki ya gemin?" diye sordu Alfred aniden, Haplo'ya dönerek. "Güvende olacak mı? Buradan gitmeyi başarabilecek miyiz?"

Haplo, gemisinin elbette güvende olduğunu, korunduğunu söyleyerek terslenecek oldu Ama sözcükleri dudaklarında söndü. Nasıl emin olabilirdi ki? Lazarların sahip olduğu güçleri bilmiyordu Eğer gemiyi yok ederlerse, yeni bir tane bulana kadar burada kısılı kalırdı. Tuzağa düşmüş bir halde, ölü orduları ile savaşarak, asla durdurulamayacak, asla yenilmeyecek olanlara karşı savaşarak.

"Şimdi ne yapıyor? Kleitus şu anda nerede? Biliyor musun?"

"Evet," diye yanıt verdi Prens. "Ölülerin seslerini duyuyorum. Güçlerini harekete geçiriyor, ordusunu topluyor, onları ileri göndermeye hazırlanıyor. Gemiler demirli, bekliyor Tüm birliklerini yüklemesi zaman alacak." Haplo hayaletin gülümsediğine yemin edebilirdi. "Ölüler artık koyun gibi güdülemiyor. Zekiler ve zekâ serbestçe düşünme, serbestçe hareket etme yetisini getirir. Ve bu da, kaçınılmaz olarak, kargaşayı."

"Demek zamanımız var," dedi Haplo. "Ama Ateş Denizi'ni geçmemiz gerek."

"Ben bir yolunu biliyorum," dedi Prens, "eğer bu yolu kullanacak cesaretiniz varsa."

- Bu artık bir cesaret meselesi değildi.

Alfred, Haplo'nun düşüncelerini dile getirdi. "Başka seçeneğimiz yok."

KIRKÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NECROPOLIS,

ABARRACH

Necropolis ismine layık bir hal kazanmıştı. Parçalanmış bedenler kapı ağızlarına yığılmış, kaçmalarına fırsat verilmeden vurulmuşlardı. Kaçamazlardı da zaten Yaşayanların canlarını alma çabası içinde kapılar devrilmiş, ölüler tarafından yerlerinden koparılmıştı. Başarılı olmuşlardı. Oluklarda akan su, kanla kapkara kesmişti.

Prens Edmund'un hayaleti onları Ölüler Kenti'nin dolaşık tünellerinden geçirdi. Ana kapıdan kaçındılar, korunuyor olabilirdi ve kentten fare deliklerini kullanarak kaçtılar. Duvarların dışına çıkınca, uzakta, yüksek mağara tavanından yansıyan ve zemini sarsan bir gümbürdeme geldi kulaklarına. Savaşa hazırlanan ölülerin sesi.

"Pek çok pauka, hâlâ arabalara bağlanmış bir halde, Necropolis'in eteklerinde dolanıyordu. Hayvanlar çılgına dönmüş, kan kokusu yüzünden dehşete düşmüşlerdi. Sahipleri ve binicileri ölmüştü, bedenleri öldükleri

yerde bırakılmış ya da katliama katılmak üzere diriltilip götürülmüştü. Haplo ve Jonathan bir araba buldular ve içindeki bir adam, bir kadın ve iki çocuk cesedini dışarı sürüklediler Alfred içeri tırmandı, ne yaptığının pek az farkındaydı, genellikle Jonathan'ın, bazen de Haplo'nun -kaba-rehberliğinde, yalnızca söyleneni yapıyordu.

Araba yola çıktı. Pauka, birisi, bir kez daha hayatının kontrolünü eline aldığı için rahatlamış görünüyordu. Jonathan arabayı sürüyor, Haplo yanında oturmuş, çevreyi gözlüyordu. Prens Edmund'un cesedi Alfred'in yanındaki yolcu sırasında dimdik oturuyordu. Prensin hayaleti yol gösteriyordu. Kilometreler boyunca doğuya, Gedik Tepe'ye doğru gittiler. Bir yolağzına geldiklerinde, araba Ateş Denizi'ne, güneye doğru döndü. Köpek arabanın yanında koşuyor, paukaya havlayarak hayvanı sinirlendiriyordu.

Jonathan cesaret edebildiğince hızlı sürüyordu arabayı. Araba taşlarla kaplı yolda hoplayıp sallanıyor, kairn otu tarlaları yanlarından yeşilimsi bir bulanıklık gibi hızla geçiyordu. Alfred sarsılan arabanın yan tarafına tutunmuş, her an içinden fırlamayı ya da içinde başaşağı dönmeyi bekliyordu. Can korkusu içindeydi, anlamadığı bir duyguydu bu, çünkü hayatının pek az anlamı kalmıştı.

Bizi hangi hayvansı içgüdüler hayatta tutuyor? diye merak etti Alfred kendi kendine acıyla. Oturup ölmek daha kolayken.

Araba bir köşeyi iki tekerlek üzerinde döndü. Sartan şiddetle cesedin soğuk şekline doğru itildi. Araba düzeldi. Alfred de doğruldu. Prens Edmund'un cesedi her zamanki vakarı ile yardımcı olmuştu ona.

Neden hayata sarılıyorum? Benim için yaşanacak ne kaldı zaten? Bu dünyadan kaçsam bile, gördüklerimin anısından, halkımın ne hale geldiği gerçeğinden asla kaçamam. Neden onu uyarmak için Baltazar'a koşayım? Hayatta kalırsa, Ölüm Kapısı'nı aramaya devam edecek. Nasıl gireceğini bulacak ve ölüçağırıcılık hastalığını, diğer âlemlere taşıyacak. Haplo da bu sanatı Lorduna götürmekle tehdit etti.

Evet, diye düşündü Alfred, ilk geldiğimizde bahsetti Patryn bundan. Ama bir daha sözü geçmedi. Şimdi ne düşünüyor, merak ediyorum. Bazen, ruhumda hissettiğim dehşetin aynısını onun gözlerinde de okuduğumu sandım. Ve Lanetliler Odası'nda, yanımda oturan genç adam oydu! Gördüklerimi gördü. .

"Tıpkı senin gibi, o da bu düşünceyle savaşıyor," dedi Prens, Alfred'in düşüncelerinin arasına girerek

İrkilen Alfred konuşmaya, itiraz etmeye çalıştı, ama sözcükler ağzında dolandı. Neredeyse dilini ısırıp koparıyordu. Ama Prens Edmund anladı. "Aranızda yalnızca bir kişi yüreğini gerçeğe açtı. Jonathan henüz tamamen anlamıyor, ama sizden daha yakın gerçeğe."

"Ben... gerçeği... bilmek istiyorum!" demeyi başardı Alfred; dilini tekrar ısırmamak için dişlerinin arasından konuşmuştu, "Öyle mi?" diye sordu hayalet ve Alfred onun serinkanlılıkla gülümsediğini gördüğünü sandı. "Hayatını gerçeği reddederek harcamadın mı'"

Bayılmaları: başta büyü güçlerini açığa çıkarmamak için bilinçli olarak kullanmıştı, ama sonra kontrol edilmez olmuşlardı. Sakarlığı, ruhu ile çelişen bir beden. Ona çok fazla, istemediği kadar, başkalarının onu kullanmak isteyebileceği kadar güç verecek bir büyüyü hatırlamayı beceremeyişi -yoksa bir reddediş miydi? Devamlı kendini seyirci yerine koymuş, ne iyilik ne de kötülük adına, eyleme geçmemişti.

"Ama başka ne yapabilirdim?" diye sordu Alfred, kendini savunurcasına "Eğer menşeliler bir tanrının gücüne sahip olduğumu anlasalardı, yaşamlarına müdahale etmem için o gücü kullanmaya zorlarlardı beni."

"Seni zorlarlar mıydı? Yoksa ayartırlar mıydı?"

"Haklısın," diye kabul etti Alfred. "Zayıf olduğumu biliyorum. Ayartma benim için çok güçlü olurdu, çok güçlüydü. Ona teslim oldum -ölümü, takip eden tüm trajedileri önleyebilecekken, Bane denen çocuğun yaşamını kurtardım."

"Neden kurtardın o çocuğu? Neden" -Prens'in hayalet bakışları Haplo'ya kaydı- "adamı kurtardın? Düşmanını? Seni öldürmeye ant içmiş bir düşmanı? Yanıt için, gerçek yanıt için yüreğine bak "

1 Alfred içini çekti. "Hayal kırıklığına uğrayacaksın. Keşke asil bir ülkü için yaptığımı söyleyebilseydim -şövalyece bir onur, kendini feda eden bir cesaret. Ama öyle olmadı. Bane konusunda, merhamet idi. Bir anlık mutluluk tanımadan ölen, sevilmemiş bir çocuk için merhamet. Ve Haplo? Birkaç kısa an boyunca onun derisi içinde yaşadım. Onu anlıyorum." Alfred'in bakışları köpeğe gitti. "Sanırım onun kendisini anladığından daha iyi anlıyorum."

"Acıma, merhamet."

"Hepsi bu, sanırım," dedi Alfred

"Bu her şeydir," dedi hayalet.

Üzerinde ilerledikleri yol boş, terk edilmişti Pek çok ayak tarafından ezilmişti Ölü ordusunun bir kısmı buradan geçmiş, kentten, Ateş Denizi'ne

giden anayollara akmıştı. Miğferler, zırh parçaları, kemikler ve orada burada, düşmüş, parçalanmış bir iskelet ordusunun geçtiği yerin yakınında yatıyordu. Çiftlik ya da binek arabaları bırakılmıştı, yolcuları ya öldürülmüş, ya da ölü ordusunun geldiği söylentisi üzerine kaçmıştı.

Alfred başta Tomas'ın haklı olduğunu düşünmüştü. Mezarlıklardan çıktıklarından beri tek bir yaşayan görmemişlerdi. Necropolis'in içinde ya da etrafında, hiçkimsenin ölülerin öfkesinden kaçamadığından korkuyordu. Ama yolculukları sırasında, birkaç kez, yüksek kairn otları arasında gizlenmiş hareketler dikkatini çekmiş, bir başın kaldırıldığını, gözlerin -yaşayan gözlerin- korkuyla baktığını gördüğünü düşünmüştü. Ama araba, gördüklerinden emin olamayacağı ya da diğerlerine gösteremeyeceği bir hızla ilerliyordu.

Ama küçük bir umut kırıntısı, kapalı bir kapının altından sızan ışık gibi, karanlığı aydınlatmıştı. Morali düzeldi, yeni bulduğu umutla mı, yoksa hayaletin rahatlatıcı sözleriyle mi, karar veremiyordu. Beyni, tutarlı düşünemeyeceği kadar sallanıp sarsılıyordu. Arabanın yan tarafına tutundu ve sert bir kararlılıkla asıldı. Yaşamın bir anlamı ve amacı vardı. Bunun ne olduğundan emin değildi henüz, ama en azından aramaya devam etmeye karar vermişti.

Araba Ateş Denizi'ne, tehlikeye yaklaştı. Bir tepenin üstüne çıkınca, Alfred uzaktaki rıhtımlara, gemilerin çevresinde kargaşa içinde dönüp duran ölü ordusuna baktı. Aç bir ejder yavrusunun saldırısına uğramış bir mercankaya larvası kolonisi aklına geldi. Başta her larva yalnızca aç çenelerden kaçmaya çalışmıştı. Fakat ilk kargaşa ve panikten sonra, tehlike onları birleştirdi. Döndüler ve birlik halinde saldırgana saldırdılar. Anne ejder yavrusunu tam zamanında kurtarmıştı.

O anda rıhtımlarda kargaşa ve panik hüküm sürüyor olabilirdi, ama tek bir amaç, kısa süre sonra onları birleştirecekti.

Araba tepeden aşağı fırladı, onları rıhtımlardan uzaklaştıracak şekilde doğuya yöneldi. Jonathan çılgına dönmüş paukayı boyun kıracak bir hızda sürüyordu. Ordular ve gemiler Alfred'in gözlerinden kayboldular. '

Çılgın yolculuk sonunda bitti. Araba Ateş Denizi'nin kayalı kıyısında durdu. Pauka yolun üzerinde, yere çöküverdi, nefes nefese kalmıştı.

Önlerinde, alev alev magmadan engin bir okyanus portakal kırmızısıyla parlıyor, kızıl ışığı mağaranın tavanından sarkan siyah sarkıtların üzerinden yansıyordu. Denizin kırmızı arka planı üzerinde siyah siyah dikilen dev dikitler, sıra sıra dişlere benzeyen bir kıyı oluşturuyordu. Magma ağır ağır

dikitlere doğru dalgalanıyordu. Yukarıdaki kentten kaçan dolambaçlı bir su akıntısı, denize dalıyor, tıslıyor, sıcak, sülfür dolu havaya buhar bulutlan gönderiyordu.

Yaşayanlar ve ölüler sahilde durmuş, denize doğru bakıyordu. Alfred, uzakta, karşı kıyıyı zar zor görebildiğini düşündü.

"Burada bir tekne bulacağımızı söylediğini sanıyorum," dedi Haplo, Prens'i sertçe, şüpheyle süzerek.

"Burada karşı kıyıya geçmenin bir yolunu bulacağınızı söyledim," diye düzeltti Prens Edmund. "Bir tekne hakkında hiçbir şey söylemedim." Hayaletin beyaz, pırıltılı kolu kalktı, belirsiz bir parmak işaret etti.

Başta Alfred, Edmund'un karşıya geçmek için büyü kullanmaktan bahsettiğini sandı.

"Yapamam," dedi Sartan uysallıkla. "Çok zayıf düştüm. Sırf hayatta kalmak için bile tüm enerjimi kullanıyorum."

Daha önce kendi ölümlülüğünün yükünü hiç bu kadar ağır bir şekilde hissetmemiş, gücünün fiziksel sınırları olduğunu fark etmemişti. Abarrach Sartanlarını anlamaya başlıyordu, tıpkı Haplo'yu anlamaya başladığı gibi. Onların derilerinin içinde yürüyordu.

Hayalet hiçbir şey demedi; Alfred yine, saydam dudaklarda bir gülümseme belirdiğini sandı. Hayalet işaret etmeye devam etti.

"Bir köprü," dedi Haplo. "Bir köprü var." ; "Kutsal..." Alfred Kutsal Sartan, demek üzereydi. Sözcükler dudaklarında öldü. Bir daha asla kullanmayacağı bir sözdü bu, en azından iyice düşünmeden kullanmayacağı bir söz.

Haplo gösterince, Alfred köprüyü görebildi (bu isim verilerek şereflendirilebilirdi herhalde). Aslında, bir dizi büyük, tuhaf şekilli kayanın, bir kıyıdan ötekine, ardı ardına dizilmesiyle oluşmuş düz bir çizgiydi, başka bir şey değil. Sanki dev bir sütun denize yıkılmış, kalıntıları bu köprüyü oluşturmuş gibiydi.

"Düşen sütun," dedi Jonathan, anlayarak. "Okyanusun ortasındaydı."

"Eskiden okyanusun ortasındaydı," dedi Prens. "Deniz küçülüyor ve artık karşı tarafa ulaşmak için kullanılabiliyor."

"Eğer cesaretimiz varsa," diye mırıldandı Haplo. Köpeği kucakladı, kafasını kaşıdı. "Gerçi fark ettiğinden değil." Gözleri Alfred'e gitti. "Dediğin gibi, Sartan, başka seçeneğimiz yok."

Alfred yanıt verecek oldu, ama boğazı yanıyordu, ağzı kupkuru olmuştu. Kırık köprüye, yıkık sütunun dağınık parçaları arasındaki dev

aralıklara, altta akan magma denizine bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Yanlış bir adım, bir ayak kayması...

Peki yaşamım neydi, diye merak etti Alfred kederle, sonsuz bir yanlış adımlar ve ayak kaymaları dizisinden başka?

Kıyıdaki kaya parçalarının arasından kıyıya indiler. Yol tehlikeliydi - eller ve ayaklar ıslak kayaların üzerinde kayıyor, sis gözlerinin önünde yüzüyor, görüntüyü bulanıklaştırıyordu.

Alfred sesi kısılana, nefesi kesilene kadar rünler söyledi. Yıkık sütunun kaidesine ulaştıklarında yorulmuştu ve asıl zor kısım daha önlerindeydi.

Dinlenmek ve önlerinde uzanan yolu incelemek için kaidede durdular. Jonathan'ın solgun yüzü terle parlıyor, ıslak saçı şakaklarından sarkıyordu. Gözleri çökmüş, karanlık gölgelerle çevrelenmişti. Eliyle ağzını sildi, kuruyup çatlamış dudaklarını yaladı -yanlarına su alamadan saldırıya uğramışlardı-ve sanki iradesinin bir ucunu o karanlık ufka sabitlermiş ve onu, kendisini karşıya çekecek bir halat olarak kullanmaya niyetliymiş gibi, karşı kıyıya baktı.

Haplo yıkık sütunun ilk parçası üzerinde yürüdü. İlk parça, kaide, en uzun ve aşılması en kolayıydı. Topuklarının üzerine çöktü, merakla kayaya baktı, elini üzerinde gezdirdi. Kıyıda oturmuş nefes almaya çalışan Alfred, gücü ve gençliği için Patryn'e gıpta etti.

Haplo işaret etti. "Sartan," dedi buyururcasına.

"Adım... Alfred."

Haplo bakışlarını kaldırdı, kaşlarını çattı. "Oyun oynamak için zamanım yok. Biraz faydalı ol, eğer bu mümkünse. Gel de şuna bir göz at."

Hepsi sütunun üzerine tırmandı. Genişti -üç geniş çiftlik arabası yanyana üzerinden geçebilir, yine de kenarda bir veya iki araba için yer kalırdı. Alfred, sanki bir ırmağı aşan hargast dalındaymış gibi ihtiyatla ilerledi. Haplo'ya yaklaşınca, Sartan'ın ayağı kaydı ve elleri ile dizleri üzerine düştü. Gözlerini kapattı, parmaklarını kayaya geçirdi.

"Güvendesin," dedi Haplo tiksinti içinde. "Lanet olsun, bu şeyden aşağı düşmek için bayağı uğraşman gerekir! Gözlerini aç, seni lanet olası. Bak, şuraya bak."

Alfred gözlerini açıp korkuyla çevresine bakındı. Kenardan epeyce uzaktaydı, ama altındaki magma denizinin fena halde farkındaydı ve bu da kenar daha yakındaymış gibi görünmesine sebep oluyordu. Bakışlarını

kötücül, portakal kırmızısı akıntıdan kopardı ve ellerinin altındaki kayaya baktı.

Rünler... kayaya kazılmış. Alfred içinde bulunduğu tehlikeyi unuttu. Elleri sevgiyle taşa oyulmuş eski rünler üzerinde dolaştı.

"Bunlar bize herhangi bir şekilde yardımcı olabilir mi? Büyüleri bir işe yarar mı?" diye sordu Haplo, sanki büyülerinin baştan beri pek bir işe yaramadığını ima edermiş gibi.

Alfred başını salladı. "Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Sütunun büyüsü bize yardımcı olamaz. Büyüleri yaşam vermek, bu âlemden yukarıdaki âlemlere yaşam taşımak için kullanılmış."

Prens'in cesedi başını kaldırdı, ölü gözler, belki de üzerinde yürüdüğü topraklardan daha açıkça görebildiği topraklara baktı. Hayaletin yüzündeki ifade sertleşti, hüzünlendi.

"Büyü artık bozulmuş." Alfred derin bir nefes aldı, kıyıya baktı, kaidenin kırık, çentikli kenarlarını izledi. "Sütun kazayla devrilmemiş. Bu mümkün değildi, büyüsü bunu engellerdi. Sütun kasıtlı olarak yıkılmış. Belki de, Necropolis'ten çektiği yaşamı yukarıya taşıdığından korkanlar tarafından. Sebebi her ne idiyse, büyüsü yok olmuş ve asla yenilenemez."

Bu dünya gibi, ölülerin dünyası gibi.

"Bakın!" diye haykırdı Jonathan. Yüzü, gözleri, ateşin sıcaklığını yansıtıyordu.

Uzakta, kıyıdan açılan ilk gemileri görebiliyorlardı.

Ölüler karşıya geçmeye başlamışlardı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ATEŞ DENİZİ

ABARRACH

Rün bezeli sütun üzerinde cesaret edebildiklerince ilerlediler. Gemilere göre avantajlı durumdaydılar, burası Ateş Denizi'nin en dar noktasıydı. Kıyıya Kleitus ile ordusundan daha yakındılar. Gemilerin görüntüsü onları harekete geçirdi, güçlerini yeniledi. Rünler büyülerini kaybetmiş olabilirlerdi, ama taşa yapılmış oyuntular, kaygan kaya üzerinde ayaklarının sağlam basacağı noktalar sağlıyordu.

Sonra, kırık parçanın sonuna geldiler.

Dev, V şekilli bir boşluk iki sütun parçasını birbirinden ayırıyordu. Magma denizi arada dalgalanıyor, keskin, çentikli kenarlardan yukarı kaynıyordu.

"Buradan geçemeyiz!" dedi Alfred, boşluğa dehşet içinde bakarak.

"Buradan geçemeyiz." Haplo gözleriyle ölçtü. "Ama aşağıdan geçebiliriz. Sen bile o atlayışı yapabilirsin, Sartan."

"Ama kayarım! Düşerim! Ben -ben... deneyeceğim." Alfred yutkundu, Haplo'nun kısılmış gözleri, öfkeli bakışları altında bakışlarını indirdi

"Seçenek yok Seçenek yok Seçenek yok," diye söylenmeye başladı Alfred, dua eder gibi Elinde kalan tüm büyü kaynaklarını korumak zorundaydı. Ve bir şekilde, bu dua işe yarar gibi oldu.

"Sen bir aptalsın," dedi Haplo, onu duyunca. Patryn boşluğun dibinde durmuş, bacaklarını açmış, bir kedi gibi, düzgün olmayan kaya yüzeyinde denge kurmuştu. Alfred'in ince kolunu yakaladı ve titreyen adamı dengeledi. "Atla."

Alfred korkuyla, ona inanılmaz bir açıklık gibi gelen lav akıntısına baktı. "Hayır!" Geri çekildi "Yapamam! Asla yapamayacağım! Ben..."

"Atla!" diye kükredi Haplo. ..

Alfred dizlerini büktü ve arkadan yapılan güçlü bir iteleme ile aniden uçmaya başladı. Sanki karşı tarafa kanat çırpabilirmiş gibi kolları savrularak, tüm ağırlığıyla, lav denizinin altı metre yukarısındaki kaya çıkıntısına kondu. Kayıyordu. Elleri tutunacak yer aradı. Düşüyordu, altındaki magmaya kayıyordu.

"Dayan!" diye bağırdı Jonathan çılgınca.

Alfred bir çıkıntıya vahşice tutundu. Parmakları çıkıntının çevresine sarıldı ve düşüşünü durdurmayı başardı. Elleri terden sırılsıklamdı, eli kayıyor gibi oldu, ama ayağı basacak bir yer bulmuştu ve kendini durdurdu. Harcadığı güçle kollan ve bacakları ağrıyarak, kendini çıkıntının üst kısmına çekti ve titreyerek, güvende olduğunu düşünmeye cesaret edemeyerek, orada büzülüp kaldı.

Rahatlamaya zamanı yoktu. Ne olup bittiğini anlayamadan, Haplo'nun yorulmaz kollarının yardımıyla, Jonathan boşluğun üstünden atladı Genç Dük kolayca ve zarafetle kondu. Alfred onu yakaladı ve dengeledi.

"İkimiz için yeterince yer yok. Sen çık," dedi Alfred ona. "Ben burada beklerim."

Jonathan itiraz etmeye yeltendi.

Alfred işaret etti. Sütunun üst kısmı dışa doğru uzanıyor, yukarıda, bir başka düzlük oluşturuyordu. Buradan yukarı tırmanmak için güçlü kollar gerekliydi.

Jonathan gördü, anladı ve yukarıya tırmanmaya başladı. Alfred bir an için onu endişeyle izledi ve Prens Edmund'un cesedinin yanında durmakta olduğunu fark edince oldukça ürktü. Cesedin açıklığı geçmeyi nasıl

başardığı, Alfred'in kavrayışının dışındaydı. Hayaletin bedene yardım ettiğini varsaymaktan başka bir şey yapamıyordu.

Pırıltılı, beyaz şekil, cesedin parlak gölgesiydi ve onları çevreleyen sisten zar zor ayırt edilebiliyordu. Hayalet ne kadar da bağımsız görünüyordu. Neden bu kabuğu arkasında sürüklemeye zahmet ediyor ki?

"Kenara çekil, Sartan!" diye bağırdı Haplo. "Diğerlerinin yanına tırman!"

"Bekleyeceğim! Sana yardım ederim!"

"Sen git kendine," -bir sonraki sözler belirsizdi, magmanın çalkantısı altında kaybolmuştu- "yardım et!"

Alfred duymamış gibi yaptı, sırtını kayaya dayayarak, aldırışsızca bekledi.

Haplo kıyıda köpürdü, ama tartışacak zaman yoktu. Beline taktığı kılıcı kontrol etti ve güvenle bağlanmış olduğundan emin oldu. Bacak adaleleri kasıldı. Kendini ileri doğru fırlattı, magmanın üzerinde havada uçtu ve Alfred'in altında, duvara yapışan sinek gibi kaygan kayaya yapıştı. Kaymaya başladı. Köpek, açıklığın karşısından yüksek sesle havladı.Alfred uzandı, Patryn'in rün bezeli bileklerini yakalayıp çekti. Sırtına bir acı saplandı, kaslar boşandı, ayakları üzerinde durduğu çıkıntının kenarında süründü. Dengesini kaybediyordu. Ya bırakacak, ya da aşağı düşme riskini alacaktı.

Alfred pes etmeyi reddetti. İçini araştırdı ve var olduğunu hiç bilmediği fiziksel güç kaynakları buldu. Sıkıca tutundu ve son, çaresiz bir enerji patlamasıyla, geriye doğru çekildi. Ayakları altında kaydı, ama Haplo'yu çıkıntıya çekmeden önce değil.

Patryn kayalara ve Alfred'e tutundu, nefesi düzelene kadar bekledi, sonra kalan mesafeyi sürünerek aştı. Hiçbir uyarı olmadan, köpek zarif bir atlayışla karşıya geçti. Yanlarına inerek ikisini neredeyse çıkıntıdan aşağı düşürdü ve sonra her birine parlak gözlerle, görünüşe bakılırsa epeyce eğlenerek bak"Başka gemiler de geçmeye başladı!" diye bildirdi Jonathan yukarıdan. "Acele etmemiz lazım!"

Alfred'in bedeni ağrıyor, kasları yanıyordu. Yan tarafındaki acı, sanki birisi onu hançerliyormuş gibiydi. Yaralanmış, berelenmişti ve çıkıntıdan yukarı tırmanmak şöyle dursun, yürüyecek gücü olup olmadığını merak ediyordu. Ve aşması gereken kaç tane sütun parçası kalmıştı acaba? Belki de bundan daha geniş olan, kaç tane açıklık kalmıştı? Gözlerini kapattı,

sonra, yanmakta olan ciğerlerine hiçbir rahatlama getirmeyen derin bir nefes aldı ve bitkinlik içinde devam etmeye hazırlandı.

"Sanırım sana teşekkür etmem lazım..." diye başladı Haplo, her zamanki alaycı ses tonuyla.

"Boş ver! Senin teşekkürünü istemiyorum!" diye bağırdı Alfred ona. Bağırmak iyi gelmişti. Öfkelenmek ve öfkesini serbest bırakmak iyi gelmişti. "Ve lanet hayatını kurtarmamın karşılığını ödemek zorunda gibi de hissetme, çünkü zorunlu değilsin! Yapmak zorunda olduğumu yaptım. O kadar!"

Haplo, Alfred'e hayretle, boş boş baktı. Sonra Patryn'in dudakları seğirmeye başladı. Kendisini kontrol etmeye çalıştı, ama o da çok yorgundu. Kahkahalar atmaya başladı. Kayalara dayanmak zorunda kalana kadar, göz kapaklarının altından yaşlar süzülene kadar güldü. Alnındaki bir kesikten akan kanı silen Haplo sınttı ve başını salladı.

"Küfür ettiğini ilk kez duyuyorum, Sar..." Durdu. "Alfred," diye değiştirdi.

Bir boşluğu aşmayı başarmışlardı, ama bu pek çok boşluğun ilkiydi yalnızca. Ölülerin buharlı ejder gemileri magma denizini aşıyor, alev kırmızısı üzerinde kapkara görünüyorlardı. Alfred kırık sütunun üzerinde güçlükle yürüyor, gemilere, bir sonraki boşluğa bakmama, onu düşünmemeye çalışıyordu. Bir adım, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha...

"Kıyıya asla zamanında..."

"Şşş! Durun!" diye tısladı Haplo, Jonathan'ın sözünü keserek.

Alfred çevresine bakındı, Patryn'in gergin seslenişindeki telaş, ağrıyan bedenindeki ve çaresiz zihnindeki uyuşukluğu yırtmıştı. Haplo'nun derisindeki rünler parladı. Normalde mavi olan ışıltıları, magmanın kızıl parıltısı altında pembeleşmişti. Köpek sahibinin yanında hırlayarak, tüylerini kabartarak, bacakları gergin bir halde durdu. Alfred çılgınca arkasına bakındı, sütun üzerinde kendilerini takip eden ölü sürüleri görmeyi umuyordu.

Hiçbir şey. Onları kovalayan hiçbir şey yoktu. Önlerinde yollarını tıkayan hiçbir şey yoktu. Ama yolunda gitmeyen bir şey vardı. Deniz kıpırdıyor, toparlanıyor, çevrelerinde yükseliyordu. Bir gelgit olayı mı? Magmadan oluşan? Dikkatle denize baktı ve gördüklerinin optik bir yanılsama olduğuna inandırmaya çalıştı kendisini.

Gözler! Ona bakan gözler vardı! Denizde gözler vardı. Denizin gözleri. Kızıl bir kafa magmanın derinliklerinden fırladı ve onlara doğru kaydı. Kırpılmayan gözler onları daimi bir gözetleme altında tutuyordu. Gözler devasaydı. Alfred başını eğmeden gözbebeklerinin kara açıklığından içeri yürüyebilirdi.

"Bir ateş ejderi," dedi Jonathan nefes nefese.

"Demek böyle sona erecek," dedi Haplo yumuşak bir sesle.

Alfred aldırış edemeyecek kadar yorgundu. Aslında, ilk hissettiği rahatlama olmuştu. Bir başka lanet boşluktan atlamayacağım.

Bir mızrak ucu kadar düzgün ve keskin bir ejder kafası, yukarı yükseldi. Boynu uzun, dar ve zarifti. Dikitlere benzeyen sivri pullar yele gibi sıralanmıştı üzerinde. Beden, denizden yükseldiğinde, üzerini kaplayan pullar kırmızı kırmızı ışıldadı. Havayla karşılaşınca hemen soğudular, karardılar, yalnızca sönmekte olan bir ateşin içindeki kömür parçaları gibi, geride kızıl bir ışıltı kaldı. Yalnızca gözler canlı, alev alev bir kırmızı idi artık.

"Onunla savaşacak gücüm kalmadı," dedi Haplo.

Alfred başını salladı. Konuşacak enerjisi bile yoktu.

"Buna gerek kalmayabilir," dedi Jonathan. "Yalnızca tehdit altında hissettikleri zaman saldırırlar."

"Ama bize pek sevgi duymazlar," diye ekledi Prens, "ve bunu söylemek için yeterince sebebim var."

"Saldırsa da, saldırmasa da, gecikme ölümcül olabilir," diye işaret etti Haplo

"Benim bir fikrim var." Jonathan yavaşça, dikkatle, sütun boyunca, yaklaşmakta olan ejdere doğru yürüdü. "Hiçbir tehditkâr hareket ya da jest yapmayın."

Hayvan ona baktı, ama kırmızı gözleri daha çok Prens'in hayaleti üzerindeydi.

"Sen nesin?"

Ejder, Prens'e hitap etmiş, Jonathan'ı, kırık sütun üzerinde duran herkesi görmezden gelmişti. Haplo elini köpeğin başına koydu ve sessiz kalmasını sağladı. Hayvan titriyordu, ama sahibine itaat etti.

"Daha önce hiç sana benzer bir şey görmedim."

Ejderin sözleri açıkça ayırt edilebiliyor, açıkça anlaşılıyordu, ama yüksek sesle söylenmemişti. Ses, kan gibi, bedenlerinin içinde akıyormuş gibiydi.

"Ben, olması amaçlanmış olanım," dedi hayalet.

"Gerçekten mi?" Yarık gözler grup üzerinde dolandı. "Ve bir de Patryn. Bir kayanın üzerinde kısılı kalmış. Sırada ne var? Kehanetin gerçekleşmesi mi?"

"Büyük ihtiyaç içindeyiz, hanımefendi," dedi Jonathan, yerlere kadar eğilerek. "Necropolis halkının çoğu ölü yatıyor..."

"Benim halkımın çoğu ölü yatıyor!" Ejder tısladı, siyah dili kıpırdandı. "Bundan bana ne?"

"Ateş Denizi'ni aşmakta olan gemileri görüyor musunuz?" diye işaret etti Jonathan. Ejder başını çevirmedi, okyanusta neler olup bittiğinin farkında olduğu açıktı. "Lazarları ve ölü ordularını taşıyorlar..."

"Lazarlar!" Ejderin yarık gözleri kısıldı. "Ölülerin yürümesi yeterince kötü. Lazarları Abarrach'a kim getirdi?"

"Ben getirdim, hanımefendi," dedi Jonathan. Ellerini kavuşturdu, sıkıca kavradı, acısını içinde tuttu.

"Benden yardım alamayacaksın!" Ejderin gözleri öfke içinde alevlendi. "Bırak, bu dünyaya getirdiğin kötülük seni de beraberinde götürsün!"

"O aslında masum, hanımefendi. Aşkı için yaptı," diye bildirdi hayalet. "Karısı öldü, onun hayatı için kendisininkini feda etti. Kocası gitmesine dayanamadı."

"Aptallık, o zaman. Ama suç içeren bir aptallık. Daha fazla söyleyecek..."

"Kusurumu telafi etmek istiyorum, hanımefendi," dedi Jonathan. "Bunu gerçekleştirmek için gerekli bilgelik bana verildi. Şimdi, gerekli cesareti bulmaya çalışıyorum..." Sözlerini tamamlayamadı. Yutkundu, derin bir nefes aldı. Elleri birbirini daha sıkı kavradı. "Arkadaşlarım ve ben karşı kıyıya, lazarlardan ve kumanda ettikleri ölülerden önce ulaşmalıyız."

"Sizi taşımamı istiyorsun," dedi ejder.

"Hayır..." Alfred ayakkabılarının içinde sarsılıyordu. "Kes sesini!" Haplo elini Sartan'ın koluna koyup susturdu onu.

"Eğer bize bu onuru bahşederseniz, hanımefendi." Jonathan yine eğildi.

"Söylediğin şeyi yapacağından nasıl emin olabilirim? Belki de yalnızca, her şeyi daha da kötü bir hale getirirsin."

"Kehanetin bahsettiği kişi o," dedi Prens.

Haplo'nun, Alfred'in kolundaki eli seğirdi. Alfred adamın dudaklarının büküldüğünü, kaşlarının merakla çatıldığını gördü. Ama Patryn sessizliğini bozmadı. Şimdi en büyük endişesi, gemisine güvenlik içinde ulaşmaktı.

"Sen de onunla mısın?" diye sorguladı ejder.

"Evet." Prens Edmund'un cesedi dimdik duruyordu, hayalet onun parlak gölgesi gibiydi.

"Patryn de mi?"

"Evet, hanımefendi" Haplo'nun sözleri kısaydı. O alev alev gözler dikkatle bakarken, başka ne söyleyebilirdi.

"Sizi götüreceğim. Çabuk olun."

Ejder kırık sütunun daha yakınına kaydı. Dikenli boynu ve başı, altında duran zayıf figürlerin yanında dev gibi yükseldi. Kaslı, kıvranan bir beden denizden yükseldi. Sırtı düzdü, dikenler belkemiği boyunca uzanıyordu. Dikenli kuyruğun ucu, çok çok uzakta, lav denizinin içinde çırpınıyordu.

Jonathan hızla indi, dikenlerin birini yakaladı ve inişini dengelemek için kullandı. Ceset onu takip etti, pırıldayan hayaleti cesedin adımlarına rehberlik etti. Alfred arkadan izledi, ejderin boynuna tereddütle dokundu, sıcak olmasını umuyordu. Ama pullar oldukça serindi, siyah cam kadar sert ve parlaktılar.

Sartan, Arianus'ta ejder sırtına binmişti ve bu ejder o hava dünyasındakilerden oldukça farklı olsa da, başta düşündüğü kadar korkmamıştı. Sütunun üzerinde yalnızca Haplo ile köpek kalmıştı. Patryn, ejderi dikkatle süzüyor, bakışları, sanki en iyi kararın ne olduğunu kestirmeye çalışırmış gibi, ilerideki sütuna kayıyordu. Köpek inledi, sindi, sahibinin arkasına saklandı ve ejderin gözlerinden kaçınmak için elinden geleni yaptı.

Alfred Patryn'in korkusunu, ikilemini anlayacak kadar biliyordu Labirent'i. Labirent'teki ejderler zeki, kötücül ve ölümcüldür; asla güvenilemezler, her zaman kaçınmak gereklidir onlardan. Ama ölülerin buharlı gemileri okyanusun ortasına ulaşmak üzereydi. Haplo kararını verdi ve ejderin sırtına atladı.

"Köpek, buraya!" diye seslendi.

Hayvan sütun üzerinde öne, arkaya koştu, atlamak için çekimser bir teşebbüste bulundu, son anda vazgeçti, sonra sızlanarak bir aşağı, bir yukarı koşmaya devam etti.

"Çabuk olun!" diye uyardı ejder.

"Köpek!" diye emretti Haplo, parmaklarını şıklatarak.

Hayvan kendini topladı ve çaresiz bir zıplayışla tam Haplo'nun kucağına düşüp, onu aşağı devirecek gibi oldu.

Ejder, Alfred'i hazırlıksız yakalayan bir hızla döndü. Alfred tutunduğu yeri bırakmıştı ve neredeyse sırttan aşağı kayıyordu. Boyu kendisinden uzun bir dikeni yakaladı ve her iki eliyle tutundu.

Ateş ejderi magma üzerinde, Arianus ejderlerinin havada kayması kadar kolaylıkla kaydı. Kıvranıyor, kanatsız, dev bedenini ileri itmek için güçlü kuyruğunu kullanıyordu. İlerleyişlerinin yarattığı sıcak rüzgâr, Alfred'in tel tel saçlarını uçuruyor, cüppesini dalgalandırıyordu. Köpek tüm yol boyunca dehşet içinde uludu.

Ejder, gemilerin önünü kesecek bir açıyla ilerledi, sonra onları geride bıraktı. Kendi ortamında rahatça, inanılmaz bir hız yapabiliyordu. Demir gemiler onun hızıyla boy ölçüşemezdi. Ama şimdi yolun yarısını geçmişlerdi. Ejder yakından geçmek ve lider geminin pruvasına yaklaşmak zorunda kaldı. Ölüler onları gördü. Bir ok yağmuru boşandı, ama ejder, okçulara nişan alacak zaman bırakmayacak kadar hızlı ilerliyordu. "Halkım," dedi ceset boş sesiyle.

Kairn Telest'in ölü ordusu rıhtımda toplanmış, Necropolis'in ölü ordusu ile karşılaşmaya, onları bu kıyıda tutunamadan püskürtmeye hazırlanmıştı.

Baltazar'ın stratejisi mantıklıydı, ama lazarları bilmiyordu, Necropolis'te olup bitenlere ilişkin hiçbir şey duymamıştı bir savaşa hazırlanmıştı -kentler arasındaki bir savaşa. Bu savaşın yaşayanlar ile ölüler arasında geçeceğine ilişkin hiçbir fikri yoktu. Kendisinin ve halkının, Abarrach üzerinde kalan son yaşayanlardan olduğunu ve belki de, kısa süre sonra kendi ölülerine karşı hayatlarını savunmak zorunda kalacaklarını bilmiyordu.

"Başaracağız," dedi Haplo, "ama fazla uzakta değiller." Bakışları Alfred'e kaydı. "Benimle Ölüm Kapısı'na geliyorsan, dosdoğru gemiye koş Dük ve ben sana katılacağız."

"Dük mü?" Alfred şaşırmıştı. "Ama o gelmeyecek. Kendi isteğiyle gelmez." Ve sonra anladı. "Ona bir seçenek bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ölüçağıranı Nexus'a götürüyorum. Sen de geleceksen, gemiye git. Bana teşekkür etmelisin, Alfred," diye ekledi Haplo sert bir gülümsemeyle. "Onun hayatını kurtarıyorum. Burada, ne kadar hayatta kalacağını düşünüyorsun ki?"

Kıyıda bekleyenlerin görüş alanına girmişlerdi. Prens Edmund'un cesedi, hayaletinin uyarısı ile kollarını kaldırdı. Bir tezahürat koptu; ölü askerler onlara yardım etmek, inerlerken saldırıdan korumak için sürüler halinde koşuyorlardı.

Ejder rıhtımdan içeri kaydı, yarattığı lavdan dalgalar, kıyıda patladı. Ölülerin gemileri o kadar yakındaydılar ki, Alfred, Kleitus'un lazarının, lider geminin pruvasında dehşet verici bir şekilde kıvrandığını görebiliyordu. Ve Jera da yanındaydı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

EMİN LİMAN,

ABARRACH

Haplo'nun gemisi limanda zarar görmemiş, emin, dokunulmamış olarak sallanıyordu. Dakikalar içinde gemiye ulaşacaklardı, Patryn'in rünleri onları saldırıya karşı koruyacaktı. Alfred ikilem içindeydi. Haplo'nun söylediği, şüphesiz doğruydu Dük, Abarrach'ta uzun süre hayatta kalamazdı. Hâlâ Abarrach'ta yaşayanların hiçbiri, ölülerin, lazarın yönettiği öç alma ve yıkım duygusu sonucunda yükselen öfkesine karşı hayatta kalamazdı.

En azından, bir kişiyi, bir Sartan'ı kurtarmış olurum. Merhamet, acıma... Kuşkusuz, bir ölüçağıranı Nexus Lordu'nun ellerinden kurtarabilecek bir yol tasarlayabilirim! Ama, ya başarısız olursam? Diğer dünyalara bir ölüçağıran girerse nasıl bir trajedi gerçekleşir? Burada ölmesi daha iyi olmaz mı?

Kairn Telest birlikleri, Prenslerini kurtarma niyetiyle rıhtımlarda seğirttiler Onlar ilerlerken okçular korudular, bir ok yağmuru havalandı ve

takırdayarak, demirden ejder gemisinin yanlarına çarptı Ölüler okları soğuk etlerinden çıkartıp magmaya fırlattılar. Orada oklar, yılansı tıslamalarla kayboldular. Kleitus göğsüne saplanan bir oku çıkardı ve havada salladı

"Biz sizin düşmanınız değiliz1" diye bağırdı, sesi magma denizi üzerinde çınlayarak ve aşağıda, rıhtımlardaki Kairn Telest ordusunun suskunluğa boğarak. "Onlar, yaşayanlar" -siyah cüppeye bürünmüş olan Baltazar'ı gösterdi- "sizin gerçek düşmanınız! Sizi köleleştirdiler, vakarınızı çaldılar!"

"Yalnızca yaşayanlar öldüğünde, ölüler özgür kalacak!" diye haykırdı Jera.

"...ölüler özgür kalacak..." diye yankıladı, acı içindeki ruhu.

Kairn Telest ordusu teredüt etti, dalgalandı. Hava, hayaletlerin inlemeleri, feryatlarıyla doldu.

"Şimdi zamanı!" dedi Haplo. "Atla!"

Ejderin sırtından taş rıhtıma zıpladı. Alfred de onu takip etti ve bir eller, dizler yumağı olarak yere indi. Kendini düzeltmesi birkaç dakika aldı. Ayağa kalkmayı ve yürümeye başlamayı başardığında, Haplo'nun Dük'ün kolunu sıkıca tutmuş olduğunu gördü.

"Hadi yürü, bayım. Benimle geliyorsun." '"

"Nereye? Ne demek istiyorsun?" Jonathan geri çekildi.

"Ölüm Kapısı'na, bayım. Benim dünyama." Haplo gemisine doğru işaret etti.

Dük gemiye baktı, güvenliği gördü. Tereddüt etti, tıpkı çevresindeki ölüler gibi, dalgalandı. Ejder kıyıdan biraz uzaklaştı, durdu ve yarık gözleri ile izleyerek bekledi.

Jonathan başını salladı. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle.

Haplo'nun kavrayışı sıkılaştı "Lanet olsun, hayatını kurtarıyorum! Burada kalırsan, ölürsün!"

"Anlamıyor musun?" dedi Jonathan, Patryn'e tuhaf, dalgın bir sakinlik içinde bakarak. "Yapmam gereken de bu "

"Aptal olma!" Haplo kontrolünü kaybetmişti. "Bir tür yüksek güç ile iletişim kurduğunu sandığını biliyorum, ama bu bir oyundu! Onun oyunu!" Suçlayan parmağını Alfred'e çevirdi. "Senin ve benim gördüklerimiz yalandı1 Evrendeki en yüksek güçler bizleriz!. Benim Lordum en yüksek güçtür. Benimle gel, sen de anlayacaksın..."

Yüksek bir güç. Aydınlanma yıkıcıydı. Alfred durduğu yerde sendeledi, bacakları onu taşıyamaz olmuştu. Şimdi anlıyordu, ona odada neler

olduğunu anlıyordu! İçini dolduran huzur ve tatmin duygusunu hatırladı, neden o hayalden uyandığında, yitip gittiğini gördüğünde bu kadar hüzünlü hissettiğini anladı. Görmesi için Patryn'in göstermesi gerekmişti!

İçimde, derinliklerde, gerçeği biliyordum, ama kendi kendime itiraf edemiyordum. Neden? Neden yüreğimi dinlemeyi reddettim?

Çünkü eğer daha yüksek bir güç varsa biz, Sartanlar, korkunç, sersemletici, affedilemez bir hata yaptık!

Bu fikir, algılanamayacak kadar korkunçtu. Beyni kendisini kaplayan duygu seli ile başa çıkmayı anca başarıyordu. Kavramlar ve yeni fikirler, birbiri ardına darbeler indiriyordu. Üzerinde durduğu katı zemin birden yok olmuş, gemisi olmadan, pusulası olmadan, demirlemesine olanak vermeden, onu tehlikeli bir denizde yapayalnız bırakmıştı.

Bir ok Alfred'in yanından uçtu ve çevresini, içinde bulunduğu tehlikeyi hatırlamasını sağladı. Kairn Telest ölüleri silahlarını kaldırmış, kendi halklarının üzerine çevirmişti.

Fırlatılan bir mızrak Haplo'nun koluna çarptı ve kolundan kan fışkırdı. Yara önemli değildi, ama Patryn'in büyüsünün azaldığının, mızrağın derideki rünü delip geçtiğinin bir göstergesiydi bu.

"Onları durduramaz mısın?" diye haykırdı Alfred, Prens Edmund'a. Prens'in bir şey yapmasını, Abarrach'ta hayatta kalan son kişilerin katliamını önlemesini istiyordu. "Onlar senin halkın!"

Ceset sessizce durdu, bu dünyadaki ölülerden daha sessizce. Hayaletin pırıldayan gözleri Jonathan üzerinde sabitlenmişti.

"Bizi bırak, Patryn," dedi Dük. "Abarrach'ta olup bitenlerle senin ilgin yok. Buna kendimiz sebep olduk. Telafi etmek için elimizden geleni yapmalıyız. Dünyana dön ve bu dünyada edindiğin bilgiyi onlarla paylaş."

"Hah!" Haplo yere tükürdü. "Hadi, köpek!" Patryn gemiye doğru koştu. Köpek, Alfred bir kez baktı ve sahibinin arkasından fırladı.

Kleitus'un gemisi yanaştı. Rampalar indirildi, ölüler kara üzerindeki kardeşlerine katılmak için sürüler halinde koşuşturdular. Kısa süre sonra Dük'ün çevresini bir ordu saracaktı. Gemide, Kleitus ile Jera bir arada duruyorlardı. Düşes'in eli uzanmıştı, ölülere, kocasını öldürmeleri için haykırıyordu.

Jonathan kaostan etkilenmeyerek durdu. Bakışlarını karısına kaldırdı, yüzü acı ve hüzünle solmuştu. Kısa, acı bir mücadele gözlerini gölgeledi.

Ne yapması gerektiğini biliyor, diye düşündü Alfred, ama korkuyor. Ona yardımcı olmamın bir yolu yok mu acaba? Sar-tan, hayal kırıklığı

içinde ellerini ovuşturdu. Nasıl yardımcı olabilirim? Neler olup bittiğini anlamıyorum bile.

Bir başka ok yağmuru Alfred'in yanından, vızıldayan arı sürüleri gibi geçti. Biri cüppesine saplandı, bir başkası ayakkabısının burnuna. Bir ok Haplo'nun kalçasına saplandı. Haplo bacağını tuttu, koşmaya devam etmeye çalıştı. Parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Bacak gevşedi, Haplo yere devrildi.

Ölüler tezahürat yaptı, pek çoğu sıralarından ayrıldılar ve

Haplo'ya doğru koşmaya başladılar. Köpek dönüp onlarla yüzleşti, dişlerini çıkarttı, tüylerini kabarttı. Haplo ayağa kalktı, aksayarak yürümeye çalıştı, ama ölüleri arkada bırakacak kadar hızlı ilerleyemeyeceğini biliyordu. Kılıcını çekti, döndü ve savaşmaya hazırlandı.

Jonathan'ın çevresine yağan oklar, yağmur damlaları da olabilirdi. Onlara hiç dikkat etmiyordu ve oklar da ona dokunmuyordu. Sakindi, kararlıydı. Sessizlik sağlanması için elini kaldırdı. Acıyla kasılıp kavrulmuş yüzüyle, genç adamın varlığı öyle hükmediciydi ki, ölüler sessizleşti, lazarlar intikam çağrılarını bıraktılar. Hayaletlerin sızlanan feryatları bile sessizliğe gömüldü.

Jonathan sesini yükseltti. "Eski günlerde, yarattığımız bu dünyaya ilk geldiğimizde, kendi yaşamlarımızı, menschlerin yaşamlarını ve bize kutsal birer emanet olarak verilmiş tüm yaratıkların yaşamlarını sürdürmek için çalıştık. Başta, her şey yolunda gitti, bir istisna dışında: diğer dünyalardaki kardeşlerimizden haber alamadık.

"Sessizlikleri, başta, huzursuz ediciydi. Sonra, korkutucu oldu, çünkü dünyamız güç kaybediyordu. Kaynaklarımızı nasıl koruyacağımız hakkında çalışmak yerine, ahlaksızca sömürdük onları, daima, zaman içinde, diğer dünyalarla bağlantı kuracağımızı düşünüyorduk. Bize, bizde eksik olanı sağlayacaklardı.

"Çevremizde gittikçe soğuyan ve çoraklaşan bu dünyanın zehirlerine direnemeyen ilk kişiler, menschler oldu. Sonra yaratıklar. Ve sonra, bizim kendi nüfusumuz da azalmaya başladı. O kritik noktada, halkımız iki adım attı -biri ışığa, diğeri geriye, karanlığa doğru.

"Bir grup Sartan ölümle savaşmaya, ölümü sona erdirmeye çalıştı. Ölüçağırıcılığa döndüler. Fakat ölüme üstün gelmek yerine, ona köle oldular. Aynı anda, bir başka grup Sartan, büyüsel becerilerini ve kaynaklarını toplayarak, diğer üç dünya ile iletişim kurmaya çalıştılar. Bu amaca adanmış bir oda yaptılar ve içine, bir başka zaman ve mekândan

kalmış son yadigâr olan bir masayı koydular. İletişim sağlamayı başardılar..."

Jonathan'ın sesi yumuşadı. "Ama diğer dünyalardaki kardeşlerimizle değil. Daha yüksek bir varlıkla iletişim kurdular. Uzun, çok uzun zaman önce unutulmuş olan Benzersiz ile konuştular."

"Sapkınlık!" diye haykırdı Kleitus ve ölülerden de bir yankı yükseldi, "Sapkınlık!"

"Evet, sapkınlık." Jonathan gürültü patırtının üzerinden bağırmıştı. "Uzun yıllar önce o Sartanlar da bununla suçlanmışlardı. Hem, tanrı olan bizlerdik, değil mi? Dünyalar kopardık! Yeni dünyalar yarattık! Ölümü bile yendik! Çevrenize bakın." " Dük kollarını açtı, sola, sağa döndü, öne ve arkaya işaret etti. "Kim kazanmış?"

Ölüler sessizdi. Bakışlarını, ejder gemisinin pruvasında duran Kleitus'a kaldıran Alfred, lazarın kıvranan görüntüsündeki alaycı gülümsemeyi gördü. Hükümdar ipi salıyor, kurbanının ilmiği boynuna geçirmesini bekliyordu. Sonra lazar ipi sıkıca yakalayacak, çekecek ve kurbanının bedeni kıvranıp seğirirken memnunluk içinde seyredecekti.

Jonathan durumu iyiye değil, kötüye götürüyordu, ama Alfred onu nasıl durduracağı konusunda en ufak fikre sahip değildi... durdurması gerekir mi, onu da bilmiyordu. Sartan daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Bacağının arkasındaki bir dokunuş, Alfred'i neredeyse denize sıçratacaktı. Cesetlerden birinin eli olduğunu sanmıştı. Ürperdi, ölümü bekledi, ta ki yumuşak, acıklı bir sızlanma duyana kadar.

Alfred gözlerini açtı, rahatlayarak iç çekti. Köpek yanında duruyordu. Sartan'ın dikkatini çektiğinden emin olunca, hayvan yan yan ilerledi, sonra geri fırladı ve Alfred'e beklenti içinde baktı.

Köpek onun sahibinin yanına gitmesini istiyordu, elbette. Haplo rıhtım üzerinde, bir kairn balyasına dayanarak duruyordu. Yüzü ölü gibi beyazlamıştı. Yalnızca yılmaz iradesi ve güçlü hayatta kalma içgüdüsü onu bilinçli tutuyordu. Merhamet, acıma...

Alfred derin bir nefes aldı. Durdurulmayı, meydan okunmayı, bir ok, mızrak ya da kılıç tarafından vurulmayı bekleyerek cesaretini topladı ve ölülerin arasından geçerek Haplo'ya yanaşmaya başladı.

Jonathan konuşmaya devam ediyordu, Alfred'e göre artık açması olmuş bir konuşmaydı bu. Sonunun nasıl bitmesi gerektiğini biliyordu ve aniden fark etti ki, genç Dük de biliyordu.

"Atalarımız öne çıkan, ölüçağıranlara karşı haykıran, değişmemiz gerektiğini, aksi halde yalnızca kendimizi değil, evrende var olan hassas dengeyi de bozacağımızı söyleyen bu kişilerden korktular. Atalarımızın onlara yanıtı, bu 'sapkınları' öldürmek, bedenlerini, daha sonra lanetli' olarak adlandırılacak odaya kapatmak ve bu odayı koruyucu rünlerle çevrelemek oldu."

Cesetlerin ölü gözleri Alfred'in ilerleyişini takip etti, ama onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadılar. Alfred, Haplo'nun yanına ulaştı, yaralı adamın yanında diz çöktü. "Ne... ne yapabilirim?" diye sordu alçak bir sesle.

"Hiçbir şey," diye yanıt verdi Haplo, acıya karşı sıkılmış dişlerinin arasından, "o aptalın sesini kesmediğin sürece."

"En azından, o konuşurken biz zamanımızı..."

"Ne için?" diye sordu Haplo acıyla. "Eve son bir mektup yazmak için mi?"

"Bana hiçbir şey yapmadılar."

"Neden zahmet etsinler? Hiçbir yere gitmediğimizi biliyor,"

"Ama gemin..."

"Gemiye doğru tek bir hamle yap bakalım, bu yapacağın son hamle olur." Haplo titrek bir nefes aldı, bir inlemeyi bastırdı. "Ejder gemisindekilere bak. Hanımefendi kocasının söylevine pek ilgi göstermiyor."

Alfred başını kaldırdı ve Jera'nın dosdoğru kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Gemiyi, Ölüm Kapısı'nı biliyor. Hatırladın mı?" Haplo doğrulmaya çalıştı, hareketin yarattığı acı karşısında nefesi kesildi. Yanında duran köpek, sevecenlikle inledi. "Benim tahminim... gemiyi kendileri alıp, kapıdan geçmeye..."

"Yaşayanların dünyasına mı? Öldürmek için mi? Bu... bu korkunç! Bir şey yapmalıyız!"

"Önerilere açığım," dedi Haplo kuru bir sesle.

Kalçasına saplanan okun sapının büyük bir kısmını çıkarmayı başarmıştı -ne büyük acılarla olduğunu Alfred hayal edemiyordu. Ama okun başı hâlâ etine saplı duruyordu, pantolonunun bacağı kandan sırılsıklamdı. Gömleği kolundaki yaraya yapışmış, kaba bir sargı oluşturmuştu. Hareket ettiği anda yara açılacak, tekrar kanamaya başlayacaktı.

"Bir şansımız olabilir," dedi yumuşak bir sesle, bakışları genç Dük'ün üzerinde. "Kuşkusuz, bu hikâyenin nasıl sonuçlanacağını görüyorsun, değil mi?"

Alfred yanıt vermedi

"Öldürmek için atıldıklarında, gemiye koşacağız. Bir kere bindik mi, rünler bizi korur. Umarım."

Alfred bakışlarını tek başına, yapayalnız duran Jonathan'a çevirdi.

"Yani... onu bırakacak mıyız?"

Haplo'nun kanlı eli uzandı, Alfred'in yakasını yakaladı ve Sartan'ın yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. "Beni dinle, seni lanet olası! Bu lazarlar Ölüm Kapısı'ndan geçerse ne olacağını biliyorsun! Kaç masum ölecek? Arianus'ta kaç kişi? Pryan'da kaç kişi? Bunu, bu dünyadaki tek bir adamın yaşamıyla karşılaştır Onu bu 'yüksek güce' inandırdın. Onu ölümüne yollayan sensin! Şimdi, Ölüm Kapısı'ndan ölümün kendisini getirmekten de sorumlu olmak mı istiyorsun?"

Alfred dilinin şiştiğini sandı. Konuşamıyordu, yalnızca Haplo'ya, tek kelime edemeden, kafası karmakarışık bir halde bakabiliyordu.

Jonathan'ın güçlü, kararlı sesi dikkatlerini çekti. Hatta ses, Jera'nın ölü gözlerini bile kendine çekmişti.

"Koruyucu rünleriniz gerçeği aramaya kararlı olanları durduramaz! Gördüm. Duydum. Dokundum. Henüz anlamıyorum. Ama inanıyorum. Ve ne keşfettiğimi size kanıtlayacağım."

Jonathan bir adım attı ve kollarını kaldırarak yalvardı "Sevgili karım, sana karşı büyük bir kusur işledim Telafi etmek istiyorum Durduğum yerde öldür beni Senin ellerinde öleyim Sonra beni kaldır Senin saflarına katılacağım, sonsuza kadar lanetlenmiş olanların saflarına "

Bir zamanlar Jera olan lazar Kleitus'un yanından ayrıldı l

Gemiden rıhtıma uzanan rampada yürüdü. Ölü kabuğun içinde kısılı kalmış hayaleti, ellerini hevesle uzatarak, cesaret edebildiğince önden ilerledi.

Jonathan'ın yanaklarından yaşlar akıyordu. "Bana gelinim olarak gelmiştin, Jera..."

Karısını bekledi. Ölüler çevrelerinde toplandı, bekledi. Prens Edmund'un cesedi ve yanında süzülen gölgeli hayaleti bekledi... Uzakta, magma denizinde, ejder alev alev lavın içinde durdu ve bekledi. Kleitus'un gemide duran lazarı bir kahkaha attı ve bekledi.

Cesedin elleri, sanki kocasını bağrına basacakmış gibi uzandı. Bunun yerine, zalim parmaklar, ölümün büyük gücüyle, Jonathan'ın boğazına dolandı.

"Şimdi!" diye haykırdı Haplo.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

EMİN LİMAN,

ABARRACH

Haplo, destek olması için elini Alfred'e uzattı. Alfred, omzunun üzerinden tiksintiyle arkasına baktı. Jonathan'ı göremiyordu, ölüler bir duvar gibi genç adamı çevirmişti. Yumrukların uçuştuğunu, bir kılıcın savrulduğunu gördü, boğuk bir inleme işitti. Kılıç tekrar yükseldiğinde, kanla kararmıştı. "

Karanlık Alfred'in üzerine çökmeye başladı, rahatlatıcı, teselli edici yokluk, saklanabileceği ve kendi ölümü dahil, olup biten hiçbir şeyden sorumlu olamayacağı bir yer.

"Alfred, bayılma! Lanet olsun, Sartan, açması hayatında bir kez sorumluluk al!"

Sorumlu. Evet, sorumlu bizleriz. Bunlardan ben sorumluyum... bütün bunlardan. Ben de ölüler gibiydim, bedenimden oluşan bir kabuk içinde yürüyordum, ruhum bir tabutta gömülüydü ..

"Jonathan için yapabileceğin bir şey yok," diye gıcırdadı Haplo'nun sesi, "onunla beraber ölmek dışında Gemiye ulaşmama yardım et!"

Karanlık geri çekildi, ama yanında her turlu duyguyu ve mantıklı düşünceyi de götürmüş gibi oldu Duygusuzlaşan Alfred, kendisine söyleneni yaptı ve Haplo'ya bir kukla ya da çocuk gibi itaat etti. Sartan kolunu Patryn'in omzuna ve sırtına doladı. Haplo'nun aksak adımlarına yardım etti Haplo ise Alfred'in aksak ruhuna.

"Durdurun onları!" diye uludu Kleitus öfke içinde. "O gemiye ihtiyacım var! Onları durdurmam için geçmeme izin verin!"

Ama rıhtımda dolanan, öldürmeye hevesli binlerce ölü, Kleitus ile hedefi arasında duruyordu. Cesetlerin bazıları Hukümdar'ın haykırışını duydu; çoğu yalnızca, ölümde aralarına katılan kurbanlarının çığlığını duydu.

"Arkana bakma!" diye emretti Haplo, ne kadar nefesi kalmışsa kullanarak. "Koşmaya devam et!"

Alfred'in kolu Haplo'ya destek olmasının yarattığı gerginlikle ağrıyordu. Çevresinde alev alev yanan magma denizi sanki ciğerlerini dağlıyordu. Büyüsünü çağırmaya çalıştı, ama fazla korkmuş, fazla yorulmuş, fazla zayıf düşmüştü. Rünler zihninde yüzdü, gözlerinin önünde sersemletici ışık parlamaları yarattı. Unutulmuş bir dildi, onun için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Haplo Alfred'e doğru çöktü, ayakları kaydı, ama hızları asla kesilmedi. Alfred, Patryn'e baktı ve yüzünün kül gibi solduğunu, çenesinin sımsıkı kapandığını, derisinde ter damlalarının pırıldadığını gördü. Hedeflerine yaklaşmışlardı, gemi üzerlerinde yükseliyordu. Ama sürüklenen ayak sesleri yakından takıp ediyordu.

Ayak sesleri Alfred'i devam etmeye zorladı Yakındı, çok yakın...

Siyah cüppelerden bir bulut önlerinde, geceden bir duvar gibi yükseldi

"Lanet olsun her şeye..." diye içini çekti Haplo, aldırmayacak kadar yorulmuş gibi bir sesle.

Ölülerden korkuları yüzünden, yaşayanları unutmuşlardı. Baltazar önlerinde duruyordu. Solgun, kendine hâkimdi, siyah gözleri magmanın yansıttığı ışıkla kıpkızıl görünüyordu. Gemiye giden yolda önlerini kesti. Ellerini uzattı. Alfred dehşet içinde titredi. Ama eller birbirine yalvarırcasına kavuştu.

"Bizi de yanınızda götürün!" diye yalvardı Baltazar. "Beni, halkımı götürün! Geminin alacağı kadarını!"

Haplo Baltazar'ı dikkatle süzdü, ama o anda yanıt veremedi, konuşacak kadar nefesi kalmamıştı. Alfred, Ölüçağıran'ın çoktan gemiye binmeye çalışmış olduğunu tahmin etti; Patryn'in koruyucu rünleri engellemişti. Arkalarındaki ayak sesleri yükseldi. Köpek uyarırcasına havladı.

"Sana ölüçağırıcılığı öğretirim!" dedi Baltazar yumuşak bir sesle, telaşla. "Ötedeki dünyalarda elde edeceğin gücü düşün! Senin için savaşacak ölü ordularını! Sana hizmet edecek ölü birliklerini!"

Haplo Alfred'e bir bakış fırlattı. Sartan bakışlarını indirdi. Yorgundu, yenilmişti. Elinden geleni yapmıştı, ama yeterli olmamıştı. Umut -açıklanamaz ve anlaşılamaz bir şekilde- odada doğmuş, ama Jonathan'la beraber ölmüştü.

"Hayır," dedi Haplo.

Baltazar'ın siyah gözleri hayretle açıldı, inanamayarak bakakaldı, sonra öfkeyle kısıldı. Kara kaşlar çatıldı, yalvaran eller sıkıldı. "O gemi tek kaçış yolumuz! Yaşayan bedenin bana rünleri nasıl kıracağımı söylemeyebilir, ama cesedin söyleyecektir!" Haplo'ya doğru bir adım attı.

Patryn, Alfred'i ittirdi. Alfred sendeleyerek bir kairn otu balyasının üzerine devrildi.

"Cesedim oraya düşerse, söyleyemez." Haplo magma denizini işaret etti. İstikrarsız bir şekilde sağlam bacağının üzerinde kendini dengeleyerek, kılıcı kan lekeli elinde, lavtası iskele üzerinde durdu, etini dağlayacak ölümden bir ya da iki adım ötedeydi.

Baltazar durdu. Alfred Kleitus'un bağırışlarının yükseldiğinin, kendilerine doğru koşan başka ayak sesleri olduğunun belirsizce farkındaydı. Köpek havlamayı bırakmıştı, Haplo'nun yanında duruyordu. Alfred, ne yapacağından emin olamadan doğruldu, büyüsünü hatırlamaya çalıştı.

Soğuk bir ses kulağının yanında çınladı.

"Bırak gitsinler, Baltazar."

Ölüçağıran, Prens'e üzüntü dolu bir bakış fırlattı, başını salladı. "Sen ölüsün, Edmund. Artık yaşayanlar üzerinde hükmün yok." Baltazar Haplo'ya doğru bir adım daha attı.

Haplo ölüme doğru bir adım daha attı.

"Bırak gitsinler," diye tekrarladı Edmund sertçe."Majesteleri kendi halkını felakete mahkûm ediyor!" diye haykırdı Baltazar. Ölüçağıranın dudakları köpüklenmişti. "Onları kurtarabilirim! Ben..."

Ceset mumsu elini kaldırdı, bir şimşek çaktı, çatırdadı ve Ölüçağıran'ın ayaklarının dibinde yere çarptı. Baltazar geri çekildi, Prens'e korku ve hayret içinde baktı.

Prens Edmund, Alfred'i hafifçe itti. "Arkadaşına git. Gemiye binmesine yardım et. Acele etsen iyi olur. Lazarlar sizi almaya geliyor."

Sersemlemiş, aptallaşmış Alfred denileni yaptı ve tam Patryn'in gücü tükenmeye başlamışken yanına ulaştı. Sartan eski düşmanının sallanan adımlarına yardım etti, gemiye doğru seğirttiler.

Alfred aniden görünmez engele çarptı. Çevresinde uçuşan mavi kırmızı rünler gördüğü izlenimi altında irkildi. Haplo'nun, söylediği, zar zor işitilen bir sözcük, engelin yok olmasını sağladı. Alfred devam etti, Haplo iyice yaslanmıştı ona. Her hareket acıyla yüzünü buruşturmasına sebep oluyordu. Baltazar engellerin kaldırıldığını gördü, onlara doğru meydan okurcasına bir adım attı.

"Bir adım daha atarsan seni öldürürüm, dostum," dedi Prens Edmund, öfkeyle değil, hüzünle. "Bu dünyamızda bir ölü eksik, bir ölü fazla, ne fark eder?"

Alfred boğuk bir hıçkırıkla nefesini tuttu.

"Bizi gemiye çıkar, seni lanet olası!" dedi Haplo sıkılı dişlerinin arasından. "Bunu senin yapman lazım. Ben yapamam... çok... çok kan kaybettim..."

Gemi magma denizi üzerinde yüzüyordu. Abarrach'tan kaçışları ile kendileri arasında alev alev bir kırmızı şerit uzanıyordu. Sürme iskele yok, halat yok... Arkalarında, Kleitus gemiye doğru ilerliyordu. Ölüleri topluyor, onları saldırmaya teşvik ediyor, o çok istediği, kanatlı gemiyi ele geçirmeleri için, Ölüm Kapısı'na kanat açmaları için ısrar ediyordu.

Alfred gözyaşlarını engellemeye çalıştı. Rünleri yine görebilir, okuyabilir, anlayabilir oldu. Rünleri, kendisinin, Haplo'nun, köpeğin çevresini saran parlak, canlı bir ağ şeklinde ördü. Ağ onları, görünmez bir balıkçı avını kaldırırmış gibi havaya kaldırdı ve Ejder Kanadı'nın güvertesine bıraktı.

Düşmanının rünleri, Sartan'ın arkasından, gemiyi koruyarak kapandı.

Alfred köprüde durup lomboz deliğinden dışarı baktı. Lazarların önderliğinde ölüler, ejder gemisine doğru akın ediyor, başarısız bir şekilde rünlerle mücadele ediyorlardı. Baltazar ortalıklarda görünmüyordu. Ya bir lazar tarafından öldürülmüş, ya da zamanında kaçmayı başarmıştı.

Kairn Telest halkı Emin Liman'ı terk ediyor, Salfag Mağaraları'na ve ötesine kaçıyordu. Alfred, uzun, ince, perişan bir çizgi halinde düzlükte çabaladıklarını görebiliyordu. Gemiyi ele geçirme arzuları ile bir anlığına dikkatlerini çevirmiş olan ölüler, onların gitmesine izin veriyordu. Fark etmezdi. Yaşayanlar, ölülerin onları bulamayacağı nereye saklanabilirlerdi? Fark etmezdi. Hiçbir şey fark etmezdi...

Kleitus bir emir haykırdı. Diğer lazarlar verimsiz çabalarından vazgeçtiler ve önderlerinin çevresinde toplandılar. Ölü kalabalığı aralandı. Alfred rıhtım üzerinde kıpırtısız yatan Jonathan'ı gördü. Jera üzerine eğilmiş, onu ölü kollarına almıştı. Jera'nın lazarı onu o korkunç, acı verici hayata çağıracak şarkıları söylemeye başladı.

Alfred başını çevirdi.

"Lazarlar ne yapıyor?" Haplo güvertede çökmüştü, elleri dümentaşı üzerindeydi. Ellerine işlenmiş desenler mavi mavi parlıyordu, ama soluk bir maviydi bu, zar zor seçiliyordu. Yutkundu, ellerini kaldırdı, gerdi ve gözlerini yumdu.

"Bilmiyorum," dedi Alfred moralsizce. "Fark eder mi?"

"Lanet olsun, evet, fark eder! Büyümü çözmeyi başarabilirler. Henüz tehlikeden kurtulmuş sayılmayız, Sartan, onun için saçmalamayı bırak ve bana neler olup bittiğini anlat."

Alfred yutkundu, lomboz deliğinden dışarı baktı. "Lazarlar... bir şey planlıyorlar. En azından öyle görünüyor. Kleitus'un çevresinde toplanmışlar. Hepsi... Jera dışında. O..." Sesi söndü.

"İşte yaptıkları bu," dedi Haplo yumuşak bir sesle. "Rünleri kırmaya çalışacaklar."

"Jonathan o kadar emindi ki." Alfred pencereden dışarı baktı. "İnanıyordu..."

"Senin numaralarından biriydi yalnızca, Sartan."

"Bana inanmadığını biliyorum, Haplo, ama odada sana olan, bana da oldu. Tıpkı Jonathan'a da olduğu gibi. Anlamıyorum." Alfred başını salladı ve alçak sesle ekledi. "Anlamak istediğimden emin değilim. Eğer biz tanrı değilsek... eğer daha yüksek bir güç varsa.

Gemi ayaklarının altında hareket ederek neredeyse onu yere yıktı. Bakışlarını Haplo'ya çevirdi. Patryn'in elleri dümentaşı üzerindeydi. Desenler parlak, canlı bir maviyle ışıldıyordu. Yelkenler titreşti, halatlar gerildi. Ejder gemisi kanatlarını açarak uçmaya hazırlandı. Rıhtımda, ölüler

gürültü yapmaya, silahlarını birbirine çarpmaya başladılar. Lazarlar korkunç bakışlarını kaldırdılar ve hep birlikte gemiye doğru yürüdüler.

Onlardan ayrı, rıhtımın uzak ucunda, Jonathan ayağa kalktı. Bir lazar olmuştu, ölü olmayan ölülerden biri olmuştu, yaşamayan yaşayanlardan biri. Gemiye doğru yürümeye başladı.

"Dur! bekle!" diye haykırdı Alfred, yüzünü cama bastırarak. "Bir dakika daha bekleyemez miyiz?"

Haplo omuzlarını silkti. "Eğer istiyorsan geri dönebilirsin, Sartan. Görevini yaptın. Artık sana ihtiyacım yok. Hadi, çık dışarı!"

Gemi hareket etmeye başladı. Haplo'nun büyülü enerjisi içinden aktı, mavi ışık parlak bir şekilde ışıdı, parmaklarının arasından fışkırdı ve onu parlak bir hale biçiminde çevirdi.

"Gideceksen, git!" diye bağırdı.

Gitmeliyim, dedi Alfred kendi kendine. Jonathan'ın yeterince inancı vardı. İnandığı şey için ölmeye hazırdı. Ben de aynısını yapmaya hazırlıklı olmalıyım.

Sartan lomboz deliğinden ayrıldı ve köprüye giden merdivenlerden tırmanmaya başladı. Geminin dışında, ölülerin soğuk seslerinin öfke içinde, avlarının kaçmasına öfkelenerek bağırdığını duyabiliyordu. Kleitus ile diğer lazarların seslerini bir şarkı ile yükselttiklerini duyabiliyordu. Haplo'nun yüzünde aniden beliren gerginliğe bakılırsa, Ejder Kanadı'nın kırılgan koruyucu rün yapısını kırmaya çalışıyorlardı.

Ejder gemisi sarsılarak durdu. Yakalanmıştı, lazarların büyüsüyle, ağa takılan sinek gibi yakalanmıştı. Haplo gözlerini kapattı, zihinsel güçlerini yoğunlaştırdı. Konsantrasyonu, dümentaşına bastırdığı ellerinin katılığından belli oluyordu. Parmakları -alttan fışkıran ışığın üzerinde kırmızı-alevden yapılmış gibi görünüyordu.

Ejder gemisi sarsıldı, bir metre kadar alçaldı.

"Belki de karar verme sorumluluğu benden alınmıştır," diye mırıldandı Alfred neredeyse rahatlayarak. Lomboz deliğine geri döndü.

Haplo nefesini tutup, dişlerini sıktı ve tutundu. Gemi hafifçe yükseldi.

Aniden, beklenmedik bir büyü Alfred'in aklına geldi. Patryn'in azalmakta olan enerjisini güçlendirebilirdi. Örümcek, gemiyi sokmadan ağdan kurtulmalarını sağlayabilirdi.

Karar verme sorumluluğu ondan alınmamıştı, tam tersine, her şey ona bağlıydı.

Eskiden Jonathan olan lazar, diğer lazarlardan uzakta duruyordu. Bedenden tam olarak koparılamamış ruhu bakışlarını gemiye kaldırmış, rünlerin, ahşabın, camın, etin ve kemiğin içinden Alfred'in yüreğinin içine baktı.

"Üzgünüm," dedi Alfred gözlere "Ben senin inancına sahip değilim. Ben anlamıyorum."

Sartan pencereye sırtını döndü. Haplo'ya doğru yürüdü, ellerini Patryn'in omuzlarına koydu ve şarkı söylemeye başladı.

Çemberler birleşmişti. Ejder Gemisi büyük bir sarsıntıyla büyülü bağlardan kurtuldu, kanatlarını açtı ve alev denizi, ölüleri, Abarrach'ın taş dünyasındaki yaşayanları geride bırakarak havalandı.

Gemi, Ölüm Kapısı'nın önüne uçtu.

Haplo güvertede, dümentaşının yanındaki yatağında yatıyordu. Kendilerini kurtardıktan birkaç dakika sonra yere yığılmıştı. Baygınlığın sınırlarında dolaşırken, uyanık kalmak, gemiyi güvenliğe götürecek rotayı belirlemek için mücadele etmişti. Alfred onu endişeyle izlemişti, ta ki Haplo sinirle gitmesini ve kendisini yalnız bırakmasını söyleyene kadar.

"Tek ihtiyacım olan uyku. Nexus'a ulaştığımızda, iyi olacağım. Sen de kendine uzanacak bir yer bulsan iyi olur, Sartan, yoksa Ölüm Kapısı'ndan geçerken boynunu kırarsın. Ve bu sefer, içinden geçerken, zihnini benimkinden uzak tut!"

Alfred, lomboz deliğinin yanında durup dışarı bakarken, zihni Abarrach üzerinde dolanıyor, pişmanlık içinde kıvranıyordu. "Senin geçmişine burnumu sokmak istememiştim. Benim de bunun üzerinde fazla kontrolüm..."

"Kes sesini ve otur."

Alfred içini çekti ve bir kenara oturdu -daha doğrusu yığıldı. Orada, kemikli dizleri çenesinde, keyifsizlik içinde büzüldü.

Köpek Haplo'nun yanında kıvrıldı ve başını göğsüne koydu. Patryn rahatça yerine yerleşti ve köpeğin kulaklarını okşadı. Hayvan gözlerini kapattı, tatminle kuyruğunu salladı.

"Sartan Uyanık mısın'"

Alfred sesini çıkarmadı.

"Alfred," dedi Patryn istemeye istemeye.

"Evet, uyanığım." " ' "'

"Nexus'ta vardığımızda başına neler geleceğini biliyorsun." Haplo konuşurken ona bakmadı, bakışları köpeğin üzerindeydi. "Lordumun sana ne yapacağını biliyorsun."

"Evet," diye yanıt verdi Alfred. '

Haplo bir an tereddüt etti. Ya bir sonraki sözlerinin ne olacağına karar vermeye çalışıyordu ya da onları söyleyip söylemeyeceğine. Kararını verdiğinde, sesi sert ve keskindi, kendi içindeki birtakım engelleri delip geçiyordu.

"O zaman, ben senin yerinde olsaydım, ben uyandığımda ortalıklarda olmazdım." Haplo gözlerini kapattı.

Alfred hayret içinde bakakaldı, sonra nazikçe gülümsedi. "Anlıyorum. Teşekkür ederim, Haplo."

Patryn karşılık vermedi. Ağır nefesi hafifledi, rahatladı. Yüzündeki acı çizgileri yumuşadı. İçini çeken köpek, daha yakına yanaştı.

Ölüm Kapısı açıldı ve onları yavaşça içeri çekti.

Alfred bölme duvarına yaslandı. Yavaş yavaş kendinden geçiyordu. Bir ses duyduğunu sandı, ama bir hayal de olabilirdi. Haplo'nun uykulu sesi konuşuyordu.

"Kehaneti öğrenemedim. Fark edeceğini sanmıyorum. Orada, kehaneti gerçekleştirmek üzere hayatta kalan kimse olmayacak. Kim bu tür saçmalıklara inanır ki zaten? Senin de dediğin gibi, Sartan. Bir kehanete inanıyorsan, daha yüksek bir güce inanıyorsun demektir."

Kim bilir? diye merak etti Alfred.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

EMİN LİMAN,

ABARRACH

Ejder gemisini kaybettikleri için öfkelenen lazarlar, gazaplarını, Abarrach üzerinde hayatta kalanlara çevirdiler. Kleitus, ölü ordularını, Kairn Telest'in küçük kaçak topluluklarının üzerine sürdü.

Yaşayanları, rıhtımlardan zar zor kaçabilen Baltazar yönetiyordu. Prens Edmund tarafından korunan Ölüçağıran, Salfag Mağaraları'nda saklanan halkına koşmuştu. Onlara, kendi ölü ordularının üzerlerine geldiği haberini vermişti.

Kairn Telest halkı ölülerden kaçmışlar, kendisi de ölmekte olan düzlüklere koşmuşlardı. Fakat umutlan yoktu, çünkü aralarında pek çok hasta, pek çok çocuk vardı ve bu zorlu hıza dayanamıyorlardı. Devirlerce çektikleri acılar ve zorluklar, çabuk sona erdi. Ölüler hızlı ilerliyorlardı ve kısa süre sonra, Abarrach'ta kalan son yaşayanları kuşattılar. Yaşayanların durup savaşmak dışında seçenekleri yoktu.

Bu sırada, ben lazarlar arasında yürüdüm, onlardan biri gibi göründüm, çünkü benim zamanımın henüz gelmediğini biliyordum. Prens Edmund yanımda kaldı. Halkı adına çektiği acının çok büyük olduğunu bilsem de, o da zamanının gelmesini bekledi

Kairn Telest halkı, savaş alanı olarak, Zembar Sutunu'ndan çok uzak olmayan bir tarlayı seçti. Çocukları, hasta ve sakatları, yaşlıları koruyup korumama konusunda bir miktar düşündüler. Sonunda, pek az önemi olduğuna karar verdiler. Ölülerle karşılaşınca, savaşın yalnızca tek bir sonucu olabilirdi. Erkekler ve kadınlar, yaşlılar ve gençler toparlayabildikleri silahları toparlamışlar, savaşmaya hazırlanmışlardı. Tek bir sıra halinde dizilmişlerdi -aileler bir arada, arkadaş arkadaşın yanında. En şanslı olanlar, en önce ve en çabuk şekilde ölenler olacaktı.

Ölüler, alanın karşısında, kendi dizilerini oluşturmuşlardı. Ölülerin ordusu çok büyüktü, Kairn Telest halkının karşısına, bire bin olarak çıkmışlardı. Kleitus ve lazarlar önlerinde yürüyorlardı, Hükümdar, cesetlere, Kairn Telest halkı arasından ölü ölüçağıranları, diriltilmek üzere getirmelerini söylüyordu.

Kleitus'un aklında ne vardı, biliyordum, çünkü lazarların geri kalanıyla beraber konsey toplantılarına katılmıştım. Kairn Telest yok edildikten sonra, Ölüm Kapısı'na girmeyi ve oradan diğer dünyalara geçmeyi planlıyordu. Nihai hedefi -ölülerden oluşan bir evreni yönetmekti.

Cesetlerin boruları çaldı, ince, demirsi notalar Kairnin içinde yankılandı. Ölü ordusu ilerlemeye hazırlandı. Kairn Telest yaşayanları safları sıkılaştırdılar, sessizce sonlarını beklediler.

Prens Edmund ve ben birlikte, savaşın ön saflarında durduk. Hayaleti bana döndü ve o zaman, o kadar zamandır beklemekte olduğu mesajı almış olduğunu anladım.

"Bana iyi yolculuklar dile, kardeşim."

"Yolun açık olsun, kardeşim, uzun yolculuğunda," dedim. "Sonunda huzur içinde yatarsın umarım "

"Ben de senin için aynı şeyi diliyorum," dedi.

"İşim tamamlandığı zaman," dedim ona.

Birlikte, yanyana yürüdük ve ölü saflarının önlerindeki yerimizi aldık. Kleitus bizi dikkatle, şüpheyle izledi. Bize meydan okuyabilirdi, ama ölüler, Edmund'un kendi halkına karşı savaşı yönetmeye geldiğini düşünerek tezahürat yapmaya başladı.

Kleitus'un bize karşı yapabileceği pek az şey vardı. Benim gücüm o son günlerde büyümüş, üzerimde, diğer dünyadan gelen Sartan'ın sözlerinin getirdiği hayaller dışında hiç görmemiş olduğum güneş gibi parlamıştı. Kaynağını biliyordum. Bu gücü kullanmak için nasıl bir fedakârlıkta bulunmak zorunda olduğumu biliyordum ve hazırlıklıydım.

Prens Edmund elini kaldırarak sessizlik istedi. Ölüler itaat etti, cesetler boş haykırışlarını kestiler, hayaletler sonsuz inlemelerini susturdular.

"Bu devir," diye bağırdı Prens Edmund, "Abarrach'a ölüm gelecek!"

Ölüler seslerini büyük bir bağrışmayla yükselttiler. Kleitus'un kıvranan görüntüsü karardı.

"Kastettiğimi yanlış anlıyorsunuz. Ölüm yaşayanlara gelmeyecek." Edmund'un sesi çınladı, "bize, ölülere gelecek. Benim kendi korkumu serbest bıraktığım gibi, siz de kendi korkularınızı serbest bırakın. Ona güvenin." Önümde diz çöktü, bakışlarını bana kaldırdı. "Çünkü o, kehanetin bahsettiği kişidir"

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Evet," dedi kararlılıkla.

Şarkıyı söylemeye başladım, ilk kez o Sartan, Alfred tarafından söylenirken işittiğim sözleri tekrarladım. Onu bize gönderen kutsansın.

Prens Edmund'un bedeni katılaştı, kasıldı, sanki göğsüne bir mızrağın saplandığını hissetmiş gibiydi. Yüzü hem fiziksel, hem zihinsel acıyla, bedeni, bu dünyayı terk eden yaşamın verdiği kısa, acı mücadeleyle, ölmekte olduğunun bilinciyle buruştu.

Yüreğim merhametle doluydu, ama şarkıya devam ettim. Beden ayaklarımın dibinde, yere yığıldı

Neler olduğunu fark eden Kleitus, beni durdurmaya çalıştı. O ve diğer lazarlar öfkeyle üzerime geldiler, ama benim için ateş denizinden esen sıcak rüzgârlardan farklı değildiler. ,;

Ölüler tek bir söz söylemedi, yalnızca izlediler.

Yaşayanlar mırıldandılar, ellerini kavuşturdular ve umut mu vaat ettiğimizi, yoksa çaresizliklerini mi derinleştirdiğimizi merak ettiler.

Cesetler kıpırdamadan, sessizlik içinde uzandılar, onları canlı tutan o korkunç büyülü bağlar koparılmıştı. Edmund'un hayaleti, ruhu, gittikçe güçlenip netleşti. Kısa bir an için bana ve halkına, yaşamda olduğu gibi göründü -genç, yakışıklı, gururlu, merhametli.

Son bakışı halkına yöneldi, hem yaşayanlara, hem ölülere ve sonra, güneş ışığı altında uçup giden sabah sisleri gibi yok oldu.

O gün bir savaş yapıldı, ama yaşayanlar ile ölüler arasında değil. Benimle ölüler, Kleitus ve diğer lazarlar arasında savaşıldı. Sona erdiği zaman, lazarlar yenilmiş, o dehşet verici güçleri zayıflamıştı. Güçlerini arttırıp savaşmaya devam etmeyi planlayarak kaçtılar. Ölülerin bazıları onlara katıldı, bildikleri şeyi bırakmaktan, bilinmeyenden korkuyorlardı. Ama daha sonra ölülerin daha fazlası bana geldi ve onları serbest bırakmam için yalvardılar.

Savaşın ardından, Kairn Telesi yaşayanları Ateş Denizi'ni geçtiler ve o trajik Necropolis kentine girerek, katliamdan kurtulmayı başaran bir avuç yaşayana katıldılar. Önderleri Baltazar'dı. Kabul ettikleri ilk yasa, ölüçağırıcılık uygulamasını yasaklamak oldu. Baltazar'ın verdiği ilk emir, ölülerin intikamının kurbanlarının, saygı ile Ateş Denizi'ne teslim edilmesi oldu. ,\

Lazarlar ortadan kayboldu, ama tehditleri, Necropolis yaşayanları üzerinde, kasvetli bulutlar gibi asılı kaldı. Kent kapıları kapatıldı, fare delikleri tıkandı, duvarlar sıkıca korunmaya başlandı. Baltazar, lazarların Ölüm Kapısı'na girmek için bir yol aradıkları fikrinde, hatta belki bunu başarmışlardır bile.

Kleitus'un Ölüm Kapısı'ndan geçmek için bir yol araması bana oldukça olası geliyor, ama girmenin yolunu bulduğuna inanmıyorum. Hâlâ bu dünyada; tüm lazarlar bu dünyada. Bazen, uzun gecelerin uykusuz saatlerinde seslerini duyuyorum. Nefret ve acı haykırışlarını duyuyorum. Onları bu dünyaya bağlayan aynı nefret, özellikle de bana karşı hissettikleri nefret, çünkü benim sayemde, kehanetin gerçekleştiğini biliyorlar.

Biz lazarların katlandığı acı tanımlanamaz. Ruh özgür kalmaya can atar, ama kendini bedenden koparamaz. Beden ağır yükünden kurtulmak için can atar, ama ruhtan ayrılmaya korkar. Uyuyamayız, dinlenemeyiz. Hiçbir yiyecek bize enerji veremez, hiçbir içecek o korkunç susuzluğumuzu gideremez. Beden yorgunlukla sızlar, huzursuz ruh o bedeni, durmaksızın bu dünyada dolaşması için zorlar.

Necropolis sokaklarında, bir zamanlar kalabalık olan, ama şimdi acınası bir şekilde boş olan sokaklarda dolaşırım Sarayın terk edilmiş koridorlarında dolaşır, kendi ayak seslerimin yankılarını dinlerim. Eski Topraklar'daki ıssız, terk edilmiş tarlalarda dolaşırım. Yeni Topraklar'ı dolaşır, yaşayanların ölülerin yerinde çalışmasını izledim. Çekilmekte olan Ateş Denizi'nin kıyılarında dolaşırım. Varlığımın verdiği acı

dayanamayacağım kadar fazlalaştığında, güç bulmak için Kutsanmışlar Odası'na dönerim.

Çektiğim acılar benim kefaretim, benim fedakârlığım. Sevgili Jera'ın orada bir yerde, lazarlar ile birlikte yürüyor. Bana karşı hissettiği nefret keskin, büyük, çünkü nefreti daha derinlerdeki aşkına karşı daima savaş vermek zorunda kalıyor. Bekleme zamanı bittiğinde görevim tamamlandığında, sevgilimi tekrar kollarıma alacağım ve birlikte, şimdi bize reddedilmiş olan huzuru bulacağız. Bu rüyayı, bu uykusuz gecelerde görmeme izin verilen tek rüyayı yüreğimde saklıyorum. O benim tesellim, benim umudum. Beklerken, aşkım ve görevime dair bilgim beni ayakta tutuyor. Kehanetin zamanı şimdi değil, ama yakında.

"Ölülere yaşam, yaşayanlara umut getirecek ve Kapı onun için açılacak."[14]

SONSÖZ

Lordum,

Abarrach'ı hesaplarınızdan tamamen çıkarabilirsiniz Bu kıymetsiz, eriyik taş parçası üzerinde bir zamanlar Sartanların ve menşelilerin yaşamış olduğuna ilişkin kanıt buldum Kuşkusuz İklİm, büyüsü en güçlü olanlar için bile dayanılmaz geldi. Görünüşe göre diğer dünyalar ile iletişim kurmaya çalışmışlar, ama bu girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmış Kentleri, şimdi mezarları olmuş '

Abarrach ölü bir dünya

Eminim, Lordum neden raporumu şahsen iletmediğimi merak ediyordur. Beni uzaklara çağıran acil bir durum doğdu Abarrach'tan dönüşümden sonra kendine Alfred diyen Arianus'ta tanıdığım Sartan'ın Ölüm Kapısı'na girmiş olduğunu keşfettim. Verilere bakılırsa Chelestra'ya, Sartanların yarattığı dördüncü dünyaya su dünyasına gitmiş Ben de onu takıp ediyorum

Sizin sadık ve adanmış oğlunuz. [15]

HAPLO

Haplo, benim sadık ve adanmış oğlum, SEN BİR YALANCISIN
*(*Raporun kenarına karalanmış.*)*

EK

ÖLÜÇAĞIRICILIK

Alfred'in Günlüğü'nde tasvir edildiği şekliyle

---

3. CİLT (KAPAK İÇİNDE NOT)

Dertsiz Menschlere, anlamanız için kendi dilinizde yazılmış: Bunlar, Ölüm Kapısı'na yaptığım yolculuklar sırasında gizlice ve ara sıra tuttuğum Rün Günlüğü Notları. Günlük kayıtlarım konusunda hiçbir zaman çok başarılı olmadığımı itiraf etmeliyim -özellikle de yolculuklarımın ilk yıllarında. Düşününce, günlüğüm size oldukça bağlantısız geliyor olmalı. Metin Pryan'daki yiyecek seçeneklerinden çapraşık büyü prensiplerine kadar her şeyi içeriyor. Heveslerimin o sırada yöneldiği gözlemler ve düşünceler araya serpiştirilmiş ve genellikle, bir başlangıç yapılmadan veya önceki metinlerle bağlantı kurulmadan kaydedilmiş

Her şeyi kavrayamıyor olacağınızı bilerek yazıyorum Anlatımım açık bir sıra izlemiyor. Sartan ve Mensch dillerindeki farklılıklar anlayışınızı daha da zorlaştıracak Sartan dili, rün yapıları ile birdir Bu şekliyle, sıralı olmayan bir dildir, kavramları birbiri ardına dizmek yerine, her birini aynı anda ele alır Bu tür yapılar büyü ve başka kavramlarda işe yarar, ama zaman içinde yer almış bir olaylar dizisini aktarmakta zorluk çeker. Bu tür olay dizileri, sıradan mensch dilinde daha iyi anlaşılır, düzenlenir ve aktarılır.

Günlüğümü hem Sartan rün dilinde, hem de pek çok mensch dilinden birinde, o anda hangisinin düşüncelerimi ve gözlemlerimi daha iyi aktaracağını düşündüysem o dilde tuttum...

2. CİLT: SAYFA 132-
ALFRED NECROPOLIS KENTİ'NİN ALTINDA

...Mezarlıklardaki o kutsal odadaki rünler beni yerime çiviledi. Yapılan zihnimi aniden, bir ürpertiyle doldurdu. Gözlerimi kaçırmaya zorladım kendimi. Şimdi şekilleri uykularımı bölüyor. Onların gölgelerini kovmak

için, onları burada tercüme ediyorum. Bu defterin kapağını kapatarak onları gözlerimin önünden uzaklaştıracağım, belki anılarını bilincimden saklamayı da başarabilirim.

Orada bulunan rün yapısının kaba bir eşdeğerini sıradan mensch diline tercüme etmeyi tercih ettim, ki kavramsal bütünlüklerinden çok, bunları çevreleyen olaylar dizisi anlaşılabilsin. Orjinal rün yapısı ve bağlantıları hakkında elimden geldiğince çok örnek kaydedeceğim. Bununla beraber, eşzamanlı bir dili ardışık bir dile tam anlamıyla tercüme etmek mümkün değil.

Görünüşe göre, rünler düşünce ortasında, diğer Koparılmış Âlemler ile iletişim kurma hakkında başlıyor -metnin daha sonra açıkladığı gibi, bir grup araştırması konusu bu.

Tercüme: Sunak'tan altkök rünü.[16]

Devir 275 Ölüçağırıcılığın Kökeni,[17]

Kinilan,[18] mevcut sorunun eski olüçağıranlarm karşısına çıkan sorunlarla aynı olduğunu gözledi. Bu da, eski sorunlara getirilen çözümlerin görevimizi tamamlamak için bir ipucu verebileceğini düşündürdü...[19] Eski metinleri araştırmaya ve böylece eskilerin düşünüşlerinin bizim mevcut, dünyalararası iletişim sorunumuza bir çözüm getirip getiremeyeceğini belirlemeye çalıştık.

İLK BAŞARISIZLIKLAR: OTOMATON ÇAĞI

Ölülerimizi tekrar canlandırmak için ilk teşebbüslerimiz, başarıları bizim hayatta kalmamız için yaşamsal önem taşımaya başlasa da, tatminkâr değildi. Canlandırılan ölüler akılsız otomatonlardan başka bir şey değildi, onları kontrol eden ölüçağıranın doğrudan verdiği görevler dışında hiçbir şey yapamıyorlardı.[20] Bu tür ölmemişler, işgücü olarak kabul edilemezlerdi, çünkü ölüçağıranı asıl işten özgür bırakma konusunda pek az yardımları oluyordu. Canlandırılan cesedin her hareketi için ölüçağıranın varlığı gerekiyordu -son derece usandırıcı bir iş ve büyü enerjilerinin boşa harcanması. Fakat ölüçağırıcılık araştırması umut vaat ediyordu ve çözümünü, Ev Sözcüsü'nün yaşlanmakta olan büyücüsünde buldu.

DELSART ÇÖZÜMÜ

Delsart Sparanga, uzun yıllar yaşamış bir Sartan araştırmacısı, Delsart Yakın Durumu ya da Delsart Benzeşimi olarak bilinen kavramı keşfetti.[21]

"... fiziksel durum ile yankılanan ikinci bir varoluş durumu keşfetti. Rün büyüsünde bu dunun, Delsart Yakın Durumu olarak bilinir. Bu isim, hem bu durumun varlığını keşfeden ölüçağırana, hem de tüm nesnelerin ikinci varoluş kavramlarının, fiziksel mevcudiyetlerine yakın bir dunun olduğuna atıfta bulunur. Eski metinlerde bu ikinci durumdan, genellikle bir ilah ya da dini inanç sistemi ile ilişkilendirilen bir ruhani dunun olarak bahsedilir. Bunun için ve ifadenin basitleştirilmesi için, Delsart Yakın Durumu deyimi genellikle nihani durum için de kullanılır.

"Tüm varlıkların nihani durumu, fiziksel durumun çok daha ince bir yansımasıdır. Fizikselde var olan tüm varlıklar, bu nihani durumda da ifade bulurlar. Delsart, kaba fiziksel dunun adını verdiği bu durumda, aynı zamanda ruhani düzeyde de bir varoluşa sahip olmadan var olmayacağını öğretti.

"Delsart'ın araştırmaları sayesinde, bu ikinci durumun, yaşayan varlığın ölümü ile radikal bir biçimde değiştiği keşfedildi. Ceset nihani varoluşunun şeklini korurken, bu yeni, ikinci durumu yaşayan varlığın ne olmuş olduğundan radikal bir biçimde farklıdır. Delsart, yeniden canlandırılan ölünün kendinden kaynaklanan bir motivasyona sahip olmamasının sebebinin bu farklılık olduğunu düşündü.

"Yaşamı suresince, Delsart bu ikinci durumun doğasını keşfedemedi, ne de rünleri bu durum üzerinde kontrol sahibi idi. Fakat Delsart'ın katkısı, baştaki ruhani durumu hatırlayacak ve bunu tekrar kaba fiziksel duruma bağlayacak bir dizi rün olmuştur. Mevcut Ölüçağırıcılık çağını başlatan da, bu keşiftir."

Delsart Çözümünün İlk Başarısızlıkları Ölüçağırıcılık, bugün genelde öğretildiğinin aksine, ilk zamanlarda başarısızlıklar yaşadı.[22] Araştırma grubumuz, o döneme ait rün metinlerini araştırdı. Bu ilk deneylere ilişkin ilk notlar, Delsart'ın ruhani bağlantısını uygularken yaşanan korkunç sorunlardan bahseder. Törenler ve önemli bekleme dönemleri başta bilinmiyordu. Sonuç olarak, ilk çabalar ruhani durumu ölü deneğe fazla çabuk ve sonuç olarak ilk durumuna fazla yakın bağlıyordu. Bu, o ilk dönemlerde pek çok lazar yaratılmasına sebep oldu. Lazarlar daha sonra

yok edildi. İsyan ve bunu takıp eden Zem-bar Sütunu Savaşlan'nın, o dönemde pek çok lazar yaratılması ve bu lazarların krallığın çoğunu tehdit etmesinden kaynaklandığı, yalnızca bu duvarların derinliklerindeki rünlerde saklı, gizli bir bilgidir.[23]

Delsart Rünlerinin Arıtılması Zembar Sütunu Savaşları sürerken bile, ölüçağırıcılık rün yapısında, yaşayan sahiplerine ve mülklerine hizmet edebilmeleri için ölüleri uygun bir şekilde canlandırmak amacıyla düzeltmeler ve törenler yapılıyordu.

Ölüm zamanı ile yeniden canlandırma arasında geçmesi gereken bekleme süresi keşfedildi Bu sure, fiziksel durum ile ruhani durum arasında, canlandırma ertesi özgür irade kullanılmasını engelleyecek kadar uzaklık oluşmasını sağlıyordu. Ölüler artık ölüçağıranın daimi gözetimi altındaki kuklalardan çok, basit talimatları yerine getirebilen varlıklar olmuşlardı. Yeni bir ölüçağırıcılık çağı başlamıştı.

Devir 279: Delsart Karşılıklarının Aranması

Eğer dünyadaki her varlık -yaşayan veya yaşamayan- fiziksel durumları ile böyle bir ruhani yankı sahibi ise, bu yankı dünyalar arasında iletişim kurmak için kullanılamaz mıydı? Yaratımın büyük kütlesi, Koparılış'ın diğer dünyaları ile iletişim kurmamızı engelliyordu. Belki de fiziksel durum aracılığı ile kurulamayan iletişim, ruhani durum aracılığı ile kurulabilirdi.

Konseyin emriyle grubumuz, bu yeni kavramı değerlendirmek için burada, Yaşlılar Masası'nın çevresindeki mabette toplandı.[24] Yaşlılar Masası,[25] Koparılış sırasında Ölüm Kapısı'ndan getirilen bir ahşaptan yapılmıştı. Başka bir dünyadan gelen bir materyalden yapıldığından ve bu yüzden, Delsart'a göre, yine o başka dünyanın yankısını içerdiğinden, bu masa -Koparılış'ın tüm dünyaları ile olmasa da- geldiği dünya ile iletişim kurmamızı sağlayacak ortamı sağlayabilirdi.[26]

Fakat, Delsart'ın zamanının oldukça ötesinde olduğumuzdan, ruhani durumun işe yarayan bir gerçek olduğunu bilmemiz yeterli değildi -neden işe yaradığını da bilmeliydik. Bunun üzerine, bir sonraki adımımız, dört yüz yıl önce başlamış, meyve vermesine rağmen terk edilmiş bir araştırma dizisi üzerinde düşünüp taşınmak oldu.[27] Eski metinlerden Delsart'ın düşüncelerini ve yöntemlerini çözerek, çalışmalarını kendisinden bile iyi anlayacak duruma geldik.

Devir 290: Kaba ve İnce Varoluş ...

Araştırmalarımız meyve vermeye başlıyor. Armutağacı,[28] Delsart'ın çalışmalarının ruhani durum ile karşılaştırınca kaba olarak tabir ettiği fiziksel durum ile ilgilenen bir yanını keşfetti. iki durum arasındaki ölçülebilir farkları inceleyen Armutağacı, ürkütücü görüşlere vardı.

KABA VAROLUŞ YAPISI OLARAK
MADDİ VAROLUŞ

Kaba durumu ölçebilme yetimiz Ründurumu Sınırı'nda sona erdi.[29] Sartan büyüsü kavramları söz konusu olduğunda, bu nokta temel ve esas bir noktadır Tüm fiziksel nesneler, kaba fiziksel durumlarında bu engelin sınırlan ile sınırlanmış görünmektedir. Fakat varoluşlarının tamamı, bu sınırdan, büyü ile rünlerin artık tanımlanamadığı âlemlere geçer.

İNCE VAROLUŞ YAPISI OLARAK
RUHANİ VAROLUŞ

Daha önceleri, bu Ründurumu Sınırı'nın ötesinde kaosun olduğuna inanırdık. Fakat ruhani durum, işte bu kaos âleminde tanımlanır görünmektedir. Armutağacı'nın ruhani durumun etkileri üzerindeki ölçümleri (bu durum tanımlanarak ölçülemeyeceğinden), kaos sınırının ötesinde düzen, desen ve yapı olduğunu ima etmektedir. En güçlü rünlerin ulaştığı yerin ötesinde, kaos içinde düzen olması, pek çoğunun sapkınca bulduğu bir keşiftir.[30]

Devir 330: İncelik Kazanmış Rün Yapısı Uygulamaları

Orstan,[31] rün yapılarının salınmalarını yok ederek, bize Yaşlılar Masası aracılığı ile iletişim sağlama ortamı sağlayan bir rün yapısı düzenledi. Dalgalar, Ründurumu Sınırı'nın ötesine büyü ve düşünce aktararak bir hükümsüz-taşıyıcı dalgası oluşturuyor. Hükümsüz-durum dalgasının[32] frekansını ayarlayarak, Ölüm Kapısı'nın ötesine geçmeyi ve bu masanın kesildiği dünya ile iletişim kurmayı umuyoruz.

Devir 332. Aydınlanma[33]

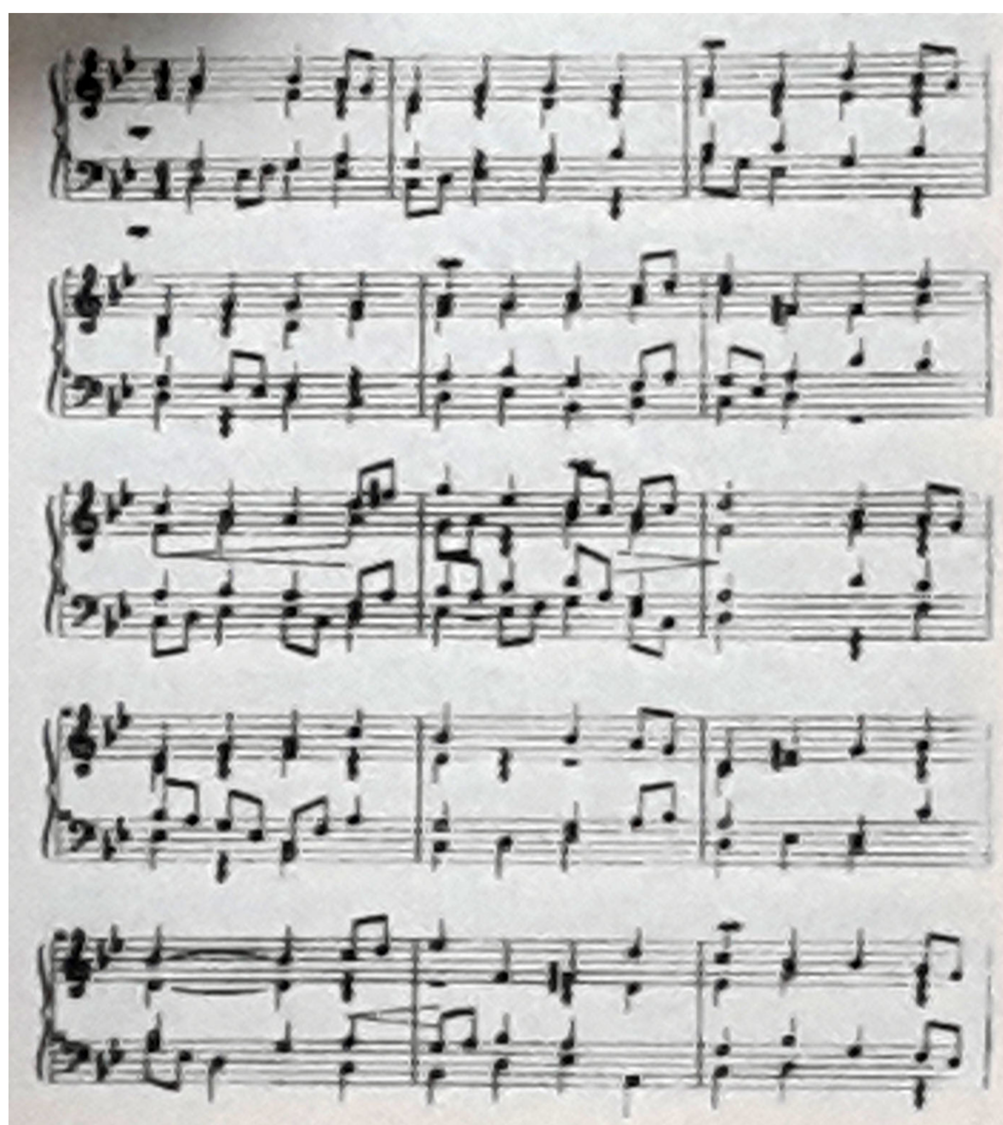
Kendimize ve atalarımıza ne yapmışız? Izdırap ve öfke. Ümitsizlik ve utanç. Orstan'ın yapılan beklentilerimizin ötesine ulaştı. Koparılmış Âlemlerle konuşmuyoruz Dünyalarımızın ötesinden sözcükler duyuyoruz. Uzun zaman önce toza karışmış ve henüz duyulmayı bekleyen sözler duyuyoruz. Son derece keskin kılıçlarla oynayan çocuklarız biz.[34]

Ölümün Maskesi

Ceset ciddi ve oturaklı bir çehreye sahip yaşlı bir adama aitti. Cesedin ve giydiği giysilerin harap haline bakılırsa, hem ceset, hem de giysileri uzun zamandır buralardaydı. Gençlerin kıkırdamaları ile teşvik edilen ceset, muhtemelen gençliğinde ettiği bir dansı yineliyordu.

Gençler yuhaladı, alay etti ve cesedin çevresinde, eski moda adımlarını taklit ederek dans etmeye başladı. Ceset onlara hiç dikkat etmiyor, çürüyen bacaklarının üstünde dans etmeye devam ediyor, yalnızca kendisinin işitebildiği bir müziğe uyarak açması bir zarafet ile, ciddiyetle hareket ediyordu.

Janet Pack

[←]

1. Nexus Lordu Ölüm Kapısını kontrol eden büyü güçlerinin kuvvetini hesaplayamadı ve yolculuğu için Haploya jetinin kontrolunü sağlayamadı Patryn'in gemisi düştü ve Haplo Limbeck isimli bir Geg tarafından kurtarıldı (bkz Ejder Kanadı, Ölüm Kapısı Serisi'nin 1. cildi)

[←]

2. Haplo, Abarracb Taş Dünyası, Ölüm Kapısı Gınıhıklen'nin 4. cildi

[←]

3. Baltazar *Anayurdumdan Anılar*. Kral ın ölüçağıranı tarafından tutulan Kairn Telest in son günlerini anlatan bu günlükten

[←]

4. Sartanlar ve Patrynler tarafından kullanılan, aşağı ırklar için, yanı insanlar, elfler ve cüceler için kullanılan bu sözcük

[←]

5. Sartanlar'ın, biri kişisel, biri bilinen olmak üzere iki ismi vardı. Alfred'in Haplo'ya daha önce söylediği gibi, bu Sartan'ın kişisel ismi, onu bilenlere o kişi üzerinde güç verir. Bu yüzden bir Sartan kişisel ismini yalnızca sevdiği ve güvendiği kişilere açıklar

[←]

6. Rün taşı oyununda, rakibin tüm taşlarının alınması ile sonuçlanan bir hamle adı. Rün taşı oyunu, Koparılış öncesine ait, tnah-jongg olarak bilinen bir oyuna çok benzemektedir.

[←]

7. Kairn, "mağara" anlamına gelen bu Sartan sözcüğüdür ve 'taş yığını' anlamına gelen, cüce dilindeki cairn sözcüğünün bir versiyonudur. Abarrach'a taşınmadan önce Sartanlar'ın kendi dilleurinde mağarayı tanımlayacak bu sözcük olmaması ve cücelerden bu sözcük almak zorunda kalmaları ilgi çekicidir.

[←]

8. Ürünlerinin üçte birini hükümdara vergi olarak ödemeyi reddeden Thebis halkının isyanı sırasında savaşılmıştı. İsyan başarısız oldu ve bir zamanların büyük kent-devletının düşüşüne sebep oldu. Tarafsız tarihçiler, bu vergi yükünün aşırı görünmesine rağmen. Thebis halkının, hükümdarı ile Necropolis halkından Thebis Sütunu'nun, yani Necropolis kentine o denli ihtiyaç duyulan suyu sağlayan sütunun her kullanımı için 50 balya kairn otu ücret tahsil etmeleri konusunda hiç şikayet kabul etmediklerini belirtir.

[←]

9. Hükümdarın küçük, kilden bir modeli, sarayının mınyatür bir kopyasının içinde oturur. Başta tasarlandığı gibi, hükümdarın kuklası büyüyle, hükümdarın kendisine ayarlanmıştır ve mevcut saati, kendi oyuncak sarayının içindeki pozisyonu ile belirler. Kukla yatağa gittiğinde, saat hükümdarın uyku saatidir. Kukla yemeğe oturduğunda, saat hükümdarın yemek saatidir. Abarrach üzerindeki büyü zayıfladığında, kuklalar zamanı gerektiği gibi göstermez olmuşlardır

[←]

10. Bkz Koparılmış Alemlerde Büyü, Bir Sartan'ın Düşüncelerinden Alıntı, Cilt l

[←]

11. Büyük ihtimalle, Kaparılış'ın ardından Sartanlar tarafından bu dünyaya getirilen domuzlardan türemişlerdir. Abarrach Sartanlarının beslenmesi sebze türleri oldukça az olduğundan, daha çok ete dayanır ve torblar bu etin ana kaynağıdır. Torblar kairn otu otlarlar, Yeni Topraklar da yetiştirilirler ve Necropolise, pazara getirilirler.

[←]

12. Hükümdarın oyun saatini takip eden, Majesteleri'nin gaz lambalarının ışıklarının kısılmasını emrettiği saat Hükümdar'ın uyku saatlerinde lambalar tamamen söndürülür.

[←]

13. Lazaruz isminden gelmektedir. Başta, eski zamanlarda, sözcük, cüzzam gibi iğrenç bir hastalığa yakalananlar, yaşayan ölü olarak görülenler için kullanılırdı. Daha sonraları, Koparılış'tan sonra, yasak ölüçağırıcılık sanatını kullanan Sartanlar, ölümden çok çabuk çağırılan ölüler için bu sözcüğü kullanmaya başladılar.

[←]

14. Lazar Jonathan'ın Yazıları, Abarrach Necropolis Hükümdarı Baltazar tarafından bu araya getirilmiştir.

[←]

15. Haplo'nun Abarrach Dünyası üzerine raporu. Nexus Lordu'nun arşivinden.

[←]

16. Sulist Larc boyunca, sağ taraftan itibaren yerleştirilmiş imgelerin en uzağındakinin seksen üç rün yukarısında fark edilmiş ve okunmuştur. Bunun daha buyuk bu yapının altkokü olduğu açıktır ve bütünün yalnızca küçük bu parçası olduğunu gösterir.

[←]

17. Devir, Abarrach'ta zaman ölçümü için kullanılan aralıklara denk düşmektedir. Kaydedilen gelişmeye daha iyi bu bakış açısı sağlamak için, anlatımı bu devirlerin sırasına göre düzenledim.

[←]

18. Bir Sartan büyü araştırmacısı. Rün yapısındaki pozisyonuna bakılırsa, rünleri inşa eden kişi olması olası. Mensch dil yapılarına göre, ses ya da metnin anlatıcısı olarak görülür.

[←]

19. Daha yüksek seviye altkök rünlere yönelen dallar gözardı edilmiştir. Metnin anlatıcısı son derece yüksek moralli ve umutludur.

[←]

20. Referans dalları geriye orijinal rün yapısına dönerek, ölüleri yalnızca canlandırabilen ölüçağırıcılığı inceliyor. Tampon rünleri, bu rünlerin gücünü dizginleyerek rün yapısının tamamının dengesine müdahale etmesini engelliyor.

[←]

21. Rün dalları Delsart Yakın Durumu hakkında daha geniş bir teze uzanıyor. Buraya alınan kısım, geniş noktalarında, henüz terk ettiği referans rünlerine en yakın bağlanan rünlere aittir. Konu hakkında daha fazla bilgi toplamadım -toplamayı da arzu etmezdim

[←]

22. Ilımlı koruyucu rünler, bu metnin imtiyazlı bilgi olduğunu belirtir.

[←]

23. Bu rün dalı, okuyucuyu uyarmak amacıyla bu dizi koruyucu rün ile işaretlenmişin Görünüşe göre yazar okuyucunun, bilmemesi gereken bu şeyi görmek üzere olduğundan endişelenmişti.

[←]

24. Bu, metne giriş sağlayan altkök noktası idi.

[←]

25. Bu rünün okunduğu ahşap masa kastediliyor.

[←]

26. Bu paragrafın anlatımı, araştırmacıların, dünyalarının doğası hakkında birtakım temel bilgilerden yoksun olduğunu gösteriyor. Kendi âlemleri bir zamanlar, bizim büyük ve korkunç büyümüz tarafından koparılan daha büyük bu âlemin bu parçasıydı. Ahşap tüm diğer dünyalara ve aynı zamanda kendi dünyalarına dokunuyordu. Bu o araştırmaların döneminde bile bilgi kaybı ve yozlaşması yaşandığını göstermektedir

[←]

27. Metnin yazarı burada kendini beğenmiş bu havaya bürünüyor. Rün yazarı, baştaki çalışmaların bırakılmaması gerektiğini düşünüyormuş.

[←]

28. Rün pozisyonundan anlaşıldığı kadarıyla. bu araştırmacı ismi Deyiş, meyve veren bu ağaca atıfta bulunuyor.

[←]

29. Ründurumu Sınırı, ötesinde büyünün işlevini yitireceği ve her türlü kesinliğin yok olduğu bu noktayı ifade eden bir ileri büyü kavramıdır. Düzen ile bilinmeyen arasındaki bu kaotik sınır, Sartan yazmalarında bahsedilen Belirsizlik Engeli ile aynı olabilir.

[←]

30. Burada rünlere tedbir ve korku gıımektedir.

[←]

31. Bu başka araştırmacı mı acaba?

[←]

32. Ne kadar ilginç bu yaklaşım!

[←]

33. Rünler burada tuhaf bir yapı kazanıyor. Yazar hem huşu hem koıku içinde yazıyor, ama araştırmacı olarak kendi eylemlerine mi, yoksa halklarının toplu eylemlerine mi atıfta bulunduklarından emin değilim.

[←]

34. Daha fazla tercüme etmiyorum Burada rünler, benim ya çılgınca atıp tutmalar, ya da kehanet olarak gördüğüm bazı spekülasyonlara dallanıyor. Aynı zamanda, rünler burada, ulaştıkları her ne ya da her kim ise, onunla iletişim kuran rünlere bağlanıyor.